

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Lewandowski_Konrad_T-Kockodlak_Xin.PDB

PDB Name: Lewandowski_Konrad_T-Kockodlak_

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 26.8.2003

Modification Date: 26.8.2003

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Konrad T. Lewandowski
Kočkodlak Xin

Vítězná smrt

V hloubi temného pralesa se ozvalo táhlé, vibrující vytí vlkodlaka. Slavík zmlkl, utichli i cvrčci. Ustal také vítr a všechny stíny znehybněly. Pouze veliký, kulatý měsíc dál lhostejně zářil stříbrným svitem.

Xin se na chvíli zastavil a otočil hlavu směrem, odkud dolehl zvuk. Odhadl vzdálenost. Blízko.

Nebezpečně blízko.

Spěchal dál. Dlouhým skokem se přenesl přes potok. Běžel tak rychle, že se téměř nedotýkal ostré trávy. Spěchal, nehnal ho však strach. Důvodem byl Kořen. Kořen pro Stařenu, která ho tolik potřebuje. Tušil, že nezbývá moc času a chtěl to stihnout. Musí to stihnout.

Vyběhl mezi stromy na malou loučku a zůstal stát jako sloup. Instinkt jen na chvíličku předstihl zrak. Ted' už viděl. Přikrčil se k zemi a zježil srst na hřbetě.

Neběžel jsem dost rychle, musel mi nadběhnout, napadlo ho při pohledu na tvora, který stanul před ním. Vlkodlak byl překvapen, sledoval přece člověka, už předem vychutnával čerstvou krev a ještě teplé chvějivé maso, a zatím...

Dva páry svítících očí němě pohlížely na sebe: narudlé vlkodlakovy a nazelenalé Xinovy.

Odejde nebo neodejde? uvažoval Xin.

Neodcházel. Nemohl se rozhodnout. Cítil člověka, viděl kočkodlaka, a tento rozpor nedokázal pochopit. Xina omrzelo čekání, znenadání vyskočil a vrhl se na protivníka. Chtěl si uvolnit cestu, ne bojovat.

Odrazil se a napjal jako struna, aby přelétl vysoko nad vlkodlakovou hlavou.

Byla to chyba, soupeře podcenil. Ve zlomku sekundy se pod ním objevila smrdutá tlama a zčernalé tesáky se mu zaťaly do nohy, málem mu vyrvaly kus masa.

Xin se schoulil. Padli na zem, až zasténala pod dvojím úderem. Stromy roztrásl pronikavý řev, který naplnil celý les.

Tančili v bláznivém tanci, až drny a hlína létaly na všechny strany. Pevně se svírali a zmítali tak prudce, že se Xin ani nepokoušel vytáhnout drápy. Každý pokus o uvolnění tlap mohl skončit jen jediným způsobem: útekem vlkodlaka i s kusem jeho nohy. Jinak to nešlo; pustil tedy Kořen, zvrátil hlavu a zakousl se do útočnickova hrdla. Vytí se změnilo v chroptění.

Kdyby měl stejné zuby jako byly ty, které se zakously do něho, boj by skončil. Měl je však kratší a v mnohem menší tlamě. Požadovaný úkol však splnily - vlkodlak pustil a Xin ho ihned napodobil.

Odskočili od sebe.

Xin prskl a hrdelně zavrčel - odpověděl mu vlkodlakův chropot. Rychle se rozhlédl, Kořen však nikde neviděl. Neměl čas ho hledat, takže se narovnal a napjal svaly. Měkké polštářky se rozevřely a silné drápy blýskly v měsíčním svitu jako leštěná ocel.

Vlkodlak ztichl, přikrčil se a zaujal výhrůžný postoj s rozevřenou tlamou. Špičáky proti drápům. Jeho útok byl rychlý jako myšlenka, avšak Xin byl ještě rychlejší a tentokrát neudělal chybu. Dva zásahy strhly útočnickovi z mordy všechny svaly i šlachy a odhalily holou čelist i se zarostlými zuby, které bezmocně sevřely vzduch v místě, kde před okamžikem stál Xin.

Vlkodlak narazil hlavou o zem a převálil se. Okamžitě však vstal a opět zaútočil, tentokrát skokem.

Srazili se ve vzduchu.

Kůže na kočkodlakových zádech praskla, avšak jeho drápy zasáhly jedno ze šedých očí a vyrvaly je i s kusem lebeční kosti.

Vlkodlakovo vytí už nijak nepřipomínalo to, které Xin slyšel na začátku - tentokrát šlo o zoufalý nářek netvora. Napůl oslepený začal ustupovat ke stromům, avšak Xin mu nedovolil uprchnout. Prudká bolest v noze i tlapičce překryla všechno kromě touhy po pomstě.

Využil získané převahy a napadl vlkodlaka ze strany vyškrábnutého oka.

Škubal, kousal a trhal, až soupeřovo tělo pod jeho drápy změklo. Zalila ho zvířecí radost a nadšení.

Rozkoš ze zabíjení. Vyvrcholila v okamžiku, kdy zadní drápy rozpáraly vlkodlakovi břicho a vnořily se do jeho střev. Jen nakrátko, okamžitě je totiž rozervalo jako provázky.

Nakonec ustoupil a pohlédl na své dílo. Netvor ležel bez hnutí, ale žil. Soustředilo se nad ním světlo, vytvářející zřetelně vyznačený pás spojený s kotoučem svítícím vysoko na obloze...

Xin podléhal stejným zákonům a věděl, že žádná z ran, které zasadil, není doopravdy smrtelná, a přestože by stačily zabít deset obyčejných lidí, vlkodlak se ještě tuto noc uzdraví.

A opravdu: vyhrézlé vnitřnosti se začaly pohybovat, zpočátku chaoticky, avšak už po chvíli jako velcí bílí červi lezly zpět do otevřeného břicha. V trávě něco zašelestilo: ani se nemusel podívat, aby věděl, že se tam kutálí zkrvavené oko, vlekoucí s sebou utržený kus lebky.

Netoužil po novém boji a věděl, co musí udělat. Beze spěchu přistoupil blíž a levou tlapičkou položil ležícímu na krk. Pravou silně udeřil. Tlapy sevřely hrudní kost jako otýpku chrastí. Trhl. Ozvalo se ostré, vícenásobné zapraskání a chroupavé mlasknutí. Vytržený kus masa odhodil stranou a sáhl pro odhalený, tepající zdroj života a síly...

Vystříkla krev. Vstal se srdcem v tlapičce a zahleděl se na ně. Jen dva předměty dokáží zdolat sílu nekrotvůrčí magie: stříbrná střela či měděné ostří nebo spáry spřízněné bytosti - právě takové, jakou je sám...

Rozerval kořist na cucky jako kus hadru a rozházel je kolem. Reakce byla okamžitá; pruh opalizujícího světla se rozpadl a zhasl, všechny pohyby ustaly. Pohlédl dolů. Proměna už končila... Před kočkodlakem leželo zmasakrované lidské tělo. Prohlédl si je; obličej chyběl, avšak ruce dokazovaly, že se jedná o mladíka přibližně v Xinově věku...

Pokud ho rodina najde a nějakým zázrakem pozná, napadlo ho, zůstane pro ně navždy obětí a nikdo se o něm nedozví pravdu...

Zneklidněl, protože ztratil spoustu času! Rychle vyhledal Kořen a rozběhl se do noci.

* * *

Mezi stromy se objevil obrys chalupy. Přidal do kroku. Po chvíli vyběhl z lesa. Zalil ho strach; Stíny smrti, které při jeho odchodu bloudily ještě na okraji houští, se přiblížily až k domu. Beztvaré a rozmazané se ploužily, poletovaly, aby se rozplynuly ve vzduchu a opět objevily. Při úplňku je viděl, později pouze dokázal vycítit jejich blízkost, stejně jako pes vytuší neodvratnou smrt svého pána... Avšak teď ani kdykoliv jindy je nemohl rozehnat ani zahnat - existovaly jen jako jistý druh emanace umírajícího...

S pohledem odvráceným od Znamu zavěšeného nade dveřmi překročil práh a zamířil k lůžku.

Stařena s námahou otevřela oči.

"Přišel jsi...", zašeptala.

Naklonil se dopředu a otevřel ústa. Kořen padl na postel. Ruka ženy se zachvěla, posunula a hledala, až prsty nakonec narazily a rozeznaly pokroucený tvar. Usmála se.

"Pozdě, synku...", pronesla velice tiše. Přesto v těch slovech vycítil nejen smutek, ale i úlevu.

Dříve se toho bál, ale teď, kdy spatřil Stíny, získal jistotu, která mu naplnila duši zoufalstvím. Stařena zeslábla natolik, že si už sama nedokáže připravit lék, a jeho silné, avšak neohrabané tlapy tuto jemnou práci nezvládnou.

Do chvíle, kdy opět získá lidský vzhled, chybí ještě několik hodin...

Byl bezmocný. Položil hlavu na okraj lůžka a čekal. Nic jiného dělat nemohl. Stíny smrti už prošly stěnami a tančily v místnosti.

Ruka Stařeny se zvedla a dotkla se jeho hlavy. Vískala krátkou srst, hladila uši. Když narazila na pramínek ztuhlý zaschlou krví vlkodlaka, na okamžik znehybněla. Potom opět pocítil slábnoucí laskání. Pochopil, že se domyslela všeho.

Čas plynul a nic se neměnilo, jen Stíny se už otíraly přímo o něj. Zavřel oči, aby se na ně nemusel dívat.

"Jsem ráda, že jsi u mne," uslyšel najednou naprosto zřetelně.

Byla to její poslední slova. Dlaň, kterou na sobě cítil, bezvládně klesla. Ucoul a pohlédl: Stařena ležela se zavřenýma očima a už nedýchala. Stíny zmizely.

Kdyby byl vlkodlak, možná by teď zavyl, on však nedokázal ani ronit slzy, pouze milovat...

Naklonil se a začal olizovat stydnoucí ruku. Tu hodnou ruku, která mu nikdy nezpůsobila bolest, a přesto byla pokrytá hlubokými brázdami - starými stopami jeho zubů a drápů.

Seděl tak ztuhlý smutkem a žalem, že ani nevnímal uplývající hodiny. Teprve mírná křeč, která mu proběhla tělem, připomenula, co se za chvíli stane...

V hloubi mozku se ozvala tupá bolest, narůstající šarlatovým tepem. Rostla, sílila, nafukovala se, rozpínala lebku, až mu najednou podél páteře prolétl ledový blesk. Xin zavyl a v křečích klesl na podlahu. Tlamu i tlapy zalil živý oheň. Kosti se ohýbaly a svíjely jako pružné větve, svaly střídavě měkly a tuhly. Zuby se zasouvaly do čelistí, které v křečovitých stazích měnily délku. Měl pocit, že mu chtějí vyhréznout oči, rozmáčkнут prsty a nohy. V rytmu Proměny srst mizela v napuchlé kůži.

Konečně utrpení vyvrcholilo a začalo rychle slábnout. Po chvíli na místech dotčených Proměnou zůstalo už jen jemné mravenčení, které záhy přešlo. Xin vstal z podlahy a usedl, teď už dokázal plakat...

Skryl obličej v dlaních a záda mu otrásal tichý vzlykot. To trvalo určitou dobu. Cítný ranní chlad mu posléze připomněl, že musí myslet na sebe - byl totiž docela nahý. Vstal, sáhl pro oblečení, které si před úplňkem svlékl a začal se rychle oblékat. Když skončil, opět pohlédl na Stařenino tělo. Teprve teď mu došlo, jak moc je osamělý.

"Není, už tady není...", zalila ho nová vlna smutku, Jakž takž se vzpamatoval. Naposledy pohlédl na ty hodné tváře, políbil ledové rty a přikryl tělo.

Rozhlédl se po místnosti, našel provaz a kus látky. Dal se do práce. Záhy před ním ležel podlouhlý, neforemný balík.

Stál vzpřímeně, s nezakrytými světlými vlasy a zelenýma očima pohlížel někam... daleko...

"Tak dlouho byla se mnou... pořád...", řekl si tiše.

Našla ho kdysi dávno. Několikaměsíční nemluvně. Ležel pohozen na opuštěném místě, přibitý k zemi třemi osikovými kolíky. Popravčí to přehnali a právě proto přežil. Stačil by jeden, ale vražený do srdce. Tyto tři je minuly - zůstalo mezi nimi - a jeho kočičí přirozenost využila šanci.

Žena ho uvolnila, ošetřila mu rány, po kterých nezůstalo ani stopy, a nakrmila ho. Uzdravil se rychle.

Musela poznat, o koho se jedná, a přece jedné noci, kdy se hošík převalující v postýlce proměnil v zuřivého netvora, se dala zaskočit. Dokonce ho podcenila, netušila, jaká síla a nenávist vstoupila do jeho malíčkého těla. Vrhla se na ni zachvácen vražedným šílenstvím. Bojovali dlouho. Děkala všechno, aby mu neublížila, kdežto, on ji chtěl zabít. Hodně ji tenkrát poranil, hlavně na ruku.

Druhý den, kdy plakala bolestí, se jako obvykle domáhal svého mlíčka.

Nepomstila se ani ho nepotrestala. Stále o něj pečovala nejlíp, jak uměla. Stala se jen ostražitější, a když se blížil úpněk, zajistila se před ním. Avšak ani tehdy se ho nepokusila svázat nebo zavřít. Naopak, schovala se sama, případně utekla a ponechala mu naprostou volnost. Nikoho neohrožoval, protože nejbližší osady byly vzdálené mnoho hodin cesty.

Nikdy se nedozvěděl, proč se odebrala do této naprosto samoty a usídlila se tu. Nebyla čarodějnici ani obyčejnou venkovankou. Žádala ho, aby se nevyptával, vyhověl tedy její vůli.

První léta probíhala stejně; převážně byl zdravým, rozesmátým hošíkem, který si rád hrál a běhal, a jen někdy, kdy obloha byla jasná, se na několik dní v měsíci stával krvežíznivým vampýrem. Tehdy bezohledně lovil tu, které ve dne říkal "mami"...

Rostl a časem začal vnímat a chápat, co se s ním děje. Konečně jednoho dne po návratu do lidské podoby jí přinesl kytičku květin nasbíraných v lese. Omlouval se a plakal. Nemusel to dělat, stejně se na něj nikdy nezlobila.

Potom se objevila vzpoura a odpor k sobě samému. Pocit viny a studu rostl společně s ním. Sítil. Miloval Stařenu pořád víc. Tím víc, že dokázal pochopit a ocenit její dobrotivost. Tato láska sílila a spojena s hněvem, který ho naplňoval, stále silněji dotírala na soustředěné ložisko cizí nenávisti v jeho duši.

Každou další Proměnou si stále jasněji uvědomoval, čím je ve dne, až konečně došlo k přelomu. Tehdy se přiblížil k její skrýši a zamňoukal. Uhodla, že se stalo něco neobvyklého. Odvážně vyšla ven. Zlo v jeho těle prošlo poslední zkouškou. Když k němu došla, roztrásl se. Zvedla ruku. Ty jizvy! Utekl v obavě, že nevydrží. Po chvíli se však zastavil a opět se k ní přiblížil. Dotkla se ho, pohladila ho po hřbetě a pochmurné kouzlo náhle zmizelo. Přitiskl se k ní, vměl a lísal se jako obyčejný kocour, žena ho k sobě přitiskla a dlouho plakala štěstím...

Jen jedna věc zůstala záhadná: proč se v tom okamžiku neproměnil v člověka. Teprve později, když začal dospívat, zjistil důvod. .

Nebyl člověk. Tkvělo v něm příliš mnoho kočičích vlastností právě ty se projevíly v oné době. Měl oválné a ne kulaté zřítelnice, lícní kosti tvarované jinak než ostatní lidé, poněkud netypický hlas, odlišné nehty a mnoho jiných, někdy jen obtížně pozorovatelných detailů, nemluvě už o pružnosti, obratnosti a způsobu pohybu.

Byl mišencem a měl v sobě určitou část čistě zvířecí povahy, která trvale absorbovala působení magie. Vždycky, když měsíc svítil silně a jasně, stával se kočkodlakem. Avšak ničím víc. V podobě člověka nebo polozvířecího démona zůstával stále sám sebou: veselým a plným života, Xinem, který dokázal milovat...

Xin - zvláštní jméno. Stařena vyprávěla, že k jeho první Proměně došlo právě ve chvíli, kdy uvažovala, jak ho má pojmenovat. Najednou zaslechla z kolébky prsknutí vzteklé kočky. Později tento zvuk zdrobnila a zkrátila, a tak to už zůstalo.

Byla doba, kdy ho trápila vlastní odlišnost, hledal své místo. Nechtěl být jediný a neopakovatelný. Ani člověk, ani přízrak.

Všichni tvorové Ona, kterých bylo v okolí spousta, ho obvykle pokládali za svého. Jen někdy je spletl lidský pach, kterým nasákl díky životu se svou pěstounkou; jako vlkodlaka tuto noc. Nikdy se však mezi nimi necítil dobře. Přesněji řečeno je nesnášel. Přesto je dokonale znal.

Například vampýři vylézali, když úpněk stínila lehká oblaka nemilovali totiž příliš jasné světlo a nebyli tak hloupí jako vlkodlaci; jejich pach si nikdy nespletl. Xin tehdy Proměně nepodléhal a rád se toulal nočním lesem. Potkával je často a pokud ne, stejně vždycky věděl, kde číhají. Chovali se k němu lhostejně, občas mu uhýbali z cesty, protože správně tušili, že jeho krev je pro ně smrtelným jedem. Díky tomu objevil zajímavou hru. V blízkosti vampýra se lehce zranil. Vampýr ucítil krev, upadl do tranzu a roztrásl se. Jeho pud sebezáchovy bojoval s nutkavou touhou sát. To druhé vždycky převážilo. Přiskočil a lísal vytékající kapky, aby se po chvíli s kvílením a v křečích rozpadl na prach.

To byla v dětství Xinova oblíbená hra.

Vlkodlaky pohrdal, možná ještě víc, než si zasluhovali. Nepochybně to souviselo s jeho kočičí přirozeností, která nesnášela nic příbuzného se psy. Nikdy se s nimi nestýkal jako člověk, protože Proměně podléhal za stejných podmínek jako oni. Událost, kterou zažil tuto noc, se lišila od ostatních jen tím, že obvykle vyhledával vlkodlaky on, ne naopak.

S jiným kočodlakem se setkal jen jednou. V první chvíli se dokonce zaradoval. Když však zahlédl v jeho očích tupou, nerozumnou nenávist, pocítil odpor. Dal mu zřetelně na srozuměnou, že toto je jeho území. A udělal to velice účinně, protože ho už víckrát neviděl.

Strigy byly jediné bytosti, se kterými udržoval dobré sousedské vztahy. Příčinou této náklonnosti byla skutečnost, že měly drápy jen o málo menší než on, zato zuby mnohem delší, a také to, že jeho krev jim škodila stejně jako vampýrům a ony to věděly...

Stařena by zde nepřežila ani jednu noc, kdyby ji nechránil Znak zavěšený trvale nade dveřmi chalupy. Přestal přemítat a pohlédl směrem k němu. Tepané stříbro se zdánlivě chvělo a vlnilo, když na ně hleděl. Bylo to však jen zdání - nikdy nemohl uvidět skutečný tvar Znak, protože právě to bylo jednou z vlastností síly spojené s tímto talismanem.

Xin neměl rád tento kus nepřátelského kovu a snažil se mu vyhýbat. Časem si zvykl na jeho existenci, avšak pokaždé, kdy překračoval práh, měl pocit, že ho polévá vroucí voda.

Brzy však mělo dojít k něčemu mnohem horšímu...

Zatím však na to nechtěl myslet. Zvedl mrtvé tělo a vyšel před dům.

Na kraji louky rostl rozložitý dub. Stařena s oblibou odpočívala v jeho stínu. Uložil ji tedy tam, kde zpravidla sedávala, a vrátil se pro lopatu.

Travnaté drny tiše zašelestily, když do nich zaryl zčernalý kov. Potom zachroupala půda.

Vědomí se mu rozplynulo v pravidelném rytmu práce, v postupných úkonech, a teprve poté, co na protáhlý kopeček dopadla poslední hrudka hlíny, Xinovy oči hleděly vnímavěji.

Nastal čas na to nejdůležitější - zajištění hrobu, jinak by se k němu slezli všichni okolní vampýři, aby vyvlekli a sežrali mrtvolu. Zdánlivě to bylo jednoduché, stačilo sundat a položit na hrob Znak.

"Sundat..." usmál se neupřímně, "ale nejdřív na něj musím sáhnout!"

Jednou to udělal klacíkem - dřevo vzplálo a pocítil bolest, jako by mu utrhli ruku. Víckrát to už nezkoušel.

Polkl sliny a vstoupil do chalupy. Uchopil stolek a postavil ho přede dveře. Spěchal, chtěl přemoci strach a pochyby. Vylezl nahoru. Žhnoucí víchr, vanoucí jako z otevřené pece, ho náhle udeřil do obličeje, připadalo mu, že hledí na vroucí rtuť a začínají mu hořet vlasy.

S pocitem, že tento žár už déle nevydrží, rozhodným pohybem zvedl ruce...

Strašlivý úder mu zničil mozek a vnitřnosti změnil v šilící klubko. Příšerná síla ho uchopila za hrdlo a strhla dolů. Uslyšel tlumený úder - to jeho tělo dopadlo na zem.

Neomdlel, ale před očima se mu zavlnila rudá plachta, která se najednou rozpadla na spoustu malých kousků, zmítajících se jako nespočetné hejno opilých ptáků.

Netušil, jak dlouho ležel omámen buď strašlivou bolestí nebo naprostou apatií. Když vstal, zůstal v něm už jen jeden pocit - pevná, nelidská umíněnost. Opakoval pokus.

Tentokrát na místo stolku postavil důkladný stůl.

Přestanu až tehdy, když mě zabiješ," zachroptěl o hodinu později, když stál na stolní desce a otřel si hřbetem ruky krev tekoucí z nosu.

"Musím to pro ni udělat!" Dlaně uchopily Znak. A nic. Naprosto nic. Ztuhl.

Obrysy hvězdnatého artefaktu se už nevlínily, mohl normálně číst runy, které ho pokrývaly a jejichž existenci vůbec netušil. Prostě obyčejný kus zašlého kovu.

"Nezničil jsem ho? Neztratil Sílu?" zneklidněl. Vyběhl ven a stanul u mohyly. Vyhrabal v ní mělký dolík, vložil do něj Znak a zasypal jej. Nerozhodně stál a škrábal se na bradě. Po chvíli opět poklekl a nataženou rukou přejel po povrchu kopečku.

Měkká, vlhká půda, žádné teplo ani vibrace.

Třeba jsem se změnil já, napadlo ho, musím to prověřit! Zamířil k lesu.

Záhy dospěl k místu, kudy kdysi vedla už dávno opuštěná cesta. Před mnoha lety tu byla živá stezka,

tentokrát po ní však zbyla už jen řada mladých stromů, zřetelně se odlišujících od spousty starých, omšelých kmenů. Pozorně kráčet podél ní a pozoroval místa, která byla kdysi okrajem cesty.

Najednou se přikrčil. Chvilí nehybně stál, potom opět vykročil, avšak tak, aby jeho přítomnost neprozradil ani sebemenší šelest. Mířil ke kameni. Nepříliš velkému, plochému balvanu, na který nepochybně s oblibou usedali ušlí poutníci, aby si protáhli unavené nohy.

Ještě dva kroky. Soustředil se, pečlivě promyslel všechny pohyby a skočil. Prsty levé ruky sevřely drsný ovál a zvedly ho do výše, pravá ruka zmizela ve vzniklé díře až po loket.

Kvičení, pištění, zmítání. Pod kamenem to zavířilo. Odkulil ho stranou a oběma rukama uchopil zmítající se stvůru. Ta zuřivě skřehotala, bila křídly a úderý zobáku se snažila donutit Xina, aby uvolnil sevření.

Ten však obratně posunul dlaně, uchopil netvora za krk a netopýří křídla.

"Mám tě!" sykl a silně jím potřásl.

Tvor zmlkl. Xin ho jednou rukou zvedl, olízl si ránu na druhé ruce a zvědavě si ho prohlížel.

Poloptačí, pololidský upírek vznikl z nedbale zahrabaného čtyř nebo pětiměsíčního plodu. Jeho jediným posláním bylo obtěžování těhotných žen. Nyní pár černých, bezvýrazných očí pohlížel nevědomě na Xina. Zaujat lovem stvůry zapomněl na mučivou nejistotu, ale když skončil, opět pocítil nepříjemnou křeč kolem žaludku. Tím si uvědomil, že od včerejšího večera nic nejedl.

Hned se všechno vyjasní, uvažoval při běhu temným houštím.

Na louku přiběhl zpocený jako myš, víc vzrušením než únavou. Ihned zamířil ke hrobu. Tři kroky před ním netvor zoufale zachroptěl a škulb sebou tak prudce, že se mu málem vytrhl.

"Aha, není tedy tak zle," zesílil sevření.

Na okamžik přidržel stvůru přímo nad Znakem - vířskot připomínal škrcenou vránu, Xin však nepocítil nic zvláštního.

"Takhle je to tedy!" konstatoval překvapeně, "ale pro jistotu...", hodil tvora přímo na Znak zakrytý tenkou vrstvičkou půdy.

Přímo se otrásl, protože v okamžiku, kdy se oběť dotkla mohyly, vylétlo z ní klubko modrého plamene a vzduchem zavířily velké saze. A s nimi ještě troška bílého kouře. Konec.

"O jednu příšeru míň," broukl a vrátil se do chalupy. Uchopil vědro s vodou a s úlevou si ho vylil na hlavu. Otřepal se a zamířil do spíže. Snědl všechno, co mu přišlo do ruky. Rychle ukojil první hlad a jednu chvíli se přistihl při tom, že loví prsty v hrnci s nakládanými houbami.

Pomalou odložil ohryzaný hnát divočáka.

"A co teď?" zamyslel se.

Nemusel se ptát. Stařena mu už dávno řekla, co musí udělat. Musí mezi lidi. Otrásl se. Znal je z jejího vyprávění a několika knih, které mu nejdříve předčítala a které později četl sám, dokud se je nenaučil nazpaměť.

Nevynechala žádné podrobnosti, vyprávěla mu o všem, co v životě viděla, vyhnula se jen tomu, co se týkalo jí samotné. Věděl, kde a jak se má chovat, co očekávat, co mluvit, dělat. Naučila ho dokonce nadávat.

Věděl, uměl, rozuměl... avšak ve skutečnosti by dal přednost vampýrům a strigám.

"Nikam nepůjdu, zůstanu tady," rozhodl se. Najednou zdálky uslyšel, nebo si možná připomněl její tichý hlas:

"Musíš najít někoho, kdo tě bude milovat takového, jaký jsi. Nikdo nesmí zůstat sám, nesmí zůstat sám, nesmí, nesmí, sám..."

Nehlasná ozvěna se rozplynula jako jemná mlha. Pohlédl před sebe.

"Dobře, matko," zašeptal.

Pokračoval v jídle.

Dívka

Noc strávil u hrobu Stařeny, vzpomínal a chvílemi podřimoval. Ráno zahájil přípravy. Prohledal chalupu a našel spoustu zlatých mincí, nějaké šperky a starý meč, používaný k sekání plevelu a štípání třísek na podpal. Několik hodin strávil leštěním a ostřením jeho zubaté a místy už zarezlé čepele.

Nakonec se oblékl do cestovního oděvu, opásal mečem, schoval peníze a nacpal zbytek zásob ze spíže do plátěné mošny, kterou si hodil na záda. Vykročil ke dveřím. V půli cesty zaváhal, vrátil se a zastrčil si

do boty druhý kuchyňský nůž. Vyšel ven a ještě jednou stanul na okraji louky. Chvilí pohlížel na dům, který ponechával jeho osudu, a na mohylu ve stínu vysokého dubu. Odhrnul si z čela pramínek vlasů, otočil se a zmizel mezi stromy. Kráčel rychle a přitom uvažoval, kam má jít. Tato země se nazývala Suminor, jejím největším a současně hlavním městem byla Karima. Je to místo stejně vhodné jako každé jiné, cizinců si tam budou mihn všimnout, řekl si a zamířil na královskou cestu. Došel k ní těsně před polednem a vyrazil na severozápad. Všude bylo pusto a ticho, jen písek mu občas zaskřípal pod podrážkami. Byl ospalý a zamyšlený. Tlumený křik nevnímal, dokud ho neprobral příval nadávek. "Svaz ji pořádně, pitomče, jinak ti uteče pod prdelí," ozvalo se někde poblíž. Překvapeně se rozhlédl - cesta byla prázdná. Teprve o několik desítek kroků dál uviděl, co se vlastně u cesty děje. Dívka ležící na zemi a přivázaná k blízkým stromkům za ruce a jednu nohu zuřivě kopala druhou, prozatím volnou nohou, vedle ní se pak hemžili dva lotřící vypadající jako žoldáci. Krátká, zářivě červená a v této chvíli vykasaná sukně neponechávala ani stín pochyb o povolání své majitelky. Ta se však naprosto nechovala tak, jak bylo možné očekávat od pracovnice jednoho z nejstarších povolání světa. Právě naopak! Bránila svou ctnost s úporností hodnou panenské kněžky boha Reha. Jenže mnohem účinněji - jeden z útočníků si masíroval bolavý rozkrok, a právě jeho nadávky dunící na celý les přivedly Xina zpátky na zem. "Zřejmě nemají čím zaplatit," usoudil. Muži ho zpozorovali. "Přišla posila!" zvolal nakopnutý muž, který přestal na chvíli klít. Druhý otočil hlavu, čehož dívka využila a volnou nohou ho kopla podpatkem sandálu do holeně. "Au!" odskočil a otočil se ke Xinovi. "Tak co, kamaráde, přidáš se? Postačí i pro tři." Xin mlčel, moc ho to nezajímalo. Už je chtěl obejít a ponechat jim dohadování kvůli nedostatku peněz, jak se domníval, když jeho pohled utkvěl na dívčině tváři. Byla hezká, rozhodně mnohem hezčí než striga, a také mladá. Xin znal jen Stařenu. Věděl, že by se neměl o podobné ženy starat - tvrdila to Stařena - avšak v očích této dívky spatřil něco neobyčejného. To se mu jenom zdá, řekl si a pokrčil rameny, stál však dál. Vojáci uznali jeho mlčení za souhlas a dřepící muž nyní vstal, vytáhl dýku a vykročil k dívce se slovy: "Krapánek tě upravím, a hned přestaneš vzdorovat." Xin už věděl, co chce. "Ne!" pronesl ostře. Muži na něj pohlédli. "Takže neupravovat?" "Odvažte ji." Vybuchli smíchy. "Blázníš? Nemáš oči? Vždyť vidíš, co je zač!" "Pitomče! Koukej, Geňko, jaký se našel ušlechtilý ochránce...?" řehtal se druhý. "Něco jsem řekl!" položil dlaň na jílec meče. Zvážněli. "Nu což, Vlamire, máme práci, zábava počká..." Muž stojící blíž Xinovi se sklonil a zvedl sekeru ležící v trávě. Obešli ho z obou stran. Nečekal, až k němu dojdou a zaútočí první. Byli profesionálové, on takto dosud nebojoval. Byl však mnohem rychlejší, a když jeho první rána sklouzla po obratně nastaveném ostří sekyry, druhá ji následovala skoro okamžitě. Protivník uhnul, Xin však úder nezadržel, přiskočil blíž a špičkou čepele zlehka zasáhl hlavu. Jen ji lízl, ale lebka určitě praskla, protože muž upustil zbraň a jako opilý se zachytil kmene blízkého stromu. Kočkodlak se otočil k Vlamirovi. Ten však také třímá meč a ovládal jej mnohem lépe než Xin. Čepele se srazily, jednou, podruhé. Zasržely jiskry. Hodnou chvíli bojovali, aniž někdo získal převahu, záhy však vycvičený žoldák donutil Xina k chaotické obraně. Kočkodlak mordýře několikrát odrazil, pak ustoupil o několik kroků a znenadání zaútočil způsobem,

který soupeře dokonale zmátl.

Současně hodil levou rukou dvěma noži a udeřil zdola silným, kolmým sekem mečem drženým v pravé ruce, což bylo krásnou ukázkou skutečné kočičí obratnosti.

Muž uskakující před letícími noži vpadl přímo na stoupající ostří, které ho zasáhlo jako stříbrný plamen. Zvednut do výše odletěl dozadu a bezmocně jako panák padl na zem s rozhozenýma rukama.

Xin se otočil a přistoupil k prvnímu soupeři. Ten pořád objímal strom. Jeho oči zíraly do prázdna, po rozpukané kůře stékala krev a bílá tekutina.

Bez rozmyšlení ho bodl mečem do zad. Praskot lámaných žeber a zachroptění. Vytrhl zbraň a opakoval úder - chroptění ustalo. Mrtvola sklouzla dolů a padla naznak.

Kočkodlak otřel meč potom klidně vyhledal a schoval nože.

Dívka ho celou dobu sledovala. "Copak? Nehodláš se dělit?" sykla nenávistně.

Poprvé uslyšel její hlas.

Když se k ní přiblížil, trhla provazy. Zřejmě neslyšela, o co šlo, protože se znovu chystala kopnout. Pro všechny případy přet'al provaz špičkou čepele z bezpečné vzdálenosti. Obešel ji a uvolnil jí ruce. Schoval meč a usdl.

Nechápavě na něho zírala.

"Chtěli zadarmo?" ukázal na mrtvé.

"Ze začátku ne," odpověděla pomalu, "to já jsem nechtěla."

"Ty?!"

"Copak!" pohlédla na něho vyzývavě. "Nesmím?"

"Nu...", zmlkl překvapeně, protože o něčem podobném Stařena nikdy nemluvila.

"Proč jsi to udělal?" ozvala se znovu. "Vždyt'..."

"Trápí tě to?" přerušil ji.

"Ne, ale proč?"

"Jak se jmenuješ?" nenašel slova k odpovědi na předchozí dotaz.

Hanti... Ach tak... Ty se opravdu nechceš dělit."

Měl divný pocit. Sklopil oči, protože tváře ho podezřele pálily.

"Já jsem Xin..."

Hodnou chvíli mlčeli, potom se dotkla jeho ruky: "Pojďme odtud," pronesla měkce.

Kráčeli středem cesty a zvědavě po sobě pokukovali.

"Pověz mi...", začal, "proč jsi jim... přece víš..."

"Nedala?"

"Uhm."

"Nejsem tou, za kterou mě pokládáš."

Nevydržel a vyprskl.

"Nádhera!" zvolal. "Chápu, že tvé šaty jsou moc hezké, ale vysvětli mi, která ctnostná chovanka školy pro manželsky zplazené slečinky se rozhodla ve dne nosit tak jednoznačné oblečení?" zahihňal se.

"Primitive!" sykla. "Nenapadlo tě, že jsem to neudělala ze své vůle? Jako vojandu mě prodali do hampejzu v Amizaru. Byla jsem tam čtyři roky a utekla jsem při první příležitosti, čili před měsícem."

"Promiň. Ti dva tě pronásledovali?"

"Ano, ale zpátky měli přinést jen mou hlavu, jako výstrahu ostatním. Jenže pro pobavení mě potřebovali celou, a pak jsi přišel ty, Odkud vlastně jsi?"

"Odtud," ukázal na lesa uvědomil si, že mluví přespříliš.

Pohlédla na něho pozorněji.

"Co jsi tam dělal?"

"Moc se ptáš," broukl rozpačitě.

"Nedělej se, stejně vidím, že nejsi tak docela člověk."

"To je tak zřejmé?" zneklidněl.

"Moc ne, ale já se umím dívat. Levhart? Puma?"

"Ne. Kocour. Obyčejný kocour."

"Milé zvířátko. Doufám, že jen to..."

Neodpověděl. Zeptal se jí na něco bezvýznamného. Začala mluvit a on jí naslouchal, opět se ptal a tak putovali touto zemí plnou temných tajemství, nazývanou Prales upírů.

* * *

Slunce už zdolalo tři čtvrtiny své denní trasy, když došli na zvlněnou rovinu. Xin nebyl zvyklý na tak rozlehlá prostranství a zpočátku se cítil nejistě, postupně v něm však převládla zvědavost a v chůzi se pozorně rozhlížel na všechny strany. Pořád tu nebyli žádní lidé.

S Hanti tomu bylo právě naopak. Když ponurý les, o kterém slyšela tolik ořesných zvěstí, zůstal daleko vzadu, zjevně se uvolnila a uklidnila. Její kroky i gesta byly tak přirozené a svobodné, že chvílemi připomínala rusalku tančící v prachu cesty. Alespoň takový pocit měl Xin, kterému se ještě nikdy nepodařilo přiblížit k nějaké opravdové rusálce nebo elfovi, aby se jich nabažil pohledem.

"Odpočiňme si na chvíli," navrhla Hanti, "mám žízeň a za těmi stromy by měla být řeka."

"Souhlasím."

Odbočili z cesty a zamířili naznačeným směrem. Běžela napřed a na břehu zarostlém křovinami stanula první.

Říčka nebyla široká, avšak její tmavozelený, lenivý proud musel skrývat mnoho temných hlubin.

Dokazovaly to četné pobřežní srázy, jejichž strmé stěny skoro kolmo klesaly do mlčících hlubin. Na jednom místě byl břeh poněkud nižší a mezera v hustém porostu umožňovala dojít až k okraji plynoucí vody, kde se už stačilo jen mírně sklonit, aby dlaně mohly nabrat osvěžující vodu.

Hanti zde stanula a bezstarostný úsměv na Xinových rtech okamžitě ztuhl. Zachytil neurčité vibrující volání a po zádech mu přeběhl mráz.

Pocítil Přítomnost.

Zřetelnou, ale nejasnou, jako by nějaká měkká a silná clona tlumila signál vnímaný jeho nadpřirozeným smyslem. Avšak To bylo silné... a blízké...

Hanti se sklonila, natáhla ruce...

"Voda!!!"

Jako dýka mu proťal mozek záblesk vůle a zla. Ve zlomku okamžiku se udály tři věci: Xinův skok rychlý jako blesk, pronikavý výkřik Hanti a žbluňknutí otevírající se řeky.

Kočkodlakovy ruce sevřely dívčin pas a prudce jím trhly dozadu.

Vodníkův útok minul cíl jen o vlasek. Rozpláclé, bílé tlapy tleskly naprázdno vzduchem. Xin odtáhl hrůzou šílenou Hanti a dlaně vyčnívající z vody sevřely dm; vodník vylezl na břeh a vstal.

Opuchlý a sinalý kráčel přímo k nim, z úst a nosu mu vytékal nazelenalý sliz.

Xin nejednou zvedl hlavu. Hleděl přímo do neživých, matně žlutých koulí, zasazených do očních důlků zirájícího tvora. Slyšel prudký, spazmatický dech dívky skrývající se za ním a křečovitě svírající jeho ruku.

Vodník znehybněl. Odporné, vylouhované strašidlo - rozměklé bělavé tělo viselo na kostech jako zmačkaný hadr na holi a nebýt síly Ona, už dávno by steklo z kostry. Chvíle mentální konfrontace pokračovala.

Xin čekal. Hanti se nečekaně uklidnila, vyklonila se kočkodlakovi přes rameno a soustředěně pozorovala celý výjev.

Vodník udělal krok dozadu, potom druhý. Pomalu vlezl zpátky do vody a zmizel pod hladinou. Vzniklé kruhy odnesl proud.

"Mizíme," houkl Xin a Hanti neodporovala. Spěšně se vrátili na cestu, ale ještě než ušli sto kroků, dívka se najednou zastavila.

"Pojď," křikl na ni.

"Ne."

"Proč?"

"Máš mě za pitomce?! Myslíš že nevím, proč to vzdal? Žádné obyčejné bytosti by se nelekl!" chrllila.

"Poznal tě, jsi jedním z nich!" třásla se strachem a nenávistí.

Neměl už co skrývat.

"To je pravda."

"Tušila jsem, že po mně toužíš, ale nemyslela jsem, že mám být sežraná!"

"Ne..."

"Čím se stáváš?"

"Kočkodlakem," odvětil odevzdaně.

"Tak zhyň!" vrhla se na něho s nožem, který měl postříbřené ostří. Uhnula uchopil ji za zápěstí, podrazila mu však nohy a spadli do příkopu. Zuřivě sebou zmítala, pokoušela se kousat a kopat.

"Přestaň!"

"Buď ty nebo já," syčela, "nenechám tě utýct!"

Udeřila ho hlavou do nosu. Hodně to zabořilo.

"Nic ti neudělám, slibuji..."

"Teď ne, ale až vyjde Měsíc," funěla.

"Už je po úplňku."

"Tak při dalším!" vyjekla.

"Krávo!" rozčílil se konečně, "co s tebou budu celý měsíc dělat?! Nech toho, povídám!"

Znehybněla, ruku s nožem přesto nepustil.

"Jdeš do Katimy?" zeptala se klidněji.

"Do Katimy!" potvrdil.

"To jsou ještě dva dny cesty."

"A tam se snadno ztratím v davu," dodal.

"Budiž," souhlasila, "ale co tam chceš dělat? Vždyť tě ubijí po první proměně. Neschováš se."

"Nejsem takový, jak si myslíš," napodobil ji, "můžu tě už pustit nebo ti mám napřed vzít tu hračku?"

"Už jsem v pořádku. Pust' mě."

Uvolnil stisk a pro všechny případy se odsunul.

"Jaký tedy jsi?" zeptala se a schovala nůž.

"Hned ti to povím, ale napřed vylezme odtud."

Podej mi ruku."

Šla vedle něho a on jí vyprávěl o sobě, Stařeně, o všem, co si pamatoval. Trvalo to dlouho a když skončil, byla už hluboká noc a oba leželi v trávě na prostěradlech z pláštěů.

"Proč bych ti měla věřit?" zeptala se tiše.

"Máš lepší nápad?" vzdychl Xin.

"Mám," šeptla. "Rozepni mi blůzičku..."

Poslechl a opatrně odhrnoval tkaninu. Nadra neměla velká, zato ideálně kulatá. Jak na ně hleděl, bradavky se vztyčily v malé růžky a proměnily měkké ovály v trčící kužely.

"Dokážeš hladit pouhým pohledem...", šeptla.

Zalehl ji a silně se k ní přitiskl. Nabídla mu rty a pomalu si stáhla sukni. Rozevřela kolena. Chvilíčku nevěděl, jak má začít, ale potom mu už bylo dobře. Hladce a měkce. Jen trošku jinak, než čítával...

* * *

Následující dny i noci probíhaly podobně. Cesta jim nepřipadala dlouhá; šli, rozmlouvali, a když občas oběma vzplanuly v očích stejné jiskřičky, zmizeli z cesty, aby na několik hodin zalezli do nějakého útulného koutku a sytili se svými těly až do ukojení.

Posléze jim do města zbývaly jen dva dny cesty. Slunce stálo v zenitu a pořádně pálilo, když Hanti dokončila vyprávění jednoho příběhu.

Rozesmál se a otázel:

"Poslyš, jste všechny stejné?"

"Záleží na tom, kde...", odvětila rychle.

Xin prudce zamrkal.

"Myslím na strach, vlastně na odvahu," koktal, "jestli se stejně jako ty přestanou bát?" vyslovil se konečně.

"Jde ti o toho mokrého fešáčka?"

"Uhm."

Zamyslela se.

"Asi ne. Hodně z nich, kdyby vyvázly, ze strachu před vodou by se nadelouho přestaly mýt..."

"Takže jsi jiná?"

"To je zvyk, v Amizaru mě někdy dávali chlapům, vedle kterých ten zmáchanec vypadal ještě docela fajn. A co ty, když už jsme začali, co bys se mnou udělal, kdyby ses po proměně neovládl?"

"Určitě bych zkusil ledacos..."

"A co nejdřív?" pohlédla na něj koketně.

"Mozek," vyhrkl bez váhání, "kočky vždycky začínají hlavou..."

Zropačitel a on si připadal hloupě - nešlo o téma k žertování, rozhodně ne teď.

Hovor ustal a žár, který rozvlnil vzduch, rozháněl jejich myšlenky a nepobízel k dalšímu vysoušení hrdel a jazyků. Vlekli se tedy co noha nohu mine a vyhlíželi stín, nejlépe poblíž nějakého pramene.

Blížili se k místu, kde cesta vedla mezi dvěma lány zlatého obilí, táhnoucími se až k obzoru. Vítr nefoukal, ale prach se při každém kroku stejně zvedal.

Xin se najednou zastavil.

"Počkej," položil dívce ruku na rameno.

"Co je?" vzhledla tázavě a otřela si pot z čela.

"Je tady!"

"Kdo?"

"Polednice."

"Kde?"

"Tam na kraji pole, vpravo. Zalezla do obilí."

"Jak víš... pravda, zapomněla jsem. Co uděláme?"

"Nic těžkého...", zvedl z cesty pořádný kámen.

"Nedívej se tam, nejlépe koukej pod nohy," varoval.

Zamířil a hodil.

Zaječení, které Hanti za okamžik uslyšela, jí proniklo až do morku kostí svou přízračnou vibrací. Zatmělo se jí v očích a upadla by, nebýt Xinovy opory.

"Utekla, cesta je volná," prohlásil.

Vstoupili do pšeničného průseku a ušli kus cesty. Moře zlatých klasů stálo kolem rovně a nehnutě, v neživém tichu bylo slyšet jen šelest kroků a šum zrychlených dechů. Všude vládlo bílé a žluté oslepujivé světlo. Chuť prachu ve vyschlých ústech a štiplavý pot. Bylo horko, pořád větší horko...

Xin polohlasně zaklel.

"Co je?!"

"Chyba. Vrací se," uchopil další kámen.

"Ach..."

"Klid, zatím je daleko, ale jde za námi. Rychle utrhni kus plátna!"

"Hned... hned!" ruce se jí třásly, udělal to tedy sám a zavázal jí oči.

"P... proč?"

"Podráždil jsem ji, a když na ni nyní pohlédneš, přijdeš nejen o rozum, ale mohla bys hrůzou umřít."

Vedl Hanti jako malé, bezmocné dítě.

"Xine!" zalkala zoufale, "NĚCO na mě sáhlo! Na záda... ach!!!"

Otočil se. Sloupec žárem rozvlněného vzduchu nabyl podoby postavy.

"To nic! Stojí na cestě! Cítíš na sobě její pohled, zuří!"

Zaclonil ji vlastním tělem.

"Je to lepší?"

"Ano. Jak ještě dlouho?"

"Nevidím konec toho prokletého obilí. To bude určitě královské zboží."

"A ona?"

"Je blíž, ale zůstává vzadu. Nedohodím tam, je příliš daleko." Rozvlněná postava vstoupila do obilí. "Zase se schovala!"

"Takže se nás bojí..."

Neodpověděl. Mlčení se protahovalo.

"Soustřed' se!"

"P... proč?" vyjekla.

"Je tady druhá..."

"Aááá...!"

"Hanti! Děvče!! Slyšíš, co ti říkám?!" uchopil ji pevně za rameno a zatřásl s ní.

Nepomohlo to. Polednice jí už vstoupila do mysli.

"Mamičko!!!" zavyla táhle.

Uhodil ji.

"Hanti, Hanti!" sám už začal ztrácet hlavu.

"Xine! Kde jsi?" málem strhla šátek.

"Tady jsem!"

Vrhla se mu kolem krku, až ho málem udusila. Zvedl ji do náruče a rozběhl se. Kámen mu vypadl z ruky. Chtěl jí říct, že pokud zůstane na chvíli sama, nesmí se pohnout z místa a otevřít oči. Kromě těchto dvou Přítomností totiž vnímal ještě třetí - slabou, ale narůstající. Když mu však nehty Hanti pronikly košilí a vši silou se zaryly do těla, pochopil, že žádná síla ji od něho neodtrhne, pádil tedy jako šílený, protože v tom spatřoval jedinou naději na záchranu.

Byl bezbranný vůči spojené vůli tří dravých nadbytostí...

Nápor moci polednic sílil každým okamžikem, pot mu zaléval oči, ruce umdlévaly. Z hlubin podvědomí vylézalo šílenství. City i myšlenky mizely jako zhasnuté svíce...

Běžet, běžet, běžet.

"Už vidím konec, musím vydržet, dojít, uniknout."

Vědomí zmíralo pod náparem železné palice.

"Už slábne! Jaká úleva!"

Pocit Přítomnosti zmizel. Klesl na kolena.

"Hanti!" myslel jen na ni. Byla v bezvědomí.

"Jestli...", do srdce se mu zaryla ledová jehla strachu.

"Hano, drahá...", třásl s ní, hladil ji, líbal.

Konečně otevřela oči.

"Xine, žijeme?"

Vlna obrovské úlevy mu odebrala zbytek sil, padl na ni a vzlykal jako dítě. Polednice zaútočily jen na něj, kdyby se alespoň na okamžik zaměřily na Hanti, látka na očích by jí nepomohla - její mysl by se neodvratně rozpadla jako domeček z karet.

Měli štěstí...

Uplynulo hodně času, než se vzpamatovali, ale dál šli jako odsouzenci odvázaní z pranyře.

"Nemyslela jsem si, že můžou ohrozit i tebe," pronesla tiše.

"Jedna ještě ne, ale několik... Čerpají svou sílu ze slunce, já z měsíce. Chápeš rozdíl?"

"Ano..."

Další pochod je mučil čím dál víc. Krátké zastávky nepomáhaly. Nečekali na večer a na nocleh se zastavili dříve než jindy. Poprvé je rychle ovládla ospalost. Nesnažili se s ní bojovat a teprve ráno, když v polospánku bloudil rukou pod dívčinou sukní, si Xin uvědomil, že mají nějaké dluhy. Hanti uvažovala podobně...

* * *

Toho dne spatřili zdálky domy Katimy. Seděli ve stínu nevelké skalky a dojídali poslední zásoby.

"Xine...", polkla sousto chleba.

"Poslouchám," sáhl pro čutoru s vodou.

"Tam... se rozejdeme?"

"Chtěla jsi."

"Jistě, vím, že jsem prodejná děvka. Nemám žádnou cenu," sklopila hlavu.

"Co to povídáš, Hanti?"

"A nic neumím. Necháš mě..."

"...?!"

"A já... já?" hlas se jí zlomil.

"Tak mluv," vybídl ji něžně.

"Chci... být s tebou!" propukla v pláč.

Uchopil ji za ruce a objal.

"Já taky."

"Opravdu?"

"Nepřemlouval jsem tě, protože vím, že se mě bojíš."

"To nemá význam! Třikrát, nebýt tebe... Můj život patří tobě," pohlédla mu do očí.

"Ale já nejsem člověk..."

"Nepřeháněj, určitě jsi lidštější než ta plnokrevná dobytčata, která na mě lezla ve dne v noci celé čtyři roky!"

"Právě, a co se stane, když mě odhalí? Napadlo tě, co bude s tebou? Zákon o čistotě druhu se snad ještě dodržuje."

"Ne vždycky. Takže chceš, abych zůstala?"

"Ano."

"Tak poslouchej. Musíš uvažovat jednoduše. Nehty ti ostříhám a nebude znát, že jsou křivé. Zůstane pouze jejich tvar, ale takový mívají občas i obyčejní lidé. Pro všechny případy v přítomnosti cizích lidí svírej pěsti, pokud by ti hleděli na ruce. Vyhybej se pohledům do očí, ale nepřeháněj to a nezapomeň, že v zuřivosti máš zřítelnice skoro svislé. A při chůzi se snaž dělat trošku hluk. Tvé tiché našlapování občas rozčiluje i mě."

"To je všechno?"

"Ne."

"Co ještě?"

"Mám být tvou ženou nebo samicí?"

"Žena je víc?" prokázal chápavost.

"Jistě, a taky tě to bude něco stát."

Zaskočeně na ni pohlédl.

"Co si myslíš, koupíš mi konečně pořádné šaty. Vždycky jsem snila o dlouhých modrých, se smaragdovým vzorkem..."

Vyprskl smíchy a málem se udusil kouskem uzeneho. Bouchla ho do zad. Vydechl.

"Jak si přeješ," otřel si usazené oči.

"Děkuji, a teď nastav tlapy!" vytáhla nůžky.

Dvě hodiny nato vstoupili do prvního předměstského hostince, na který narazili, a najali si pokoj. Nezůstali v něm dlouho, protože hned potom, co Xin odložil cestovní mošnu, Hanti ho vytáhla na nákupy.

Bloudili mezi stánky v lidském mraveništi a kočkodlak se každou chvílí dohadoval s prodavači. Výborně se tím bavil, přičemž využíval zkušenosti, získané jednáním se Stařenou. Šlo mu to docela dobře, takže když nastal čas, aby zaplatil tři nové šaty pro Hanti, protože dívka si mezi nimi nedokázala vybrat, usmlouval docela přijatelnou cenu.

Hanti zareagovala spontánně. Pouze kočičí smysl pro rovnováhu je zachránil před koupelí ve velké louži, když se dívka na něj s divokým výkřikem vrhla.

Hanti svlékla volný plášť, který ji dosud halil, drobnými prsty svírala Xinovu paži, hrdě kráčela po jeho boku a důležitě pohlížela na ostatní ženy.

Na zpáteční cestě se na ně nalepil nějaký potulný obchodník s talismany, nabízející údajně velice účinný amulet proti kočkodlakům. Xin ani chvíli neváhal, srdečně poděkoval a pověsil si jej na krk, načež pokračoval v cestě zavěšen do děvčete pukajícího smíchy.

Prodavač za nimi ještě dlouho nechápavě zíral. Hanti se nepřestávala smát a nakonec tím nakazila i Xina. Stanuli ve dveřích hostince celí rozesmátí, až to přilákalo pozornost všech přítomných.

* * *

Druhého dne ráno, když zanechal dívce několik stříbrných mincí na nákupy, Xin se vypravil hledat práci. Sice s tím, co měl, mohli vystačit ještě dlouho, chtěl se však co nejdříve přizpůsobit obyčejným, klidným obyvatelům Katimy.

Setkali se až pozdě odpoledne. Hanti čekala s obědem, Xin s tajemným úsměvem položil na stůl naditý měšec s penězi.

"Na začátek se mi nedařilo nejhůř," ukázal na váček.

Sáhla po něm a rozvázala řemínek.

"Zlatáky..., " užasla.

"Ovšem. Třicet."

"Tolik? Ale za co?"

"Hned se všechno dozvíš, jen mi dej něco k jídlu," požádal.

Nalila polévku a postavila před něj talíř, sama usedla naproti a podepřela si bradu rukama. Pohlížela na něj.

Ochutnal.

"Dobré," zvolal, "to jsi vařila sama?"

"Uhm."

"Docela dobré na..., " ztišil hlas, "...začínající manželku," dokončil.

Zamrkala a zčervenala jako výrostek.

"Cože?" zasmál se. "Ty a rozpaky?"

"Totiž..., ach, Xine!" vyskočila a přitiskla se k němu. "Myslela jsem, že mě už žádný muž tak... neosloví!" rozplakala se.

Odložil lžíci.

"Ty můj blázinku..., " prohrábl jí vlasy, "přestaň, jak bude vypadat má košile?!"

"Vyperu ji," vzlykla.

Vstal, zvedl ji a políbil. Přitiskla se k němu a hodnou chvíli tak setrvali.

Konečně mohl zase pokračovat v jídle, oči se jí leskly.

"To bylo tak..., " začal. "Chodil jsem městem a přesně podle tvého návodu jsem trochu klopýtal. Ptal jsem se, hledal, ale nikde nic zajímavého nebylo. To, k čemu mě někteří lidé přemlouvali, by mohlo v budoucnosti skončit špatně nebo ještě hůř.

Najednou jsem pocítil přítomnost, už jsem ti vysvětloval, co je to za pocit. Ztuhl jsem, bylo to totiž uprostřed města, a teprve po chvíli jsem zjistil, odkud to volání přichází. Z jednoho docela obyčejného domu, přesněji z jeho sklepa. Šel jsem dovnitř a hned jsem poznal, že se ve sklepe vylihl bazilišek.

Majitel zapíral a lhal mi přímo do očí."

"Nedívím se," přerušila ho Hanti. "Slyšela jsem, že bazilišci nevznikají jen tak. Musel udělat něco hodně podlého."

"Právě, a teď dával přednost žít s ním, než aby se to prozradilo. Ale nakonec jsme se dohodli. Přinesl peníze, já jsem zašel dolů a..."

"A co?" rozechvěl se jí vzrušením hlas.

"Nic. Utrhl jsem mu hlavu. Nebylo to obtížné. Vydělal jsem stejně jako cechovní zaklánač, a majitel nemusel nikomu nic vysvětlovat. S potěšením se se mnou rozloučil."

"Lotr!"

"Ovšem, ale jestli nezmění svůj život, netvora zase vzkřísí. Řekl jsem mu to."

"Třeba bude jiný," zamyslela se Hanti.

Xin odsunul prázdný talíř a pohlédl na ni.

"Takže jsem si našel zaměstnání," prohlásil, "a teď mám chuť na něco sladkého..."

"Ach, zapoměla jsem, hned něco koupím, promiň," vykročila ke dveřím, ale zadržel ji.

"To ne..., " objal ji, "moučníčkem budeš ty sama a na tomto talířku..., " ukázal na postel.

Sny a drápy

Uplynulo několik bezstarostných týdnů. Jednoho dne jako obvykle seděli u kamen. Hanti zašívávala a Xin zamyšleně pohlížel do ohně. Občas natáhl dlaně před sebe, chvíli si je ohřívala pak je zase opřel o kolena.

"Hanti..., " přerušil ticho.

Zvedla hlavu.

"Dnes začíná úplňk a nejsou mraky, takže k tomu brzy dojde."

"Vím," odložila šití a naklonila se k němu.

Odmlčela se.

"Bojíš se, vid'?"

"Trošku..."

"Mám ještě čas, může zajít za majitelem a pronajmout si jiný pokoj. Chceš?"

"Zůstanu s tebou."

"Jsem rád," pohládl ji konečky prstů po tváři.

Dál už nemluvíli. Čas pomalu plynul. Hanti se pokusila vrátit k přerušené práci, ale píchla se do prstu, zanechala tedy snažení a také se zahleděla na praskající polena. Čekali.

Tmu za oknem stále víc rozjasňoval vycházející měsíc. Xin vstal a beze slova se začal svlékat. Skončil, odložil šaty a odsunul stoličku, na které seděl. Poklekl a opřel se dlaněmi o podlahu.

"Zamkni dveře," poprosil tiše.

Vstala a poslušně vyplnila příkaz. Nevrátila se na své předchozí místo, ale zůstala uprostřed pokoje.

Uhlíky v kamnech se rozsypaly, plameny pohasly, pokoj zalila vlna měsíčního svitu.

V Xinově mozku se probudila bolest... Tak tomu bylo odjakživa, co pamatoval. Stejně utrpení provázelo každou Proměnu. Ústa se mu protáhla dopředu, stejně jako zuby. Magická síla hnětla jeho tělo jako kus vlhké hlíny. Hnětla, formovala, přetvářela navzdory zákonům přírody i rozumu... Náhle dílo skončilo.

Přízračné tělo se zachvělo a pohled dvou očí zářících zeleným svitem utkvěl na dívce.

Kočkodlak vykročil k ní. Rukama si zakryla ústa, aby nevykřikla. Celá se třásla, ale neucouvla. Zvedl se na zadní tlapy a olízl jí krk i čelo. Strach zmizel. Poklekla a zabořila mu prsty do srsti. Po chvíli se k němu přitulila v prostém gestu oddanosti.

Tak chvíli setrvala, potom ho pustila a vstala. Vrátil se ke kamnům, natáhl se před nimi a zavřel oči.

"Xine...", uslyšel a vzhlédl.

Svlékala se pro něj stejně jako každé noci. Pomalu si sundala šaty, bederní pás a rozvázala pruh látky pod řadry. Docela nahá přistoupila k němu.

"Tato noc je naše stejně jako všechny ostatní," zašeptala se sklopenýma očima.

Ulehla vedle něj. Vlna žádostivosti se rozlévala pomalým, omamujícím mrazením. Nikdy by ho nenapadlo, že je v tomto stavu schopen podlehnout této žádostivosti. S chraptivým mňouknutím se na ni převálil a objal ji mohutnými tlapy.

"Dokážeš být něžný?" zeptala se tiše. Přikývl, že ano.

První vniknutí přijala poslušně a ochotně.

Do kolébavého rytmu se postupně vmísil její přerývaný dech, občas křik, nehty ho zraňovaly, škubaly srst, šumění krve, bušení srdce, záblesky ohně, skřípání podlahy, přerývané hrdelní chroptění, bolestivě zaťaté čelisti. Dojmy, dotyky, pocity se v něm slily v jediné vířící klubičko chaosu, až čas vybuchl a zmizel...

Opět pohroužen v ní, unášen stále vyššími vlnami opojení, pomalu se napínal, pružil, natahoval, aby najednou zešlel v prudkém, vnitřnosti pronikajícím gejzíru žáru, který roztrhal vědomí na cáry temnoty. Otevřel oči. Byl den. Ležel s hlavou přitulenou k řadřům dívky, na tváři cítil jednu bradavku. Viděl svou dlaň na podlaze a její prkna rozrytá drápy - třísky trčely na všechny strany. A ta ruka měla obyčejné prsty. Dosud nikdy se mu nic takového nepříhodovalo - poprvé bez bolesti!

Nadzvedl se. Hanti spala hlubokým spánkem. Vstal, uchopil ji do náruče a odnesl do postele.

Neprobudila se, pouze něco nesrozumitelně zašeptala.

Přikryl ji a usedl na okraj lůžka. Hleděl na ni.

Dosáhl všeho, po čem toužil. Splnil poslední přání Stařeny. Sny se staly skutečností. Opravdovou...

"Co víc potřebuji?" zašeptal sám k sobě.

Odpověď na tuto otázku znal dříve, než si ji položil.

"Ať to tak zůstane napořád. Prostě, obyčejně, až do konce." Ulehl vedle dívky, která se k němu instinktivně přitiskla celým tělem.

Vložil si ruce pod hlavu a zavřel oči. Zmocnila se ho vše zalévající klidná radost.

Zůstanou tady nebo si najdou nějaké bezpečné a krásné místo, kde budou v noci poslouchat jen slávky nebo nanejdvůh sovy.

Napadla ho nová myšlenka - děti... Určitě už nebudou podléhat Proměně a nikdo nikdy nezapochybuje o jejich lidství. A potom... v budoucnosti se proslaví třeba jako mimořádně obratní artisté nebo akrobaté...

Xinovy úvahy se nyní soustředily na mnoho jasných, upřímných záležitostí. Byl prostě šťastný. Potom zřejmě usnul, ale nebyl si tím jist. Skutečnost se promísila se snem. Snil o Hanti, jak vstává, obléká se, začíná něco kutit po pokoji. Možná opravdu vstala, avšak Xin to nevěděl určitě... A vůbec po tom netoužil.

Kolem poledne tato kouzelná nálada zmizela. Zaujat sám sebou to v první chvíli nepozoroval a teprve vlna zloby, vyvolaná něčím docela bezvýznamným, vedla k tomu, že si to uvědomil. Podivil se, ale prozatím jen pokrčil rameny a příliš se tím nezabýval. Avšak červík, který se mu usadil v duši, záhy kousl mnohem silněji. A potom znovu...

Podráždění v něm narůstalo každou hodinou. Nedokázal se uklidnit. Hanti, která na něj pohlížela nejprve s údivem, stále víc vylekaná se mu snažila nechodit na oči.

Kdyby tak znal důvod tohoto neklidu!

Napětí rostlo a bylo stále nesnesitelnější. Nakonec ztratil trpělivost, usedl do meditační polohy a soustředil se na průzkum svého vědomí. Sledoval rodící se myšlenky, záchvěvy pocitů a cesty asociací. Lovil do sítě všechny myšlenky vynořující se z podvědomí, útržky zloby, strachu a kompletoval je, aby potom kousek po kousku skládal mozaiku vize. Nakonec vycítil Přítomnost.

A to takovou, jakou dosud nikdy! Nepoznával v ní žádnou z bytostí, jaké znal. To něco bylo zatím hodně daleko ale vnímal Sílu, před kterou bledly vlny nenávisti vysílané do prostoru i nejkrveživnějšími vampýry a strigami.

Vibrace zla byly dosud ještě hodně slabé, přinášely však znamení znepokojivé síly, přitom jejich intenzita pomalu, ale výrazně narůstala...

Vstal a vyhlédl z okna. Střechy domů ve slunci, lidé v úzkých uličkách a obvyklé každodenní scény. Nic nenaznačovalo hrůzy, která visela nad městem a neúprosně houstla jako neviditelný bouřkový mrak. Před hospodou nějaký mladík líbal děvče; její štíhlé ruce s jemnou kůží objaly jeho krk, dlaně mu hladily vlasy. Xinovi najednou připadalo, že z těch rukou je strháno maso a mladík k sobě tiskne rozsápanou mrtvolu...

S odporem ucouvl.

"Hanti!"

Překonal se, přiskočil k ní a přitiskl rty na její ústa, aby přemohl příšernou vizi. Nepodařilo se. Odstrčil ji od sebe.

"Co se děje, Xine?" tázala se omráčeně.

Pověděl jí to.

Nic neřekla, jen se schoulila, jako by skrývala před někým cizím svá řadra.

"Po východu měsíce pochopím víc," dodal. "Teď se půjdu rozhlédnout městem."

"Nenechávej mě samotnou!" sevřela mu křečovitě ruku.

"Dobrá, pojd' se mnou."

* * *

Prvním pocitem po Proměně bylo zjevení srsti, Smysl Přítomnosti se nyní zostřil tak, že předchozí mírný signál přijal jako úder.

Znal už vzdálenost - asi míle. Netvor nebyl sám, mohlo jich být až pět. Do Katimy přicházeli ze tří stran. Kroužil místností jako tygr v kleči. Každou chvíli bezděčně vysunul drápy. Cítil se jako obklíčené zvíře. Instinkt ho nabádal k útěku. Hanti skrčená na lůžku se rozvzlykala. Vzpamatoval se. Přišel blíž a začal ji olizovat slzy.

"Tolik se bojím," zašeptala a skryla obličej do jeho srsti. Vůně jejího těla smíšená se všudypřítomným pachem hrůzy ho přiváděly málem k šílenství...

Podráždění se stalo žádostivostí. Strčil do ní hlavou, až upadla. Pochopila lesk v jeho očích a rychle rozevřela kolena. Okamžitě vstoupil mezi rozevřená stehna. Bušil rychle a prudce. Sevřela nohy na jeho zádech a při každém pohybu se k němu zuřivě přitiskla, jako by chtěla splynout, vniknout do něj, vrůst. Víc! Víc! Dýchala těžce a hlasitě, ale jinak než obvykle - tentokrát namáhavě, jako v boji.

V okamžiku vyvrcholení je příšerné kvílení vražděného muže zalilo vlnou zvrácené, démonické rozkoše. Dole pod oknem proběhl někdo, kdo nelidsky kvílel jako osel kousnutý psem.

Xin vycítil Přítomnost necelých dvacet kroků od sebe. Z největší místnosti hostince, kde vždy vysedávala spousta žíznivých lidí, se ozval tak strašlivý křik z mnoha hrdel, jako kdyby někdo otevřel brány pekel a nechal kvílení zavřzených proniknout do světa živých. Ve všeobecném vískotu se náhle ozval krátký nářek umírajících, praskot lámaných kostí a dusot lidí zachvácených zoufalým šílenstvím.

Xin nehodlal čekat, až "ono" vtrhne do jejich pokoje. Ukázal na dveře. Dívka neprotestovala, přiběhla k ním, otevřela a vyhlédla, aby okamžitě ucouvla s obličejem v dlaních. Třásla se hrůzou.

Vylétl ven jako střela. Chvilí stál na zábradlí galerie, odkud se vcházelo do hostinských pokojů. Skočil. Drápy udeřily nadpřirozenou silou, kterou zvýšila váha kočkodlaka padajícího z výšky. Sevrěly se na krku strigy a trhaly svaly a šlachy pevné jako ocel.

Dopadl na podlahu a překulil se stranou. Netvor se otočil a Xin zjistil svůj omyl. To nebyla striga, ale něco, pro co ještě nikdo nevymyslel jméno. Podobalo se to kacířské karikatuře člověka znetvořeného mocí Ona, kouzlem černokněžníka a vlastní nenávistí.

Úder tlapy, vypadající jako spojení kladiva s rukou, jen o vlasek minul hlavu kočkodlaka a roztříštil desku stolu za ním.

Opět zasvištění, únik a dunění praskajících desek. Netvorovy čelisti bezmocně visely, ale jeho pracky ukončené spáry velikostí lopat stále protínaly vzduch rychlostí a silou blesku.

Xin útočil, bušil a kryl se pod stoly a lavicemi, které se měnily na třísky při pokusech ho zasáhnout. Příšerný netvor se zmítal na všechny strany, až náhle šlápl na kousek podlahy kluzké od krve, ztratil rovnováhu a zapotácel se jako opilý.

Kočkodlak vyskočil, zvedl stůl a přitiskl jej na soupeře. Ocítl se nad ním. Přiškrtil ho a trhl drápy. Jednou, podruhé a znovu.

Trhal svaly, šlachy, vnitřnosti, mrzačil. Nevzpomněl si na okamžik, kdy vyrval srdce...

Ucouvl. Pod stolem ležícím vzhůru nohama se nic nehýbalo. Pouze louže krve se stále zvětšovala.

Přelétl pohledem sál: rozbitý nábytek, několik velkých a krvavých kusů masa, ze kterých trčely kosti, o kousek dál se někdo plazil ke dveřím. Za sebou vlekl bezvládné nohy, střeva a zanechával šarlatový pruh.

V oknech a otevřených dveřích spousta obličejů. Desítky tupě vyvalených očí - těm zachránil život.

Hostinský ležel na pultu. Kroky na schodech - přicházela Hanti. Stanula vedle něho.

"Je hodný. Je můj...", prohlásila až s dětskou rozhodností.

Pocítil strach. Pochopil, že skončil jeho vliv na nastávající události. Její také. Ted' už mohli jen nečinně čekat na to, co jim přinese budoucnost. Vrátili se do pokoje. Xin usedl ke kamnům, Hanti se schoulila a skryla obličej v dlaních...

Rodmin

Rodmin Stál ve dveřích obklopen několika vojáky. V prostém, nepříliš bohatém, přesto elegantním oděvu. Xinův vrstevník, možná o něco starší. Hanti, která mu otevřela, stála u stěny s očima upřenými na podlahu. Xin čekal uprostřed pokoje s rukama založenými na prsou.

Na stole ležel lesklý, holý meč.

"Jsi kočkodlak Xin?" otázal se příchozí.

"Ano."

"Seberem ho, pane!" zvolal jeden voják a postoupil dopředu.

"Drž hubu, pitomče, a vypadni!" sykl mladý muž a vyhodil užaslého gardistu za dveře.

"A vy běžte taky!" přikázal ostatním. Chtěl zabouchnout dveře, ale zaváhal a dodal:

"Přineste víno, ale dobré!"

Přistoupil ke Xinovi a klidně mu pohlédl do očí.

"Jsem Rodmin, dvorní mág Jeho Výsosti Redrena, pána Katimy a krále Suminoru."

"Nevypadáš jako mág," odvětil Xin studeně.

Na Rodminových rtech se objevil trpký úsměv.

"Nejsi první, od koho to slyším," odvětil, "každý si myslí, že mág musí být mumifikovaný stařec se špičatou čepicí. Prostě jsem začal brzy, ještě v matčině břiše, to je vše."

Xin mlčel.

"Nezajímá tě to, máš pravdu. Myslíš teď na něco jiného: s čím a proč sem přišel ten chlap, tedy já. Mám mu rozpoltit hlavu mečem, který leží na stole, hned teď, nebo mám ještě chvíli počkat. Je to tak?"

"Souhlasí, umíš číst myšlenky, takže jistě víš, že nemám co ztratit."

"Dokud budu živ, budu vysvětlovat každému, kdo to musí vědět, že s kočkodlakem je třeba zacházet jinak, než se to dělalo po staletí. Ujišťuji tě, že nikoho nenadchlo, že jsi tu zachránil něčí život. Pro chátu je důležitější, že patříš ke stejným bytostem, po jejichž včerejší návštěvě tady zůstalo pár stovek zabitých a šílených."

"A ty...?"

"Ani pro mě nemá význam záchrana těch několika lidiček. Důležitější je něco jiného: potřebuji někoho, jako jsi ty. Proto jsem přišel," vysvětlil bez obalu.

"Nač?"

"Hloupá otázka. Chceš zůstat naživu?"

"Stejně jako ty..."

Někdo zaklepal na dveře.

"No právě." Rodmin zašel ke dveřím, otevřela převzal od vojáka džbánek a tři sklenky, vrátil se a postavil je na stůl.

"Napijeme se na to," dodal při nalévání.

Po druhém džbánu se nálada celé trojice značně vylepšila. Růžolíci Hanti si vzpomněla, že se umí smát, a rychle převzala povinnosti hostitelky. Pohodlně sedící návštěvník se zájmem poslouchal Xina, který opět reprodukoval svůj příběh. Vyprávění skončilo současně s obsahem třetího džbánu. Rodmin odložil sklenici a řekl:

"Je to zajímavé, ale k věci: tady dál bydlet nemůžete, zvu vás do paláce. Dnes ráno jsem se na tom dohodl s králem..."

Xin se zamyslel.

"Budiž," odvětil po chvíli. "Hanti, sbal naše věci..."

Za chvíli sestoupili do hlavního sálu. Bylo tu poměrně uklizeno. Mrtvoly a rozbité věci odnesli už předtím, majitelova žena nyní vkleče smývala z podlahy jednu z mnoha krvavých skvrn. Při pohledu na ně přerušila práci s výrazem strachu v obličeji.

Kočkodlak pohlédl na jedno místo. Rodmin uhodl smysl tohoto pohledu.

"Mršinu jsem nechal odnést do své pracovny. Musím ji prozkoumat a chci, abys byl u toho," pronesl tiše a pak se otočil ke shromážděným vojákům:

"Toto jsou hosté Výsosti," ukázal na Xina a Hanti, "rozumíte?"

Přijali to bez mrknutí.

"Ano, pane."

"Chátra stojí pořád před hospodou?"

"Ano, pane."

"Budete tedy potřeba," ukázal na dveře.

Vyšli na ulici a teprve teď spatřili, proč je nikdo minulé hodiny nerušil. Hostinec obklopoval sevřený šik gardistů, zadržující nápor pobouřeného davu.

Uvítal je křik a hvízdání.

"Ve jménu krále! Z cesty!" opřeli se vojáci do davu. Lidé ustupovali neradi, váhavě, občas se dokonce pokoušeli vzdorovat, místy se ozývaly krátké, zlobné výkřiky, následované plesnutími rozdáváných ran. Nějaký muž využil chaosu, prodral se nečekaně špalírem halapartníků, přiskočil ke Xinovi a rozmáchl se kamenem.

Ochranka mu neposkytla šanci; jeden z gardistů bleskově mávl kopím a uhodil ho násadou do obličeje. Nešťastník mlaskavě zakvílel a zalit krví padl na zem, ale i zde ho zasáhly nové rány a špičky okovaných bot. S úpěním odlezl po čtyřech stranou a skryl se v reptajícím davu.

Rodmin si odplivl.

Do paláce se dostali za hodinu. Přidělený byt byl větší a pohodlnější než pokoj v hostinci. Než se však stačili rozhlédnout, znovu se objevil Rodmin a odvedl Xina s sebou.

Kráčeli chodbami paláce.

"Kam jdeme?"

"Do pracovny, už na nás čekají."

Jakmile stanuli ve dveřích, ozval se netrpělivý hlas, jehož zvuk mága zaskočil.

"Nechals nás na sebe čekat dlouho, Rodmine," prohlásil urostlý muž ve zlatém oděvu.

Oba mladíci se uklonili.

"Promiň, králi, ale zde je muž, o kterém jsme mluvili," ukázal na Xina.

"Člověk?" Rodmin nezaváhal ani na okamžik.

"Ano, pane, i když to může vypadat jinak."

"Chci slyšet jeho jméno."

"Jmenuji se Xin, pane."

"A toto je tvé dílo?" zeptal se Redren a ukázal na podlouhlý balík na stole, u kterého stáli dva muži v dlouhých černých tógách. Šeptem se o něčem dohadovali.

Xin se domyslel, co obsahuje.

"Ano, králi."

"Smíme už začít, Rodmine? Aha, málem jsem zapomněl, ale myslím, že znáš tyto dva učence z Akademie, mistry Gonta a Irdenu?"

Jmenování postupně kývli hlavou. Rodmin svraštil čelo.

"Znám, pane, ale nemyslím si, že by byli k něčemu užiteční..."

"Já si myslím něco jiného," přerušil ho Redren, "a radím vám, abyste dnes zapomněli na hádky. Dost pitomostí a začněte konečně dělat to, zač vás živím!"

"Podle vůle Vaší Výsosti." Rodmin kývl na Xina a oba přistoupili ke stolu. Mág sáhl pro skalpel a podal jej Irdenu.

"Slyšel jsem mnohé o vašich obratných rukou," řekl. "Račte řídit pitvu." Ani se nepokoušel skrýt úsměšek obsažený v těchto slovech.

Muž se znechuceně zašklebil, nástroj však přijala po krátkém váhání začal odvíjet tkaninu. Rodmin s Xinovou pomocí přisunul ke stolu dva velké svícny. Král se nehnul ze svého místa. Židle, na které seděl, se nyní ocitla v hlubokém stínu.

Mistr Irden odhalil poslední kus plátna. Ticho přerušilo ostré zařinčení skalpelu, který mu vypadl ze ztuhlé ruky na kamennou podlahu.

"Pro Reha!" Gonto se schoulil jako po ráně do břicha a ustoupil ke stěně. Irden zesinal. Po krátkém vnitřním boji nevydržel a odvrátil hlavu. Dokonce i Xin se bezděčně otrásl.

"Co je?" zaječel panovník, vyskočila přešel k nim.

Stačil učinit jen dva kroky, které stačily, aby uviděl to, co leželo na pitevním stole. Najednou ztuhl, zakryl si oči, bleskově se otočil a vrátil. Jako opilý se dopotácel k židli a se zafuněním na ni klesl. Oči si neustále zakrýval dlaní. Bylo zřejmé, že se jen stěží ovládá.

"Vino!" zachrptěl nakonec.

Gonto a Irden jako o závod spěchali vyhovět, jen aby byli co nejdál od onoho příšerného pohledu.

Rodmin zhluboka vzdychl.

"Taková je základní vlastnost této bytosti; každý, kdo na ni hledí, vidí to, co se mu v hloubi duše nejvíc hnusí, co vyvolává největší odpor. Netvor je zaklet speciální aktivní iluzí."

"Jakou iluzí?" Král se už trochu vzpamatoval.

"Je to magie, která dokáže ze zákoutí mysli vytáhnout nejskrytější a nejhnusnější myšlenky, protože v každém z nás je takový černý kout, kde číhá bestialita a strach. Stačí se ho dotknout a vzbudit."

"Takže to žije dál?!"

"Ve hmotném smyslu toho slova ne, bylo zabitě už včera, má však dvojí povahu, kouzlo iluze tedy trvá dál. Pověz Xine, co vidíš."

"Jako dva obrazy tady splývají dvě věci: jedna vnější a průzračná, ale nikomu neprozradím, co představuje; přesahuje mé síly mluvit o tom. Druhá je druh stroje z kostí, svalů, drápů a zubů, který slouží jen vraždění. Kdysi to však býval člověk."

"Pokaženého stroje," dodal mág, "a právě to je věc, kterou vidíme oba stejně, zbytek nám doplňuje

obrazotvornost."

"Já nevidím nic zvláštního," protestoval Gonto.

"Protože tě příliš vylekal pohled na první podobu," odpověděl Rodmin, "a ta je pro každého jiná. Můžeme to ověřit. Ať každý řekne, co viděl. Mistře Gonto..."

"Ne!"

"Mistře Irdene?"

"Ne!"

"Xine?"

"Ne!"

"Výsosti?"

"Jak se opovažuješ?" Redren zrudl.

"Já také ne," přeslechl Rodmin králův výkřik. Zavládlo mlčení.

"Nejde o to, co a jak," promluvil posléze Redren. "Rád-bych věděl, odkud se to vzalo a proč právě zde a teď!"

"Zřejmě z pekel!" neudržel se Gonto.

"Odkdy mají pekelné bytosti hmotná těla?" ušklíbl se Rodmin.

Gonto na něho zuřivě pohlédl, ale zesměšněn mlčel. Mág pokračoval:

"Ne, pane, to je dílo člověka, avšak nikoliv takového, který si přečetl jednu nebo možná i víc tajných knih. Ani nějaké vetché vědmy, která vychází z přírody a dokáže stěží proměnit mrtvolu v upíra nebo strigu, případně živého člověka ve vlkodlaka. Tady je patrná ruka a rozum génia, který strávil hodný kus života studiem příšer. Ani nevím, co je lepší: jestli se bát nebo obdivovat..."

"Dám ho narazit na kůl, jen mi pověz, koho?"

Rodmin se zamyslel.

"Na to bych neměl odpovědět já, ale ty, králi. Sám nejlip víš, kdo ti chce sebrat z hlavy korunu."

"Korunu...?!"

"Ano. Chvilí uvažuj, Výsosti. Do hlavního města přijdou příšery, lidi zakusují po tuctech, jiní při pouhém pohledu na ně ztratí rozum, a král nic nesvede. Událost se opakuje, jednou, podruhé, potřetí, a nakonec se objeví někdo, kdo slíbí, že je zažene, chce jenom usednout na místo panovníka, který nedokáže ubránit své poddané..."

"Dost! Pošlu do ulic vojáky!"

"A ještě přikaz vyčlenit půdu pro nový hřbitov a postavit další blázinec."

"Co tedy radíš?"

"Králi, najdi toho, kdo chce být tvým nástupcem. Ten nám už poví, kdo řídí tyto loutky..."

"A když odmítne?"

"Že by mistr Jakub ztratil jistotu svých rukou?"

Redren se zasmál.

"To se mi líbí! Poslechnu tě, ale co uděláš ty?"

"Ne já, ale my," ukázal na Xina. "Nám, pane, ponechej zbytek..."

Po chvíli zůstali sami. Rodmin beze spěchu došel ke stolu a přehodil přes něj plátno. Xin na něj zamyšleně hleděl.

"Řekl jsi my..., " pronesl po chvíli.

Mág se otočil

"Sám nic nezmůžu," odvětil, "to vím určitě."

Xin neodpověděl, Rodmin pokročil k němu a pohlédl mu přímo do očí. Za okamžik se na mágově tváři objevil neurčitý výraz a kočkodlak se studeně zasmál.

"Ta myšlenka nebyla určena tobě," pronesl klidně.

Rodmin sebou trhl jako zloděj přistižený s rukou v cizí kapse.

"Poprvé vidím něco takového..., " frkl rozpačitě.

Odpovědělo mu pokrčení ramen.

"Tak pověz, o co ti jde!" málem křičel.

"Co mám povídat?!" zavrčel Xin. "Máš nás v hrsti a nemá význam, že je mi fuk, jestli někdo chce

svrhnout nějakého krále z trůnu nebo ne!"

"A nepochybně si myslíš, že se tím zabývám jen ze strachu, že po pádu Redrena skončím stejně jako on, vid'?"

"Ovšem."

"Jsi hlupák! Nutit tě nehodlám, jestli chceš, tak si jdi, plod' míšence a vem tě čert!"

Xinovy zřítelnice se zúžily do svislých čárek. Přiskočil k Rodminovi, málem do něj vrazila prskl:

"Poslouchej, osvícenče, já jsem vyrostl v lese, žil jsem v lese, v těch vašich vysokých intrikách a válkách se ani za mák nevyznám, ale zbabělec nejsem a jestli jde o správnou věc, nehodlám šetřit drápy ani meč!"
Mág s úlevou vydechl.

"Dobrá, tak si sedni.."

Dlouze přecházel místností sem a tam.

"Vampýři, strigy, vlkodlaci, bazilišci a všechny ostatní nestvůry. Jistě si myslíš, že tu jsou odjakživa... což si ostatně myslí skoro každý," zmlkl na chvíli.

"Sedmnáct století... ovšem, to je opravdu jako odjakživa. Ale dříve... dříve tomu bylo jinak. Byli jen lidé, rostliny, živočichové a Stará magie. Nic víc. TO začalo přesně před tisícem sedmi sty jednadvaceti léty. Tehdy spadl z oblohy velký ohnivý balvan... Možná předtím bloudil někde mezi hvězdami a na náš svět narazil náhodou. Možná jej hodila ruka nějakého mstivého boha. Nevíme.

Země se třásla po mnoho dní, řeky i moře vystoupily ze břehů, nastala dlouhá a mrazivá noc, ve které zhynulo skoro všechno živé. A když se znovu objevilo Slunce, ukázalo se, že i ono změnilo svou denní dráhu. Stará magie ztratila sílu.

A svět už byl plný Ona... Pozdější generace učenců se staletí pokoušely odhalit jeho podstatu. Marně. Není to zlo - to bylo i dříve, není to vůle ani duch, spíše Síla, nebo také Zákon, který pronikl a zamořil Přírodu, a donutil ji produkovat miliony ohavných nadbytosť...

Svět, který zrodil On, je mimo naše chápání. Stejně jako jeho smysl a řád. Rozum se ho jen snaží dotknout. O Onovi víme jen to, že má zvláštní zálibu ve zlu. Připlouvá, hromadí se, soustřeďuje, jakmile něco není v pořádku - a ihned otiskne své stopy do hmoty a rodí se nový netvor... Ustal a pohlédl na Xina.

"To, co jsem ti řekl, jsou znalosti, které odjakživa patří mágům. Kněžím připadá, že při katastrofě byla rozbita vrata pekel a unikly z něj výpary. Tomu však nevěř, protože všechno, i kdyby to pocházelo z pekla, podléhá moci Ona.

Boj s výplody Ona probíhá už po staletí, a možná nebude mít konce. Umíme totiž jen jedno - netvory zabít...", najednou ustal, shrbil se, schoulil a tichým, zuřivostí přeplněným hlasem dodal:

"...a tvořit."

Zmlkl, ale za okamžik zaječel v návalu nevladatelného vzteku:

"Tvořit! Chápeš! Znásilňovat přírodu! Znásilňovat je málo - zrazovat! Naši Matku! Pro zisk...", ztichl.

"Odpornější zradu si neumím představit," uchopil džbán s vínem a pil dlouhými doušky. Potom pokračoval

"Probíhá válka o čistý, klidný svět. Už jí prošly desítky generací. Možná ani není naděje, ale musí se... pokračovat. Ať každý přiloží svůj střípek... Zabít ty příšery a lumpa, který je povolal k životu - to je právě takový střípek!"

Přistoupil ke kočkodlakovi a stanul před ním.

"Jsi prvním netvorem, který nám může pomoci..."

Hřbitovní přízraky

Dva jezdcí zalití hasnoucím šarlatem zapadajícího slunce uháněli Jižní cestou. Rodmin jedoucí vpředu se každou chvíli ohlížel na Xina, který bez ohledu na šílené tempo seděl příkrčen, soustředěn, se zavřenýma očima, a jen instinktivně se přidržoval koně.

"Cítíš je?"

"Ano, pořád zřetelněji."

"Máme málo času, stihneme to?"

"Měli bychom."

"Bylo by to třeba..."

Umlkli.

Noc nastala rychle a záhy začal tmu rozjasňovat stříbrný svit vycházejícího měsíce. Xin přitáhl uzdu. Seskočili.

"Dojeli jsme dost blízko?" zneklidnět Rodmin.

"Postačí, tady máš!" hodil mu spěšně svlečený kabát. "Schovej mi šaty a odved' koně."

Mág se za chvíli vrátil a zastihl Xina už klečícího na trávníku.

"Mám odejít?"

"Jestli chceš, můžeš zůstat."

Záhy bylo po všem. Od doby, kdy byl s Hanti, Proměna začínala stále snadněji a rychleji. Byla skoro příjemná. Kočkodlak vstal a pohlédl na Rodmina, kterého ve stejné chvíli napadlo:

"Hotovo?"

Souhlasně přikývla Xin ho vedl do tmy.

Šli dlouho, přes hodinu. Celou tu dobu mág nepronesl ani slovo, ani Xin mu nepředal žádnou myšlenku, protože to, nač právě myslel, si hodlal ponechat pro sebe...

Měl před sebou nepřítele, každým okamžikem blíž - to mu tvrdil pocit Přítomnosti. Věděl však, že je to jen zdání. Tam v dálce číhají nejen špičáky a spáry ovládané silnými svaly. Těch se nikdy nebál. Měl rovněž zuby, drápy a rychlost blesku protínajícího oblohu. Byl připraven přijmout toto vyzvání síly... Síly - jistě, ale postačí mu vůle? Vůle nezbytná k přemožení skutečného nepřítele, vězícího kdesi v hlubinách Xinova podvědomí. Neznámého, nepochopitelného...

Včerejší noci všechno proběhlo znenadání, příliš rychle, než aby se stačila probudit paměť a představivost. Soustředěn na boj bezděčně potlačil odpudivé myšlenky-červy a uzavřel jim cestu do vědomí. Ted' tomu tak nesmělo být. Viděl onu příšernou mrtvolu i TO, v co se začala proměňovat vlivem jeho pohledu. Tehdy se ještě brzdil, nebyl přece sám, jinak by se neudržel a začal křičet...

Šel tedy na setkání se sebou samým, na setkání se zrcadlem, ve kterém uvidí to, co ho šlehne plamenem do nejcitlivější části duše. Musí tu ránu přijmout a potom udeřit. Pokud alespoň na chvíli zaváhá - zahyne roztrhán na cucky.

Rodmin uvažoval podobně. Měl hrozivou a spolehlivou zbraň. Byl mágem, v -případě potřeby ho tedy mohla chránit soustava gest a zaklínadel jako krunýř - postačí gesto a vzduch před ním ztuhne jako průhledná skála. Jediné slovo a měkký šat získá tvrdost ocele. _ Otevře se země nebo vyšlehne plamen... Rodmin mohl měnit všechno. Jedinou výjimkou byl... on sám. Mág, ale pouhý člověk.

Kočkodlak dal znamení, že jsou už blízko. Rozhrnuli poslední křoví.

"Myslel jsem si to...", zašeptal Rodmin.

Starý, opuštěný hřbitov v měsíční záři. Býlí, křoví, tu a tam mladé stromky a řady hrobů ukryté pod vysokou trávou. Byly stěží viditelné.

Občas tudy prolétl vítr a tu svět dlouhých měsíčních stínů ožíval. Chvěly se, přesunovaly a šelestivě se o sebe otíraly. Neklidné, vzdálené ohlasy nářků připlouvaly a odplovaly jako šumící vlny...

Ticho a praskot zlomené větve. Rychle po sobě pohlédli.

"Tam!" přeběhl Xinovi po srsti mráz.

Dohodli se beze slov. Rozdělili se.

Počkal, až ztichne zvuk Rodminových kroků a vykročil vpřed. Pod jeho tlapami se neozval žádný zvuk. Hodnou chvílí se plížil mezi stíny a skvrnami stříbrného světla, přičemž se neodvažoval zvednout zrak.

"Tak dál!" pobízel se.

Vzhlédl. Poblíž žaludku mu naráz zkrystalizovala ledová hrouda, poskočila a uvázla mu v krku. Ztuhl a zíral jako uřknutý...

Mezi řadami hrobů stála... Hanti. Bledá, přikrčená, se pomalu otočila k němu a vykročila beze spěchu, našlapovala opatrně a promyšleně. Pod napruženou bílou košilí se jí rýsovala nalitá ňadra, obě ruce přidržovaly velké břicho, plné nového života...

Pohublý obličej a ztěžklá gesta nasvědčovala, že její čas přijde už za několik dní, možná hodin.

Útok měl dobře promyšlen: drápy předních tlap do očí a současně zadními rozpárat stvůře břicho. Ihned uskočit...

Nikdy mu žádná myšlenka nepřipadala tak nesmyslná a cizí. Tloukla sebou v hlavě jako můra pomatená

světlem.

"Provést, provést, pro-vést," opakoval bezmyšlenkovitě a jednotvárně.

Hanti se blížila šťastná, veselá...

Vřava, chaos a po něm nekonečné prázdno. Už nic nechtěl, po ničem netoužil. Vůle se rozpadla v prach, síla zmizela s ní.

"To znamená konec...", blesklo někde na dně vědomí.

Čekal úder.

Mírný, oživující otřes. Z dálky se něco blížilo, nějaký mihotavý přísvit. Úplně omámen ani nepostřehl, kterým smyslem zachytil tento neobvyklý pocit.

Obrys nejasný... ale podivně známý... Přicházel, zvýrazňoval se. Vzbudil zvědavost. Apatie a zoufalství zmizely.

Nu ovšem! Poznal ho! To je Znak! Onen Znak! Ten, se kterým bojoval a jehož síla nyní probouzela otupělou mysl. Pripadalo mu, že už visí nad ním. Nebo možná v něm nebo... nerozuměl tomu. A začal duhově pulzovat.

Studená, horká a silná zimnice. Pronikala, trhala, vykřesala v očích plamen. Ted'!

Ruka Hanti natažená v mazlivém gestu... Ne! Nemá ruku! Zmizela, to jsou spáry!

Její úsměv oddané ženy, stále širší a širší... bílé tesáky v černé tlamě! A řev jako v pekle!

Kočkodlak vyskočila naslepo uhodil hlavou. Ke skoku chybělo půl kroku, bylo to však dost, aby unikl smrti. Otřásl se, upadli. Zůstal stát.

Prohnilá, lepkavá mrtvola Stařeny se zachvěla a zvedla se ze země. Xin jen zaťal zuby. Bez zaváhání sevřel drápy předních tlap a s rozmachem uhodil tvora do krku. Páteř chrupla jako drcený kámen. Ještě vytrhnout srdce z hrudi - opět je tu tělo Hanti. Trhl, skončil. Už se nemusí dívat!

S úlevou otočil hlavu. Hodnou chvíli soustředil myšlenky, než mu opět došlo, proč vlastně přišel.

Vzdálil se. Kráčet pomalu a čekat, až se uklidní.

Na opačné straně vystoupila ze stínu postava. Poznal Rodmina měl roztržený, krví nasáklý rukáv košile a na lících zasychající slzy. Přistoupili k sobě. Mág chvíli pohlížel neživým pohledem někam nad Xinův hřbet.

"Zůstali ještě dva," pronesl tiše.

Splnili tedy polovinu úkolu.

Rodmin se s námahou rozhlédl. Byl nesmírně unaven, ve vlasech se mu leskly černé šedivé pramínky.

Udivený Xin se zvedl na zadní tlapy. To nebyl přelud vyvolaný měsíčním svitem. Rodmin opravdu zešedivěl. Obličej poznamenala stopa hrůzné grimasy, která stále ještě pronikala maskou nuceného klidu. Vyhaslé oči, volně svěšená ramena, celou svou postavou připomínal ruiny vyhořelého domu. Spáleniště duše.

"Dokončíme to," pronesl po chvíli, "kde jsou?"

"Podzemí," zněla odpověď.

"Ukaž místo."

Nebylo třeba. Drny pokrývající hrob tři kroky od nich se roztrhly táhlým praskotem. Skřípání a zvuk praskajících kořenů naplnil hřbitovní ticho. Mohyla se pohnula, zatřásla a prudce se otevřela s fontánou šterku, hrud a písku. Průrva se s tupým třeskutím zavřela a opět vzkypěla jako pekelný pramen. Za okamžik se jáma otevřela podruhé, přičemž její stěny potemněly. Vznikl trychtýř - temná, vlhká past příšerného mravkolva...

Temnota na dně odpudivě mlaskla a vyplivla cáry kostnaté mršiny, kusy rakve. Zbytky plesnivých hadru se rozlétly do všech stran a pomalu padaly na kosti, uhnílé maso a zpráchnivělá prkna.

Puch je uhodil silou kladiva. Odolnější Xin vyprskl, ale nehnul se z místa. Zato Rodmin zbledl, zapotácel se a klesl na kolena. Neměl co zvracet, přesto mu ústa hojně zaplnila hořká žaludeční šťáva.

Kočkodlakovy tlapy mu dopadly na rameno a silně jím zatřásl.

"Pozor, vylézá," blesklo otupělým mozkiem.

Rodminovy roztržené prsty zmizely pod pláštěm a sevřely rukojeť dýky. V přítomnosti blesklo narůžovělé ostří.

Při tomto pohledu Xin zúžil oči: viděl kindžál Yev s ostrým vykováním z mědi a stříbra - magického

damastu. Bylo jej možné použít jen jednou, protože vražen do démona se okamžitě rozroste kolem něho jako trnitý keř, jehož trny proniknou do všech koutů netvorova těla a zabijí každý jeho orgán zvlášť.

Mág se po čtyřech odplížil stranou. Xin uchopil velký kámen a neobratně jej držel v tlapách.

V díře se zmítala Hanti. Uříznutá hlava jí visela jen na několika pruzích kůže či svalů a houpala se mezi rameny sevřenými stěnami kráteru.

Kámen dopadl a odrazil se od dívčinyh zad. Obličej sklopený čelem dolů se otočil, oči zamrkaly.

Upír se vrhl na Xina překvapivou rychlostí. Kočkodlak bleskově ucouvl. Předstíral útěk a skočil přímo na stvůru. Přelud zmizel. Tlama plná zubů jako šavle se s řevem rozevřela tam, kde zela rána přeraženého krku - přesně před Xinovou hlavou.

Přesný zásah shora padajících drápů tlamu s praskotem zavřel. Xin využil toho, že spáry netvora zaryté do země byly bezmocné, udeřil tlapou a zuby mu vyrval z krku klubko šlach. Odskočil.

Stařena vstala a smutně pohlédla na své zmrzačené ruce.

"Ty bestie!" pocítil, jak v něm narůstá vztek.

Vrhl se kupředu opilý zuřivostí a hněvem, avšak tentokrát se přepočítal. Krupobití ran na něho dopadlo jako lavina. Nestačil uhnout všem - dráp mu prorazil kůži až na kost. Dvě žebra praskla s třeskem, který mu zazněl v hlavě jako zvon. Zoufale se vytrhl. Bolest ochromila levou přední tlapu, po krku a zádech se rozlilo tekuté teplo, stékalo na břicho. S námahou frkla pocítil v hubě chuť krve. Opět ustoupil, tentokrát v náhlém spěchu.

Hanti se blížila. Kráčela rychle, zvedla váleček na nudle...

Najednou zakopl o hrob a zakuckal se.

"Nač čekáš, pitomče! Bodni!!!" Tato zoufalá i zuřivá výzva pronikla do mágovy hlavy.

Rodmin, který celou dobu bezmocně následoval nestvůru, zareagoval jako loutka po zatažení za provázek: mechanicky zvedl ruku a zabodl dýku.

Řev ustala upír padl jako kláda. Po chvíli větvičky černého kovového keře vylezly na různých místech, svinuly se a zamířily k lesklému měsíčnímu kotouči...

"Ještě jeden..." Rodminův hlas byl děsivý, připomínal víc skřeky než lidskou řeč. Přeludy, které mu vnucovala vlastní představitost, snášel rozhodně hůř než Xin.

"Počkej." Na Xinově čele spočinul paprsek mléčného světla. V místě bolesti pocítil mravenčení rozkoše - hned bude hotov...

Zakrátko stanuli nad jedním hrobem.

"Jako předtím," broukl Rodmin, "jak tam lezou? Nikde žádné stopy..."

"Určitě jsou o kus dál."

"A jako krtci..."

"Možná, mají široké a ploché spáry. Počkáme, až vyleze?"

"Ne, už mám dost."

"Jak ho tedy dostaneme? Jsem kočkodlak, ne krtkodlak." Rodminova ústa se stáhla podivnou grimasou, ve které Xin teprve po delší chvíli rozpoznal něco podobného úsměvu.

"Chtěl bych je všechny zastihnout v takových skrýších. Bylo by mňh potíží. Podívej," vytáhl kouli o velikosti jablka, s modravým kovovým leskem.

"Co je to?" zeptal se Xin.

"Raději ustupme," vyznačil mu nové místo.

Zastavili se o několik kroků dál. Kočkodlak stál, kdežto mág si položil kouli na levou, otevřenou dlaň a pravou nad ní prováděl složité pohyby...

Kolem prstů se mu objevila oranžová mlha. Zvýrazněla, ztěžkla, načež jako kapalina stekla z dlaní a spojila se ve velkou, svítící kapku. Rodmin ji strásl přímo na kouli. Rozplynula se po ní a pokryla ji vrstvou barevného světla. Trvalo to jen krátce, záře najednou zmizela, jako kdyby se vsákla do kovu.

Koule nezměnila svůj vzhled, přesto ji mág rychle přendal z jedné ruky do druhé.

"Ted, rychle!" mávl rukou a hodil.

Střela bleskla v letu jako stužka rtuti a mírným obloukem zasáhla hrob, ozvalo se tupé plesknutí. Koule dopadla na drny, ale nic se nestalo.

"Co je?"

"Hned to bude, určitě."

Zaslechli známý zvuk trhaných kořenů.

Xin zneklidněl.

Ne, tone! Plocha, na které ležela koule, hluboko poklesla.

Není možné, aby byla tak těžká! pomyslel si udiveně.

Přesto byla stále těžší. Trávník se rozestupoval jako ztřeřelé plátno. Zachrupala hlína a tam, kam pohlížel, zůstala jen přesně vyříznutá, neveliká díra...

Střela klesala dál, dokazovalo to neustávající, tlumené chrastění a skřípání.

"Hned ho dostihne," zašeptal Rodmin.

Zvuky ustaly. Xin se až zachvěl vzrušením, srdce mu zabušilo prudčeji...

Připomínalo to záblesk vzdáleného blesku za hluboké noci - poklidné modré světlo v absolutním tichu...

Právě něco takového najednou vylezlo ze země!

"Ne," uvědomil si, "to začíná svítit samotná země, zprůsvitněla!"

Úkaz postupně narůstal, zvláštní, majestátný, mocný.

Jako když světlo pronikající tenkou látkou odhalí stín osoby stojící za ní, tak tato záře rozsvícená v hloubi hrobu jej osvětlila a ukázala jeho nitro. Silný, těžký příkrov země už nepřekážel...

Před Xinovými očima v rozhořívající se modravé mlze objevil nejprve podélný stín. Rakev. Po chvíli se v ní zjevil černý obrys mrtvoly či spíše kostry, a pod ní... Tmavá, zkroucená postava. Pohybovala se prckenně, líně, v rytmu nadpřirozené agónie.

Silný, červený záblesk. Museli přimhouřit oči. Když je znovu otevřeli, už neviděli nic. Síla přestala působit a jen zažloutlá, mrtvá tráva a kouřící země kolem hrobu byly jedinými svědectvím tohoto neobyčejného úkazu.

"Je řada na nás," protřel si Rodmin oči.

"Vraťme se ke koním, vyčkáme tam na západ měsíce a pak se vrátíme ke dvoru," navrhl Xin.

"Ale nepočítej s tím, že si tam odpočineme, ještě není konec. Na cestu!"

Oba unavení vítězové beze spěchu opouštěli bojiště. Naplnil se první fragment mozaiky osudu. Němý, vzdálený svědek tohoto úsilí stále visel vysoko na svém místě a všechno zaléval stříbrným svitem. Později přišel nový závan větru, který přinesl vzdálené, osamělé vytí vlkodlaka...

Polibek

Svívalo, když podkovy jejich koní zaklapaly na dlažbě palácového nádvoří. Po chvíli vyšli ze stáje dva ospalí stájníci. Nevypadali právě spokojeně - šli beze spěchu a zívali jako hladoví žraloci.

Rodmin nepočkal, až přijdou blíž, seskočil ze sedla a pustil uzdu. Pak zavolal na Xina:

"Seskoč, nesmíme ztrácet čas. Když nespěchají, ať si je chytanou sami!"

Kočkodlak přikývl a napodobil ho. Mág beze slova ukázal směr. Rozběhli se.

Když míjeli stájníky, jeden z nich něco zvolala ukázal na Xina. Rodmin to gesto zahlédla na okamžik se zastavil.

"Setři si krev z obličeje, jinak si budou myslet, že jsi někoho zakousl," sykl Xinovi do ucha.

Kočkodlak si v chůzi otřel hřbetem ruky rty i bradu a pohlédl na setřené stopy.

"To je moje," zahučel.

Přejel rukou ve vlasech: pod prsty pocítil tvrdé, slepené pramínky.

Ale tato ne..., pomyslel si jízlivě.

Rodmin už běžel po schodech, bral je po dvou i po třech.

Zajímalo by mě, jakým kouzlem nabyl tak rychle sílu, prolétlo Xinovi hlavou, zřejmě má nějaký svůj způsob, jinak by s tou rukou prokousnutou až na kost nebyl tak čilý.

"Kam jdeme?" zeptal se nahlas.

"Ke králi, tam se dozvíme, co dál."

Nešli daleko. Dvě zkřížené halapartny jim uzavřely cestu už za třetí zatáčkou chodby. Rodmin přivolal velitele stráže.

"Pusť nás, spěcháme."

"Povězte, o co jde, oznámím to tam, kam bude třeba."

"Hlupáku, nevidíš, s kým mluvíš?"

Poddůstojník vytřeštil oči. "Ne, pane, nepoznávám."

"Jsem Rodmin, králův dvorní mág," zavrčel Rodmin vyvedený z míry.

"Jistě, jenže...", koktal voják, "ale jste moc starý, on přece...",

Xin jen stěží potlačil úsměv. Zato mág se rozvzteklil.

"Pitomci, do tajností mého umění vám nic není! Jestli jsem zestárnul, tak to bylo zřejmě potřeba, ale teď z cesty, oslové, jinak přidám padesát let i vám!"

Gardista pobledl a polekaně vykotal:

"Král tu není."

"A kde je?"

"V mučímě, studuje mučení."

"To jste měli říct hned!" Otočil se ke Xinovi.

"Jdeme!"

V podzemí je uvítalo hluché ticho.

"Určitě už skončili," domyslel se Rodmin, "hned se přesvědčíme."

Vstoupili do jasně osvětlené místnosti. Při zvuku kroků se Redren, stojící zády k nim, otočil. Chvilí stát bez hnutí, jako by nevěřil vlastním očím, potom táhle hvízd.

"Nu, nu," prohlásil, "vypadáte jako klienti opilého bradýře."

Obešel je dokola a prohlížel si je s neskrývaným zájmem.

"Doufám, že vás ještě neviděly dámy, jinak by mi asi všechny utekly z paláce..."

Rodmin nervózně polkl sliny.

"Pane my..."

"Smrdíte po mrtvolách, darebové! Tuze pěkný smrad!"

Pohlížel na ně, jako by uvažoval, jestli je má nechat stít nebo raději oběsit. Najednou se vesele rozesmál.

"Tak dobře, mám dnes milostivou náladu a chtěl jsem si zažertovat."

Přistoupil ke stolku a sáhl pro džbán s vínem, který na něm stál. Nalil dva plné poháry.

"Tu máte," podal jim je osobně. Začali dychtivě pít.

"Uspěli jste?"

"Ano, pane," Rodmin rychle polkl.

"Nezůstalo nic?"

"Nic, pane."

"To je dobře, protože i já jsem dokončil svůj úkol."

Nalil si a zvedl pohár.

"Na vaše zdraví!" zvolal.

"I tvé, pane," odpověděli současně.

Dopili a odložili nádoby. Xin se rozhlédl; opodál stojící kat si otíral do hadru zakrvácené ruce, zřejmě tedy opravdu před chvílí ukončil práci. Jeho pacholek seděl u stěny a s chutí pojídal pořádnou skývu chleba se sádlem.

Kočkodlak přistoupil k lavici a pohlédl na tělo natažené na ní, přesněji řečeno na to, co z něho zůstalo...

Vídal v životě ledacos, ale tady spatřil něco, co mu připadalo jako pokračování příšerného snu dnešní noci. Myslel si, že se už vzbudil, ale to bylo jen zdání.

Muž ještě žil, a to ho drtilo nejvíc, protože na sobě neměl jediné nezmračené místočko...

Mistr Jakub ho pojednal se zručností hodnou geniálního chirurga. Nepoškodil žádný orgán nezbytný k životu, neporušil ani důležité tepny a žíly, vyhnul se největším nervům, nevynechal však žádné místo, ve kterém mohl způsobit bolest..

To důležité bylo prostě vyříznuto z těla a pečlivě rozloženo na stolní desce. Nervy vedle tepen, stále živá játra, mícha vyňatá částečně z páteře. Z ostatního nezbylo mnoho; zmizely svaly, střeva byla navinuta na dřevěné špulce. Ruce a nohy trčely ze kbelíku stojícího pod stolem. Krve bylo málo - kat zřejmě okamžitě opálil rozpáleným železem každé místo, které začalo krváčet. Místo ní se všude leskly nažloutlé, škráloupem pokryté louže lymfy.

Bylo zřejmé, že mučení probíhalo pomalu a podle pečlivě promyšleného plánu, podloženého dokonalou znalostí anatomie.

"Začal sedřením kůže a skončil pilováním kostí...", Redren, stojící za Xinem, mu ukázal na nástroje. Ten však pohlížel jinam - do obličeje ležícího muže. Neměl dolní čelist a jazyk, uřízli mu nos i líce. Hleděl na živou lebku. Měla oči či spíše oko - vytřeštěné, strašlivé, šílené. Druhé viselo na vytaženém nervu.

Někdo na něm udělal uzел...

"Proč zrovna tak?" vydechl otřesený Rodmin, "vždyť nemůže mluvit."

"Poručil jsem to až potom, co pověděl všechno," prohlásil tvrdě Redren.

"To bylo zbytečné..."

"To je trest, předcházela nutnost," odsekl král.

"Ale..."

"Jsi hlupák! Myslíš, že si to nezasloužil?! Kolik lidí zemřelo včera ve městě?!"

"Víc než čtyři sta."

"Starci, ženy a děti taky?"

"Většinou hynuly celé rodiny."

"O těch, co hrůzou zešíleli, ani nemluvě. Víc než čtyři sta mrtvých! Nebýt vás, bylo by jich mnohem víc."

Já ho můžu zabít jen jednou, tak to dělám přinejmenším pomalu!"

Xin myslel na rodný les, na učení Stařeny na vampýry, strigy, vlkodlaky. Je ovládalo slepé fátum, nahromaděná zloba, převážně nikoli jejich. Připomenul si zoufalství a utrpení, které ho mučilo každého slunečného dne, než zvládl nenávisť ve své duši. Připomenul si upíry před několika hodinami - á chvíli pohlížel na krále. Beze slova přistoupil k oběti, vytáhl nůž a vrazil jej přímo do srdce. Strašlivé oko ihned pohaslo.

Redren prudce zafuněl a skočil k němu.

Jejich oči se setkaly. Královny plály zuřivostí, Xinovy hleděly chladně a klidně. Nic nezkalilo jejich hlubokou a průzračnou zeleň.

Nastalo zlověstné ticho. Přítomní se neopovážovali hlasitě vydechnout. Katovu pacholku z otevřených úst vypadl kus žvance.

Redren se najednou uklidnil. Chvíli působil dojmem, že se právě probudil. Otevřel oči dokořán a nehlučně pohnul rty.

"Chceš mi dokázat, že jsi lidštější než já. Ty kočičí sémě, mně, šlechtici už šestnáct generací," pronesl velice tiše, ale hlas se mu při těchto slovech zachvěl. Zmlkla podivně se zašklebil.

"To se ti nepodaří!" vyrazil s úlevou.

Otočil se a vykročil ke dveřím.

"Dost pitomostí! Rodmine! Xine! Za mnou! A vy dva tu udělejte pořádek!" Redren byl opět panovník svých poddaných.

Vyvedl je ze sklepení, chvíli šel palácovým ochozem a zastavil se až v zahradě.

"Sedněte si," ukázal na lavičku. Sám je nenapodobil, ale zamyšleně chodil kolem nich, tam a zase zpátky, alejí vysypanou šterkem.

"Byl sám," promluvil, aniž přerušil chůzi, "neměl společníky, ovšem opravdu chtěl zaujmout mé místo," ustal a pohlédl na Rodmina, "a měl talent, nepochybně větší než ty. Kdyby mi otevřeně nabídl své služby, možná bych se tě zbavil. V tom případě by to měl mnohem jednodušší, ale moc spěchal. Jistě, byl neobyčejně schopný, ale příliš si o sobě myslel. Zaútočil a čirou náhodou zakopl právě o tebe, Xine. Třeba to ani nebyla náhoda. Přiznal se, že kdysi v mládí smísil a upravil semeno muže a kocoura, načež tím svinstvem oplodnil nějakou ženu. Její příbuzní ji od něho osvobodili, dítě pak pohodili kdesi v houští..."

Xin vyskočil.

"Sed', jen klid. Mě napadlo totéž, co teď tebe. Nebýt toho, možná bych uvěřil rodminovským blábolům, že jsi člověk."

"Odpusť, pane," sklonil Rodmin hlavu.

"Promíjím a chápu, jak máš totiž poznat, že král není tak hloupý, jak vypadá."

"Pane, já..."

"Přestaň, nedělej ze sebe dvořana, stačí mi plný palác té chátrý, ostatně já jsem v tomto směru zmoudřel teprve včera, ale k věci."

Po odchodu z tvé pracovny jsem zavolał velitele gardy. Měl mi pomoci odhalit spiknutí, o kterém jsi mluvil, ale místo toho usoudil, že má výtečnou příležitost, jak se zbavit všech svých osobních nepřátel. Během hodiny bylo vězení plné. Ze začátku mě to potěšilo, ale zarazilo mě, že těch vzburourenců je nějak moc - mluvil jsi přece nejvýš o dvou. Rozhodl jsem se zjistit, co vědí a udělal jsem to rychle, protože kdyby se jim věnoval Jakub, přiznali by se ke všemu včetně znásilnění vlastní prababičky. Po další hodině jsem všechny zatčené propustila velitele stráže shodil ze schodů. Myslím si, že je to vhodné místo pro tebe, Xine."

"Děkuji."

"Neděkuj, protože se může stát, že mě brzy prokleješ. Rozhodně nejsi hloupý, a jestli někdy sletíš ze schodů, nepochybuji, že dopadneš na všechny čtyři."

Pak jsem zavolał další. Banda pitomců! Můj život i vláda byly ohroženy a oni uměli jen pochlebovat a intrikovat. Vyhnal jsem je, ale zůstal jsem sám. Došlo mi, že jsem se obklopil stádem neschopných lidí. Musel jsem myslet sám. Umíte si to představit? Poprvé od doby, co jsem se učil. Zajímalo by mě, co by tomu řekl můj šašek, kdyby měl špetku vrozeného důvtipu...

Povolal jsem všechny udavače a špehy. Naštěstí aspoň oni si svůj žold zaslouží. Prověřili každého, kdo měl někdy něco společného s magií. To byl začátek. Pak už to šlo snadno. Našel jsem toho lumpa a poslal pro něj. Dal se zaskočit, ale i tak šli dva gardisti k čertu. Když se k němu přiblížili, něco je vyhodilo do vzduchu takovou silou, že se rozmázli po stropě."

"To znám," pronesl Rodmin.

"Ale nakonec ho dostali," pokračoval Redren, "a odvedli do sklepení. Tam mu kat vlil do hrdla jakýsi svůj odvar z bylin. Zbytek jistě tušíte."

"Není to těžké," potvrdil lhostejně Xin.

"Přesto se nejednalo o jednoduché mučení. Víc než dvě hodiny mezi ním a mistrem trval vyrovnaný boj talentů a vůlí. Ze začátku mu nebylo možné způsobit bolest. Obyčejný popravčí by toho zatvrzelce určitě nezlomil. Už jsem se bál, že ani Jakub to nezvládne, ale ukázalo se, že přece jen mám v paláci schopné lidi... Všechno, co ještě chci vědět, je to, co jste dělali vy, ale ne teď. Čekám vás po večeři."

"Takže na shledanou, Výsosti," odpověděl Rodmin.

Vstali a uklonili se. Redren rychle odešel.

"Této noci se změnilo mnohé," zamyslel se mág.

"Doufám, že k lepšímu," odvětil Xin.

"To už do značné míry záleží na tobě, veliteli gardy," podal mu Rodmin ruku, "blahopřeji."

"Díky."

"Trefíš do svého pokoje?"

"Myslím, že ano."

"Takže večer. Musím už jít," a mág zmizel v labyrintu živých plotů.

Xin zvedl hlavu a rozhlédl se.

"Za chvíli vyjde slunce, kudy mám jít?" uvažoval.

Rozumnou odpověď nenašel. Chvíli chodil pustou alejí, ale nakonec se spolehl na instinkt. Kráčel pomalu a každých několik desítek kroků se zastavil. Odhadoval podoby zahrad a plán paláce. Většinou správně. Tato zábava ho rychle zaujala. Zapomněl na přízraky dnešní noci a putoval s větvičkou utrženou z nějakého keře, ze které uškubával listy. Zmocnila se ho podivná nálada. Přimhouřenýma očima pohlédl do slunce. Příjemný pocit, jako návštěva vítaného hosta.

Pod nohama se objevil velký kámen, kopl do něj - štěrka zachrastila. Najednou se ho zmocnilo veselí. Se smíchem strčil hlavu do nejbližší kašny, ale ani pod vodou se neuklidnil. Bubliny vzduchu ho laskaly na tvářích a uších. Když zadržel dech, ustaly. Naslouchal šumům a šelestům jako z jiného světa.

"Je zábavné poslouchat fontány zdola."

Umyl si obličej a spleené vlasy. Vypláchl si ústa.

"Krása," rozpráhl ruce a několikrát se zatočil. Chtělo se mu létat.

"Tam by mohla být branka," minul další křoví.

Pochopitelně byla. Temná chodba ho pohltila. Voda mu stékala za límec. Něco zatíkalo.

"Červotoči."

Kráčel pořád rychleji a jistěji. Zakrátko poznal výzdobu. Už nebyl daleko.

"Čeká...?" Šok byl jako rána do břicha. Schoulil se a klesl na kolena. Vize vzplanuly jako plamen. Ona... Opět tu byly přízraky. Vynořily se při zvuku jména; úsměv - tlama, hrud' rozervaná ranou po vytrženém srdci, rozpárané břicho, zlomený krk...

Otřásla jím zimnice.

"Dost, zmizte!" zaháněl je vši silou. Zalezly do podvědomí. Vstal a pomalu se uklidňoval.

Váhavě sáhl na kliku. Musel přemoci těžknoucí ruku.

Hanti čekala. Hned se mu vrhla kolem krku. Málem ucukl.

"Jen klid," pokáral sám sebe a objal ji. Cítil prázdnotu. Dívka ztuhla.

"Xine," pohlédla mu do očí, "proč mě nepolíbíš?"

Warszawa 1988

Dravec Xin

Kostěj

Před staletími, kdy výbuchem rozmetané magické jiskry Ona padaly na lidi, zvířata a mrtvoly, jedna z nich dopadla na hřbitov. Reagovala jako zrno pohozené na zorané pole, které okamžitě zabrala. Záblesk vědomí pronikl do hrobů a obsadil je jako své působiště. Nikoli jen jedno tělo, ale všechna, ukládaná zde po celé generace.

K proměně docházelo pomalu, ale zato ve velkém prostoru. První známky zpozorovali hrobníci. Kostí vyhrabávané při kopání nových hrobů tkvěly v půdě neobyčejně pevně, jako by je držela neviditelná pouta. Snad se dokonce pohybovaly. To, co bylo pokládáno za přelud, se brzy změnilo v jistotu. Rychle se roznesla zpráva o nadpřirozené síle skryté ve hřbitovní půdě. Kopání hrobů bylo zastaveno a přivolali kněze.

Vymítání bolelo. To, co dosud bylo pouhým vědomím nejisté vloženým do hmoty tohoto světa, sebou křečovitě cuklo a zaútočilo na zdroj utrpení.

Před očima davu oněmělého hrůzou hlava exorcisty slétla z krku, stíženého náhlou křečí svalů. Spoje kostí nevydržely a šíje s ostrým třeskem praskla. Kněz zemřel v půli slova, avšak síla vyzařující z hlubin země mu nedovolila upadnout. Za okamžik se páteř zlomila ještě ve výši prsou, nato i v kříži. Teprve potom kněz, zkroucený jako preclík, padl do trávy, ale síla Ona ho nepustila, dokud znetvořené tělo nevsáklo do země do hloubky jedné pídě. Na víc síla nestačila, i to však bylo dost, aby se věřící s křikem rozprchli. Nikdo se neodvážil mrtvoly exorcisty dotknout, a brzy poté se okolí vyliidnilo. Lidé odešli tam, kde hřbitovy nebyly místy zrození.

Nyní už proměně nic nepřekáželo. Několik mágů, kteří sem přišli sledovat dosud neznámý proces, postavilo své stany v bezpečné vzdálenosti. Alespoň se domnívali. Každé noci zaznamenali nová pozorování. Jednoho rána zjistili, že na hřbitově uschly všechny stromy a zežloutla tráva. Potom se roztrásla země. Vibrace postupně nabyly pravidelnosti dechu.

Finále magové neviděli, ale účastnili se ho. V noci, ihned po dokončení Proměny, všichni naráz vyšli ze stanů a vlastníma rukama se povraždili, lámali si vaz nebo nehty přerвали krční tepny. Potom byly jejich mrtvoly jako uvázané na neviditelných lanech odvečeny na hřbitov, který už nebyl hřbitovem, ale spíše oživeným bojištěm. Všechny pozůstatky vypuzené z hrobů na povrch kroužily v několika spirálách jako listí vířící ve větru. Byla mezi nimi i mrtvola kněze — exorcisty. Když dorazila stydnoucí těla mágů, v rachotivém klubku se začal utvářet řád. Kostí polepené hlinou zamířily stejným směrem a slily se v jediný chřestící proud, který unášel nejčerstvější mrtvoly. Tento příšerný potok záhy dorazil ke hřbitovní zdi, vyšplhal na ni, přetekl a plynul dál do propasti noci.

Nevnímal čas a nevěděl, že místo, které učinil svým revírem, se nazývá Pusté hory. Cítil pouze potřebu putovat, kroužil tedy mezi štíty, protékal údolími a lovil. Každá lidská bytost v něm vzbuzovala hlad, proto ji neodkladně připojil ke svému průvodu. Neuvažoval o smyslu své existence, prostě trval, živil se a rostl. Nepotřeboval jméno, které mu bylo hluboce lhostejné, takže nic nenamítal, když lidé, kteří měli příležitost jej zhlédnout z opravdu bezpečné vzdálenosti, ho nazvali Kostěj.

Pro lidi mija stáletí, ale pro něho trvala přítomnost. Možná by postřehl pomíjivost času, kdyby své oběti počítal. To však nedělal. Lidské kosti rozpadlé na prach vláčením po skalách nahrazoval pořád novými. Celá stáletí znal jen dva pocity: klid a hlad. Poprvé se podivil, když člověk nereagoval na impuls vůle, který k němu vyslal. Opakoval příkaz, ale opět bezvýsledně. Udivený Kostěj zamířil na setkání se svým osudem.

Mág měl na prsou vytetovanou siluetu pavouka a nevšímal si blížícího se démona, přestože o něm dobře věděl. Mág — Pavouk, odborník na čarodějné sítě, myslel na mnohem závažnější úkoly.

Pusté hory nebyly pustinou jen proto, že tam řádili kostějové a jiné příšery. Ve skutečnosti nadpřirozených bytostí nebylo v Pustých horách mnoho. Obvyčejné stvůry, které se líhly z mrtvol zamořených nenávistí, zaplňovaly lesy víc na sever.

Zvláštností Pustých hor byla rozkolísaná magie. Úpadek Ona zaznamenala tato oblast výjimečně citelně. Magická tkáň skutečnosti, rozbitá úderem, už nikdy nesrostla a nespojila se, zaklínání zde působilo buď příliš silně nebo příliš slabě. Artefakty byly nestabilní a projevovaly sklon k náhlému, výbušnému uvolnění síly v nich obsažené účinkem nejjemnějších vlivů nadpřirozených struktur. Dokonce i nejjednodušší amulety působily obráceně a často zavínily smrt svých majitelů.

Odvážlivců, kteří toužili vyrvat Pustým horám jejich tajemství, se pochopitelně našlo vždycky dost. Právě díky četným mágům — badatelům, osamělým kutačům, hledačům pokladů a potulným filozofům byli kostějové stále sytí a nemuseli se vydávat do údolí ronijského podhůří.

Kostěj, jenž směřoval k setkání s Mágem — Pavoukem, přestože zaskočen počátečním odporem, stále netušil, že další události nebudou probíhat podle stáleté rutiny. Kdyby však uvážil všechny příznaky, mohl to předvídat. Povaha Kostěje však byla povahou živlu, takže navzdory jistým známkám vědomí se vpravdě choval jako slepý živel.

Mág — Pavouk stál vzpřímeně, za ním leželo pět artefaktů tvořících půlkruh: měděný meč, lebka strigy, malachitový jehlan, velký stříbrný valoun ve tvaru keře a litinová socha těhotné ženy. Mág se zahleděl do žulové skály před sebou a v jedné chvíli nehlučně pohnul rty.

Na vrcholu skály se uvolnil balvan. Artefakty se rozsvítily, každý světlem odpovídajícím jeho přirozené barvě. Mág udělal gesto a gigantické, avšak neviditelné dláto vyrylo do skály hlubokou, třicet kroků dlouhou rýhu.

Přípravy trvaly dlouho a Mága — Pavouka stálo hodně úsilí získat tento soubor artefaktů a dopravit jej sem. Nyní však konečně mohl přistoupit k magickému záměru, o jakém svět ještě neslyšel. Mág — Pavouk hodlal vložit na Pusté hory gigantickou síť, která spoutá a opraví potrhanou magickou tkáň této krajiny. Nyní nastala nejdůležitější část. Skála, tesaná údery dalších zaklínadel, měla sloužit jako kotva pro svazek kouzel, jenž zkrátí nadpřirozené síly.

První právě začalo působit. Náhlé trhnutí roztřásl skálu — kotvu i okolní půdu. Hlasitý, kovový zvuk, jako vibrace silné ocelové struny napjaté na mez únosnosti, se odrazil ozvěnou od skalních štítů. Svazek kouzel bez tloušťky či šířky, pouze nesmírně dlouhý, pronikl tisíci mílemi vrchů a údolí Pustých hor až k Jižnímu oceánu. Kostěj pocítil bolestivé, pálivé šlehnutí jako od doběla rozžhaveného kovového biče. Jeden z artefaktů - měděný meč - se začal přímo před očima rozpadat, požírán zelenou patinou, jejíž pohyblivý kožíšek pohltil červený kov se zuřivostí hladového dravce.

Když druhé magické lano spoutalo nadpřirozený prostor, ze skály — kotvy místo kamenů začaly padat jiskry. Lebka strigy se rozletěla na kousky jako rozšlápnutá neviditelnou botou. Mág — Pavouk prováděl rukama jakási plavecká tempa a neuvěřitelnou rychlostí vykřikoval zaklínadla. V koutcích úst měl pěnu, kůže obličeje mu vyschla a zežloutla jako starci.

Třetí trhnutí vyvolalo zemětřesení. Kotvu pokryl led. Malachitový jehlan zčernal a rozpadl se na prach. Halda lidských kostí hnaná neviditelnou silou přelétla vrchol pahorku několik desítek kroků za mágovými zády.

Prostorem nad Pustými horami prolétlo s pronikavým hvizdem něco, co připomínalo gigantickou střelu vyslanou z obrovské kuše.

Stříbro se proměnilo ve zlato.

Rozdrásanou skálu opletla pavučina modravých blesků. Obloha nad horami nabyla šarlatové barvy a

mraky se měnily v bílé šmouhy.

Když Kostěj zdolal výšinu dělicí ho od Mága — Pavouka, těhotná železná žena porodila homunkula. Realita kvílela a třásla se jako ponrava vržená na zemi.

Denní přelud

Z mučírny se vynořil bledý šašek, křečovitě se chytil kamenného zábradlí, pohybem úst napodobil rybu, načež obrátil oči v sloup a padl k zemi.

"Nuže, Excellence," obrátil se Redren na vyslance Císařství Jižního souostroví. "Můj šašek možná nemá vrozený důvtip, ale jeho mimickému talentu zřejmě není co vytknout."

Urozený Rgbar nestačil pronést diplomatickou odpověď, protože ve stejném okamžiku v mučírně explodoval příšerný řev bolesti a vyslanec se musel soustředit na zachování kamenného výrazu. Nebylo to snadné. Osmahlý, elegantní Jižan předal své pověřovací listiny teprve před třemi týdny, a nyní se poprvé zúčastnil zábav Redrena Šíleného.

"Maestro!" zvolal hlasitě vládce Suminoru, aby překřičel ozvěnu odsouzencova řevu.

Dlouhovlasý hudebník potřásl hlavou a uhodil do klávesnice. Bláznivý akord se rafinovaně propletl s dalším zakvílením mučeného muže, čímž vyvolal ob divný šum dvořanů shromážděných za křesly krále a vyslance. O chvilku později další výkřik utonul v dovedně sestavené stupnici jako brouk v jantaru. Kat metodicky pokračoval ve svém díle a umělec u klaviatury s ním držel krok. Hudebník přímo s nadpřirozenou intuicí bezchybně odhadoval postup činnosti mistra Jakuba za zdí. Každý vzlyk, zaječení a dokonce i zavytí mučeného čaroděje zvýraznil harmonický akord nebo doplnila kaskáda zvuků tak, že sklepení rozeznávala hudba stejně strašlivá jako dokonalá. Posluchači setrvali na půli cesty mezi hrůzou a nadšením. Tady dlouhé, bílé prsty hudebníka poletovaly nad klávesnicí a uváděly struny do horečného tance na mezi únosnosti, tam ozubené kleště a pily trhaly maso, zvolna drtily kosti, otevíraly klouby - vše podle prastaré procedury o mučení k smrti, zapsané v Knize práva útrpného.

Xin chvíli pozoroval šaška, který se vzpamatoval hned po zahájení koncertu, po čtyřech odleží do vzdáleného kouta a tam se vyzvracel. Kromě kočkodlaka si toho nikdo nevšiml. Všichni posluchači se sevřenými hrdly sledovali trhavé pohyby mistra klaviatury. Melodie právě vytvářela další démonický kruh. Geniálně zvolené zvuky vyvolávaly dojem, že mučený zpívá... Xin zavřel oči. Musel přiznat, že Redren jen zřídka odsuzoval někoho k tak kruté smrti, ale pokud to udělal, využil příležitosti a uspořádal nevídané představení. Tak tomu bylo i tentokrát. V Katimě zatčený černokněžník - vrah byl skutečným darem osudu, protože v posledních dnech nastala potřeba trošku "přimáčknot" nového vyslance Císařství Jižního souostroví. Podle výrazu váženého Rgbara na něj koncert udělal patřičný dojem a v zítřejších rozhovorech o statutu přístavu a města Kemru zřejmě bude dosaženo značného pokroku. Politika však nebyla zdrojem neklidu Xina -kočkodlaka ve službách krále Redrena III., znepokojovalo jej něco jiného...

Dosud se ještě nikdy nestalo, aby by ho zklamal smysl Přítomnosti. Xin měl už dva dny dojem, že vnímá blízkost jiné démonické bytosti, nedokázal však určit směr ani vzdálenost. Něco kolem něj kroužilo, ale stejně dobře to mohlo být krok za ním jako za městskými hradbami. Přivádělo ho to k šílenství. Žádal o pomoc dvorního mága Rodmina, ale ten se uzavřel ve své pracovně a už řadu hodin se neukázal.

Mučení se právě blížilo k okamžiku, kdy mistrem Jakubem vyvolaná vlna bolesti měla definitivně zničit odsouzencovu mysl a železný píst mučícího stroje mu měl rozmáčknot černé srdce, jak zněl rozsudek. Také hudebník u spinetu se chystal k finále. Aby vytvořil zdání klidu před závěrečným výbuchem šílenství, ignoroval ječení mučeného a vymámil z nástroje monotónní opakované téma. jako by udával rytmus čtyřem pacholkům, pomocníkům mistra Jakuba, kteří otáčeli velkým kolem mučícího stroje, jehož rachot v pozadí neustával.

Posluchači vyčkávali.

Dmčení strun a rachot stroje sílily. Pod klenbou je následoval poslední skřek odsouzence. Zvuky zavířily výbušnou ozvěnou.

"Nastal čas!" sykl klavírista. Dlouhé vlasy se mu zježily a tančily mu na hlavě jako plameny. Z nástroje vytrysklo modré světlo.

Xinovi najednou melodie a úporný pocit Přítomnosti splynuly. Spatřil, že klávesy zapadají do spinetu ještě dříve, než se jich dotknou klavíristovy ruce.

"Je to čaroděj!" zvolal na gardisty doprovodu. "Chyťte ho!"

Ale bylo už pozdě. Vojáci stačili jen obklopit krále a vyslance. Hudebník zmizel, jako by nikdy neexistoval, a spinet roztržený magickým výbuchem rozhodil po celém sále kusy doruda rozžhavených strun. Dvořané zpanikařili, s ječením a kvílením se shlukli na schodech, které vedly ze sklepení. Vír modrého světla změnil barvu na fialovou a pronikl kamennou zdí do mučírny.

"Hlídej Jakuba!" křikl Redren na Xina.

Kočkodlak bez přemýšlení vběhl do katovny. Nějaká část mučidla, patrně svěrák kolena, odtržená od celku, mu málem roztržila hlavu, minula totiž skrání jen o vlas. V následující chvíli magická síla vrhla Xina na zeď. Za to někdo zaplatí hlavou... pomyslel si a zoufale uskočil, protože přímo na něj letěl železný koš plný žhavého uhlí. Na stěně se rozprskl ohňostroj červených uhlíků, které minuly kočkodlaka jen zázrakem. Vzplály jakési hadry.

Nad katovým stolem a částečně demolovaným strojem vířil ve fialové záři sloup cárů lidského těla. Magická síla vyvolaná ve sklepení odsouzence uvolnila, vyrvala prostě jeho tělo z řemenů, svorek a pout. Po tom všem nebylo snadné se domyslet, že to, co se vznáší nad stolem, bylo kdysi člověkem. Tvar ovšem neměl význam, neboť právě končila démonická Proměna. Moc Ona sytila organické pozůstatky a vytvářela tvora nazývaného zbytkář.

Xin při hledání mistra Jakuba neopatrně pokročil a ocitl se v dosahu magického víru. Neovládaná proměna na něj dopadla v podobě příšerné bolesti. Ruce se proměnily v drápy. V náhlém záchvatu utrpení se uhodil do vlastní hrudi a roztrhl ocelový náprsní krunýř jako papír. Potom ho něco donutilo vyskočit na stůl. Věděl, že se musí pokusit zabít zbytkáře, ale místo toho s ním začal tančit...

O chvíli později všechno ustalo a uhaslo. Kočkodlak ztratil rovnováhu a spadl ze stolu na podlahu, hned vedle mistra Jakuba.

Královský kat zamrkal. Od okamžiku, kdy se Xin ocitl v mučírně, uplynulo nanejvýš šest úderů srdce. Kočkodlak se rychle posadil.

"Není ti nic, mistře?" zeptal se.

"Ne..." potřásl Jakub hlavou.

Přišli pacholci a pomohli jim vstát. Nebylo znát, jestli magická pohroma na těch čtyřech nemytých tupcích zanechala nějaké stopy. Pochopitelně, jako katovy pacholky vybírali vždycky méně citlivé jedince.

"Utrhl tři šrouby," prohlásil nejstarší z nich, čímž zřejmě myslel odsouzeného čaroděje. "Ten řádl! Takže máme co opravovat..."

"Dejte se do díla!" ut'al nářky mistr Jakub.

"To potrvá do rána!" zanařikal druhý.

"Dost!" Kat se opřel o stěnu a zahleděl se před sebe. Xin ho pozorně sledoval.

"Měl jsem mu zacpat hubu..." broukl Jakub, snad k sobě, snad ke kočkodlakovi. "Aspoň to!"

"Pro Reha!" stanul na prahu Redren. "Kde jsi vzal toho hudebníka?" obrátil se ke Xinovi. "Tak prověřuješ lidi, které přivádíš ke dvoru?! Buď rád, koččí plémě, že je mistr Jakub celý a zdravý! Kdybys mi zničil nejlepšího kata, neodpustil bych ti to! Tak povídej!"

"Pane, ten klavírista měl doporučující dopis od vyslance Rgbara," odpověděl Xin.

"Cože?! A to mi říkáš až teď?!"

"Chtěl jsem toho muže důkladně prověřit..."

"Jakého muže?" zavrčel Redren. "Teď už vím i já, že to byl denní přízrak. Ty jsi to měl vycítit ještě dřív! Místo toho ses nechal naivně omámit!"

"Něco jsem cítil, jenže jsem nevěděl kde..."

"Přínejmenším jsi mi měl o tom dopise povědět. Rgbar se před koncertem zmínil, že toho hudebníka nezná."

"Odpusť, pane," sklopil Xin hlavu.

Redren na něj kriticky pohlédl.

"Nejenže zvrzal práci, navíc ještě chodí v rozdrbaném krunýři..." pronesl beze stopy veselí. "Jako velitel stráže jsi zklamal poprvé a naposledy. Nezapomeň na to! Můžeš být kočkodlakem, ale musíš mít víc štěstí než rozumu, nebo v horším případě naopak!" Král se otočil a odešel z mučírny.

Mág Rodmin soucitně vrtěl hlavou a pokračoval v obchůzce zámeckým ochozem.

"Takže Bestiář mnicha Anafáze jsi nečetl?"

"Ne," přiznal se zamračeně Xin.

"Je tam zmínka, že rozptýlený pocit Přítomnosti je jednou z vlastností denního přízraku."

"To jsi mi nemohl říct hned?" vybuchl kočkodlak.

"Chtěl jsem se ujistit a patřičně připravit. Nemyslel jsem, že se přízrak objeví tak rychle, promiň."

"Ale ten dopis..." začal Xin.

"Raději ho vyslanci neukazuj, nebo to bude pokládat za nějakou proradnou hru. Dopis je nepochybně pravý, ale ctihodný Rgbar s ním nemá nic společného."

"Nerozumím."

"Denní přízrak je materializací přání mága, který jej tvoří. Nejdůležitější schopností této bytosti je schopnost uskutečňovat přání. Chtěl jsi doporučující dopis, tedy ti ho vytvořil..."

"No tohle!"

"Denní přízraky je neobyčejně obtížné vyvolat, navíc jsou velice rozmarné. Mají silný sklon k dominanci nad svým tvůrcem," pokračoval Rodmin. "Jsou tedy vytvářeny velice zřídka, protože i nejmocnější mágové se obávají sami sebe..."

"Ale tento se odvážil," broukl Xin.

"Tohle byl druhořadý čaroděj bez fantazie. Právě proto skončil tak bídně."

"Přízrak mu však splnil nějaké přání..." prohlásil kočkodlak. "Jaké?"

"Umožnil mu uvrhnout neobyčejně silnou klatbu, tak mocnou, že v mé dílně shořelo několik běžných ochranných amuletů."

"Byla zničena také všechna magická zajištění mučírny," dodal Xin. "Jednalo se tedy o klatbu..." udělal pauzu.

"I Kameny ze Severních močálů?" užasl mág. "Moc pěkné... I když se to dalo čekat," dodal tišeji.

Ve vzduchu zůstala viset nezodpovězená otázka.

"Zůstaly po nich jen díry ve zdech a černý prach..." kočkodlak se snažil oddálit okamžik hrozné pravdy.

"Pověz, kdo?" přerušil ho Rodmin. "Kdo se stal obětí klatby?"

"Mistr Jakub," odvrátil Xin hlavu. "V okamžiku zjevení přízraku byl v dosahu zraku a hlasu odsouzence pouze on."

"Štěstí v neštěstí, že to nebyl král ani vyslanec."

"Pro mě to není moc velký rozdíl," prohlásil kočkodlak. "Redren ještě neví všechno, ale okamžik, kdy se to doví, bude posledním okamžikem mé služby na tomto dvoře."

"Nemyslí si král, že to byly jen malé, neplánované magické ohňostroje?" zeptal se Rodmin. "Bez vážných následků?"

"Asi ano..."

"Tak ho nevyváděj z omylu. Mistr Jakub je víc než pouhý popravčí. Říká se o něm, že dokáže přinutit i čerstvou mrtvolu, aby cítila bolest. Je fanatikem Zákona, rodem šlechtic, píše básně a zřejmě ve jménu spravedlnosti užívá Čisté magie. Bez něho by palácoví spiklenci měli třikrát méně zábran."

"Vím," vzdychl těžce Xin. "Navíc ho Redren má rád."

"Protože Jakub už několikrát odmítl provést rozsudek vynesený úplatnými soudci. Tento kat je zřejmě jediný, kdo bere vážně zákony této země, a král to ví."

"A já jsem několika hloupými nedopatřeními zavinil, že za několik dní nebo hodin mistra Jakuba rozsápe nějaký démon," dokončil kysele Xin.

"Pokud k tomu dojde, skončí tvá zářivá kariéra na královském dvoře. Po pouhých třech měsících od jmenování kapitánem gardy, škoda..."

"Co mám dělat?"

"Být v patřičnou chvíli u Jakuba a zlikvidovat to, co ho přijde zabít. Povolání zaklínače ti přece není cizí."

"To je pravda, ale jak mám bojovat se zbytkářem? Už jsem to zkusil..."

"Naučíš se několik zaklínadel, nepříliš obtížných. Zbytkáři jsou démoni, kteří v našem světě existují jen částečně. Drží je tady zbytky toho, co bývalo jejich tělem. Proto je poměrně snadné svrhnout je zpátky do sféry Ona."

"Mám použít zaklínadla?"

"Zaklínadla, lži, pravdu, intriky, uskoky, všechno, co ti umožní na dvoře přežít. Ve své funkci si nemůžeš dovolit fušeřinu a chyby! Vsadím se, že kdybys vyslechl svědky důkladněji a nespokojil se rychlým zatčením čaroděje, určitě by ses doslechl o nějakém záhadném společníkovi. Tím by ses dostal na stopu denního přízraku a možná bys ho tak snadno nepustil do paláce. Spáchal jsi spoustu chyb, vážený kočkodlaku!"

"Redren chtěl připravit koncert co nejrychleji..."

"Žádné výmluvy nezmění skutečnost, že jsi zklamal krále, mistra Jakuba, Hantinju i sebe."

"Při jmenování kapitánem mi Redren řekl, že kdyby něco, musím dopadnout na všechny čtyři..."

"Radím ti, abys to udělal co nejrychleji!"

"Ne, kapitáne, díky za snahu, ale nemůžu přijmout tvou péči." Mistr Jakub nepřestal listovat knihou položenou na stole. Byt vrchního suminorského kata ničím nepřipomínal typické obydlí městského popravičního, které je obvykle směsicí černokněžnické pracovny a skladu lékárny. Mistr Jakub si nepřivydělával výrobou magických ingrediencí ani poskytováním lékařských rad místním obyvatelům. Nebydlel v suterénu, ale ve slunečném apartmá v prvním patře jižního křídla královského paláce. Místnost, ve které spolu hovořili, připomínala pracovnu učeného literárního badatele.

Xin nervózně přešlápl.

"Mistře, kvůli mé nedbalosti ti hrozí smrtelné nebezpečí. Prosím, abys ještě jednou uvážil mou nabídku." Jakub odsunul knihu a zavřel kalamář. Vstal od stolu.

"Drahý kapitáne," řekl. "Nemám ti nic za zlé, ani tě z ničeho neviním. Byla to výhradně má vina."

"Nechápu," podivil se Xin.

Mistr Jakub si založil ruce za záda a přistoupil k oknu.

"Podle Zákona," začal, "jediným původcem utrpení, bolesti a strachu je pouze a výhradně pachatel. Kat obrací průběh událostí, takže bolest spolu se strachem se vrací od oběti ke zločinci, který byl jejich prvním zdrojem. To je správná a spravedlivá závislost, soudce a doporučení Zákona pouze určují její míru."

"K čemu směřuješ, mistře?" tázal se kočkodlak.

"Z tohoto principu vyplývá i to, že odsouzenec musí zůstat se svým utrpením sám, takže jeho ústa mají být ucpaná. Na přání našeho krále, který chtěl slyšet zločincův nářek, nedodržel jsem ducha Zákona a nevložil roubík. Bylo to v rozporu i s bezpečnostními principy, jaké je třeba užívat u černokněžníků. Vědomě jsem souhlasil s prvním zákonem a bagatelizoval druhý. Ty, kapitáne, si vyčítáš jen několik drobných, neúmyslných chyb, kdežto má provinění jsou mnohem těžší, takže nesu plnou odpovědnost za všetejší událost."

"Hodláš tedy pasivně čekat na svůj osud?!" vybuchl Xin.

"To jsem neřekl, kapitáne. Pouze konstatuji, že tato nešťastná událost s klatbou umírajícího čaroděje je výlučně moje záležitost a postavím se jí sám."

"Mistře, zřejmě si neuvědomuješ..."

"Viděl jsem pozůstatky několika vážených představitelů katovského cechu, kterým se podařilo spáchat podobnou nerozvážnost," odvětil klidně Jakub. "Na základě toho tvrdím, že znám všechny aspekty nebezpečí, ve kterém jsem se ocitl."

Kočkodlak chvíli mlčel a nevěděl, co odpovědět.

"Mistře," zkusil poslední argument, "připadá mi, že vše bereš příliš čestně..."

"Kapitáne," přerušil ho rozhodně kat, "jsem šlechtic, který po hluboké úvaze začal vykonávat řemeslo neoprávněně uznávané za nerytířské. Jinými slovy, nadále jsem vázán zásadami kodexu cti, ale to ještě není všechno. Myslíš si, kapitáne, že člověk, jenž zbavuje života bezbranné lidi a působí jim nevýslovné utrpení, si zaslouží vlastní existenci? Jak někdo takový může nacházet lidskost sám v sobě, ve vlastních očích? Existuje jen jeden způsob. Takový člověk se musí řídit zásadami stokrát tvrdšími, než jsou mezi šlechtici běžné. Seběmenší odchýlení od Pravdy a Spravedlnosti by ze mě okamžitě učinilo ubohého řezníka. Proto jsem se dobrovolně zřekl rodiny, proto žiji sám, a proto jsem vždycky hleděl zpřímá do očí přízraků vycházejících z těl odsouzených zločinců. Přeji ti, kapitáne, abys také pojmenoval zásady, které nepochybně nosíš v duši. Nepochybuji o tom, protože bez nich bys byl pouhé zvíře, neschopné života mezi lidmi. Prosím, aby ses nezlobil, že se zmiňuji o tom, že nejsi člověk. To je jenom konstatování

faktu, nikoli urážka, Reh mě chraň!"

"Kdepak, necítím se uražen..." vykoktal zmatený kočkodlak.

Do úplňku zbývalo půldruhé hodiny. Xin přecházel Rodminovou pracovnou jako tygr v kleci.

"Ukecal mě!" zuřil v chůzi mezi stolem a skříní s ingrediencemi.

"Podle tvého výrazu se domnívám, že argumenty mistra Jakuba měly logiku..."

"Onova síla! Znáám stovky způsobů, jak spáchat sebevraždu, a žádný z nich nevyžaduje logiku!"

Rodmin svinul pergamen, který beztoho nebyl schopen pozorně číst.

"Bojíš se o Jakuba nebo o vlastní kůži?" zeptal se klidně.

"Nesnáším nečinnost!"

"Nepoznávám tě, příteli. Od našeho rozhovoru uplynuly už čtyři dny. To je dost dlouhá doba, abys vychladl."

"Právě naopak! Každým dnem mě ta záležitost zneklidňuje pořád víc. Čím déle na to myslím..."

"Sedni si konečně!" nevydržel Rodmin. "Když tě mistr Jakub žádal, aby ses nevměšoval, laskavě vyplň jeho vůli."

"Posledně jsi říkal něco jiného!"

"Netušil jsem, že si kat dokáže poradit s démony."

"Opravdu!" prskl Xin. "Mistr Jakub chodí v noci do Rokle nepohřbených, a na každou takovou výpravu si bere sekeru se stříbrným ostřím..."

"Necháváš ho sledovat?" užasl mág.

"Ovšem. Díky tomu vím, že dnes večer se tam opět vydá. Půjdu za ním!"

"Proč? Už to přece není tvá záležitost."

"Sám jsi mi to poradil."

"Změnil jsem názor. Nemíchej se do toho."

"A Redren?"

"Xine, o co ti vlastně jde?"

"Musím tam jít!"

"Musíš?"

Xin se náhle nečekaně otrásl.

"To je zřejmě Proměna," zasupěl, "předčasně... Musím rychle..." zamířil ke dveřím.

V Rodminově pohledu už nebylo podráždění, ale pozornost.

"Proč jsi za mnou vlastně přišel?"

"Připadalo mi," lapal kočkodlak po dechu, "že to musíš vědět."

"Proměna nezačne před úplňkem," pronesl mág ostře. "Zůstaň chvíli, musím něco prověřit..."

"Nemůžu," otevřel Xin dveře. "Nemám čas," dolehlo z chodby.

Rodmin chvíli stál udiven a zmaten.

"Ne, to není možné," zašeptal posléze a přistoupil ke skříní s magickými předměty. Otevřel ji, vyňal nevelký stříbrný kotlík s plochou poklicí a postavil jej na stůl. Po úvaze do něj nasypal šest uncí jemně rozemletých kostí spravedlivě odsouzených zločinců. Zašeptal zaklínadlo a přiklopil poklici. Po chvíli se z kotlíku ozval šum podobný zvuku písku padajícího v přesýpacích hodinách. Mág opatrně odzátkoval flakon se zuby vrahů, kterým se podařilo vyhnout trestu a zemřeli přirozenou smrtí. Několik zažloutlých řezáků a špičáků vysypal na stříbrnou poklici kotlíku. Magická reakce následovala okamžitě, zuby odpuzované stříbrem i obsahem nádoby se začaly zmítat a poskakovat. V pracovně se ozvalo horečné klepání a cvakání.

Rodmin poodstoupil a s přimhouřenýma očima vyňal ze zásuvky jeden z talismanů zničených při události v mučímě. Matný, prasklý krystal držel za řetízek nad poskakujícími zuby. Pronesl druhé zaklínadlo a položil v duchu dotaz.

Zuby vytvořily runu.

Mág zbledl, opakoval zaklínadlo hlasitěji a položil další otázku.

Zuby odpověděly vytvořením symbolu "tanec smrti".

Rodmin prudce odskočil od stolu. Zoufale udělal gesto, jímž zrušil děsivé kouzlo. Současně pocítil pach

hořícího dřeva. Hlavní amulet, zavěšený nade dveřmi a chránící pracovnu, byl rozpálen doruda. Dřevo nadpraží kouřilo a syčelo.

Ještě chvíli a...

Královský mág si setřel studený pot, který mu vyrazil na čele.

"Strážel!" vykřikl, co mu dech stačil. "Ke mně!! Okamžitě!!!"

Z mučírny zaznívaly zvuky srkání a mlaskání. Holomci mistra Jakuba právě večereli. Mág Rodmin stanul přede dveřmi a chvíli naslouchal. Tvářil se soustředěně.

"Hola, vy tam!" zvolal hlasitě.

Odpovědělo mu hlasité zabečení.

"Co je?" zeptal se podnapilý hlas.

"Pojďte sem!" přikázal Rodmin.

Ve dveřích se objevil jeden z popravčích v propoceně košili.

"Oho!" vyjekl. "Magik Rodmin... jaká čest..."

"Více úcty, holomku, nebo skončíš v chóru eunuchů!"

"Jak si Vaše Magičnost přeje!" katův pomocník se rychle narovnal a bezděky si zakryl rukou rozkrok.

Vzadu se objevily dvě další zrudlé, vypasené huby.

Mág ustoupil o dva kroky.

"Pojďte ven, všichni," poručil.

Čtyři ospalí holomci rychle vyšli do rozsáhlé předsíně, mnohem větší než vlastní mučírna.

"Za chvíli přivedou odsouzence, který má být na králův příkaz okamžitě mučen," oznámil Rodmin.

"Ale mistr tady není," oponoval nejstarší, plešatý popravčí.

"Cože, neporadíte si? Umíte jen chovat děti?"

Holomci na sebe pohlédli.

"Poradíme, neporadíme," odvětil nejstarší, "ale až se to náš mistr dozví... Má to v hlavě popletený a my sme jen ubohý královský poddaní..."

"Zlat'ák pro každého!" ut'al diskusi Rodmin.

"Vaše Milosti, pošlete nám toho ničemu! My mu ukážeme spravedlnost!"

"Dobrá," houkl Rodmin, "postavte se ke zdi, hned ho přivedou."

Do předsíně vběhlo šest gardistů s kušemi připravenými ke střelbě. Stanuli naproti holomkům. Na schodech se ozval dusot a několik nadávek.

"Co na mě mříš, pitomče!" zaječel nejstarší holomek na jednoho z vojáků. "Dej tu kuši pryč!"

"Teď," řekl mág.

Zazvučely uvolněné tětiny. Tupý náraz šípů, mlasknutí proráženého masa. Ječení vražděných holomků se okamžitě změnilo v nelidský ryk. Těla katových pomocníků přímo explodovala a uvolnila stvůry v nich ukryté. U zdi předsíně se zmitalo klubko tesáků, drápů a zkroucených končetin. Démonický řev zmrazil vojákům morek v kostech.

Vystřelené šípy měly stříbrné hroty.

Jeden z netvorů nebyl zasažen do srdce. Zamával tlapami a vrhl se na vojáky, ale právě proto vzal Rodmin s sebou dva další střelce... Vběhli do vězení a pražili do přízraků, které se svíjely u zdi.

Rodmin přistoupil k setníkovi, bledému jako plátno, který zastupoval Xina.

"Už si dokážeš představit, důstojníku, co by se v paláci dělo po východu Měsíce v úplňku?" otázel se mág, když utichly zvuky nadpřirozené agónie.

Velitel gardistů jen polkl. Vojáci, kteří dosud stáli nad mrtvými netvory, zaťatými do sebe zuby i drápy, si něco šeptali.

"Proč se nestanou opět lidmi?" zeptal se důstojník při pohledu na nehybná těla. "Vždyť už nežijí..."

"Leží příliš blízko zdroje kouzla," ukázal Rodmin na temný vchod do mučírny. "Ať tam nikdo pod žádnou záminkou nevstupuje. Je třeba povolat exorcisty. Já jsem svou práci už udělal..."

"Ale co bude s naším kapitánem a mistrem Jakubem?" zeptal se setník.

Mág neodpověděl.

Rokle nepohřbených vždycky smrděla mršinami. Zákon odebral popraveným zločincům privilegium vlastního hrobu a místo toho jim přidělil kbelík hašeného vápna. Avšak na rozdíl od královských soudců se místní hrobníci nedomnívali, že mrtví lumpové mají právo na cokoli. Vápno se ztrácelo celé generace, diskrétně prodávané všem potřebným v Katimě i okolí. Hrobníci se omezili na jednorázové pocákání mrtvol, přičemž se oprávněně domnívali, že čím méně vápna se v rokli promarní, tím menší bude pravděpodobnost, že tam nějaký úředník vleze a odhalí nedbalost...

A už určitě by se nikdo nevydal do Rokle nepohřbených v noci za úplňku. Přítomnost živého člověka v tomto místě a čase mohla navzdory upřímné snaze kněží zajišťujících pozůstatky před Proměnou vést k nevypočitatelnému působení mezi tělem plným nenávisti a silou Ona. Jedinou výjimkou byl mistr Jakub, který v souladu se svým přesvědčením pravidelně vstupoval do Rokle, aby dobil to, co se tam snažilo vylíhnout. Většina katů, kteří žili v neustálých obavách ze svých klientů a zajišťovali se před nimi všemi možnými způsoby, pokládala takové jednání za projev šílenství. Podle jejich názoru cechovní bratr Jakub už dávno neměl žít...

Královský kat pomalu kráčel po tlusté staleté vrstvě vápence a zetlelých kostí. V Rokli nepohřbených nerostlo nic kromě znetvořených Ono-keřů a světélkujících hub. Jejich záři však tlumil svit Měsíce. Kovově šedé stíny obklopovaly kusy zapáchající černi. Oblasti smradu vyznačovaly neviditelné stěny a sloupy. Mistr Jakub si jich nevšímal. Zdálo se, že stříbrná sekera v jeho ruce se ve svitu Měsíce leskne, ale neosvětlovala nic.

Za třetím zákrutem Rokle se tyčila umělá skála, vytvořená haldou kostí a lebek spojených maltou. To byl orientační bod. Pozůstatky umučeného černokněžníka, které neodnesl magický vír, ležely několik kroků odtud. Mistr Jakub se opřel zády o pochmurný monolit a čekal.

Když Xin opustil královský palác, pocit začínající Proměny zmizel. Před ústím Rokle nepohřbených kočkodlak našel pouze koně mistra Jakuba. V podobných nocích, jako byla tato, hrobníci seděli doma a modlili se, aby závory zajišťující dveře a okna nebyly příliš slabé.

Xin uvázal svého hřebce vedle Jakubova, načež shodil šaty a vzdálil se, aby nepoplašil koně.

Hned po vstupu do Rokle ho zasáhla vlna žáru a měsíčního svitu. Krev mu začala vřít, mysl zaplnila směsice bolesti a zvláštní sladkosti...

Kosti zachrastily. Jakub se otočil a rychle pozvedl sekuru. Katovy oči se setkaly s planoucími, zelenými zraky kočkodlaka. Pololidská bestie se opírala o přední tlapy a dvěma kroky vystoupila ze stínu.

"Kapitán Xin?" zeptal se Jakub tlumeně.

Kočkodlak nereagoval. Když po chvíli opět vykročil, v jeho pohybech se začala projevovat určitá topornost. Pohledem sklouzl z mistra Jakuba někam stranou.

Nad pozůstatky těla umučeného černokněžníka se tyčil zbytkář. Jakási beztvará, stříbřitá pavučina spojovala fragmenty mrtvol, které podlehly Proměně. Hlava bez očí se třásla, jako by měla co nevidět upadnout na zem. Zdálo se, že postačí silnější závan větru, aby tuto bytost roztrhal na kousky, ale to byl chybný dojem. Zbytkáři mohli, pokud chtěli, drtit kameny a vytrhávat stromy.

"Bídná bytosti, jež se bouří proti spravedlnosti," začal mistr Jakub nehledě na Xina. "Ať stříbro a síla zaklínadel navždy utlumí tvou zlobu," zvedl ruku k magickému gestu a v následující chvíli klesl k zemi, udeřen chlupatou hlavou.

Kočkodlakovy oči nyní planuly přízračným, fialovým svitem...

Xin bojoval s nesmírnou touhou roztrhat kata na kusy. Už léta nic takového nepocítil! Probuzené démonické instinkty se opět začaly zmocňovat jeho vůle. Plně si uvědomoval události, ale postupně ztrácel vládu nad svým tělem.

"Kapitáne!" Víc udivený než polekaný mistr Jakub uhodil kočkodlaka plochým koncem sekery.

Dotyk stříbra pálił živým ohněm. Ten kov už dlouho Xina nezabolel. Nevěděl, co se s ním děje...

"To je zakletí, kapitáne! Znič je!" zvolal Jakub. "Dokážeš to! Už jsi to jednou zvládl!"

Tato slova by nepochybně šílenství přemohla, nebýt zbytkáře, který nehlučně splynul na kočkodlaka a opletl ho svou nehmotnou sítí. Kousky mrtvoly pevně přilnuly ke Xinovi.

Patříš mně, zašeptalo mu v hlavě, tancuj! TANCUJ!

Roklí nepohřbených otrásl ryk a potom vytí zdivočelého kočkodlaka. Křivé drápy udeřily do topůrka a vyrvaly zbraň z katovy ruky. Mistr Jakub se obrátil na útěk. Neměl by sebemenší šanci, kdyby se kočkodlakovi nepletly nohy. Avšak to jen oddalovalo okamžik, kdy bude oběť roztrhána, nejvýše o několik srdečních tepů...

Mistr Jakub tento čas nepromarnil. V běhu sáhl pod paži, vytáhl malou píšťalku a pronikavě zapískl. Odpovědělo mu vytí a chechtání; zaznívalo z Rokle. Z temnoty se vynořil nový netvor a pádil po stopách křečovitě skákajícího kočkodlaka. Démon, který vyrazil Jakubovi na pomoc, vypadal nejdříve jako klubko tmy proložené pruhy polostínu, potom se změnil ve dvouhlavého vlkodlaka.

"Promiň, kapitáne, ale neponechal jsi mi možnost volby," zasupěl Jakub.

"Odvolej ho!" křikl Rodmin a vrhl něco Xinovým směrem.

Překvapený kat narazil na mága. Mohutný sloup rudého ohně vytryskl před kočkodlakem, který setrvačností prolétl jeho středem.

"Odvolej ho!" opakoval Rodmin v pádu. "Okamžitě!" Náraz na zem mu vyrazil dech.

Zbytky sežehly magické plameny. Démon se rozpadl na několik hořících fragmentů, které se rozlétly po dně Rokle. Kočkodlak udělal kotrmelec, zvedl oblak vápenného prachu a zůstal nehybně ležet.

Dvouhlavý vlkodlak zaryl spáry do chřestivého podloží a zoufale zabrzdil těsně před dohasínajícím šarlatovým kruhem. Obě tlamy se otevřely naplno, jako by nabíraly dech...

Mistr Jakub ve snaze zmírnit pád narazil loktem na nějakou kost a celé pravé rameno mu paralyzovala hrůzná bolest. Přesto dokázal levou rukou vložit píšťalku do úst a dát smluvený signál.

Dva páry žhnoucích žlutých světél pohasly. Vlkodlak se plynule otočil a odklusal do tmy. Po chvíli zmizel z dohledu.

Rodmin mezitím vstal a podanou rukou nyní pomáhal vstát i katovi. Mistr Jakub mu pohlédl do očí.

"To byl můj bratr," odpověděl netázán. "Jen tak..." "Raději se věnujme Xinovi," přerušil ho mág.

Všichni tři se dočkali úsvitu u ohničku, několik set kroků od ústí Rokle nepohřbených.

"Nebýt zakletí, určitě by mě napadlo, že stříbrná sekera nestačí, aby se člověk postavil démonovi," hučel Xin. "Že bude potřeba ještě něco..."

"Skrývám ho tady už celá léta," odvětil Jakub. "Hrobníci dělají, že ho nevidí, a já dělám, že nevidím, jak kradou vápno. To je docela dobré uspořádání."

"Odpovídá Zákonu?" zeptal se ironicky Rodmin.

Kat se usmál.

"Navzdory tomu, co se o mně povídá, nejsem slepý vyznavač Zákona," řekl. "Jsem pouhý člověk..."

"Jak k tomu došlo?" ozval se Xin. "Je to kletba?"

"Ne," zavrtěl Jakub hlavou. "Dekart se narodil se dvěma hlavami a náš otec usoudil, že Proměna je jediný způsob, jak ho zachránit před smrtí."

"Proč právě ve vlkodlaka?" tázal se Rodmin.

"Usoudili jsme, že je z démonů nejbojovnější, ale s ohledem na výsledek dnešního možného souboje si tím už nejsme jistý. Je pravda, kapitáne, že už jsi vlkodlaky zabíjel?"

Xin přikývl.

"A to všechno kvůli dennímu přízraku..." zamyslel se mág. "Nedocenil jsem ho, kéž už nikdy neudělám podobnou chybu. A to jsem se pokládal za největšího žijícího mága! Promiň, Xine, neměl jsem právo vytýkat ti nedbalost. Sám jsem se zachoval stejně nerozvázně."

"Už o tom nemluvme," prohlásil kočkodlak. "Zdá se, že jsme na tom všichni tři stejně."

"Víc štěstí než rozumu," konstatoval Jakub.

"Právě to od nás chce král!" rozesmál se Xin. "Ale..." zvažněl, "jak je možné, mistře, že zakletí denního přízraku se tě netklo? Vždyť nevydržely ani nejsilnější talismany!"

"To je jednoduché..." zívrl Rodmin. "Jakub v sobě nenosí nenávist."

Živly

Dvouřadová válečná galéra Císařství Jižního souostroví opatrně plula k zátoce lemované srázy posledního, do moře klesajícího pásma Pustých hor. Poddůstojník u bubnu udával úspornými pohyby veslařům rytmus, odpovídající polovině prvního tempa. Na moři byla hranice rozkolísané magie zřetelně

viditelná. Několik set kroků od břehu se vlny neobvykle lámaly, mizely nebo se měnily ve víry. Tady bylo jasné vidět, jak velice přírodní zákony závisejí na magické struktuře skutečnosti. Galéra se zvolna blížila k prostoru, v němž nebylo nic normální.

"Vypadá to, jako by útesy pochodovaly po dně..." zahučel kapitán Vergen, hrdina bitvy u Radaganu, a pohlédl na mága v modrém šatu, jenž stál na palubě opodál. Čaroděj byl nepochybně dvojčetem toho, který se na druhé straně Pustých hor právě chystal rozvinout magickou síť. Jediné, co je odlišovalo, byl pod nedopnutým pláštěm viditelný krab, vytetovaný na prsou.

"Udržovat kurs," pronesl suše čaroděj, aniž na kapitána pohlédl.

Neklidná voda byla už na dostřel luku.

"Zajatce na palubu!" přikázal mág.

Vergen předal příkaz a pohlédl na zád'. V bezpečné vzdálenosti, na hladině mihotavé zlatými pablesky, čekala veškerá moc císařské flotily. Bojové galéry i vlečné čluny s výsádkem a zásobami, soustředěné těsně vedle sebe, tvořily pochmurné místo. Celkem asi dvě stě lodí. Po stranách bděly nad jejich bezpečím "mořské biče" - ohromné, dvoutrupové galéry se třemi řadami vesel na každé straně. Na můstcích spojujících oba trupy stály ve dvou úrovních balisty a katapulty.

Od hor dolehl táhlý, tlumený hřmot. Mračna, která táhla oblohou, najednou změnila směr pohybu.

Na palubu vyvlekli první zajatce. Při tomto pohledu Mág — Krab sestoupil z nástavby na zádi a vydal se na před'. Kapitán Vergen ho mlčky následoval.

Nešťastníkům určeným za oběť už včera přivázali k šijím kameny. Šlo o to, aby měli čas se smířit se svým údělem a nerušili zaklínání vzdorem a zvířecím strachem. Nyní, po noci strávené úvahami, všichni s vyhaslými pohledy Čekali na vyplnění osudu.

Mág — Krab vytáhl z oděvu svazek menších amuletů na řemíncích a jeden přivázal na čelo nejbližšího zajatce. Potom nakreslil muži prstem na zádech složité znamení a kývl na eskortu. Čtyři vojáci popadli bledého Ronijce za ruce i nohy a bleskem ho hodili přes palubu. Ani nestačil vykřiknout.

Galéra vplula do nebezpečných vod.

O chvíli později přelétla zábradlí druhá oběť, potom třetí a další. Tím mořská hladina v nejbližším okolí lodě získala normální vzhled. Když byli utopeni všichni zajatci, Krab přikázal zanechat veslování.

"To je starý pirátský způsob," promluvil Vergen, "nevystačí na dlouho."

"O mořské magii toho zřejmě víš málo, kapitáne," neskryval mág pohrdání.

Vergen mlčky polkl urážku. Nebýt toho, že instrukce k této výpravě dostal přímo od císaře, visel by tento mořský nekromant už dávno na ráhňě. Kapitán Vergen se účastnil mnoha námořních bitev a nade vše si ošklivil čaroděje, jejichž řemeslo spočívalo v narušování klidu padlých námořníků. Navíc mu stále zněl v uších zoufalý křik dvanácti dívek, které Krab věznil v jedné z přidělených kajut.

"Připravte plošinu," přikázal mág.

Vergen kývnutím potvrdil rozkaz. Tři námořníci přikročili k improvizovanému jeřábu, na který včera předělali hlavní stěžen galéry. Několik dalších vytlačilo z podpalubí čtvercovou plošinu, širokou dvanáct loktů, a položilo ji na palubu. K jejím rohům námořníci připevnili řetězy spuštěné z jeřábu. Potom se postavili vedle a uchopili lana, která sloužila k obsluze tohoto zařízení.

"Ať si zavážou oči," přikázal Krab, "a ostatní necht' odejdou do podpalubí. Nikdo to nesmí vidět."

"Ani já?" sykl Vergen.

Mág ho přešel pohledem.

"Pokud si myslíš, že tě nic nerozhází, můžeš zůstat," prohlásil lhostejně a zamířil na zád'. Po chvíli zmizel v nástavbě.

Vergen plívl přes palubu a začal plnit mágův poslední příkaz. Osobně ověřil, zda námořníci, kteří zůstali na palubě, si dostatečně zakryli oči. Náhle ho přerušily tóny flétny.

Hrál Krab. Objevil se s nástrojem v rukou ve dveřích nástavby a vzápětí vstoupil na palubu. Za nekromantem vyběhl roztančený chorovod polonahých dívek. Všichni zamířili k plošině položené na palubě.

Vergen chvíli nechápal, co ho vlastně mělo rozházet. Přihlížel s rostoucím zájmem a najednou ztratil dech. Uviděl...

Tanečnice se nedržely za ruce, jak si původně myslel. Neměly dlaně, pahýly rukou srostlé působením

kouzla učinily ze všech žen jedno tělo. Hlavy s propadlými tvářemi se rytmicky pohupovaly, vlasy vlály. Oči zíraly neživou černí zřítelnic nebo vytřeštěným bělmem.

Krab stále hrál, minul zsináleho kapitána a začal plošinu obcházet, až se všech dvanáct tanečnic ocitlo na ní. Tu rychle odtrhl flétnu od úst a hodil ji mezi tančící otrokyně magie.

Nástroj hrál dál.

Z té hudby a dusotu bosých chodidel třeštila Vergenovi hlava.

"Nahoru!" zavolal mág na naslouchající námořníky.

Ochotně zatáhli. Plošina visela nad palubou.

"Stranou!" rameno jeřábu se přesunulo mimo palubu. Démonický tanec nyní probíhal deset loktů nad hladinou moře. Krab o krok postoupil, vytáhl od pasu dýku a přeřízl jedno lano.

Námořníci, kteří je drželi, ztratili nenadále rovnováhu a popadali na záda. Plošina se naklonila a visela svisle, voda mohutně zapěnila a zavřela se nad tanečnicemi i flétnou.

Nadávací námořníci si strhávali pásky z očí. Kapitán Vergen stál se zatátnými pěstmi na palubě jako vrostlý.

"Plošinu do podpalubí!" přikázal Krab a přistoupil ke kapitánovi. "Teď se podívej!" rozkázal a ukázal na moře.

Vergen poslušně otočil hlavu.

Ozvalo se tiché zasyčení a od místa, kde utonuly srostlé oběti, těsně pod hladinou zamířilo k pevnině něco jako ohromný mořský had. Za okamžik uhodil do moře neviditelný gigantický bič. Zazněl dutý rachot a bylo zřetelně cítit vibrace mořského dna.

"Uzavírá se Sít'," ohlásil mág nadšeně. "Bratr rovněž dokončil své dílo!"

Už nejen v nejbližším okolí galéry, ale kam oko dohlédlo, vystřídaly neklid a víry na hladině obvyklé vlny.

Mračna nad Pustými horami se změnila v běžná oblaka, jejich pohyb závisel už jen na rozmarech větru.

Před očima svědků se realita přizpůsobovala přírodě.

Vergen se vzpamatoval, a když nyní pohlédl na Kraba, v kapitánových očích se zračil čirý obdiv.

Nekromant se usmál a přikývl.

"Myslím, vážený Vergene, že musíme uvědomit flotilu."

"Ovšem," přitakal spěšně kapitán. "Vyvěste vlajku!" zvolal a opět se obrátil k mágovi. "Mistře, přijmi můj nejupřímnější obdiv."

Je tedy pravda, že Sít' dokáže zkrotit nejen síly přírody, ale i lidská srdce, říkal si Krab při pohledu na uklánějícího se Vergena. Já i ty, bratře Pavouku, tvoříme sílu, které neodolají lidé ani živly!

Za několik minut zavlála na stěžni galéry nachová vlajka. Na toto znamení lodě, které dosud čekaly na širém moři, začaly zvedat kotvy. Obávané a mocné "mořské biče" uhnuly a zůstaly pozadu. Z tlačnice lodí vyrazily jako první břichaté čluny, načež se celá flotila rozvinula do přistávací formace. Zakrátko na kamenité pláži císařský notář prohlásil, že ode dneška na věčné časy se Pusté hory stávají vlastnictvím a dědictvím Jeho Majestátu císaře Jižního souostroví Kahara V.

Mág Pavouk odstoupil od nevelkého oltáře, na kterém obětoval homunkula zrozeného železnou ženou, načež si otřel ruce do šatu a otočil se.

Kostěj v podobě koberce z lidských kostí trčel nehybně tři kroky za mágem. Pavouk jediným pohledem posoudil démonovy rozměry a vykročil přímo k němu.

Zažloutlé kosti zvedla neviditelná vlna a s klapáním se odsunuly. Před přicházejícím mágem se otevřela úzká stezka. Pavouk beze spěchu prošel napříč Kostějem a kráčet dál. Stezka mezi hnáty, žebry a lebkami se hned za ním zavírala. Kostěj zaskřípal a jako vlečka přízračného pláště vyrazil poslušně za svým pánem.

Oba zmizeli v horách.

Upří horečka

"Pane! Kočkodlak zklamal!" ohlásil rozhodně vrchní kněz Katimy, hubený a jako mumie vysušený bohobojný Bero.

Král Redren zvedl pohled od dokumentu na stole a neodpověděl.

"Uznáš to sám, Výsosti," pokračoval kněz. "Dostalo se ti špatné rady, pane..." Bero přenesl pohled na bledého Rodmina. "Chápu králův záměr v této záležitosti. Nejruznější démoni jsou opravdovou hrozbou, a ty jsi čekal, pane, že jeden z nich, který působí ochočeným dojmem, ti poskytne značné služby..."

"Xinovo chování nemá nic společného nějakým ochočením!" přerušil ho dvorní mág. "Je svým pánem!" "Vždycky?" zeptal se velekněz potměšile. "Můžeš odpřisáhnout, že kočkodlak nebyl minulé noci pod vlivem zakletí?"

"Ale nedovolil, aby ho zakletí ovládlo," odpověděl Rodmin.

"Zrušil je teprve tvůj zásah, jak jsi sám přiznal. Co by se stalo, nebýt toho? Neocitl se mistr Jakub ve smrtelném nebezpečí? Popřeš to, mágu?"

"Ne..." Rodmin sklonil hlavu.

"Navzdory Zákonu čistoty, navzdory zvykům, a konečně navzdory zdravému rozumu jsi přijal pod svou střechu démona, pane," obrátil se Bero opět ke králi. "Dovedu pochopit, že občas musí zákon ustoupit zisku, avšak jaký zisk máš z tohoto kočkodlaka, Výsosti?"

"Je příliš brzy," vmísil se Rodmin. "Xin je velitelem stráže teprve tři měsíce."

Král ho utišil netrpělivým gestem.

"Příliš dlouho," namítl ledově kněz. "Nepopírám, že kočkodlak prospěl městu, ale podle mých informací se tehdy jednalo o obranu jeho ženy, pro Reha, jaké to nešťastné stvoření, ale neodbočujme. Proč, Výsosti, chceš nadále spoléhat na to zvíře? Udělal jsi to a mistr Jakub málem zemřel."

Redren si velekněze pozorně prohlížel.

"A ty hrůzy zlikvidované váženým Rodminem," navázal Bero, "nepronikly sem snad zásluhou kočkodlaka?"

"On je nepřivedl!" oponoval Rodmin.

"Přivedl, vlastní nedbalostí," přerušil ho kněz. "Nikdo nepopře, že kočkodlak udělal několik závažných chyb."

"Přiznáš to?" pohlédl Redren na mága.

"Ano..." Rodmin sklopil zrak.

"Avšak proč tebe, bohobojný Bero," obrátil se král k veleknězi, "ty chyby tolik vzrušují?"

"Nejprve proto, Výsosti, že nechci, aby došlo k ještě většímu neštěstí. Druhým důvodem je, že věřím tomu, co jsem byl pověřen střežit. Zákon čistoty není starou pověrou. Nikoli bezdůvodně praví, že všichni tvorové Ona jsou neužiteční, hloupí a prahnou po krvi. Případ tohoto dvorního kočkodlaka je pouze dalším potvrzením oné staré pravdy."

"Co tedy žádáš?"

"Zbav se ho, Výsosti."

"Pane, poskytni mu ještě jednu příležitost, aby dokázal svou užitečnost!" zvolal horečně Rodmin.

Redren působil dojmem, že tu prosbu neslyšel. Celou dobu pozorně hledal na kněze.

"Jaké další argumenty máš, bohobojný Bero?" otázal se král. "Začneš vydírat nebo budeme kšeftovat o úřady?"

"Ach, Výsosti, politika je jemná záležitost..." odpověděl vyhýbavě velekněz. "Věřím však, že můj král neuzavře svou mysl před rozumnými argumenty, které jsem uvedl. Na mé straně není jen zákon, ale i obyčejná logika."

Zavládlo dlouhé mlčení.

"Tak dobrá," přerušil je posléze Redren. "Tímto okamžikem Xin přestává být velitelem gardy i jejím členem. Současně s tímto snížením hodnosti má naprostý zákaz vstupu do královských komnat."

"A vyhnanství?" nabídl úslužně Bero.

"Mám ho snad upálit na hranici za to, že mi chtěl posloužit?"

Kněz pochopil, že zašel příliš daleko.

"Královův rozsudek je moudrý a velkodušný," ujišťoval spěšně.

"Xin i jeho žena zatím zůstávají dál obyčejnými obyvateli paláce. Později uvážím, co dál."

"Kdo mu to poví?" zeptal se polohlasně Rodmin.

"Ty," zabručel král a dal znamení, že audience skončila.

"Pane..." pokoušel se ještě mág.

"Zklamal..." užal diskusi Redren.

Rodmin se uklonil a opustil králův kabinet. Vrchní kněz Katimy chvíli na znamení své důstojnosti počkal a poté učinil totéž.

Na chodbě čekal na velekněze bělovlasý Bert - představený cechu zabíječů upírů. Bero uchopil zaklínače pod paži a oba s horečným šeptáním vykročili. Rodmin se vydal opačným směrem.

"Dál zůstáváte pod královou ochranou," ukončil zprávu mág.

Xin stál jako přibitý uprostřed místnosti, Hanti na pohovce odvrátila hlavu a hleděla ven z okna.

"Je v tom politika?" zeptal se kočkodlak.

"Není snadné přinutit Redrena k něčemu, co nechce udělat," odpověděl Rodmin. "Intrika kněží a zaklínačů nebyla rozhodující. Zklamal jsi ty."

"Vím..." potvrdil temně Xin. "Ale jak?"

"Redren chce mít velitele stráže, který si neklade podobné otázky, zato ví, co má dělat."

"Ale co my teď..." zavrtěla Hanti bezradně hlavou.

Xin zaťal pěsti. Na hřbetě rukou se mu objevila černá srst. Rodmin to zahlédl.

"Pozor!" sykl. "Ztrácíš sebeovládání!"

Xin povolil svaly.

"Hantinho," otočil se mág k děvčeti. "Královská přízeň je jako oceán; má příliv a odliv. Když Redren chce, abyste zůstali v paláci, určitě po jisté době poskytne Xinovi novou šanci. Do té doby," pohlédl na kočkodlaka, "by sis měl přečíst několik knih a naučit se měnit podobu tehdy, kdy sám budeš chtít. Pokud ztratíš sebeovládání, postačí nejjednodušší zaklínadlo, aby z tebe udělalo zvíře."

Xin se zamračil.

"Dost knih najdeš u mě a cvičení můžeš začít provádět hned," dokončil Rodmin.

Vyslanec Rgbar - Hlas a Majestát Kahara V. na dvoře Redrena III., propustil všechny sloužící a osobně uzavřel vchody do svého apartmá. Ještě jednou se ujistil, že zůstal sám, prověřil skříň a další zákoutí vhodné pro špiony, načež se odebral do ložnice.

Slunce zapadlo před čtvrthodinou a za okny neustále houstla tma. Chapadla temnoty pronikala škvírami v okenicích a uvnitř komnaty prudce bobtnala, až zaplnila celý prostor.

Vyslanec zapálil svíčku, potom odhodil svrchní oděv a zůstal jen v košili. Tu ctihodný Rgbar v přítomnosti služebnictva nebo lazebnic ještě nikdy nesvlékl. Vysvětloval, že zakrývá ošklivé jizvy z bojů, které nechce nikomu ukazovat.

Zakrývala mnohem víc.

Rgbar stál chvíli nehnutě, načež si rozhodně přetáhl látku přes hlavu. Na první pohled jeho tělo vypadalo jako pobité hřebíky. Břicho, prsa, ramena i nohy byly každých několik palců označeny hlavičkami přibitých cvočků. Nebyly to však cvočky, ale amulety.

Vyslanec vzal ze stolku u postele úzkou dýku a ostřím nadzvedl první artefakt vmáčkнутý do těla. Amulet padl na podlahu a zanechal po sobě hlubokou díru v kůži i svalech. Nezačervenala se v ní však ani kapička krve.

Ctihodný Rgbar odložil na chvíli dýku a strhl černý závěs, jenž zakrýval zrcadlo v toaletce. Potom začaly na podlahu dopadat další vydoloubnuté talismany.

Po vyloupnutí třetího artefaktu vyslancův odraz ztratil ostré obrysy. Výrazný obličej Jižana nahradila stařecká grimasa. Každým dalším odhozeným amuletem byl zrcadlový obraz ctihodného Rgbara stále mlhavější, nakonec sklo zrcadlilo jen talismany jakoby zavěšené ve vzduchu a dýku, která se k nim postupně přibližovala.

Zdálo se, že vyslanec v zrcadle zmizel, přesto stál v komnatě dál, jenže nyní by ho nikdo nerozeznal od vyhublé, zažloutlé mumie. Jeho pohyby se staly křečovitými a rychlými. Polotaneční kroky jej nutily křepčit po celé ložnici.

Poslední amulet měl pod jazykem. Když se ho bytost nazývaná Rgbarem zbavila, z dásní jí vyrostly upíří špičáky. Démon udělal bleskovou piruetu a skočil k oknu. Cvakla klička a zvuk kroků na římse se rozplynul mezi ostatními zvuky palácové noci.

Polonahý Xin, zaujatý nácvikem vědomého vyvolávání Proměny, si teprve po delší chvíli uvědomil, že mu něco překáží. V prvním okamžiku usoudil, že jsou to jeho vlastní emoce a pokusil se je ovládnout. Bezvýsledně. Příčina neklidu byla tak neuvěřitelná, že kočkodlakova mysl ji nechtěla vzít na vědomí. Vnímál Přítomnost!

Neobyčejně zřetelně a výrazně! Upír vyklouzl z nebytí tak hladce a blízko, jako by ho právě zrodila sféra Ona. Sotva sto kroků odtud! Démonická Přítomnost se okamžitě po vzniku začala rychle přemísťovat. Xin snadno určil směr a když ho porovnal s plánem palácových komnat, vyskočil. Vyběhl na ochoz a v běhu si oblékal košili. Upír mířil přímo do králova apartmá. Po necelé minutě šíleného úprku kočkodlak v rozhalené košili doběhl k prvnímu vnitřnímu prstenci stráží. "Stůj, kapitáne!" "Už tady nevelí! Stát!!!" Nebyl čas na vysvětlování. Xin odstrčil zkřížené halapartny a celým tělem vrazil do dveří. Zámek s třeskem povolil a kočkodlak vlétl do velkého předpokoje. Na okamžik stanul a chytal rovnováhu.

Před upírem běžícím po římse se z okna vyklonila žena. Ihned zaťal zuby do nataženého krku. Měl hlad. Lok krve mu zalil hltan explozí rozkoše, ale na víc neměl čas. Zuřivým trhnutím vytáhl oběť z pokoje, zvedl ji nad hlavu a hodil do tmy nádvoří. Pádil dál. Cestu mu neomylně ukazoval nádherný prsten na Redrenově prstě - dar samotného císaře Kahara - který na znamení dobré vůle měl vládce Suminoru nosit třicet dní na prsteníčku levé ruky...

"Král je v nebezpečí!" zařval Xin na strážné, kteří se mu postavili.

Gardisté zaváhali a začali se ohlížet.

"Kde je důstojník?!" zvolal kočkodlak a zpomalil.

"Setník! Setník!" vykřikl někdo horečně.

Místo důstojníka gardy vyšel z vedlejší místnosti zaklínač Bert.

"Co tady dělá to zvíře?"

"Ke králi se blíží upír!" křikl Xin.

Obličej bělovlasého muže zkřivil fanatismus.

"Nevidíte, že ho zase zakleli?" zaječel na strážné. "Podívejte! Má pěnu u huby!" napřáhl v obviňujícím gestu ruku ke kočkodlakovu ztuhlému obličej.

Xin se vrhl mezi strážce.

"Chyt'te ho!" zařval hystericky zaklínač.

Dva gardisté v plné zbroji vylétli ke stropu. Uprostřed řevu a hluku praskajícího dřeva se s rachotem zřítili na podlahu.

Odhození muži a rozbité dveře se v kočkodlakově mysli slily. Pobouření, nadlidské úsilí a ve spáncích pulzující tlak Přítomnosti vykonaly své dílo. Za prahem už byl skutečným zvířetem.

Zůstal ještě třetí, poslední kruh stráží.

Tito gardisté nevěděli nic kromě toho, že chrání krále a museli spoléhat jen na vlastní oči. To, co před sebou uviděli, se dalo vysvětlit jen jediným způsobem.

Xin nechtěl zabít. Avšak proti útočícímu strážci se pravá tlapa sama zvedla k bleskové ráně. Ocelová přilba pukla jako vajíčko. Voják odlétl a padl naznak. Kočkodlak stanul jako ochrnutý při pohledu na obličej zalitý krví.

Ve své pracovně držel Rodmin roztřesenou Hanti a docela pracně se snažil vylovit nějaký smysl ze záplavy přerývaných, nejasných slov. Nakonec pochopil, že Xin trénoval Proměnu, najednou se s ním něco stalo a vyběhl jako šílenec. Mág, stejně jako Hanti, v první chvíli pomyslel na kletbu denního přízraku...

"Zůstaň tady!" přikázal rozhodně. "A zamkni za mnou dveře!"

Na chodbě Rodmin už po několika krocích uslyšel kravál v králově apartmá. Drtil mezi zuby nadávky a spěchal tam.

Okno za Redrenovými zády se náhle vyboulilo dovnitř. Z olověných spojů vypadlo několik kousků skla a s cinkotem se rozlétlo po podlaze. Potom do místnosti vpadlo nejasné, špinavé těleso; potrhalo olověnou mříž jako zteřelé krajky a okamžitě se srovnalo do lidské podoby.

Neobyčejná rychlost pohybu a tělo poznamenané stopami zastaveného rozkladu nepřipouštělo pochybnosti o démonické povaze vetřelce.

"Takhle tedy..." stačil si pomyslet vládce Suminoru.

Nic víc.

Upír vyrazil jako pružina. Nedalo se postřehnout, kdy vyskočil.

Oder odhodil Redrena na stůl. Kalamář smetený z desky pocákal stěnu inkoustem.

Král byl muž v plné síle, ale ve střetu s bytostí Ona měl stejné šance jako nemluvně v boji s dospělým chlapem. Obě Redrenovy ruce znehybněly v démonově dlani jako sevřené kovovou obručí. Volnou rukou upír uchopil monarchovu hlavu, ohnul mu krk a okamžitě se zakousl do šije. Jednal se silou, prudkostí a spolehlivostí spuštěného stroje. Zoufalý ženský křik vedle něj ho vůbec nezajímal. Přesně plnil příkazy zapsané v posledním talismanu, vraženém hluboko v těle. Teprve mohutná vlna cizí přítomnosti narušila tento dokonalý rytmus pokynů a jejich realizace. Něco prasklo a uvolnilo vír ryzí nenávisti a pudu sebezáchovy.

Rodmin uvázl v davu zachváceném panikou. Všichni ječeli a nesmyslně běhali sem a tam. Nejabsurdnější bylo chování královské gardy. Jedny oddíly zadržovaly podezřelé, tedy každého, a jiné rozháněly shluky dvořanů. Nejruznější teorie a domněnky o tom, co se stalo, si okamžitě získávaly spousty přívrženců. Na jednom konci chodby vykřikovali o králově smrti, na schodech o potlačení dalšího spiknutí karijských špiónů, v ochozech o přepadu paláce tlupou upírů. Nejvíce se projevila skutečnost, že Redren nestačil na Xinovo místo jmenovat nového velitele gardy.

Ve všeobecném chaosu mága dvakrát zatkli a dvakrát se mu podařilo uniknout ve zmatku, který nikdo nezvládal. Nedaleko králova apartmá Rodmin konečně potkal známého důstojníka gardy, který ho zavedl dovnitř. Nejdříve narazili na představeného zaklínačů. Bratr Bert vyslyšel hysterickou pokojskou, aktuální královu souložnici.

"Kočkodlak se vrhl na krále!" naléhal Bert.

"Vrhl... vrhl..." opakovala dívka plačky.

"Jak víš, že to byl kočkodlak?!" zasáhl ostře Rodmin. Bert na něj zuřivě pohlédl.

"Měl zuby!" vykoktala.

"Všichni viděli, že kočkodlak vtrhl do královny ložnice!" zvolal Bert zuřivě. Přelétl pohledem po gardistech doprovázejících mága a stěží se ovládl. Přece jen tu byl cizí on, ne Rodmin.

"Kde je král?!" rozhodl se mág přerušit frašku.

Zaklínač sevřel rty.

"V ložnici," pospíšil si s vysvětlením přítomný setník Zelito. "Jeho ctihodnost, bohabojný Bero, je tam také spolu s lékařem..."

Rodmin se rozběhl. Stráž přede dveřmi spěšně ustoupila. Mág vpadl dovnitř. Oba muži sklánějící se nad lůžkem se prudce otočili.

"Co je mu?" odhodil Rodmin etiketu. Velekněz Katimy už otevíral ústa, aby tvrdě odsoudil takové zanedbání úcty, ale mág ho bez ceremonií odstrčil. Hodnostář ustoupil.

Král ležel ztuhlý, v bezvědomí, s nazelenalou pěnou na rtech. Rodmin, který celou dobu podvědomě očekával, že uvidí drápy rozervané tělo, vydechl úlevou. Vládce Suminoru měl pouze obvaz na krku. Mág jej rychle začal odvíjet.

"Co to děláš, pane?!" zvolal lékař. "Zabiješ ho!" sykl zuřivě kněz. "Chci vědět, co mu je!" zavrčel Rodmin.

"Kočkodlak se vrhl našemu králi po hrdle!" prohlásil Bero.

"Kdyby to byla pravda, nebylo by třeba obvazů!" V mágově hlase zazněl vztek. V tom okamžiku spatřil stopy kousnutí. "Upír!" vybuchl. "A to jste chtěli skrýt?!"

"Na krále se vrhl zakletý kočkodlak," opakoval úporně kněz. "Jsou na to desítky svědků."

"Kteří hovno viděli!" přerušil ho mág. "Xin vycítil a vyplašil upíra, který tak nestačil krále zabít."

"Žádného upíra nikdo neviděl!" oponoval kněz. "To se ještě ukáže! Až tomu děvčeti přestanete vnucovat výpovědi, které se vám hodí, určitě řekne pravdu." "Bratr Bero je velice zkušený!"

"Ničema je! I nejhoupější lékař snadno pozná upíří horečku." Rodmin ukázal na krále a pohlédl úkosem na medika, který sklopil zrak. "Říkal jsem to," vzdychl.

"Já rozhoduji, co je pravda a co ne," zledovatěl ctihodný Bero. "Když je král v bezvědomí, nedospělý nebo v zajetí, velekněz Katimy..."

"Dost těch žvástů! Nikdo tě neposlechne, jestli vyjdu a zvolám, že zaklínači v dohodě s tebou poslali na krále upíra. Každý měšťan v Katimě ví, že ti lumpi užívají upíry k podobné práci."

"Neodvážíš se!" procedil Bero.

"Nevyjdeš odtud živý," varoval ho klidně Rodmin. "Garda přímo touží, aby jim někdo ukázal nepřítele..."

Velekněz rychle uvážil všechna pro a proti.

"Je třeba zavést vyšetřování," prohlásil posléze.

"Velice rozumné."

"Ale jestli Redren zemře, střež se!"

Mág se zamračil a pohlédl na krále.

"Není to úplně jasné..." broukl. "Především je důležité, aby se podařilo upíra zabít. Kde je Xin?"

"Zaklínači ho už hledají," odpověděl Bero.

"Odvolej je!"

Velekněz se potměšile usklíbl.

"Copak smím odvolat zaklínače z hledání netvora, který napadl samotného krále?" zeptal se posměšně.

"Říkej si co chceš, oni vědí své. Upír nebo kočkodlak, jim to vyjde nastejno."

Rodmin sevřel pěsti.

"On v tom totiž vážně není rozdíl," dokončil povýšeně velekněz.

Ohnivé stěžně

Dargon, kníže Kemru, oděn v zářivě červeném šatu, stál u okna a vyhlížel na moře. Obzor, vyznačený rovnou, ostrou čarou, zůstával čistý a jasný. V přístavu panovalo horečné hemžení. Na moře se chystaly proslulé útočné suminorské galéry se třemi řadami vesel.

Kníže Kemru mlčky přemýšlel o dnes ráno obdržené zprávě, že byly spatřeny císařské "biče moře" ve vzdálenosti pouhých dvou dnů plavby od ústí Kamenné řeky. Nechystá se další blokáda jediného suminorského přístavu v Jižním oceánu? Bez pomoci Ronu to nebylo pravděpodobné. Poslední dobou byly vztahy Ostrovanů a Ronijců velice špatné. Ti druzí se stále zřetelněji přiklíněli ke spojení se Suminorem. Možná proto? Nejde o pokus zastrašit jednu stranu ještě dříve, než spojení získá reálné obrysy? "Mořské biče" by dokázaly proměnit Kemr v moře trosek a spálenišť. Dokázaly... kdyby se přiblížily k městu na vzdálenost dostřelu z katapultu. Suminorské galéry se třemi řadami vesel a výměnnými klouny to dosud ještě nikdy nepřipustily. Pokaždé, když se přiblížily a udeřily z boku, změnilo císařský katamaran v hromadu dřeva, bezmocně unášenou mořem. Císařové Jižního souostroví i jejich admirálové to dobře věděli.

Tyto hrátky dosud neměly význam. Čím byl jeden, třebaže největší, suminorský přístav ve srovnání s rozlehlými, osídlenými břehy Ronu? Tam bylo dosud směřováno veškeré úsilí Ostrovanů, kteří usilovali o trvalé předmostí na pevnině. Změnilo se snad něco?

Kníže Dargon zamyšleně obracel v dlani trojboký talisman, který mu visel na prsou, indikátor blížících se netvorů Ona. Jako vládce Kemru učinil vše, co měl. Galéry zakrátko vyplují na moře. Pouze s vysláním posílů Dargon ještě váhal a čekal, až se situace vyjasní.

Za zády se knížeti otevřely dveře a ozvaly se kroky. Kníže se ohlédl, spatřil obtlouklého purkmistra Gesrena a vrátil se k pozorování oceánu.

"Pane, mám znepokojivé zprávy," stanul Gesren vedle knížete. "Nu?"

"Lovci na břehu Bezejmenné řeky spatřili na druhé straně cizí vojsko."

"Co to říkáš?!" podivil se Dargon. "Armáda v Pustých horách? Nemožné! Něco se jim zdálo."

"Znám je, pane, jsou to uvážliví muži. Sami si nejprve pomysleli totéž. Proto pozorovali druhý břeh několik hodin, aby získali jistotu. Jsou to Ostrované. Museli přistát v Pustých horách."

"Jak je to možné?! Vždyť magie..." "Něco se změnilo. Jeden z našich čarodějů se včera zmínil, že v Pustých horách došlo k magické bouři."

"Kolik jich je?" Dargon si začal uvědomovat vražednost pasti, která se kolem nich právě stahovala.

"Lovci napočítali skoro legii."

"Pět tisíc a budou zde ráno..." zavrtěl kníže hlavou.

"Vyslal jsem zvědy, aby Ostrované sledovali."

"Musíme se připravit na obležení. Kolik máme vojska k obsazení hradeb?"

"Málo," konstatoval stručně Gesren. "Až lodě vyplují z přístavu..."

"Nevyplují. Odvolám rozkaz. Vezmi si tolik námořníků a galejníků, kolik budeš potřebovat."

"A 'mořské biče'?"

"Nepřiblíží se. Pokud Ostrované obsadili Pusté hory, Ron nebude čekat na uzavření příměří s námi. Ostrované na pevnině pro ně znamenají nůž na krku. Celá císařská flotila teď musí začít blokádu Radaganu."

"A pokud nezačne?"

"Ronijci také mají oči a rozum. Jakmile zjistí, o co běží, zaútočí."

"Ale do té doby..."

"Udržíš Kemr," ut'al diskusi Dargon. "Já se okamžitě vydám do Diny. Během měsíce shromáždím dvě legie. S těmi vydržíme, dokud král nepřitáhne s celou armádou."

"A naše flotila?" zeptal se tiše Gesren.

Oba bez slova hleděli na přístav. Desítky malých i velkých válečných lodí se stále chystaly k vyplutí. Na nich i kolem nich se motaly tisíce námořníků, nosičů a vojáků námořní pěchoty.

"Spálit," rozhodl kníže.

O šest hodin později rozehnaly nastávající soumrak první plameny. Žluté jazyky se zvedaly stále výš, až zachvátily stěžně. Proti proudu Kamenné řeky vyplula pouze část středních lodí s malým ponorem, pro které vystačilo místo v malých přístavech Diny a Darpy. Ostatní, včetně jádra suminorské flotily - mohutných galér, neschopných zdolat říční mělčiny a útesy, byly odsouzeny ke spálení.

Přístav se změnil v nitro pece. Do komnat zdejšího hradu nedoléhal hukot ohně ani pochmurné reptání posádek shromážděných na nábřeží, které sledovaly zkázu svých lodí. Záře krvavěžlutých plachet pleskajících v lese stěžňů proměnila knížete, jenž stál u okna, v další z plamenů. Stíny šíleného živlu se neklidně skrývaly v koutech komnaty i v zákoutích přístavu a města.

Dargon vnímal jen ticho, mihotavé žluté světlo a hlubokou hořkost, pronikající duší. Dosud nikdy, v žádné bitvě, neutrpěla námořní síla Suminoru tak drtivou ztrátu. Sloupy ohně, kouře a jisker šlehalý k obloze a zakryly hvězdy. V tuto chvíli se zdálo, že pro Suminor zhasly nadobro.

Noc krve

Dveře byly otevřené. Xin vtrhl dovnitř, v následujícím okamžiku přeskočil tělo omdlelé pokojské čili královny souložnice. Redren bezmocně visel ze stolu a z překousnuté tepny rytmicky tryskal pramínek krve. Upír zmizel. Z předpokoje doléhal halas přibíhajících strážců.

Kočkodlak reagoval bez rozmyšlení. Tak obratně, jak to bylo možné v případě ruky proměněné v tlapu, uchopil do drápů silnou hořící svíčku, vytrhl ji ze svícnu a než roztavený vosk kolem knotu stačil vychladnout, nalil jej do Redrenovy rány a silně přitiskl. Knot krátce zasyčel a plamen zhasl, po chvíli se však krvácení zmenšilo natolik, že přestalo ohrožovat králův život. Xin upustil svíčku a přiskočil k otevřenému oknu.

Zaměstnan králem kočkodlak určil vzdálenost Přítomnosti nepřesně. Upír číhal hned za rámem a dobře si uvědomoval, že v otevřeném boji se šelmodlakem nemá šanci. Uchýlil se tedy k uskoku. Když Xin vyskočil na římsu, piják krve vyrazil ze stínu a s rozmachem do něho strčil. Kočičí obratnost nepomohla. Kočkodlak se jen stačil zoufale pootočit a prackou rozdrásat jednu z rukou, které ho shodily. Za okamžik už letěl s výše čtyř pater dolů na dlažbu dvora.

Upíří vyslanec se otočil, aby se vrátil do pokoje, avšak zabránila mu v tom horda gardistů, kteří se už hemžili kolem krále. Lesk stříbra na hrotech kopí účinně odradil upíra od dalšího boje. Křik vojáků přehlušil dopad těla na zem. Bytost doposud nazývaná Rgbarem se bleskově vyšplhala na střechu a zmizela mezi komíny.

Xin ani na okamžik neztratil vědomí, protože na chvíli mu celou mysl zaplnilo pronikavé praskání jeho vlastních lámaných kostí. Proměna byla příliš povrchní a neposílila kostru. Bolest vybuchla jako kulový blesk a prolétla tělem, nakonec se usadila v obličeji a tlapách. Kočkodlak se pokusil vstát a záhy zjistil, že má zlomené obě ruce, čelist a asi pět žeber. Dvě zlomeniny byly otevřené; viděl kost vyčnívat nad loktem levé ruky, druhou podobnou cítil pod pravou paží. Proměna částečně ustoupila; měl lidskou podobu, ale celé tělo mu pokrývala hustá srst. Naštěstí nohy zůstaly celé a mohl chodit. Volání upírový Přítomnosti se vzdalovalo stále rychleji. Kočkodlak se otočil a vyrazil za ním.

Byl úplněk, takže všechna zranění, pokud nejsou smrtelná, se zahojí během několika minut. Avšak charakteristické mravenčení se nedostavovalo. Jediný pohled na oblohu všechno vysvětlil. Zatmění Měsíce! Xin si vzpomněl, že se Rodmin o tom před měsícem zmiňoval. Noc zatmění Měsíce je nocí upírů. Šelmodlakům a strigám přináší takový den měsíční svit příliš málo síly, ale pro upíry, zombie a drobnější upíří neřádstvo je nejlepší. Čím víc je nemrtvých pod vlivem Ona a podléhá Proměně, tím víc ho pálí světlo přinášející životodárnou sílu.

Xin zapomněl na bolest a vyčítal si vlastní hloupost. Zase přehlédl znamení a ignoroval důležité informace. To všechno kvůli zmatkům posledních dní. Nebyly snad vyvolány právě proto? Mistrný a převratný plán atentátu na krále uspěl skoro dokonale. Ale poslat takového vyslance? Kočkodlak si vzpomněl na prsten, který zahlédl na upírově prstě. Bylo to tak arogantní rouhání proti platným zvykům, že se nedalo pochybovat o sázce císaře Ostrovanů na jednu kartu. Když se odvážil něčeho takového, je jeho cílem zničení Suminoru! Pokud Redren zemře na upíří horečku...

Také proto nesměl kočkodlak ztratit stále slaběji doléhající volání Přítomnosti. Nesměl ho ztratit, ale každým okamžikem mu ubývaly síly. Zatmění Měsíce ještě nevrcholilo. Xin věděl, že pokud se mu nepodaří uniknout z paláce, pak se v tomto stavu nikdy nedostane z města. Vždyť nedokáže ani vylézt na strom, o zdolávání zdí a hradeb ani nemluvě.

Mezitím se rozsvěcovala další křídla královského paláce a vřava stále sílila. Ještě chvíli a na dvůr i do zahrad vyrazí posílené hlídky...

Musí se odtud dostat za každou cenu! Xin v duchu rychle probral všechny tajné východy ze zámku. Bohužel žádný z nich neznal pouze on. O skrytých brankách ve zdi věděl každý důstojník, znali je i zaklínači.

Bylo se však třeba pro některou rozhodnout. Kočkodlak zvolil tu nejvzdálenější, kam posílené strážce dorazí nejpozději. Rychle vyrazil napříč zahradou. Ruce mu bezvládně visely podél těla. Uvažoval, jestli se mu podaří prolézt mezi tyčemi. Polámaná žebra se teď mohou docela hodit...

Prostor u branky vypadal prázdný. Přišel blíž.

"To je špatný plán, kapitáne," zaslechl klidný hlas. V první chvíli mluvčího nepoznal. Prudce se otočil; ještě pořád může kopat!

"Jen klid, nemám zbraň," vyšel ze křoví mistr Jakub. Xin ztuhl. "Špatný je plán, který se dá snadno uhodnout," kat pozorně pohlédl na kočkodlaka.

"Co se ti stalo, kapitáne?"

Xin stačil jen zavrtět hlavou.

"Mé amulety prozradily přítomnost upíra," řekl Jakub. "Teď slyším v králově apartmá nějakou vřavu. Stalo se snad něco králi?"

Kočkodlak přikývl.

"Myslí si, žeš to udělal ty?"

Xin usoudil, že jeho vzhled jako odpověď stačí.

"Upír nesmí uprchnout," potvrdil kat. "Vnímáš ho, kapitáne?"

Stačil zachřčct způsobem připomínajícím slovo "ano".

"Tak jdeme!" vykročil mistr Jakub napřed.

Po několika krocích kočkodlak pochopil, že směřují k hospodářské bráně za palácem. Tady už čekal vypřažený vůz přikrytý bílou plachtou. Byli u mučírny.

"Lehni si na vůz mezi těla, kapitáne," vyzval ho kat. "Zajdu pro koně." Pomohl ještě kočkodlakovi vlézt pod plachtu a ulehnut mezi dvě ztuhlá těla. Potom odešel.

Látka musela být zaklínána formulí proti Proměně, protože už za chvíli její dotyk začal Xina pálit jako

oheň. Ztížilo mu to sledování upírovy Přítomnosti, avšak mělo to tu výhodu, že hustá srst zmizela pod kůží a kočkodlak nabyl lidského vzhledu.

Mistr Jakub začal zapřahat koně. Xin zjistil, že se upír přestal vzdalovat. Charakteristické vibrace Přítomnosti ohlásily, že právě hoduje...

Kat vyskočil na kozlík a vyrazili. Klidně vyjeli ze dvora a přiblížili se k bráně. Tady je zastavily znervóznělé strážce.

"Nikdo nesmí opustit palác!" zvolal nějaký poddůstojník.

"Čí je to rozkaz?" zeptal se klidně Jakub. "Kdo ho vydal?" opakoval při pohledu na gardistovy rozpaky.

"Nikdo, pane," vykoktal voják. "Ale nesmí se odjíždět z paláce, když ten kočící netvor napadl krále..."

"Mám počkat, až se mi ti na voze promění také?" ukázal mistr Jakub za sebe. "Nebo ať jenom zasmrádnou? Vždyť mě znáš, desátníku. Je dobré, že ve službě myslíš, ale já mám také svou práci."

Gardista hodnou chvíli uvažoval.

"Chci je vidět," rozhodl konečně.

Jakub beze slova seskočil na zem a stáhl plachtu. Xin s námahou zadržel dech. Strážce naklonil pochodeň. "Proč má ten muž rozbitý obličej?" ukázal na Xina.

"Zkoušel jsem nový mučící stroj," odvětil lhostejně kat.

Kaprál se oťrásl odporem a odstoupil. Jakub upravil plachtu.

"Jed'te," přikázal strážce. Jakmile za branou zabočili, kat se otočil a odkryl kočkodlakovi hlavu.

"Opustil už upír město?"

Xin přikývl.

"Jižní branou?"

Přítakání.

Za městské hradby dojeli bez potíží. Ke stráži ještě nedošly zprávy o událostech v paláci a mistr Jakub měl králův souhlas k nočním průjezdům branami Katimy. Vyrazili k jihu. Upírova Přítomnost byla přibližně před nimi a pravidelné pulzování, které připomínalo tep srdce, ukazovalo, že opět vysává nějakou oběť... Hlad dosud tlumený zaklínadly a amulety proměnil bývalého vyslance v zubatou propast prahnoucí po krvi.

Čtvrt míle za městem mistr Jakub osvobodil Xina od muk pod magickým příkrovem a pomohl mu usednout na kozlík.

"Omlouvám se..." broukl vyvedený z míry, když nahmatl ostré úlomky žeber, které vyčnívaly kočkodlakovi z těla. Hned nato vytáhl z úkrytu ve voze kladivo a dva osikové kůly, a rychle proklál srdce obou umučených zločinců. Takto zajištěná těla zatahl do houští u cesty.

"To by mělo stačit," uchopil opět opratě.

"Rovně?"

Xin souhlasně zachrčel.

Několik minut jeli mlčky.

"Obávám se, kapitáne, že budeš muset počkat na regeneraci do následující noci," pohlédl kat na zatmělý měsíc. "Před úsvitem nedosáhne měsíční svit potřebné síly."

Kočkodlak nereagoval, dobře to věděl.

"Takhle však nemůžeš celý den chodit, protože vypadáš, bez urážky, jako živá mrtvola," prohlásil mistr Jakub.

"Pokud souhlasíš, rád bych ti ovázal rány, abych mohl tvrdit, že vezu raněného."

Xin chvíli uvažoval. Stíhaný upír, vzdálený asi dvě míle, už neprchal, zřejmě kroužil po okolí a hledal skryš, kde by přečkal den. Nejspíš nevnímal kočkodlaka, jehož smysl Přítomnosti, zdokonalený pravidelným výcvikem, byl mnohem citlivější. Přesto boj dnes nepřicházel v úvahu. Bylo třeba udržovat rozumný odstup. Xin dal znamení, že souhlasí.

"Přejdi dozadu, kapitáne," vyzval ho kat. Z úkrytu pod sedadlem vytáhl silný chumáč cupaniny a obvazy. Kočkodlak se soustředil na ovládnutí bolesti a nechal si srovnat kosti. Jakub si rychle poradil s rukama, ovázal žebra, v mezích možnosti je usadil na správné místo, a nakonec se věnoval rozbitému obličejí.

"Vypadá to nedobře," prohlásil, když prohmatával čelisti, líce a spánky. "Dolní čelist zlomená na čtyřech místech, navíc prasklá lebka... Z ucha ti teče mozkomíšní mok, kapitáne. Navíc máš rozdrčený nos. Jen

síle Ona vděčíš za to, že ti ještě fungují smysly. V těchto podmínkách se nedá moc dělat, je potřeba složitá operace, kterou by obyčejný člověk zřejmě nepřežil."

Xin ležel docela klidně.

"Vlastně ti můžu jenom zavázat hlavu, abych schoval to zmrzačení," sáhl pro cupaninu. "Ale prosím tě, kapitáne, abys před lidmi dělal, že dýcháš..."

Kočkodlak si teprve nyní uvědomil, že mu přestaly fungovat plíce. Srdce však stále bilo.

V nejtemnější noční době zacvakala na dlažbě ulice k Jižní bráně Katimy kopyta a zarachotila kola. Kavalkáda šesti jezdců a těžkého vozu, na kterém se vezl pečlivě přikrytý velký sud, dojela k bráně. "Otevřít!" přikázal maskovaný muž v čele a strážci něco ukázal. Ten se při pohledu na předmět v jezdcově ruce hluboce uklonil a bez protestu splnil příkaz.

Vůz a pět jezdců rychle vyjelo z města. Vůdce s odjezdem nespěchal, pozorně si vojáka prohlížel.

"Kat jel na jih?" zeptal se posléze.

"Ano, pane."

"Kolik vezl mrtvol?"

"Tři, pane."

"Jednu navíc," ucedil jezdec.

"Nerozumím, pane."

"Nemusíš." Muž otočil koně a rozjel se za ostatními. Záhy zmizel ve tmě.

Než se brána znovu zavřela, velitel stráže za odjíždějícím mužem plívl.

"Nejlíp bude, když den přečkáme v hospodě," navrhl mistr Jakub.

Kočkodlak neprotestoval.

"Zastavíme v první za městem," pokračoval kat. "Bez dobré magie není rozumné jet celou noc. Něco může vyskočit a přinejmenším splášit koně."

Byla to pravda. Xin už několik minut vnímal druhou Přítomnost. Byla za nimi a zřejmě se blížila. Upír zřejmě zašel na nějaký hřbitov, protože vibrace Ona, které vyzařoval, se typickým způsobem ztlumily. Asi po čtvrt hodině zajeli na dvorek krčmy. Majitel udivený pozdní návštěvou sice kata hned nepoznal, přesto od začátku dával najevo nedůvěru.

"Potřebuji pokoj pro zraněného přítele," prohlásil Jakub a pomáhal Xinovi slézt z vozu.

Krčmář zamračeně vzhlédl a po krátkém váhání jim ukázal cestu. Ve výčepu se už nic nedělo. Několik vínem zmožených hostů spalo na lavicích nebo s hlavami na stolech. Nikdo se ani neohlédl, když kat vlekl do pokoje kočkodlaka, který sotva pletl nohama. Uložil Xina na pryčnu, pečlivě zakryl malé okénko, načež vyšel obstarat koně a vůz.

Za chvíli se vrátil s olejovou lampičkou v ruce. Postavil světlo na stůl a pečlivě zamkl dveře. Vytáhl sekeru ukrytou pod halenou, chvíli uvažoval a pak ji zat'ál do stěny nad záhlavím druhého lůžka.

Oblečený padl na postel.

Druhá Přítomnost se nepochybně blížila. Xin měl dojem, že putuje po silnici a uvažoval, jak to sdělit Jakubovi. Hodně ho zneklidňovalo, že nedokázal určit druh stvůry. Musí ji chránit mocné amulety... Přítomnost se rychle přibližovala. Při jejím sledování zapomněl na upíra. Nevšímal si ani rozruchu před hospodou. Když Přítomnost dorazila ke krčmě a odbočila na dvůr, vytáhl ruku ze závěsu a ukázal ven. Mistr Jakub okamžitě přistoupil k oknu.

"Zaklínači," prohlásil. "Šest... Sedmý ve voze, zřejmě vezou klec na upíry. Je v ní něco?" pohlédl na Xina. Kočkodlak přikývl.

Kat zaklel. Z výčepu dolehla tlumená výměna vět a rychlé kroky zamířily přímo k jejich dveřím.

Na dřevě zaduněly pěsti.

"Ve jménu Reha, otevřete!"

"Velký Reh určitě vaše činy nepochválí," odvětil kat.

"Mistře Jakube, jsme zaklínači plodů Ona, přicházíme na příkaz bohobojného Bera, velekněze svatyně..."

"Tituly si můžete odpustit," přerušil ho Jakub.

"Jsi obviněn z účasti ve spiknutí proti královu životu. Otevři, chceme vidět tvého společníka!"

"Abyste mu střelili stříbrný šíp do zad, jak máte ve . zvyku?"

"Vzdorujeme netvorům tváří v tvář, bráníme jim v..." Tato slova byla podle tónu zaklínače určená případným svědkům, přítomným v lokálu.

"Muži, kteří se stříbným mečem vzdorují démonům, žijí dlouho jen v legendách," odvětil kat, který se snažil získat čas. "Mezi živými nepobudou po takovém nápadu déle než několik měsíců."

Za dveřmi někdo tlumeně zaklel.

"Vyhod'te je odtud!" Pokyn se netýkal Xina a Jakuba, ale čumilů. Potvrdil to křik a rozruch, který po těchto slovech nastal.

"Dobrá, kate, dost urážek," ozval se zaklínač, když se zbavil nepovolaných uší. "Víme, že krále nepřepadl kočkodlak."

Xin a kat na sebe pohlédli.

"Musíme zabít onu bestii, a času je málo. Král umírá. Otevři, kate!"

Kočkodlak usedl na lůžku. Jakub chvíli uvažoval, pak ustoupil několik kroků a vytrhl sekeru zaťatou do stěny. Vykročil ke dveřím.

"Souhlasím," odsunul masivní závoru.

Kdyby stál o kousíček blíž, dveře vyražené trojími rameny by ho odmrštily až doprostřed místnosti.

Zaklínači vtrhli dovnitř.

"Zhyn, zrádce!" zařval jeden z nich Jakubovi do obličeje a zvedl kuši.

Pokud se domnívali, že kat umí sekat jen shora dolů, velice se spletli. Jakub skoro bez rozmáchnutí, pouze s mírnou otočkou, ťal silným ostřím šikmo od pravého kolena k levému uchu. Před zaklínači se mihla modrá šmouha a zmrazila je. Kuše sražená topůrkem vystřelila nad katovo rameno. Šíp se zabodl do stropu.

Sekera dopadla. Jakub mířil do obličejů. Dva zaklínači poplašeně ucouvli, třetí uchopil vystřelenou kuši. Sekera mu ji vyrazila z ruky a přeťala tětívu.

Kat nezpomalil. Naopak, každým okamžikem zrychloval jako uvolněná pružina. Plynuce se poddal energii ostří, otáčeje se v bleskové piruetě. Třetí úder mířil do podpaždí. Zaklínač stačil uhnout tělem, ale ne hlavou. Ocel se zakousla do tváře a prošla mezi okem a uchem. Raněný stanul jako vrostlý do země a vtom mu do zad vrazili oba zbývající zaklínači, kteří se vraceli do boje. Postrčen letěl hlavou napřed přímo pod nohy mistra Jakuba, zablokoval tím ovšem cestu svým společníkům. Jeden z nich neopatrně pohlédl dolů. Když zvedl zrak, spatřil už jen ostří sekery, které se mu právě zaťalo mezi oči. Síla úderu ho mrštila až do lokálu.

Třetí zaklínač při pohledu na pohromu, která stihla ostatní, váhal dost dlouho, aby mu Jakub stačil zabouchnout dveře před nosem.

"Dobře si to zapamatuj, kdybys těm hadům chtěl někdy věřit," zafuněl kat na Xina.

Zraněný zaklínač ležel nehybně uprostřed alkovny. Vedle hlavy se mu pomalu zvětšovala louže krve.

"Asi budeme mít potíže," pokračoval Jakub a přistoupil ke stolu. Natáhl ruku k lampičce...

Kočkodlak zaslechl svist tětivy za oknem a uviděl, jak katovo tělo změněné v bezvládnou loutku padá do kouta. Snop žlutých jisker zhasl.

"Dostal to!" ozval se na dvoře triumfální výkřik.

Kočkodlak vyskočil tak rychle, jak mu to zlámané kosti dovolily a kopnutím zavřel okenice. Další střela prorazila tlustou desku, ale uvázla v ní a znemožnila opětovné otevření okna. Xin neztrácel čas úvahami, seskočil z lůžka a přistoupil ke katovi.

"Naše potíže se zvětšily, kapitáne," procedil mistr Jakub zaťatými zuby. Šíp mu uvázl pod levou klíční kostí. "Prošel by naskrz, kdyby nesklouzl po ostří... proto ty jiskry..."

Kočkodlak odmítavě zavrtěl hlavou na znamení, aby přestal mluvit. Neměl čím střelu vytáhnout, a kdyby to svedl, nedokázal by ošetřit raněného a zastavit krváčení. "Nech to tak," zašeptal kat. "Už je mi líp..." pomalu vstal a usedl. Opřel se o stěnu a opatrně se nadechl. "Bolí..." vzdychl.

"Položte pod dveře chrastí," padl venku rozkaz. "Pane, co chcete..." krčmářovo skuhrání přerušila rána, následovaná několika kopanci.

"Zůstal tam Beno..." protestoval jeden zaklínač.

"Už je po něm," usekl vůdce. "Přitáhněte chrastí! A tempem!"

Za chvíli ke Xinovi a Jakubovi naslouchajícím v pochmurném mlčení dolehl praskot. Raněný zaklínač v

pokoji táhle zasténal, pokusil se zvednout hlavu a opět ztratil vědomí. Lampička na stole hořela rovným, vysokým plamenem.

"Kapitáne, existuje něco, co můžeš ještě udělat..." ozval se kat.

Kočkodlak zavrtěl odmítavě hlavou.

"Je to naše jediná šance, rozhodně tvá a krále..." Jakub se přiblížil k zaklínači.

Xin seděl jako zkamenělý. Tato myšlenka ho už také napadla, ale tehdy ji okamžitě vytěsnil z mysli.

"Zapalte to!"

"Ne!!! Slitujte se!!!"

"Kuše!"

Zazvučení tětiny změnilo krčmářův nářek v chroptění umírajícího. Ke zvukům agónie se připojilo ženské lamentování. Vůdce zaklínačů zuřivě zaklel.

"Pusťte bestii!" rozkázal.

Teprve teď si kočkodlak uvědomil, že ona druhá Přítomnost je už delší dobu na dvoře krčmy. Zaklínači s sebou přivezli netvora!

Ženským nářkem pronikl skřípot otevírané klece a vše okamžitě přehlušil křik vyděšených čumilů. Žena pronikavě vykřikla a zřejmě omdlela.

"Zaveďte ho dovnitř, ať hlídá dveře," přikázal vůdce. "Přiložte pochodně!"

"Kapitáne, jinak to nejde!" zasupěl kat.

Xin zoufale přikývl. Venku zasyčela první otep chrastí zachvácená ohněm.

Mistr Jakub uchopil kameninovou misku a vytáhl dýku. Přiložil nádobu ke krku zaklínače, načež odborně proťal krkavici. Crkot krve do misky a pach kouře se objevily skoro současně. Kočkodlak sklopil oči. V lokálu zazněl hlasitý řev. Spadlo něco těžkého.

"Nasadit stříbrné šípky!" proniklo hukotem ohně.

Kouř pronikající všemi škvírami zaclonil světlo lampičky. Mistr Jakub trhavě zakašlal.

"Hotovo..." otočil se mrtvolně bledý a zalitý studeným potem. V roztřesené ruce držel misku plnou krve.

Xin bezděky ucouvl.

"Musíš..." zakašlal kat znovu a málem nádobu upustil. V koutku úst se mu objevila růžová pěna. Jako zlověstný posel osudu přitiskl kočkodlaka ke zdi.

"Pij!" překonal slabost a brutálně přitiskl okraj misky ke Xinovým stisknutým rtům. Xin se podrobil, a když mu teplá, slanosladká tekutina naplnila ústa, začal polykat.

Lidská krev - pokrm i droga vampýrů. Zdroj síly mocnější než měsíční světlo. Poskytuje sílu, ale náhradou ničí všechny city. Už první kapky vyvolaly v Xinově duši otřesný chaos. Znalosti, zvyky i vůle se rozprchly, zredukovaly na nejnižší instinkty a reflexy. Měnil se v divoké zvíře. Síla pohlcená kdysi z hvězdného talismanu tomu nedokázala vzdorovat a zhasla jako jiskra. Dosud nikdy se nedotkl lidské krve. Nyní se jejím působením nořil do nekonečného šílenství. Všechno dobré v něm ustupovalo a mizelo. Zůstala holá struktura démona, kterou za okamžik zalily vlny bezbřehé nenávisti.

Přimhouřené oči se rozevřely a vzplanuly fialovým svitem. Mistr Jakub upustil misku a odskočil. Při pohledu na své dílo nedokázal ovládnout strach. S chrčivým výkřikem se vrhl k zemi, vlezl pod postel a schoulen jako embryo tam znehybněl.

Xin se roztřásl. Chvilí se zmítal na podlaze jako ryba, načež mu náhle s chrupnutím srostly všechny kosti. Pokryla ho srst.

Na střeše krčmy zahučely plameny. Ze stropu spadla duchna kouře. Okenicí dovnitř vnikl první jazyk ohně. Kočkodlak vstal.

Krčmou i okolím otrásl šílený řev. Odpověděl mu druhý, ještě vřeštivější. Oba netvoři se chvíli pokoušeli vzájemně přehlušit, načež současně zmlkli.

Xin uslyšel zpod postele kašel. Nedbalým pohybem odsunul těžký nábytek a pohlédl na schouleného kata. Hned však jeho pozornost upoutala čerstvá mrtvola zaklínače. Hostina ještě neskončila! Obrátil tělo naznak, přidržel je a s krátkým zavřením vytrhl nebožtíkovi játra. Zaklonil hlavu a dychtivě hltal krvavý žvanec. Otřel si tlamu tlapou a opět pohlédl na Jakuba...

Rozlétly se dveře! Druhý netvor, podrážděný ohněm, pachem krve a blízkou Přítomností, nevydržel a vrhl dovnitř.

Xin se neuvěřitelně rychle a plynule otočil k vetřelci. Byla to živá mrtvola. Velký, urostlý chlap musel ležet v zemi nejméně tři měsíce, než ho zaklínači vzali do služby. Za tu dobu mu uhnily všechny jemnější části těla. Zůstaly hroudy zčernalých svalů přichycené ke kostem, obnaženým na mnoha místech. Obličej tvořila beztvará maska, hrdlo poznamenala hluboká rýha - nepochybně stopa oprátky.

Kočkodlak skočil a uhodil protivníka hlavou do prsou, až ho málem rozmázl o stěnu. Planoucí krčma se otrásla v základech. Žebra praskla a černé ruce bezmocně klesly.

Prudký úder smetl mrtvolákovi hlavu z ramen. Druhá tlapa vytrhla živé srdce a ukončila boj. Už definitivně mrtvý slouha zaklínačů padl na podlahu.

Xin skočil do lokálu. Zaklínač stál s kuší připravenou k výstřelu, avšak cíl se pohyboval tak rychle, že navzdory nepatrné vzdálenosti střelec chybil. V příštím okamžiku už ležel. Kočkodlak ho strhl pod sebe a mávl tlapou. Kusy těla se rozlétly na všechny strany.

Vyskočil ven.

Tady ho nečekali. Rozhodně ne tak rychle.

Rozstříknutý mozek zaklínače, teprve zvedajícího kuší, oslepil druhého, který se už chystal vystřelit.

Nestačil si protřít oči. S rozdrčenou pánví přelétl dvůr a zastavil se teprve o plot, jehož značnou část porazil.

Zůstal jen vůdce. Ten se však Xinovou obětí nestal. Než se kočkodlak stačil přiblížit, jeden ze vzpínajících se splašených koní porazil muže na zem a přerazil mu páteř. Dílo dokončila obě tažná zvířata, která raněného rozdrtila převráceným vozem s klecí, vlečeným naslepo.

Xin táhle zařval a způsobil, že okolní pandemonium se změnilo ve skutečný vír šílenství. Potom skočil do tmy.

Zadní dveře krčmy se rozlétly a ven v chumáči kouře vypadl strašlivě chroptící muž.

Mistr Jakub potácivě prošel několik kroků a bezmocně se zhroutil.

Kočkodlak pádil dál.

Malá síť

"Z Katimy žádné zprávy," oznámil Sagino, šedovlasý kastelán Diny. "Posádky Tomdu a Safergu nevyrazí, dokud nedostanou pokyny z Irimi, a tam zase čekají na králův rozkaz."

Dargon uhodil pěstí do stolu.

"Já čekat nebudu! Půldruhé legie stačí obležení prorazit!"

"Lepší by bylo víc..."

"Vojáků nebo odvahy?" vzhlédl pronikavě Dargon. "Na odvalu můžeme čekat déle než na posily.

Někdy nestačí ani celý život..."

Sagino sklopil pohled.

"Doporučuji opatrnost," neustoupil. "V případě porážky neodvolatelně ztratíme Kemr a ohrozíme tvůj život, kníže, život legálního následníka krále Redrena, kéž žije co nejdéle..."

"Vím, co to znamená, a právě proto se nehodlám nechat zavřít do zlaté klece!" Dargon netrpělivě trhl amuletem, který mu visel na krku a dovedl odhalovat upíry. "Už jsem bez boje vydal skoro polovinu provincie! Přišel jsem o flotilu! Jak dlouho mám ještě ustupovat? Kolik země ztratit? Mám dožít jako Dargon L, král Severních močálů a Slaných mokřad?"

"Přesto doporučuji udeřit větší silou a s větší jistotou vítězství." Ne "

"Ne."

"Jak poroučíš, kníže."

"Vyrazíme za dva dny. První pyrijská legie pod mým velením, druhá na Kemr. Ostatní nech nalodit a plujte po proudu, kdo se nevejde, půjde pěšky. Do doby, než se naše síly spojí, se budeme vyhýbat bitvě."

"Rozkaz."

Mág-Pavouk seděl na zkřížených nohou a pozorně pohlížel před sebe. Za ním pokryl celý svah nehybný Kostěj. Před mágem viseli ve vzduchu tři pavouci. Nebyli živí, ale vyrobení ze zlata a drahokamů, přesto se pohybovali docela přirozeně. To bylo tím podivnější, že je nedržela žádná viditelná pavučina. Vlákna, která pavouci pilně předli, svíjeli a splétali, byla vlákna kouzelná.

Umělý pavouk vpravo začal najednou rytmicky pohybovat nohama. Mág se na něj soustředil. "Upír poznal chuť Redrenovy krve," přečetl zprávu, načež rychle nakreslil do písku před sebe několik run:

"Potvrdit Redrenovu smrt."

Pavouček z drahokamů znehybněl.

"Byl upír zlikvidován?"

"Ne."

"Vyplašen? "

"Možná."

Když upír okusil krve a král přesto přežil, dokončí zbytek upíří horečka, usoudil mág a věnoval se další záležitosti.

Byla mnohem obtížnější. Mezi miliony aktivních amuletů bylo třeba najít jeden, jenž visel na krku jistého muže. ..

Pavouci ve vzduchu začali neobyčejně rychle probírat kouzelná vlákna; hledali to jediné. S neomylnou jistotou odhrnovali další útky neviditelné pavučiny. Jeden pavouk najednou tiše vzplanul. Na zem dopadly dýmající úlomky drahokamů a kapky roztaveného zlata, provázené jiskrami.

Mág zaťal zuby. Čaroděj zřejmě obložil svůj amulet ochranným kouzlem. Oba zbývající magičtí členovci se začali pohybovat ještě rychleji a převzali úkoly zničeného druha. Ale jen nakrátko. Další pavouček znehybněl a padl na zem, kde se stal pouhou cetkou, použitelnou nanejvýš jako brož.

Tentokrát už Mág-Pavouk zaklel. Neměl čas vytvářet nové slídily. Pokud se poškodí i třetí...

Napjatě pozoroval činnost posledního pomocníka.

Amulet na krku spícího Dargona se zachvěl. Kníže nic nepocítil, oddechoval zhluboka a pravidelně.

Pásek artefaktu se výrazně smrští. Temný krystal se nenápadně posunul k hrdlu. Další pohyb byl mnohem delší. Během minuty magií několikanásobně zkrácený pásek těsně ovinul šíji knížete. Uvnitř krystalu zasvítíl varovný rudý svit, ale nebyl tu nikdo, kdo by si toho všiml.

Čarodějná smyčka se začala jemně stahovat. Tlak na krk rostl nenápadně, jako jemné laskání. Omezený příliv krve i vzduchu vedl k prohloubení Dargonova spánku. Dech byl mělký a postupně přešel v chroptění.

Ve snu knížete se začaly vztyčovat tmavé, silné stěny. Mohutné hradby vyrůstaly ze země všude, kam jen pohlédl, a vytvořily neproniknutelný labyrint. Slunce ztratilo lesk, barvy zešedly. Obloha se vysoko nahoře smrškla do světlých útržků, které nakonec zmizely také. Zdi se spojily nad Dargonovou hlavou a uzavřely ho jako v hrobce. Potom se všechno otřásl. Zdi se k sobě přiblížily, sevřely knížete, a pak se zhroutily. Nesmírná tíha tiskla, ochromovala a dusila. Dargonova omámená mysl vytvořila vizi o pohřbení zaživa.

Postrádal dech... Dech! Vzduch! Dýchat!!!

Marně. Neschopen naplnit plíce tonul v mukách bezmoci a strachu. Dusil se zalit studeným potem, neschopen se probudit. Nakonec se zhroutil do černé studny. Padal stále rychleji, ochrnutý, stále neživější. Nekonečně rychle a dlouho.

Najednou zahlédl světélko. Blížilo se, rostlo. Přiblížilo se a znehybnělo. Ze svitu se vynořila postava.

Nějaký muž se sklonil a vstoupil do bezmocné Dargonovy mysli, která se mu poddala.

"Poslyš," promluvil muž. "Uděláš, co ti poručím..."

Mluvil dál a jeho slova obcházela vědomí, které by je mohlo odmítnout, pronikala hluboko a natrvalo sevřela přidušenou paměť.

"To je vše," dokončila přízračná postava. "Vrať se a vyplň příkaz." Nepatrné gesto srazilo Dargona do mučivého víru.

V křečích udeřil hlavou o okraj vojenské pryčny. Vědomí se navrátilo natolik, že kníže pocítil na hrdle smyčku. S úděsným chroptěním ji uchopil oběma rukama a trhl. Spásná vlna vzduchu mu naplnila plíce i mozek nevýslovnou rozkoší. Ležel v posteli a dychtivě lapal další doušky.

"Knížecí Výsosti..." vstoupil do stanu ospalý zbrojnoš Zigo. "Stalo se něco?" vyšrouboval knot v olejové lampě výš a pověsil ji na sloupek, který podpíral plachtu. Ve stanu se rozjasnilo.

Dargon ležel, neschopen promluvit. Zvedl ruku k očím a uviděl, co si strhl z krku. Byl to jeho vlastní

amulet. Řemínek, už opět dlouhý, mu volně visel mezi prsty. Krystal nesvítil. Kníže hleděl a nic nechápal. Zbrojnoš byl důmyslnější. Spatřil pruh na pánově hrdle, jeho neobyčejnou bledost a přetržený řemínek amuletu.

"Pane, pásek amuletu se v noci zapletl a škrtil vás," pospíšil si s vysvětlením. "To se stává..."

Dargon po chvíli přemítání a prohmatávání šije přijal toto vysvětlení příkývnutím.

"Myslel jsem si, že je to mora..." zasténal. "Jak by se k vám mora odvážila, když nosíte na krku takovou věc, Výsosti. Hloupá náhoda!"

"Také si myslím..." odložil amulet na stolec a ještě jednou si pomasíroval krk. "Přines víno."

Mág-Pavouk bojoval s únavou. Čarodějný zásah, jímž Dargona donutil přijmout cizí vůli, byl tak vyčerpávající, že Pavouk málem ztratil moc nad Kostějem. S námahou potlačil mdloby. Ztráta vědomí znamenala okamžitou smrt. Aby si zachoval vědomí i život, nespál už skoro měsíc. Nyní nechybělo mnoho, aby povolila magická pouta, kterými svou vůli posílil. Ale podařilo se! Úplně všechno! Skutečně, není snadné na dálku přivést člověka na pokraj smrti a přidržet ho u něj tak dlouho, jak je třeba. Mohli zemřít oba...

Jak postupně získával moc nad vlastním tělem, Mág-Pavouk byl stále spokojenější. Tři magické Sítě se spojily v jednu a opletly nejvážnější nepřátele. Zakrátko ji postačí stáhnout, aby veškerý odpor zanikl. Do menší sítě nyní mířily Dargonovy oddíly. Větší čekala na celý Suminor.

Důstojníci seděli a nevěřili vlastním uším.

"Opakuji," oznámil Dargon. "Překročíme Bezejmennou řeku, abychom odřízli Ostrovany obléhající Kemr!"

"Ale tak se odřízneme od vlastního týlu," oponoval jeden tisícník. "Na nejisté půdě, s vodou a nepřítelem za zády..."

"Máš strach?" broukl kníže.

Důstojník se kousl do rtů.

"Raději zemřu v boji než kouzly."

"To se dá zařídít ještě rychleji," procedil Dargon. "Stráž!"

Do stanu okamžitě vstoupili tři gardisté z osobní stráže následníka trůnu.

"Odvést toho muže," přikázal, "a oběsit."

Shromáždění ztuhli.

"V plné zbroji," pokračoval kníže. "A potom zapsat, že zahynul v boji se zemskou přitažlivostí..." pohlédl pohrdavě na podřízené. "Chcete se na něco zeptat?"

Nikdo nechtěl.

"Nemožné!" Sagino omráčeně pohlédl na posla.

"Opakuji!"

"Kníže Dargon se rozhodl obejít vojska Ostrovanů překročením Bezejmenné řeky."

Sagino pohlédl na mapu a pokrčil rameny.

"Stejně dobře může obejít celé Pusté hory," prohlásil. "Co mám udělat já?"

"Pro vás nemám žádné rozkazy."

Kastelán ztěžka dopadl do křesla.

"To bude omyl..." zaúpěl.

Posel sklopil zrak.

"S polovinou legie, v půli cesty mezi Dinou a Kemrem, vstříc hlavním silám Císařství..." pokračoval Sagino. "To už bude lepší, když přikážu lidem nalehnout na meče. Výsledek bude stejný, ale s menší námahou," mávl rukou.

Mlčky opět uvážil situaci.

"Dargon nás vydal napospas Ostrovanům!" vybuchl po chvíli. "To je šílenství!"

"Povídá se..." pleskl voják.

Sagino povytáhl obočí.

"Pověz, co víš," vyzval ho. "Neboj se."

Posel s uhýbavým pohledem vyprávěl o popravách v táboře.

Starý bojovník vstal a pomalu zmačkal mapu položenou na stole.

"Vracíme se do Diny," zavrčel. "Strhnout stany, obrátit loď. Ta legie už je odepsaná."

Láska panny

Na prahu Rodminovy pracovny stanuli dva zaklínači.

"Přišli jsme pro netvorovu milenku! Víme, že ji skrýváš."

"Vskutku, vaše hloupost se vyrovná vaší slepotě. Co chcete od té, která za nic nemůže?" "Zákon čistoty požaduje..."

"Uvádíš mě do rozpaků, zaklínači. Nevím, jestli se ti mám vysmát do obličeje nebo ti do něho plivnout.

Král umírá, království se hroutí, a vy se chcete mstít ženě?"

"Přinejmenším ji chceme dostat," zavrčel druhý zaklínač.

Mág bystře vzhledl. "Takže Xin vám unikl?" Neodpověděli.

"Vydej tu čubku!" pokročil první zaklínač, a protože Rodmin, který mu stál v cestě, se ani nehnul, po krátkém váhání ustoupil na původní místo. Pokynul gardistům. Vojáci se váhavě pohnuli.

"Nepřibližujte se," varoval je mág, aniž na ně pohlédl. Gardisté poslechli, zato zaklínač zrudl. "Jménem regenta, bohobojného Bera..." začal. "Vypadněte!"

"Ty ubohý magiku..." Oba se hrnuli k mágovi. Rodmin bleskově zvedl pravou, zaťatou pěst a rozevřel prsty. Ústa vydechla tiché zaklínadlo.

Mágoва dlaň zazářila svitem tisíců sluncí, avšak to světlo viděli jen ti, kdo před chvílí hleděli do Rodminových očí. Než stačili sevřít víčka, oční bulvy obou zaklínačů se zakalily jako smažená vejce. Za okamžik vzkypěly a praskly pod nápořem páry, která rozmetala bělmo. Zaklínači zařvali bolestí a zhroutili se na podlahu. Bolest byla tak nesmírná, že omdleli ještě dříve, než dopadli. V nastalém tichu byl slyšet jen sykot větrání v očních důlcích.

"Odneste je a vyhoďte z paláce," přikázal Rodmin gardistům a zavřel dveře pracovny.

Hanti seděla u stolu a zděšeně na něj hleděla. "Co teď?" šeptla.

"Nic," zařepal mág rituálně rukama. "To by mělo Bera na chvíli odradit. Podobné bezohlednosti se hned tak neodváží. V paláci jsme v relativním bezpečí. Garda je oficiálně nucena poslouchat Bérovy rozkazy, ale já jsem jediný, komu v této situaci mohou věřit. Vědí to setníci i zaklínači. Teď jsem jim ukázal, že se do politických intrik nemíchám, ale orat sebou taky nenechám. Měli by tento stav uznat."

"To ovšem znamená, že jsme zde uvěznění," přelétla Hanti pohledem pracovnu. "Jak potom dokážeme pomoci Xinovi?"

"Nevím," vzdychl Rodmin. "Jestli se však do něčeho pustím, dojde k rozkolu v gardě, protože část určitě přejde na stranu kněží a zaklínačů. Dojde k otevřené palácové revoluci, vypuknou rozbroje a nezávisle na tom, která strana vyhraje, král se toho nedožije. A vinen budu samozřejmě já."

"Co tedy..." Hanti sklopila hlavu.

"Musíme čekat," odvětil mág. "Získali jsme přinejmenším tu výhodu, že můžeme čekat v klidu."

Na dveřích čarodějovy pracovny zaduněly pěsti.

"Že bych se mýlil?" podivil se Rodmin.

Rychle přistoupil ke komodě s magickými ingrediencemi, vytáhl ze zásuvky malý bílý předmět a vložil si ho pod jazyk. Potom otevřel dveře.

Úžasem otevřel i ústa a když si to uvědomil, okamžitě předmět vyplivl.

Bílá kulička explodovala v klubičko sítě tenké jako pavučina, avšak ohněm ani kovem nezničitelné, která jako tapeta pokryla půl stěny. Mág tomu nevěnoval pozornost. Rychle ucouvl a otevřel dveře ještě víc.

"Vstupte!"

Do místnosti vkročili dva lidé. Mistr Jakub by byl smrtelně bledý, kdyby neměl na tvářích a čele rudé opuchliny. Vlasy měl částečně spálené. Kata podpíral urostlý muž, jemuž celou hlavu halil velký, neforemný pytel s otvory pro oči. Tyto otvory byly čtyři...

Užaslý mág ho okamžitě poznal.

"Dekart..." zašeptal. "Jak jste se sem dostali?"

Dvouhlavý vlkodlak ukázal na bratra.

Těžce oddychující Jakub se opřel o stůl a sklonil se nad ním. Teprve teď Rodmin zpozoroval šíp zaražený pod katovou klíční kostí.

"Sedni si, pane," přisunul mu židli.

Dekart zastrčil závoru ve dveřích a nehybně stanul u zdi.

Hanti na něj zírala vykulenýma očima.

"Jsi netvor?" zeptala se.

Vlkodlak nepatrně přikývl.

"Pomozte mi!" spěchal nervózní mág.

Vyňali mistru Jakubovi z hrudi šíp. Protože by mohl začít krváčet, nesměl mluvit, musel však všechno vypovědět. Tedy šeptal. Rodmin a Hanti se nad ním skláněli, pobledli, s ušima na jeho ústech. Pouze Dekart stál nehybně u zdi, jakoby v letargii.

Při zprávě o Xinově odlidštění Hanti tlumeně vzlykla a Rodmin zavrtěl hlavou. Po chvíli kat domluvil a skoro okamžitě usnul. Hanti mlčky polykala slzy. Mág s napjatým výrazem začal přecházet pracovním sem a tam. Několikrát se přiblížil k polici s čarodějnými knihami, vždy se však otočil a odstoupil. Pokaždé se však blížil k polici víc a stál u ní déle. Po několika minutách bylo zřejmé, že v duchu s čímsi bojuje.

"Má Xin nějakou naději?" zeptala se tiše Hanti. "Naděje bych tomu neříkal..." odvětil zachmuřeně mág.

"Můžeš něco udělat?"

"Můžu."

"Tak to udělej!" vyskočilo děvče.

"Nevíš, co žádáš."

"To je jedno, pomoz mu!"

"Jsou prostředky, které cíl nesvětlí..."

"Jde o králův život a o Suminor."

"Mlč, ženo!" Rodmin se zoufale chytil za hlavu. "Potom už nikdy nebudeme stejní..."

"Bojiš se o sebe?!" naléhala.

"A o tebe."

"Nemusíš. Dám duši i tělo."

"Přesně to je potřeba..." Mág nehybně stál, tváře popelavé.

"Rodmine!"

"Dobrá!" přistoupil k polici a prudkým pohybem smetl na zem všechny knihy. Za nimi ve výklenku spočívalo ještě jedno dílo, důkladně zabalené do černého aksamitu. Královský mág přenesl tuto knihu na stůl, rozbalil ji a otevřel. Jakmile se dotkl jejích stránek, prsty i ruce mu zešedly jako zmrazené. Mágovy ruce nabyly mrtvolného vzhledu.

"Existují texty," promluvil Rodmin, "při jejichž četbě umíráš zevnitř, třebaže zvenku není nic vidět. Toto dílo je poctivější. Zřetelně čtenáře varuje, co se mu může stát..." Našel příslušnou stránku a vložil záložku. "A nyní," obrátil se k Hanti, "mi dáš veškerou svou lásku..."

Tefi, dceři bednáře Iliny, bylo čtrnáct let a byla pannou. Bydlela v Dakle, více položené u cesty do Deremy, pět mil od Katimy. Tefi od malička ráda postávala u plotu, pohlížela na projíždějící kupce, vojáky, vznešené dámy a hodnostáře. Snila o tom, že také ona jednou vyrazí na takovou cestu s rytířem nebo knížetem, který ji vezme do širého světa. Věděla, že většina cestujících slouží králi. Jednou tudy táhla celá armáda a otec řekl, že všichni tito hezcí mladí vojáci i jejich velitel v lesklé zbroji, jenž jede na bílém koni, jdou zemřít za krále. To nepochybně bylo nesmírně vznešené... Jindy se při pohledu na průvod dvorních dam zeptala matky, jestli také umírají za krále. "Dokonce mnohokrát..." usmála se matka podivně.

Srdce Tefi bušilo silněji, když si jí procházející vojáci všimli a volali: "Hola, krasotinko!" Dosud si jí však nevšiml žádný kníže ani důstojník. Ke všemu zlému jí rodiče stále častěji zakazovali postávat u cesty. Poslední dobou na to neměla čas vůbec.

Dnes tomu bylo docela jinak. V sousední Dagře shořela hospoda a prý se tam stalo něco ještě mnohem horšího. Otce zavolali na obec a matka se šla vyptávat sousedek. Tefi tedy mohla opět zaujmout své oblíbené místo u plotu.

Brzy nato jela mimo na koni samotná žena. Nepochybně to byla vznešená dáma a na rozdíl od mnoha jiných cestujících příliš nespěchala. Jela pomalu a pozorně se rozhlížela. Najednou zahlédla Tefi a zastavila se u ní. Dívka údivem ztuhla.

"Jak se jmenuješ?" zeptala se žena.

"Tefi, paní..." odpověděla roztřeseným hlasem.

"Chceš sloužit králi?"

Tefi chvíli nevěřila vlastním uším. Krásný a současně smutný obličej cizí ženy a její otázka dívku úplně omráčily.

"Nuže?" spěchala Hanti.

"Ano, paní..." Tefi zalila vlna horka.

"Dobře, ale je tu jedna podmínka. Jsi nedotčená?"

"Já... Nerozumím, paní..."

"Ležela jsi někdy s mužem nebo hochem?" v dotaze zazněla zlobná netrpělivost.

"Já... ležela jsem vedle bratra... a sestry, paní. Když jsme spali v jedné posteli..."

"Na to se neptám! Ležela jsi někdy nahý, s roztaženými nohama pod svlečeným mužem, a on se dral do tvého klína?"

Tefi zrudla.

"Ne, paní... nikdy... ale..."

"Jaké ale?!"

V dívčiných očích se objevily slzy.

"Viděla jsem kovářova syna Dartu, jak to dělal v lese s mou starší sestrou Minou. Mysleli si, že je nikdo nevidí. Nejdřív naříkala, že to bolí, a potom říkala, že chce ještě."

"Dobře," přerušila ji Hanti. "Můžeš sloužit králi..."

"Opravdu, paní?!" Tefi až nadskočila.

"Ano," svažila Hanti čelo. "Ale budeš v králově službě ochotna pro něho umřít?"

"Ano, paní!"

"Ptám se tě ještě jednou, jestli jsi připravena pro krále zemřít."

"Ano, paní..."

Hanti sáhla do cestovní brašny, kterou měla na zádech.

"Budiž tedy!" hodila Tefi do obličeje hrst černého prachu.

"Paní!" Dívce se zatočila hlava. Křečovitě se přidržela plotu a zavřela oči. Když je otevřela, podivná žena už byla daleko. Vracela se... Tefi za ní chvíli pohlížela, potom se nejistě vrátila domů. Nemohla se soustředit, dělo se s ní něco zvláštního.

Před vjezdem do vesnice čekal na vracející se Hanti Dekart; své dvě hlavy skrýval pod velkou kapuci. Vlkodlakův kuň měl na hlavě připevněn mocný amulet, který ochromoval vůli zvířete.

"Hotovo..." pronesla Hanti unaveným hlasem. "Můžeme se vrátit..."

Vlkodlakova kapuce se zamítavě pohnula.

"Ne?"

Natažená ruka ukázala na cestu do Katimy, potom na Hanti.

"Já sama?"

Dekart mlčky potvrdil.

"A ty?"

Vlkodlak neodpověděl. Seděl na koni nehybný jako socha.

"Dobrá," Xinova žena pobídla koně.

Když zmizela v dálce, Dekart seskočil z koně a sňal mu amulet. Zvíře vyděšeně zaržálo, vzepjalo se a dalo se na útěk. Dvouhlavý vlkodlak zůstal za chvíli docela sám.

Chvíli přemítal, potom sešel z cesty a zmizel v blízkém křoví.

Tefi pocítovala střídavě chlad a žár, především pak pronikavý stesk. Když přivřela oči, spatřila obličej mladíka s podivnými, jakoby kočičími rysy. Milovala ho, toužila po něm. Tefi nedokázala pojmenovat své pocity a nevěděla, že se jí zmocnila nekonečná láska a vášně, jaké jen málokdy zakusí i dospělé ženy.

A ještě něco: výrazné volání jí ukazovalo cestu. Nikdy neviděný milenec ji přivolával s bolestí i žářem. Slib obsazený ve volání Tefi zmámil. Celý den jí všechno padalo z rukou. Na všechno pohlížela jako pomatená. Když se jí ptali, jestli není nemocná, krčila rameny.

Po západu slunce volání ještě zesílilo. Nemohla usnout. V podbřišku narůstal tlak, mezi nohama pocítila vlhkost. Obvyklé zvuky z postele rodičů nyní přiváděly Tefi k šílenství. Shrnula si košili a sáhla si mezi nohy. Rozkoš uhodila jako blesk, avšak hned po ní přišla vlna stokrát silnější vášně a touhy, z níž ztrácela rozum. Původně chtěla počkat, až všichni usnou, ale teď už to nebylo možné. Jako omámená vstala z postele a bosa běžela ke dveřím. Začala zápolit se závorou.

"Co to děláš, Tefi?"

Překážka ustoupila. Dívka vyběhla do noci.

"Co je jí?"

"Nějaké čáry..."

"Co to povídáš, ženo?!"

Tefi běžela určeným směrem, bez zaváhání, bez zastavování. Spěchala do milencovy náruče. Nevnímal, že za ní přebíhá nějaká postava, že ve stále vzdálenějších domech vesnice svítí víc a víc světel, že jiskřičky pochodní se postupně soustředí na jednom místě.

Před sebou uslyšela temný řev. To je on! Její milý! Krev jí v žilách vařila. Přidala do kroku. Rychleji! Rychleji! Další řev vydrážděného démona jí zněl v uších jako milostné vyznání. Když před ní bleskly fialové oči, dívka napráhla ruce. Tolik toužila pro něj udělat vše, učinit ho šťastným... Za okamžik se jí milencovy špičky zaryly do hrdla a připravily Tefi o nevýslovnou extázi.

Dekart odvrátil zrak.

Ze vzdálenosti asi sta kroků dobře slyšel zvuky kočkodlakovy hostiny i to, co se stalo, když začala působit krev panny a pomocné kouzlo. Ozval se pronikavý, ale docela lidský bolestný křik. Černá magie ve službě dobra splnila svůj úkol...

Dekart pohlédl na ono místo až tehdy, kdy nárek ustal a ze země vstal muž, jenž vypadal jako zasažený bleskem. Potácivě jako opilec zamířil přímo před sebe a zmizel ve tmě. Tu se Dekart proměnil. Za minutu jako dvouhlavý vlkodlak vyrazil na místo oběti. Jako zvíře lépe snesl pohled, který se mu naskytl, i to, co hodlal učinit.

Pečlivě se vyvážel v pozůstatcích a krvavém blátě, načež usedl a čekal. Věděl, že černá magie je lícoměrná a nikdy se nespokojí s cenou, která je vyznačena v knihách s listy z lidského pergamenu. Ze ve skutečnosti nikdy neposlouží dobru. Ledaže...

Od vesnice se blížila záplava pochodní. Už bylo slyšet vzrušený křik davu. Dekart zvedl obě hlavy, zhluboka se nadechl a táhle zavyl. Světla se srazila do houfu a pobouřený hluk zesílil.

Dekart seděl nehybně a trpělivě čekal, až ho dav najde a obklíčí. Když světlo pochodní zalilo celé místo, ozvaly se výkřiky zděšení a hrůzy. Lidé stanuli zdrceni svědectvím vlastních očí. Když vlkodlak zjistil, že se nejsou schopni pohnout, demonstrativně si olízl tlapu. Pečlivě si vybral místo, kde nebyla ani stopa Tefiny krve, ale to oni nevěděli. Kdosi nelidsky zařval a z davu vyběhl bolestí šílený Ilino, Tefin otec. Oběma rukama se rozmáchl vidlemi. Dekart uskočil a úmyslně udělal chybu tím, že uchopil násadu do zubů, čímž si odhalil hlavu a krk. Dav vybuchl nenávistí. Měli osikové kůly, stříbrné dýky i měděné sekery. Přesto trvalo dlouho, než černá polovina magie dostala svou dodatečnou úhradu.

"Mistr Jakub spí," oznámil Rodmin Hanti, když vstoupila do pracovny.

Oba na sebe dlouho a beze slova ustaraně pohlíželi.

"Co teď?" šeptla nakonec Hanti.

"Myslím, že kouzlo zapůsobí," odvětil mág. "Ale až se Xin vrátí, dokážeš s ním žít bez lásky?"

"Dokážu ho milovat znova!" zvedla rozhodně hlavu. "A když ne, budu předstírat! Dělal jsem to mockrát..."

"Celý život?"

"Celý život," opakovala jako ozvěna. "A co ty?"

"Já jsem zaplatil léty svého života," odpověděl Rodmin. "Nevím, kolik jsem jich měl určeno, ale teď je to přesně o dvacet mín..."

"Nemůžeš je získat zpět? Prý jsou metody..."

"Ovšem," usmál se hořce mág. "Ale za kouzlo prodlužující život je třeba nejprve zaplatit dalšími léty, a bez záruky úspěchu. Je to hra. Získáváš a ztrácíš, ztrácíš a získáváš... Nakonec tě ta hra spoutá a nedokážeš se vymanit z vlivu této knihy," ukázal na stůl. "Staneš se jejím otrokem a..." ztišil hlas.

"dlouhodobě se ukáže, že vyhrála ona. Sám jsem toto prokleté dílo převzal z rukou mága, kterého smrt stářím i rozklad dostihly při převracení stránek. Nevyužívám ji."

"Rozumím..." vzdychla Hanti. "Ale Xin... až se vrátí... Bude stejný jako dříve?"

Mág se zamyslel.

"Ano, Hantiho," odvětil po chvíli. "Avšak hluboko v něm bylo něco zlomeno a tak to už zůstane navždy."

Krypty Rohirry

Xin krácel nocí, nic neviděl a nic nechápal. Proměna ustupovala jen po částech. Vložené kouzlo v něm pomalu spoutávalo démonickou část mysli a zatlačovalo ji do podvědomí, odkud pronikalo lidství. Opět se stával člověkem, přinejmenším do značné míry, avšak zlo, jež mu tkvělo v povaze, nebylo přemoženo. Naopak, nyní bylo větší, jenže spoutanější.

Dorazil ke břehu bahnitého potůčku, zakopl, padl obličejem do vody a už tak zůstal. Ležel ve vodě do úsvitu, kdy začaly fungovat plíce. Xin se zakuckal a vstal. Hodnou chvíli vykašlával vodu, pak se rozhlédl kolem.

Opatrně sáhl myšlenkou do hlubin rozjitřené duše a hledal vzpomínky. Něco se s ním stalo... Ale co? Vzpomněl si na upíra, Redrena a okamžitě vyskočil. Volání Přítomnosti! Kde je?! Začal naslouchat mentálním vibracím. Nic. Zmizely...

Ale třeba ne. Je prostě příliš poraněn, má dojem, jako by mu rozdrásali duši... Přejde to? Na pomezí vědomí bloudil pocit, že udělal něco hrozného. Kočkodlak se začal prohlížet. Šaty na cáry. Z košile zůstal jen kousek levého rukávu, jinak nic. Kalhoty držely jen záznakem, z bot upadly podrážky. Nepil lidskou krev? Nemožné! Na nic takového si nevzpomínal. Kde se ta myšlenka vzala? Vezl ho mistr Jakub, potom se probral ve vodě... Má vyhledat kata? Ne! Musí na jih, za upírem. Až se vzpamatuje, pocítí jeho Přítomnost. Něco se však stalo...

Nemá smysl to přebírat! Kočkodlak přešel potok a zamířil k lesům Rohirry. Jak se mu vracely síly, přidával do kroku. Kolem poledne se už cítil výtečně. V jedné vesnici ukradl oblečení a pár kožených bot, připomínajících sandály s vysokým šněrováním. Bylo to zvláštní, ale nepocíťoval hlad. Jako by se nedávno pořádně najedl... Nechtěl na to myslet! Těsně před polednem zaznamenal volání Přítomnosti pronásledovaného upíra. První vlna emocí mu změnila ruce v kočičí tlapy. Užasle na ně hleděl. Zatím nikdy mu Proměna nešla tak snadno...

Kastelán Diny svraštil obočí.

"Není to jenom hlídka?" zeptal se.

Průzkumník zavrtěl hlavou.

"Ne, pane, nejmiň půl legie. Moc dlouho jsem je nepočítal, abych to oznámil co nejdřív."

"Půl legie mezi námi a Dinou!" Sagino udeřil pěstí do stolu. "To se dalo čekat! Když kníže odešel s legií do Pustých hor, cesta do Diny se otevřela dokořán. Vědí, že Gesren bez rozkazu a posílá nevystřelí nos z Kemru, většinu sil tedy vrhli na Dinu," uvažoval nahlas.

"Musíme přivolat naše lodě, ať přivezou pomoc," promluvil jeden ze setníků, přítomných ve stanu.

"Odeslal jsem s nimi třetinu našich..." zaskřípal Sagino zuby. "Jano, pospěš si a okamžitě za nimi vyšli tři posly. Ať Forpart nechá všeho a jde nám na pomoc. Ať vezme všechny muže schopné unést zbraň."

"A loď?"

"K čertu s nimi! Spálit! Nebo ne... Vždyť tu bitvu chceme vyhrát... Ať tam Forpart nechá pár lidí, kteří je v případě potřeby zapálí."

"Řekl jsi 'bitva', pane?" vyčkával setník Jano.

"Ano, přijmeme bitvu. S takovým počtem vozů a daleko od silnice nemáme naději dorazit do Diny před Ostrovany. Když zůstaneme tady, získáme několik hodin na přípravu, než nás najdou. Běž, Jano, vyšli posly a svolaj důstojníky na poradu."

"Rozkaz!" Setník Jano rychlými kroky opustil stan.

O čtvrt hodiny později kastelán Sagino rozhodným pohledem přešel po obličejích svých podřízených. Šedivými vlasy a tvrdým pohledem připomínal starého vlka.

"Máme šestnáct set mužů, sto dvacet vozů a tucet balist," oznámil. "Ostrované mají nad námi trojnásobnou přesilu, takže nebudou čekat, že je napadneme," usmál se studeně. "Vozy postavíme do čtverce, který se jednou stranou opře o říční břeh," ukázal místo na mapě. "Směrem k cestě postavte vozy do tří řad, u řeky postačí jedna. V kratších stranách budou otevíratelné brány pro jízdu, tam postavte vozy tak, aby se daly otáčet. Nad brány, do rohů čtverce, postavte po šesti balistách. Kolik máme jízdy?"

"Tři sta padesát jezdců, pane, včetně těch, kteří sedí na neosedlaných tažných koních..."

"Rozdělte je na dvě skupiny a seřaďte u bran. Pět set pěšáků bude bránit delší stranu u cesty, ostatní brány a břeh. Do díla, rytíři! Magie už bylo dost. Je čas na poctivou ocel!"

Důstojníci vyběhli ze stanu.

Splnění kastelánových rozkazů zabralo tři hodiny. Vozy postavili podle plánu, spojili je řetězy, zablokovali kola. Z vozů po stranách čtverce vyložili náklad a složili jej do jam. Vykopanou hlínu nacpali do pytlů a beden, kterými obložili balisty a posílili první řadu vozů. Celou dobu vládlo uvnitř čtverce bláznivé hemžení; chvílemi se měnilo v chaos. Během příprav museli vyvést koně. Postupně se všechno, věci i lidé, ocitlo na patřičných místech. Vedle balist ležely hromady olověných střel velkých jako pěsti, do země byly zatlučeny velké kůly, dlouhé asi loket. Nejdelší a nejtěžší střely - určené pro střelbu do davu a podobné kotvám se šavlovitými hroty - ležely špicemi nahoru na hrazeních.

Nastal čas čekání.

Slunce minulo polední vrchol své dráhy a vedro pomalu začalo ztrácet na síle. Vojáci se přestali schovávat ve stínu vozové hradby.

"Vhodná doba k boji," řekl Sagino setníkům, kteří spolu s ním stáli na jednom z prázdných vozů.

Ve dvě hodiny odpoledne postřehli pohyb v houštinách mezi táborem a cestou do Diny.

"Napnout tětivy!" přikázal kastelán. "Krátké střely!"

Zaskřípaly napínáky balist. Mezi delším bokem hradby a porostem křoví a stromků bylo asi tři sta kroků volného prostranství, kde vysekali největší křoviska. Nyní se na protější straně zableskla ocel.

Okraj říční planiny zalila vlna ozbrojenců. Řady, kolony, skupiny se vyrojily na všech třech stranách vozového opevnění a začaly vytvářet šiky. Modrozelené vlajky Císařství označovaly místa shromáždění jednotlivých setnin.

"Mířit do nejhustšího davu!" zvolal Sagino, chvíli počkal a křikl: "Pal!"

Zasvištěly tětivy. První tucet střel zamířil k nepříteli a vnořil se do masy Ostrovanů. Nebylo zřejmé, jestli někdo padl. Odpověděl silící zuřivý křik, který se změnil v pochmurné hučení.

"Nabíjet a střílet!" přikázal kastelán. "Nešetřit střelami!"

Po třetí salvě Ostrované ztichli. Chladnokrevně pokračovali ve vytváření šiků. Dvanáct balist nemohlo zvrátit záměry tří tisíc mužů. Hned se také objevily jejich vlastní katapulty a balisty.

První kámen o průměru půldruhé pídě vytrhl drny před řadou vozů, odrazil se a udeřil do boku jednoho z nich. Následovaly další. Za chvíli se ozval hlasitý praskot lámaného dřeva a do vzduchu vyletěl oblak třísek. Někdo hlasitě zaječel.

"Mířte na jejich stroje!" zvolal Sagino.

"Pane, sestup z vozu, překážíš nám ve výhledu," vyzval ho jeden setník. Jako na zdůraznění těchto slov dlouhá střela prorazila bok vedlejšího vozu a uvázla v podlaze. Klečící legionář poplašeně uhnul.

"Budiž!" souhlasil kastelán. "A ty!" křikl na vylekaného vojáka, "hlídej si své místo, lepší úkryt beztoho

nenajdeš!"

"Rozkaz, Milosti!" odvětil legionář.

Sagino sestoupil z vozu a vydal se na obchůzku vlastních pozic.

Souboj metacích strojů pokračoval. Na straně Ostrovanů jich stále přibývalo, takže nakonec víc než třicet katapultů a balist metalo na tábor Suminořanů krupobití kamenů a střel, které rozbíjely ochranné stěny, probodávaly a drtily vojáky, plašily koně.

Žádný jezdec neseděl v sedle, stáli a pevně drželi zvířata za uzdy, některým se podařilo donutit je kleknout. Všichni třímali obnažené meče. Jakmile totiž těžce raněný kůň začal šilet bolestí, jedinou metodou, jak zabránit všeobecnému chaosu, bylo okamžitě ho utratit.

Soustředěná palba suminorských balist na nepřátelské stroje rychle přinesla výsledky. Nejprve jedna střela přetřela provaz, který napínal katapult Ostrovanů. Poškozený stroj vyskočil a v jakémsi epileptickém záchvatu zavalil dva členy obsluhy. Ostatní rychle utekli. Potom jedné z balist uštěřili kolo a vyřadili ji tak z dalšího boje. Dalšímu stroji suminorská střela přetřela tětívu, takže mířič přišel o hlavu. Kastelán Sagino na vlastní oči viděl olovenou střelu, která opsala plochý oblouk a uhořela velitele nepřátelské baterie do týla. Padl naznak, chvíli hrabal rukama a nohama jako brouk převrácený na záda, načež znehybněl.

Když zničili pátý nepřítelův stroj, Ostrované změnili taktiku a soustředili palbu na rohy suminorské formace. Účinek byl drtivý. Proti dvojnásobné palebné síle nepomohla ochrana vozů a beden s hlinou. Během minuty byly zničeny dvě suminorské balisty. Následující minutu kámen z katapultu zlomil rameno třetí. Kus dřeva vymrštěný tětívou práskl do týla jako monstrózní bič. čtyři vojáci z obsluhy padli se zlamanými rukama, žebry a pohmožděnými obličejí.

"Couvnout s balistami dovnitř!" přikázal Sagino po příchodu na zničené stanoviště. "Po jedné! Ať si myslí, že je zničili!"

Někdo se rozběhl předat rozkaz do druhého rohu.

Suminorská palba značně zřídla a ustala. Ostrované triumfálně zařvali. Jejich střely opět začaly padat do tábora. Netrvalo to však dlouho.

Vyrazila pěchota.

Ostrované se rozhodli udeřit všemi silami, ze tří stran naráz. Když rozvinuté pěší šiky zakryly stroje a znemožnily pokračování palby, Sagino přikázal vrátit balisty zpět na původní pozice. Na tětivy byly vloženy střely se šavlovitými bodci.

"Jízda nasedat!" přikázal v další chvíli. "Otevřít brány!"

Když přicházející řady Ostrovanů dospěly do poloviny pole, padl další rozkaz:

"Pal!"

Ozvalo se svištění, jako by sto vojáků roztočilo šavle. Střely v letu rotovaly a jejich široká, ostří rozrážela vzduch jako sekyry. Byly nastaveny do výše hlav a ramen.

Devět těchto vyslanců smrti vlétlo do hustých řad útočníků, drtilo přilby, přeráželo krky, čelisti, líce, přesekávalo kopí. Smrtonosné kotvy vyryly v řadách krvavé brázdy, rozrazily formaci Ostrovanů a donutily je zpomalit. Když potom zalité obsluhy balist dlouhými tyčemi opět natáhly napínáky, které až chrupaly působením mohutných sil, vyrazila jízda.

Sagino neztrácel čas čekáním, až se koně seřadí ostruha vedle ostruhy. Jakmile po vyjetí z bran jakž takž vytvořili šik, rozjeli se do protiútoků. Nebylo dost místa na cval. Jezdci před sebe vrhli oblak oštěpů a ihned udeřili.

Pěchota a jízda se střetly na kratších stranách tábora, vlna Ostrovanů zaútočila na delší straně. Ještě jednou sklidily kotvy — střely krvavou žén, a pak už všechno záviselo na mečích a kopích.

První Ostrované, kteří vylezli na vozy, spadli s rozraženými lebkami a utátnými rukama. S druhou vlnou to tak snadné nebylo. Útočníci, chránění zezadu kopími další řady, přenesli boj na vozy, které tvořily vnější ochranu tábora. V divé tlačenci byly účinnější dýky než dlouhá ostří. Krátké meče suminorských legionářů uspěly, ale i námořní pěchota Kahara V. byla zvyklá na boj v tlačenci na palubách dobývaných lodí.

Suminořané neustupovali. Rvali se s Ostrovaný v otevřeném boji tváří v tvář nebo je zabíjeli úskočně - vráželi ostří mezi ochranné desky vozů nebo náhle vyskakovali z úkrytů a ze stran. Na zemi pod vozy s

nehybnými koly nezaostávaly za dýkami ani zuby a nehty.

Kastelán Sagino chtěl dál vojákům osobní příklad a hrdinně se vrhl do boje. Někoho probodl, utržil ránu do pravého ramene, částečně ztlumenou nárameníkem krunýře, která ho však značně pohmoždila, a posléze zasažen mečem do obličeje spadl mezi vozy a zapletl se do spojovacích řetězů. Nad ním se strhl úporný boj, v němž byla tato část vozové hradby zbavena Ostrovanů, a pobočníci urychleně vytáhli vojevůdce z pasti.

"Nevystavuj se nebezpečí, pane, raději na všechno dohlížej," zafuněl setník Jano.

"Máš pravdu," sáhl si Sagino na rozbitou tvář. "Jsem na to už starý..."

O odražení útoku rozhodla jízda, která, tísněna Ostrovany útočícími ze stran, pronikla do týlu jejich hlavní linie; ta útočila na tábor přímo. Když pěšáci spatřili Suminorské za sebou, opustil je bojový zápal. Začali seskakovat z vozů a obraceli se proti novému nepříteli. Potom po bezděčném seskupení do větších celků zrušili vzájemné spojení a odkryli střed tábora. Suminorské balisty obnovily palbu a přispěly tak k ještě většímu zmatku.

Když Sagino viděl, co se děje, rychle vylezl na vůz plný těl.

"Rastó!" zařval ze všech sil, až mu na skráních vystoupily žíly. "Seber jim katapulty!"

Setník Rasto - velitel jízdního oddílu bránícího severní bránu - zaslechl výkřik a okamžitě s několika desítkami kavaleristů napadl jednu ze dvou baterií katapultů a balist, v této chvíli docela bez ochrany.

Dorazili k ní za necelou minutu, v okamžiku zlikvidovali obsluhu a poškodili patnáct strojů.

Ostrované úplně ztratili přehled o bitvě. Měli tak velkou převahu, že situaci mohl zcela změnit jediný obratný manévr, avšak ukázalo se, že vojáci a důstojníci navyklí bojům na přecpaných palubách si na volném prostranství nevědí rady. Nikoho nenapadlo obklíčit jízdu a odříznout ji od tábora. Místo toho se útočníci shlukli do dvou velkých zmatených skupin a vytvořili tak výtečný cíl pro metací stroje. Disciplína definitivně zmizela poté, co jeden z nižších velitelů z vlastní iniciativy poslal několik set pěšáků na pomoc ohrožené druhé baterii katapultů. To zahájilo všeobecný ústup.

Rasto dál neriskoval. Suminorští se spokojili zničením jedné baterie a bez potíží se vrátili za vozovou hradbu.

"Venku u každé brány zůstane padesát jezdců," rozkázal Sagino. "Teď to začne..."

Měl pravdu. Jakmile ustupující Ostrované odkryli uchráněné katapulty, okamžitě k táboru letěly stuhly kouře. Císařští předtím nepoužili zápalné střely, aby hořící vozy nebránily pěchotě v útoku. Teď už takové skrupule neměli. Deset hrnců s olejem dopadlo do tábora a rozstříklo oheň na všechny strany.

"Zničit katapulty!" zvolal kastelán na střelce u balist. "Co to děláte, pitomci!" zastavil několik vojáků běžících s vědry k řece. "Vodu ne, jinak požár zvětšíte. Hořící olej vyplave nahoru! Hasit hlinou a pískem!"

Záhy se dvě třetiny obránců věnovaly boji s ohněm. Za hodinu bylo zřejmé, že Ostrované Suminořany zápalnými střelami nezdolají. Postrádali katapulty...

"Není to špatné," usmál se Sagino.

Vtom nehluchně přilétl kouřící hrnec a rozbil se o stěnu vozu, jen krok od kastelána, a zalil ho od hlavy k patě hořícím olejem.

Sagino nestačil ani vykřiknout. Setník Jano bleskově vytáhl meč a jako poslední službu ut'al veliteli hlavu.

"Přebírám velení," oznámil hrůzou oněmělým pobočníkům. Žádný neprotestoval.

Jano přistoupil k balistám, aby posoudil účinnost palby. Chvilí stál za baterií, pozoroval činnost obsluhy i vojáky, kteří zesilovali, hasili a obnovovali části opevnění, jež se neustále rozpadalo pod úder nepřátelských střel. Právě v tom okamžiku jedna bedna s hlinou, zasažená těžkou střelou, spadla s rachotem z vršku barikády. Tři legionáři se po ní vrhli, aby ji vrátili na původní místo.

Setník vykročil, aby vyhlédl ven, avšak místo kroku dopředu proti své vůli ustoupil dva kroky dozadu...

Střela z balisty jím pronikla rychleji, než nervy stačily zareagovat. Jano teprve po chvíli pocítil tlak v prsou. S údivem spatřil, že má v náprsním krunýři díru širokou půldruhého palce. Střela prolétla levou částí hrudi, tři palce od klíční kosti. Srdce už netlouklo. Na setníkově tváři ztuhl údiv a zůstal na ní i tehdy, kdy se sám měkce propadl do nicoty.

Ostrované znovu formovali šiky a chystali se k dalšímu útoku. Bylo zřejmé, že tentokrát zaútočí hlavně zepředu, chránění ze stran před jízdou, zezadu pak nastoupí oddíly pikinýrů a kopiníků.

Útok začal ještě dříve, než katapulty zastavily palbu. Dezorientovaní Suminořané bezradně pobíhali v postavení a nevěděli, jestli mají dál hasit požáry nebo zaujmout obranné postavení. Čas míjel a nikdo nevydával rozkazy...

Váhání ukončili sami Ostrované. Na pár minut přerušili bombardování a všichni obránci tábora schopní boje rychle vylézali na vozy. Metací stroje ovšem právě v této chvíli nečekaně zasypaly palbou suminorskou jízdu, která střežila jižní bránu, a splášily koně.

Pěchota s křikem dorazila k vozům. Obě strany už byly tak unavené, že původní zuřivost se změnila v jednotvárnou řez. Za této situace začala rozhodovat početní převaha Ostrovanů. Za půl hodiny dobyli celou vnější vozovou linii. Postupně vytlačovali obránce z druhé. Zoufalé, ale stále slabší výpady suminorské jízdy se bezmocně odrážely od řad pikinýrů. Nikdo už nekoordinoval obranu. Ta ustupovala, hroutila se a praskala jako kost v pomalu se svírajících čelistech buldoka... Nyní Suminořanům prospělo, že jim chyběl velitel, protože každý rozumný člověk by se po střízlivém vyhodnocení situace rozhodl složit zbraně. Zejména poté, co bojovala už třetí, poslední řada vozů, a boj se každou chvíli mohl změnit v jatka.

Skutečnost, že obrana, jakkoliv bezmocná, přesto stále bojovala, způsobila, že se Suminorští dočkali pomoci. Když se na severu z houštin vynořilo šest set vojáků a námořníků kapitána Forparta, do obránců vstoupily nové síly. Avšak Ostrované se rozzuřili, neboť pochopili, že jim uniká už téměř jisté vítězství. Zaútočili tak zběsile, že užaslí obránci najednou spatřili nepřítele, jak se dere do nitra tábora... Tato opovážlivost byla však rychle potrestána. Forpartovi muži vytvořili čtyři nepříteli rovné, ale sevřené řady, a rozběhli se proti Ostrovanům. Dvě řady pikinýrů, střežících levé křídlo a značně oslabených jízdu, nevydržely ani minutu. Stržení vlnou útočníků se smísili s hlavními silami, které právě ustupovaly z tábora, a snažili se sešikovat k boji s novým nepřítelem.

A opět jim k tomu nezbyl čas. Suminorský útok se střetl s nepřipraveným houfem Ostrovanů, odrazil ho od tábora a hnal do výchozího postavení jako ovce. Několik útočníků, odříznutých uvnitř čtverce vozů, okamžitě odhodilo zbraně a zvedlo ruce. O katastrofě císařské námořní pěchoty rozhodl nedostatek zkušeností v boji na volném prostranství a ve velkých bojových formacích. Před očima žasnoucího velitele Ostrovanů kapitána Vergena šest set Suminořanů smetlo z bojiště skoro dva a půl tisíce jeho mužů, načež dobylo poslední baterii metacích strojů. Obsluha a vojáci ochrany se ani nepokusili bránit; opustili balisty i katapulty a dali se na útěk. Při tomto pohledu se zbytku Ostrovanů zmocnila panika. Žádný se nepokusil bránit improvizované postavení.

"Pane! Určitě je jich víc!" zvolal jeden z Vergenových pobočníků. "Obklíčí nás!"

Vůdce Ostrovanů beze slova pobídl koně. Nyní bylo nejdůležitější sepsat přesvědčivé hlášení císaři...

O půl hodiny později se ve svitu zapadajícího slunce kapitán Forpart sklonil nad mrtvolou kastelána Sagina. Kolem zněl nářek těžce raněných. Rozbité vozy dýmaly a přetékal krví. Legionáři stáli kolem beze slov, s meči skloněnými k zemi.

"Připravte hranici," přikázal Forpart. "Ať oheň dokončí dílo... Popel odvezeme do Diny."

"Do Diny, pane?" podivil se jeden desátník jménem Mino Dergo. "Nebudeme pronásledovat nepřítele?"

"Je nás necelá tisícovka schopná boje," odvětil kapitán. "Bylo by šílenstvím pronásledovat dvakrát početnějšího nepřítele, který se přes noc nepochybně vzpamatuje. Porazili jsme je a zastavili v pochodu na Dinu. To stačí."

"Takže..." vzdychl Mino, "nic se nezměnilo..."

Potulný černokněžník Tagero trčel u cesty z Deremy do Sachen, přesně na hranici provincií Kaladen a Starý Suminor. Čekal na kolemdoucího, který by se stal jeho poslední šancí. Měl by to být někdo mimořádný, s rozštěpenou myslí, nejlépe schizofrenik, který by se pokládal za několik osob současně. V mysli takového jedince by se našlo místo ještě pro jednoho čili pro Tagerovu duši. Černokněžník se musel přenést do jiného těla, protože to, které vlastnil od narození, umíralo a nezbývalo mu už moc času. Naděje, že se do té doby najde vhodný člověk, nebyla velká, ale Tagero ho nemohl hledat. Nemohl opustit své místo u cesty.

Důvodem tohoto faktu byl kůl, na jehož jeden konec Tagera narazili a druhý zakopali do země, aby celek sloužil jako odstrašující příklad. Černokněžník plnil tento úkol už dva dny a dvě noci. Právě se blížilo poledne třetího dne a odsouzenec cítil, že příští polední žár už nevydrží, nebo v nejlepším případě si

nedokáže uchovat jasnou mysl, což vycházelo nastejno.

Provoz na cestě nebyl velký a z nečetných chodců se málokterý zdržel natolik dlouho, aby mu Tagero stačil prosondovat mysl. Černokněžník se začal bát. Perfektní zaklínadla ho chránila před bolestí, ale žádné kouzlo nemohlo zabránit neustálému vysušování organismu. Od pasu dolů už byl mrtvý, začaly mu usychat pevně svázané ruce. Srdce posilované magií zásobovalo mozek stále hustější krví. Každou chvíli mohl zemřít.

Proklínal svůj osud. Jali ho v hospodě, v jakési zapadlé venkovské díře, která si nezasloužila ani to nejloupežnější jméno. Náhodou ho poznal společník jistého potulného filozofa, jehož duši Tagero v návalu fantazie kdysi přesunul do velkého hada. Vesnický rychtář po obdržení udání prokázal mimořádnou proradnost. Nikdo neprojevil vůči čarodějovi ani známku nepřátelství, dokud ho zdejší silák nepraštil zezadu lavicí do hlavy. Když se probрал, ležel svázaný, s roubíkem v ústech a beze všech amuletů.

Nedovolili mu promluvit na svou obranu. Nalezené magické předměty byly uznány za důkaz správnosti obvinění a za úsvitu Tagero pocítil ve střevech ostří kůlu. To vše bylo tak nepravděpodobné a absurdní, že černokněžník ještě pořád pochyboval o reálnosti celé události. On se svými ohromnými ambicemi má zdechnout v příkopu u cesty? Když mu došlo, že je to docela možné, stokrát silněji než roubík ho dával strach.

Měl jedinou šanci...

Mladík spěchající po cestě vypadal jako sedlák, ale pružností pohybů připomínal vojáka nebo něco podobného. Tvářil se neobyčejně soustředěně.

Tagerovy překrvené oči se napjatě vpily do poutníka. Zalit nenadálou nadějí se černokněžník na kůlu otrásl. Teď musí zajistit, aby je jejich pohledy setkaly. Když poutník už skoro dospěl k místu trestu, Tagero se zhluboka nadechl a nosem hlasitě zabublal. Muž se zastavil, zvedl hlavu...

Určitě to nebyl blázen, jakého černokněžník potřeboval. V mladíkových očích se však mihlo něco, co prokazovalo silná vnitřní pnutí a Tagero usoudil, že nebude čekat na lepší příležitost. Dál už nezíral, ale uvolnil kouzlo, které vytrhlo jeho duši z umírajícího těla a jako proud ohnivých jisker proniklo zraky do mužovy mysli.

Xin měl pocit, že ho omráčil ostrý sluneční záblesk. V hlavě mu zašumělo a pocítil tlak ve spáncích. Připadalo mu, že někdo vykřikl, ale kočkodlak usoudil, že tento zvuk vyrazil nešťastník naražený na kůl, který právě v tuto chvíli zemřel.

Tagero si připadal jako někdo, kdo z vlastní hlouposti skočil do doupěte divé zvěře. Tohle však bylo mnohem víc než zvíře. V podvědomí napadeného chodce narazil černokněžník na vampýra. Strach, který pocítoval do této chvíle, byl zanedbatelný proti zděšení, které se ho zmocnilo nyní. Tagero pochopil, že se dostal do pekla. To byla jeho poslední vědomá myšlenka, než ho vsálo magma zla, jež se zmítalo v okovech vůle. Stal se hračkou, otrokem, obětí nenávisti tisíckrát silnější než byla ta, které byl schopen sám, ale zahuben nebyl.

Muka pokračovala.

Pominutí smyslů po chvíli ustalo. Skutečnost, že na okamžik přestal vnímat volání Přítomnosti, Xina víc udivila než znepokojila. Protřel si oči. Už je všechno v pořádku... Upír je před ním!

Kočkodlak zapomněl na dočasnou indispozici a pokračoval v cestě. Po chvíli se rozběhl. Stíhaný upír se pohyboval pouze v noci, avšak mnohem rychleji než Xin, který sice šel dny i noci bez odpočinku, ale vyhýbal se Proměně, jejíž neobvyklá lehkost v něm budila nejasný neklid. Navíc nechtěl riskovat konflikt s obyvateli rohirrského pohraničí, neboť pro ně byl jakýkoli démon bytostí, kterou je třeba za každou cenu zničit. Domorodci, na rozdíl od městských zaklínačů, nedělili plody Ona na vhodné a nevhodné pro politické hry.

Po soumraku kočkodlak odbočil z cesty a vydal se necestami Kulatých pahorků. Za úsvitu dorazil na hranici Pralesa upírů. Volání Přítomnosti upíra — vyslance se smísilo s nejméně několika dalšími, od různých jiných nadbytostí, avšak Xin už dobře rozeznával individuální vibrace netvora, kterého pronásledoval.

Když sluneční terč vyklouzl zpod obzoru, vampýr jako obvykle upadl do letargie a ztichl. Xinovým úkolem nyní bylo co nejvíce zkrátit vzdálenost mezi nimi. Přidal do kroku.

Do této doby kočkodlak pouze využíval svou nadpřirozenou vytrvalost, avšak v houštinách Rohirry už

nemusel dodržovat opatrnost. Zastavil se, sklonil a umožnil spící bestii, aby se zmocnila celého těla. K úplné Proměně došlo během necelých tří úderů srdce.

Xin zaryčel a rozběhl se. Hlína i hrabanka létaly na všechny strany. Proměna zpravidla bolela a vysilovala, tentokrát však byla dokonce příjemná. Cítil se výtečně, jako by po dlouhém hledání našel svou skutečnou povahu... To je nebezpečná myšlenka, uvědomil si, avšak záhy se nechal unášet rytmem opojné síly - pulzovala mu ve svalech i žilách - a živostí a plynulostí pohybů. Být zvířetem je tak příjemné... Pádil nyní třikrát rychleji než v lidské podobě. To znamenalo, že tentokrát mu upír neunikne. Dopadne ho ještě před půlnocí!

Prodíral se porostem, mohutnými skoky zdolával vývraty a povalené stromy. Jeho vlastní divokost a šílenství, které vyzařovala Přítomnost způsobily, že všichni ve dne aktivní nemrtví mu ustupovali z cesty. Stal se králem tohoto pralesa! Strigy spící v brlozích se při zachycení Xinovy Přítomnosti reflexně svinuly do polohy nenarozených lidských plodů.

Stal se pohybem, rytmem, střelou pomsty. Hněv a síla v něm rostly a pulzovaly, až mu občas odletovaly ze srsti modré jiskry. Obvyklý zelený lesk očí tehdy fialověl. Vědomí ho však ani na chvíli neopouštělo. Běžel tam, odkud k němu dolehly poslední vibrace upírova volání.

Slunce klesalo, stíny se prodlužovaly. Jeden z nich se míhal mezi ostatními závratnou rychlostí. Potom se všechny stíny slily do jediného moře temnoty a zůstaly jen dvě planoucí oči, letěly tmou jako dvě sesterské komety. Chrástí praskalo.

Když slunce zapadlo za obzor, Přítomnost upíra se nezjevila, třebaže o sobě dávala vědět obvykle touto dobou během všech posledních dní. Kočkodlak se podivil, ale nezpomalil. Když pronásledovaný upír nepokračuje v cestě, znamená to, že minulé noci dorazil k cíli. Jen paměť a kočičí orientace mohly nyní Xinovi pomoci najít upírovu skrýš. Kočkodlak si ještě jednou připomněl, ze které strany zachytil poslední stopu Přítomnosti bývalého vyslance a uvědomil si, o jak velkou vzdálenost se odklonil od správného směru. Napravil to a opět přidal do kroku.

Už na půl míle zahlédl mezi stromy narůžovělý svit. Přicházel z místa, kam mířil. Jak se blížil, záře byla stále červenější a jasnější. Po chvíli les uvolnil prostor palouku, v jehož středu se zvedaly býlím zarostlé ruiny. Z otvoru mezi zporáženými sloupy zářilo červené světlo. Díra byla dost velká, aby do podzemí mohla proniknout bytost velikosti člověka nebo kočkodlaka. Xin bez váhání skočil dovnitř.

Ocitl se v kryptě. Při dopadu zvedl oblak prachu, který svítil šarlatovými záblesky. Zdrojem světla byl rudý krystal velikosti lidské hlavy, vybroušený do několika desítek mnohoúhelníkových plošek. Spočíval uprostřed místnosti na podstavci z modrého kamene. Jeho zářivý svit plnil šarlatem sklepení o půdorysu čtverce s oblými rohy. Naproti otvoru, kterým sem vnikl Xin, byl ve stěně klenutý průchod; vedl do podzemní hlubiny.

Leželo tu asi tucet koster, většinou ve zbroji nejrůznějšího typu. Nejstarší pozůstatky zakrýval rzi prožraný krunýř. U každé kostry byly nějaké zbraně, převážně meče a sekery, někdy obyčejné kyje a bojové cepy.

Rytíři, prostí vojáci, sedláci, zbojníci, lovci dobrodružství... hádal Xin společenské postavení mrtvých, zatímco obcházel místnost. Vedle mrtvol neležely jen zbraně, ale i netknuté vaky s osobními věcmi. Na ostřích nebyly zuby, v krunýřích a přilbách nezely díry a praskliny. Žádné stopy bojů...

Kočkodlak věnoval pozornost poloze koster. Působily dojmem, že se plazí od svítícího krystalu. Třeba je jeho svit pro lidské bytosti vražedný. Pokud je tomu tak, má štěstí, že sem vstoupil ve změněné podobě...

Úvahy mu přetrhl nenadálý pohyb v koutě. Netopýr. Dlouho se zmítal na podlaze jako v agonii, potom však sebral síly a vyletěl ven. Kočkodlak věnoval pozornost dalším netopýrům, kteří se jeden po druhém budili pod stropem a vyletovali na lov. Ti žádné potíže neměli. Přivykli snad červenému světlu? A ten první tu byl poprvé? Zdálo se, že světlo krystalu ochromuje živé tvory, ale jen na určitou dobu. Bylo by to možné ověřit, ale Xin měl jiné starosti. Někde tady se skrývá upír!

Kočkodlak vstoupil do druhé místnosti, kde vládlo šarlatové šero. Podél zdí také leželi umrlci, ale tentokrát rozpadající se zetlelé mumie.

Xin se už chystal přejít do dalšího sklepení, když jeho pozornost upoutal jistý detail - totiž jedna z mumii či spíše její část, protože to byl jen horní díl těla bez rukou, ale s hlavou, která měla neobvykle dlouhé

zuby. Kočkodlak pozornějším pohledem zjistil, že jde o pozůstatky mumifikovaného upíra... Bylo jich tady víc, rozčtvrcených a pohozených na hromady podél stěn.

Ve třetím, nejtemnějším a největším sklepení, zpozorovaly zeleně planoucí kočkodlakovy oči desítky dokonale zachovaných mumií. Odpočívaly jedna vedle druhé, ve vyrovnaných řadách. Vedl sem pouze jeden vchod, Xin byl tedy u cíle.

Takže tady Kahar V., císař Jižního souostroví, jmenoval svého vyslance! Jednu z těchto mumií...

Kočkodlak oběhl celé sklepení. Ničím se nelišily! Pociťl narůstající zlobu, vrátil se doprostřed a zůstal stát. Jak ho poznat? Xin zježil srst, po hřbetě mu přelétly modravé jiskry.

Vždyť vůbec nemusí hádat! V náhlém záchvatu zuřivosti popadl první a zahryzl se jí do hrudi. Žebra praskla jako chrastí. V ústech pociťl chuť prachu a starého pergamenu. Pustil ji a tlapami popadl další. Mrtvola se rozsypala na drobný mák. S prskáním a pliváním vyschlých pozůstatků zničil třetí. Odpor a hnus posílily zuřivost. Čtvrtá, pátá... Šílel. Přestal počítat. Trhal, sápal, drtil těla jako stroj rozemílající zpráchnivělé pozůstatky. Vyschlé ruce a nohy létaly na všechny strany. Utržené lebky pokryté zažloutlou kůží se kutálely po podlaze. Mumie byly uvnitř převážně prázdné, některé však vyplňovala jakási vyschlá hubka. Podle toho poznával upíry. Měli chuť starých hadrů.

Najednou mu z tlamy vytryskla krev. Tato mumie krvácela! Byla nasáklá krví a těžká jako čerstvá mrtvola. Xin hrdelně zavyl a sevřel čelisti. Má ho!

Upír se probral v okamžiku, kdy kočkodlakovy zuby dosáhly k srdci. Naslepo udeřil rukama silou schopnou přerazit vaz tygrovi, ale na Xina tyto rány neudělaly žádný dojem. Zvedl upíra do výše a praštil s ním o zem. Pečlivě dbal, aby z něj nepolkl ani kapku. Upírovy ruce sevřely kočkodlakovo hrdlo, ale ten se uvolnil potřesením hlavy. Potom se Xinovy špičáky zaťaly do srdce přízračného vyslance. Upír už neměl naději. Nadpřirozená šelma dokončila lov.

Souboj

Nazelenalá pěna, která až dosud neustále vytékala z úst na boku ležícího Redrena, nečekaně zmizela.

Místo ní se objevila žlutá serózní tekutina a sliny.

Medik, jenž trvale bděl u králova lože, okamžitě poslal pro velekněze; ten se dostavil společně s představeným cechu zaklínačů.

"Čím si vysvětluješ tento úkaz, pane?" dotázal se Bero medika.

"Může to být znamení uzdravování, bohabojnosti."

"Skutečně?" Bero a Bert na sebe s porozuměním pohlédli. "Můžeš to odpřisáhnout?"

"Nemůžu, bohabojnosti, o upíři horečce toho moc nevím. Pokud však byl upír zahuben..."

"Bratře Berte," obrátil se velekněz k zaklínači, "učinil tento chvályhodný skutek některý ze tvých mužů?"

"Bohužel ne, ctihodnosti. Dělalí jsme všechno, co bylo v našich silách, ale upír unikl. Pomohl mu přitom jeho společník kočkodlak Xin, bývalý velitel gardy."

"Čím si tedy, drahý bratře, vysvětluješ změny v nemoci naší Výsosti?"

"Říkám to opravdu s těžkým srdcem..." sklopil Bert hlavu. "Musím však prohlásit, že u našeho pána pozorují první známky démonické Proměny."

"Chceš říct, že se král mění v upíra?"

"Ano, bohabojnosti. Jediné, co nyní můžeme učinit, je dbát, aby přitom neutrpěla jeho duše."

"Takže do králova srdce je třeba dnes před půlnocí vrazit osikový kůl?" zeptal se Bero.

"To je smutná nezbytnost," sklopil Bert hlavu ještě níž.

"Chcete zavraždit krále?!" vybuchl velitel stráže, který hlídkoval v ložnici.

"Setníku," pronesl odměřeně velekněz, "s přihlédnutím ke tvé věrnosti ve službě Výsosti promíjím ti, co i ke komu mluvíš. Krále nelze zabít, protože v něm už není života."

"Jak to víte?" nevzdával se důstojník.

"Kdo jiný v celém Suminoru, kromě mě a bratra Berta, to může potvrdit? Avšak zeptejme se ještě medika. Vážený pane, když upír nebyl zabit, o čemž nás ujistil bratr Bert, přichází v úvahu ještě něco jiného než nevyhnutelná Proměna?"

"Ne, bohabojnosti."

"Nuže..." prohlásil velekněz.

Odpovědělo mu mlčení. Po delší chvíli se ozval Bert.

"Myslím, bohobojnosti, že do doby zákroku musí být stráž u lože mrtvého monarchy posílena zkušenými zaklínači."

"Obejdu se..." zavrčel setník, ale Bert mu nevěnoval pozornost.

"Už jsem se o to postaral," dokončil a zatleskal.

Otevřely se dveře a do ložnice vstoupilo šest zaklínačů v lehkých kožených úborech s odznaky Síly.

Zkušenosti veteráni. Jizvy na tvářích a předloktích dokazovaly, že unikli z tlamy mnohým netvorům. V rukou však nedrželi stříbrné, ale ocelové zbraně.

Čtyři gardisté se neklidně zavrtěli. Jejich velitel zbledl.

"Od tohoto okamžiku musí bdít nad bezpečím obyvatel paláce právě zaklínači," prohlásil Bert.

"K tomu je určena garda..." procedil setník.

"Myslím, že o tom smím rozhodovat," namítl Bero.

"Musím se poradit se svými nadřízenými!"

"Pošli je sem, abych jim mohl dát příkazy," pronesl suše velekněz. "Můžeš jít, setníku."

Důstojník vyšel, avšak na chodbě nezamířil k ubytovně gardy, ale běžel rovnou do Rodminovy pracovny. Za několik minut celý určený začal bušit do dveří.

"Pane! Rychle!"

"Poznávám tvůj hlas, Zelito," ozval se mág. "Co se stalo?"

"Chtějí krále probodnout kulemi!"

Rodmin okamžitě otevřel.

"Mluv!"

Zelito spěšně popsal události v ložnici.

"Okamžitě informuj ostatní setníky," vyzval ho mág bez rozmyšlení. "Sejdeme se za čtvrt hodiny v králově pracovně."

"Může už být pozdě!"

"Ne, Zelito. Záleží jim na tom, aby všechno proběhlo podle majestátu Zákona čistoty, proto krále nezavraždí potají."

"Víš určitě, pane, že není..."

"Vím. Běž!"

Když gardista zmizel v hloubi chodby, Rodmin pohlédl do zadní části pracovny.

"Xin uspěl, Hantinho," řekl. "Až odejdu, zamkni dveře a neotevírej, dokud neuslyšíš můj hlas."

Nečekal co odpoví a vydal se do králových komnat.

"Máme bojovat se zaklínači?" zeptal se o něco později setník Midro, který se vzhledem k věku a účtě, které se těšil mezi ostatními důstojníky, stal v posledních dnech neoficiálním velitelem gardy. "S bojovníky s nadlidskými schopnostmi?"

"Nejsou lepší než vy," řekl Rodmin. "Legends o svých neobyčejných schopnostech šíří oni sami, aby získali mezi lidmi respekt."

"Ale zabíjejí upíry!" žasl Midro.

"Nejčastěji tehdy, kdy leží v letargii nebo střelbou ze zálohy. Historky o hrdinských soubojích jsou zprávy o pracovních úrazech."

"To jsem nevěděl..."

"To ví málokdo, protože to tutlají."

"A co budeme dělat my?"

"Prostě tam půjdeme a vyženeme je z královny ložnice."

"A Bero?"

"Jeho také."

"Velekněze Velikého Reha?"

"Král nám odpustí."

"To smrdí občanskou válkou," prohlásil Midro. "Strážci Svatyně pohanu neprominou."

"Promyslete to..." Rodmin pohlédl k oknu.

V králově ložnici gardisté pohlíželi na zaklínače, ti zase na gardisty a svého nadřízeného. Bert hleděl

vyčkávavě na velekněze, který pozoroval krále. Medika už poslali pryč.

"Dlouho nás nechávají ti důstojníci čekat," zavrčel Bero.

"Bohabojnosti, to je k ničemu, v paláci panuje naprostý zmatek," řekl Bert. "Vydejte pokyny," spěchal. Za dveřmi se ozvaly kroky. Po chvíli stanul na prahu Midro s několika setníky.

"Promiňte zdržení, bohabojnosti, ale každý z nás byl zaměstnán," začal Midro, "než jsme našli všechny..."

"Promíjím," přerušil ho Bero. "Zavolať jsem vás..."

"Ctihodnosti, nemohli bychom z úcty k umírajícímu monarchovi hovořit někde jinde?" přerušil ho setník.

"Třeba v králově pracovně..."

Velekněz povytáhl obočí.

"Dobře," souhlasil váhavě. "Bratře Berte, pojď se mnou."

Když se za nimi zavřely dveře a jejich kroky na chodbě utichly, v králově ložnici se otočila stěna a odkryla černý obdélník tajných dveří. Ze tmy vyšli Rodmin a Zelito se čtyřmi ozbrojenými gardisty.

"Co to má znamenat?!" dotázal se zvýšeným hlasem jeden zaklínač.

"Odneseme krále," oznámil mág. "Během rekonvalescence nemocný potřebuje klid."

"Rekonvalescence?!" vybuchl zaklínač. "Chcete, aby na trůn Suminoru usedl upír?"

"Král se uzdraví. Kapitán Xin upíra zabil."

"To je spiknutí!"

"Setníku," otočil se Rodmin k Zelitovi. "Obávám se, že ty fanatiky nepřesvědčím."

"Jistě..." Zelito pohlédl na své muže. "Chraňte krále."

Jeden ze strážců u Redrenovy hlavy plynule sklopil kopí a krátkým pohybem ruky je zarazil do zátylku zaklínače otočeného zády. Gardistův úder vypadal mírně, skoro nedbale, ale ostří s praskotem tříštěných kostí vyšlo mezi očima.

Z Rodminovy ruky současně vylétl modrý blesk, který s nechutným mlasknutím přetl naproti stojícího zaklínače na dva dýmající kusy. Další zaklínač rychlým úderem stál hlavu jednomu gardistovi.

Ozbrojenci obou stran se zuřivě střetli. Boj byl krátký, ale otřesně úporný a krvavý. Gardisté ani zabíječi upírů nemysleli na obranu, jen na to, jak co nejúčinněji vrazit ostří do těl protivníků. Zaklínač, který zabil prvního gardistu, v následujícím okamžiku prořizl hrdlo druhému, avšak smrtelně raněný voják dokončil úder obouručním mečem, kterým zaklínače roztal od ramene do pasu. Než zbývající tři zaklínači zemřeli, vzali s sebou každý jednoho strážce. Jeden gardista a zaklínač se navzájem probodli meči; při pádu stále svírali jílce. Další zabíječ upírů zahynul úderem sekery v okamžiku, kdy vytahoval ostří zaklíněné mezi žebry své oběti. Posledního přišpendlili kopími ke stěně, avšak jím vržená dýka zasáhla a probodla oko jednoho útočníka. Neuplynulo ani deset úderů srdce a na podlaze královny ložnice leželo šest zaklínačů a pět gardistu. Zavládlo ticho.

"Dobře vycvičení..." konstatoval Zelito a zastrčil meč. "Odneste krále!"

Setník a tři zbývající vojáci uchopili rohy královny postele a nesli Redrena k tajnému průchodu.

"Co tomu řeknou Bero a Bert?" zafuněl Zelito.

"Uznají, že se jednalo o politováníhodné nedorozumění," odvětil Rodmin, který kráček za nimi. "Jakmile král nabude vědomí, sami takový výklad navrhnou."

V denním světle se Xin v lidské podobě sklonil nad tělem upíra, jež vyvlekl z podzemí. Z jeho ran stále vytékala krev a sluneční paprsky způsobily, že kůže svraskávala a byla z minuty na minutu černější. Do večera zbude z mrtvol pouhý prach. Kočkodlak však nehodlal čekat tak dlouho. Chtěl co nejrychleji nalézt amulet, který upíra ovládal.

Někdo si dal hodně práce, aby v rohirrské pustině našel toto prastaré hnízdo upírů a připravil jednoho z nich k atentátu na suminorského krále. Na netvora, který sehrál úlohu vyslance, vložili celou řadu ochranných kouzel a několik vrstev iluze, udržovaných soustavou artefaktů. Ovšem nejdůležitější je zajistit poslušnost takového služebníka. Někde v jeho těle musí být amulet, který řídí a zajišťuje spojení s černokněžníkem, který tohoto démona připravil a vypravil na cestu.

Xin po úvaze proměnil zápěstí v kočičí tlapy a začal metodicky trhat mrtvolu na malé kousky. Amulet nenašel v hrudi ani v břiše, které vyplňovala homogenní, šedivá, houbovitá hmota, z níž pod tlakem tlap tryskala krev upírových obětí.

Zbývala ještě hlava.

Kočkodlak přidržel levou tlapou obličej. Drápy pravé vrazil do vyhaslých očí a odtrhl kalvu. Mozek při mumifikaci odstranili, ale ponechali míchu, která po Proměně vykazovala dostatečnou aktivitu, aby ovládala upírovy pohyby a stala se sídlem jeho instinktů. Vůdčí amulet byl zaražen do spodní části lebky a jeho zlaté nožičky se dotýkaly povrchu míchy. Artefakt strčili dovnitř zřejmě nosem. Xin ho vyškrábl drápem, opět změnil tlapy v lidské ruce, nadhodil si amulet a vykročil.

Ted' ho musí využít ve svůj prospěch... Kočkodlak dobře věděl, co musí udělat, ale nechtěl na to myslet. Došel k ruinám uprostřed palouku a poklekl u jednoho kamene.

Magický čip měl tři nožičky; připomínaly tenké a křehké zlaté drátky. Xin si připomněl, co kdysi o podobném amuletu četl, a dva z nich ukousl, aby artefakt nepřemohl jeho vůli. Zbyla jedna nožička a silový trn. Opřel amulet o kámen, trnem vzhůru, zhluboka se nadechl a udeřil do něj stranou hlavy.

Trn se mu zabodl do pravého spánku.

Bolest téměř necítil, avšak artefakt tkvěl v lebce příliš mělce. Udeřil znovu. Spánková kost praskla. Pocítil i uslyšel to současně, až mu zatrnuly zuby. Po třetím, křečovitém úderu trn vnikl do mozku a amulet začal působit. Přímou ožil. Zlatá nožička se pohnula jako červ, popolezla po mozkové kůře až k oku a vklouzla do slzného kanálku. Xin málem zešlel. Vší silou zaťal prsty do studeného kamene, aby se ovládl a okamžitě artefakt nevyškrábl. Necítil bolest, ale něco neuvěřitelně dráždivého. Pravé oko mu lezlo z důlku, z levého tekly krvavé slzy. Hlava mu třeštila. Snaha zbavit se toho děsu se málem nedala přemoci. V okamžiku, kdy kočkodlakovi připadlo, že má zlomenou vůli, amulet se přizpůsobil nové mysli. Utrpení se změnilo v nepatrnou bolest a ozval se nesrozumitelný, blábolivý šepot. Bez poškození artefaktu by šepot zněl naprosto srozumitelně a jeho slova by byla neodvolatelnými rozkazy.

Xin s úlevou vydechl, opatrně se dotkl hlavy a vydal se na obchůzku palouku. Ze šepotu zaznívajících z talismanu lovil nanejvýš jednotlivé slabiky, ale tón byl evidentní. Sřídál pochvalu s nespokojeností.

Záleželo to na směru, kterým kráčel. Výzvy a pochvaly zaznívaly jen z jedné strany, hněvivé mručení při chůzi kamkoliv jinam.

Za čtvrt hodiny Xin přesně určil směr, z něhož zaznívalo volání. Okamžitě se vydal na schůzku s čarodějem. Šel k jihovýchodu. Za ním na slunci dohořovaly pozůstatky upíra.

Po přepravě přes Bezejmennou řeku dorazila legie knížete Dargona k jejímu jedinému pravobřežnímu přítoku a pochodovala podél něj do hloubi Pustých hor. Vojsko se přesunovalo velmi pomalu. Nikdo se otevřeně neodvážil odporovat následníkovi trůnu, avšak důstojníci se snažili najít co nejvíc důvodů, jak pochod zpomalit. Vojáci si šeptali, že je vede šílenec do jisté záhuby, nikdo se však ani nezmínil o vzpouře. Ostatně se jednalo o řadovou legii suminorského království, složenou z pěti tisíc dobrovolníků, kteří přísahali, že v případě nutnosti půjdou s královým jménem na rtech třeba až do pekla. A nyní se zdálo, že tam opravdu jdou. Mlčenlivá kolona se sunula co noha nohu mine mezi kopci jako gigantický pohřební průvod.

Dargon se nevzrušoval. Stále hovořil o obklíčení Ostrovanů, někdy o cti a zbabělosti, a důsledně vedl legii tam, kam mu nakazoval jeho vnitřní hlas. Kníže chvílemi působil dojmem sebejistého vůdce, který se úmyslně pouští do zdánlivě šílené akce, aby nepříteli zaskočil. Právě to nejvíc mátl velitele manipulů, kteří sice měli značné pochyby, ale neodvážili se rozhodnějšího odporu.

Mág-Pavouk shora a z dálky pozoroval legii kráčející na smrt. Nechtěl zaútočit kdekoli, ale na takovém místě, kde žádný Suminořan Kostějovi neunikne. V magických zprávách existovalo hlášení, jak rota karijských žoldnérů cestou z Amizaru do Radaganu narazila na Kostěje, který vylezl z Pustých hor. Zachránil se jen čaroděj, který rotu provázel, takže vznikl odborný popis události. Kostěj nebyl velký a karijský oddíl měl necelou padesátku mužů. Hlášení Pavouka zaujalo a umožnilo mu odhadnout, jak velký má být Kostěj, aby si poradil s celou legií. Nyní vedl netvora potřebných rozměrů. Nejdůležitější však je, aby nezůstal žádný svědek. Pavouk chtěl být slavný, ale ve vhodné době. Po takové hostině Kostěj zmnohonásobí svou sílu a člověk, který ho bude ovládat, bude pro císaře Ostrovanů přinejmenším rovnocenným partnerem... Ale to má ještě čas. Nyní bylo potřeba, aby suminorská legie prostě zmizela beze stopy! K místu určenému pro léčku jí zbývaly tři dny pochodu.

Pavouk obdržel informaci, že upír vyslaný na Redrena se nevrátil natrvalo do hnízda, odkud vyrazil, a

místo toho směřuje na jih. To sice mág neplánoval, avšak tato komplikace byla příliš bezvýznamná, než aby ho trápila. Zprávy od upíra byly nejasné. Vůdčí amulet byl zřejmě poškozen, takže démon se částečně vymkl kontrole. Tomu se dalo snadno zabránit, a pokud ne, postačí jedno zaklínadlo, aby uvolnilo sílu soustředěnou v amuletu, která okamžitě zneškodní už nepotřebného pijáka krve.

Černokněžník vydal příslušný rozkaz a Kostěj ho poslušně následoval do vyhlédnutého údolí.

Xin běžel celý den a celou noc. Nepocíťoval únavu ani sebemenší úbytek sil. Udivovalo ho to a současně zneklidňovalo. Dosud nikdy neměl tolik energie. Uvažoval, odkud se vzala. Nevzpomínal si, že by v poslední době jedl něco zvláštního... Není to vedlejší příznak zakletí? Toto vysvětlení by bylo přijatelné, kdyby neměl v paměti podezřelou mezeru. Něco na dně vědomí mu našeptávalo, aby se nepouštěl do této tmy zapomnění. Poslechl a namlouval si, že má důležitější úkol.

Rohirrský Prales upírů pomalu řídí. Palouky zarostlé stepním rostlinstvem se vyskytovaly stále častěji a byly stále větší. Po poledni druhého dne, kdy opustil hnízdo upírů, les skončil docela a na obzoru se objevily vrcholy Pustých hor. Kočkodlak nadále nepocíťoval žádnou únavu. Pádil rychlostí dostihového koně. Lhostejně míjel kořist - jeleny a medvědy, které v mládí lovil. Přeskakoval potoky, aniž se napil alespoň pár doušků.

Najednou však zaryl drápy do země a stanul jako přibitý.

Pocítil Přítomnost.

I když... Ano, byla to Přítomnost, ale naprosto jiná než všechny, se kterými se dosud setkal. Nedokázal identifikovat démona, který tyto vlny vysílal. Byly takové měkké, milé... každá Přítomnost vždy obsahovala hrozbu a varování, tato ne. Xin zapochyboval o správnosti svých pocitů. Nesmírně zaujat se rozhodl odbočit na chvíli z cesty a prozkoumat tento úkaz.

Nemusel putovat daleko. V hlozím zarostlé rokli, v maličké chatičce z kamene a se střechem z rákosu, našel tělo starce.

Byl to mrtvý poustevník a až do konce svých dnů žil v souladu s lidmi, bohy, zvířaty i přírodou v obou podobách. Nebylo v něm nenávisti, netížila ho žádná kletba ani touha. Když tedy krátce po smrti se jeho těla zmocnila síla Ona, nastávající Proměna nebyla proměnou démonickou. Vlastně je třeba říci, že Proměna tentokrát probíhala bez poruch, které ve většině případů vedou k přízrakům.

Kočkodlak okouzleně přihlížel. Proměna nejenže zastavila rozklad poustevníkovy mrtvoly, ale vedla k tomu, že staré, svraštělé tělo začala nahrazovat jemná, bílá tkáň. Jako by se ze staré kukly líhla krásná, jako sníh oslnivá bytost. Ctihodný stařec po smrti umožnil vznik elfovi. Je to tak neobvyklá a vzácná událost, že její svědky lze spočítat na prstech, a pečlivě se zaznamenává do magických análů. Nikdo neví, co elfové dělají a jak žijí. Jen málokdo chápe a věří, že síla Ona dokáže vytvářet také krásu a dobrotu.

Když se Xin dost vynadával na elfa, který se zrodí za týden nebo dva k novému životu, vycouval z chaloupky a opustil ji. Udiven a omámen spěchal vlastní cestou. Jistou dobu se domníval, že setkání s mírnou nadbytosť zůstane jen příjemnou vzpomínkou. Mýlil se. I tak krátký pobyt v přítomnosti ještě nehotového elfa měl trvalé následky. Zlo v kočkodlakovi bylo utlumeno. Zdroj neumdlévající a zneklidňující síly, který až dosud poháněl jeho tělo, se náhle začal vyčerpávat. Po několika dalších hodinách běhu Xin pocítil první známky únavy.

K horám bylo ještě daleko.

Údolí vypadalo bezpečně a dalo se jím projít. Tábor se v něm rozbít nedal, na to bylo příliš úzké, avšak stačilo pochoduujícímu vojsku. Svahy vypadaly dost strmě, ale to nebyl důvod k neklidu. Že se jedná o past, se ukázalo až po půldruhé míli pochodu. Zemětřesení kdysi přehradilo údolí stěnou zřícených skalních bloků, a zdolat ji bylo nemožné bez lan a žebříků. Zával ležel za jednou ze zatáček, takže byl viditelný až ze vzdálenosti dvou set kroků.

Mág-Pavouk umístil Kostěje na hranu horského pásma na severozápadu údolí. Démon ležel nehybně a čekal na znamení svého pána. Až se legionáři stěsnají před překážkou, netvor se na ně vrhne jako lavina lebek a hnátů, odřízne jim jedinou ústupovou cestu a pustí se do nich. Černokněžník nechtěl použít Kostěje příliš brzy, osobně se tedy vypořádal s průzkumníky vyslanými napřed tak, že na ně poslal malé, jedovaté pavouky. Poslouchali svého pána stejně jako Kostěj a kníže Dargon, který vedl legii přesně tam, kde na ni čekali.

Zabití horského medvěda bylo omylem. Krev ani maso zvířete neuspokojily Xinův hlad a nevrátily mu síly, rozhodně ne tak, jak očekával. Když se mu medvěd ocitl v cestě, kočkodlak bez rozmýšlení zaútočil. Prvním úderem povalil zvíře na zem a ihned se mu zakousl do krku, přímo do tepny. Medvěd byl příliš pomalý, než aby zasáhl nadpřirozeně rychlého démona. V dalším okamžiku Xin skočil kořisti na záda a dobře mířenou ranou tlapy do krku přerazil medvědovi míchu. Přiskočil k ochromenému tělu a pil krev tryskající z hrdla.

Nechutnala mu.

Připadala mu jako mizerná náhražka něčeho... Nevěděl čeho. Musel se přímo nutit, aby ji vůbec spolkl. Neuvěřitelné, vždyť medvědi krev vždycky miloval. Podobně mdlá a nechutná byla játra. Maso už nezkoušel. Opustil načatou mršinu a vyrazil dál. Ztratil hodně času, navíc ho ten krátký boj unavil víc, než čekal. Uběhl míli a nečekaně začal zvracet. Jeho organismus se dožadoval naprosto jiného pokrmu. Netušil jakého, ale to, co cítil, bylo přímo touhou po droze a každou chvíli to sílilo. Současně mu ubývalo sil. Stále pomaleji a stále s větší námahou překonával další srázy a průsmyky Pustých hor. Polštářky na tlapách mu začaly krvácet.

Mág-Pavouk už nepochyboval, že upír se po návratu z Katimy vymkl kontrole a nyní pronásleduje jeho. Zatím se nemusel ničeho obávat, podivné bylo jen to, že šel tak rychle, že musel jít i ve dne. Byl nyní tak blízko, že by mohl narušit zničení Dargonovy legie. Vlastně by měl neposlušného démona zničit už na dálku, ale Pavouk ho chtěl napřed vidět. Černokněžník byl zvědavý, jak vypadá upír po několika dnech cesty na denním světle a co ho k tomu vlastně přimělo. Nedomníval se, že mu to zabere tolik času, aby mu to nedovolilo vypořádat se Suminořany. Jen se musí patřičně připravit na upíra i legionáře.

Xin, který běžel po hřebenu, zahlédl dole pochodovat vojáky a užasl. Exploze hladu a žízně ho málem připravila o smysly. To však nebylo nejhorší. Pochopil, že touží po lidské krvi. Toto vědomí ho vyděsilo i ochromilo. Jen kvůli únavě nepodleh silnému nutkání okamžitě seběhnout do údolí a vrazit špičáky do hrdla nejbližšího vojáka. Takže nedávno pil lidskou krev... Kdy? Kolik? Kolikrát? Jak k tomu došlo? Nenalézal jinou odpověď kromě drtivé jistoty tohoto faktu. Co teď? Pronásledoval černokněžníka, který na krále poslal upíra, ale proč? Aby se pomstil nebo aby ho sežral. Při této myšlence mu sliny začaly vytékat z tlamy v dlouhých, lepkavých pramínkách. Xinův děs se zdvojnásobil. Věděl, co se stane, pokud opět okusí lidské krve. To bude definitivní konec jeho lidské stránky. Musí se okamžitě vrátit. Zalézt do rohířských houštin, kam lidé nikdy neprijdou, a tam žít se zbytkem svobodné vůle, která mu ještě zůstala. Vlastně to může udělat. Upír je mrtvý, král se uzdraví, Xin tedy musí chránit ostatní lidi před sebou samým. Černokněžník nestojí za to, aby kvůli němu ztratil duši...

Kočkodlak se vrátil lidské podoby a vytrhl si ze spánku amulet. Zabolelo to. Roztržitě rozmázl krev, která mu stékala po tváři, a otočil se. Vracel se tam, odkud přišel.

Nesnadno je odcházet od vytouženého pokrmu, ale pokud ještě má vůli to dokázat, musí to učinit co nejrychleji. Měl pocit prohry, ale přijal jej s úlevou. Lepší než krvežíznivý amok. Uvažoval, kam jít. Do Stařeniny chalupy?

Za těchto úvah ušel několik desítek kroků, když ho najednou uhodilo silné volání Přítomnosti. Xin se zastavil. Někde nedaleko se probudil neobyčejně silný démon. Po chvíli rozpaků kočkodlak spatřil Kostěje. S náhlým podezřením pohlédl do údolí. Vojsko se blížilo k démonově skrýši... Pochopil. Nejprve král, nyní legie... To měnilo celou situaci. Jeden zdivočelý kočkodlak byl menším zlem než smrt pěti tisíc mužů a ztráta provincie. Teď už může, dokonce musí okusit černokněžníkovu krev, potom ať se děje, co chce...

Náhlá rána a koule žlutého plamene opodál jím trhly, až nadskočil. To vybuchl odhozený vůdčí amulet. Skála do vzdálenosti jednoho lokte se roztavila a hořela. Kdyby ho měl v hlavě, z jeho těla by zůstala jen dolní polovina... Kočkodlak vyrazil původním směrem. Neměl už přesné pokyny kudy se dát, ale nepochyboval, že Černokněžník je na stejném hřebenu někde před ním.

Za několik minut dorazil ke Kostějovi. Horský démon měl příkaz "čekat", nereagoval tedy na přítomnost příbuzné bytosti, přestože silný koberec kostí pod Xinovými nohama praskal a křupal. To, že se nejedná

o obyčejné úložiště tělesných pozůstatků dokazovala skutečnost, že některá žebra a hnáty přilnuly ke skalám nebo zaujaly pozice popírající gravitaci. Všechno kolem Xina chrastilo a praskalo jako hromada elektrizovaných kousků jantaru a pergamenu. Síla, která kosti spojovala, pouze čekala na dovolení, aby se vrhla na legionáře, pochodující o tři sta kroků níž.

Kočkodlak prošel Kostějem. Vyhlížel místo, odkud Černokněžník může mít dobrý přehled po celém údolí.

Dole čelo legie právě dorazilo k nepředpokládané překážce. Když neklidní velitelé manipulů přiběhli s tou zprávou k Dargonovi, kníže najednou zesinal a omdlel. Zdálo se, že ho něco dusí. Za okamžik se roznesla zpráva o nálezu mrtvých průzkumníků...

Mág-Pavouk seděl na maličké plošině obklopené skalami. Před ním žhnul malý ohýnek, ve vzduchu se vznášel umělý pavouk - blýskal se zlatem a drahokamy. Mág napjatě pohlížel do údolí, pak opět zavíral oči a meditoval. Touha po lidské krvi byla už tak silná, že svět v Xinových očích ztratil barvy. Všechno překryla růžová mlha.

Kočkodlakovi však zbylo tolik rozumu, aby zaútočil v okamžiku, kdy černokněžník opět zavřel oči.

Mág-Pavouk viděl se zavřenýma očima víc než s otevřenýma. Xin vyskočil z úkrytu za skálou a současně se mezi ním a černokněžníkem materializoval odpudivý nahý poločlověk - polopavouk. Hlavu pokrývaly pavouci chloupky, z tváří vyrůstaly mnohačláňkové panožky zakončené háčky, monstrózně roztahená ústa vyplňovaly špičáky a nad nimi čněla klepeta ohnutá kolmo proti sobě. A nad tím vším pak oťfesené lidské, smutné oči. Netvorovy ruce připomínaly lidské, měly však pět či šest kloubů a chlupaté dlaně. Zbytek tvořilo obyčejné lidské tělo - s výjimkou podbřišku, kde se místo přirození pohyboval pár krátkých, silných kusadel.

Kočkodlak iluzi ignoroval a vrhl se přímo na mága. Soupeř udělal chybu, neboť vytvořil pouhou vizi netvora, bez pocitu Přítomnosti. Černokněžník efektním saltem dozadu unikl Xinovým drápům, ale zaskočen zapomněl na umělého pavouka zavěšeného nad zemí. Kočkodlak ho reflexivně srazil tlapou do ohně. Amulet upravený pro dálkové řízení Kostěje se rozstříkl v jiskry. Mág-Pavouk zuřivě zaklel při zjištění, že musí ohromného démona řídit osobně, a unikl mezi balvany. Xin bez rozmýšlení skočil za ním, ale silný úder ochranného zaklínadla ho odmrští zpátky. Dopadl ztěžka na hřbet a zamáčkl do země dohasínající zbytky pavouko - lidské iluze.

Pracně se zvedl. Cítil se mimořádně unavený a rozlámaný. Ztratil sílu do té míry, že v okamžiku pádu Proměna ustoupila. Kočkodlak se stal mimořádně hubeným mužem, mučeným šíleným hladem, který nemohlo zahnat žádné normální jídlo. S maximálním úsilím přeměnil ruce od zápěstí v tlapy, vysunul drápy a vyrazil za černokněžníkem. Předpokládal, že Mág-Pavouk jde ke Kostějovi, chtěl mu tedy odříznout cestu.

Protivník ale předvídal jeho kroky a čekal na něho v záloze. Xinův kočičí sluch zachytil šum srdce tlukoucího za blízkou skalkou a kočkodlak před dalším krokem zaváhal. Nebýt toho, kulový blesk by ho zasáhl přímo do obličeje. Ohnivá koule prolétla píd' před ním, oslepila jej, udeřila do kamene, odrazila se a rozpadla ve svazek maličkých blesků, z nichž jeden zasáhl kočkodlaka do boku. Xin zavřeštěl a upadl. Celou levou nohu a břišní svaly mu zachvátila křeč. Pokusil se odplazit, ale při pohledu na přicházejícího Pavouka znehybněl.

Čaroděj si pohrával s malým kulovým bleskem, který mu syčivě poletoval mezi nataženými dlaněmi. Stanul nad kočkodlakem. Na okamžik vypadal, že chce něco říct, ale upustil od toho a pouze rychlým pohybem otočil dlaně. Koule světla zasáhla Xina doprostřed prsou. Opletly ho modré pramínky a celé tělo se okamžitě vypjalo do oblouku, v němž se dotýkalo země jen patami a zátylkem. Vlna šílené bolesti zdrtila kočkodlakovu mysl, ale nezhasla vědomí. Jeho démonická přirozenost pro něj víc učinit nemohla. Oblouk se pomalu narovnával, jak křeč svalů ustupovala.

Černokněžník sáhl k pasu pro zbraň, aby protivníka dorazil. Nahmatal jen obyčejnou dýku, takže to vzdal a opět vykřesal ze vzduchu kulový blesk, tentokrát mnohem menší než oba předchozí. Také Mág-Pavouk po třech týdnech beze spánku musel šetřit silami. Pociťoval únavu i navzdory spoustě zaklínadel, kterými se obklopol pro povzbuzení mysli i vůle.

Koule soustředěné energie švihla kočkodlaka přímo mezi oči, ale jeho ústa současně pronesla nějaké slovo. Xin netušil co znamená ani jak ho napadlo. Stačilo, že působením zaklínadla se mu kulový blesk

ještě před obličejem rozpadl na blesky. Modré jehly se zabodly přímo do zřítelnic. Kočkodlak neviděl a proto nespátl zlobnou grimasu na obličej Mága — Pavouka. Podle černokněžníkovy záměru měl blesk propálit Xinovu hlavu naskrz. Pavouk nepochopil, co bylo příčinou neúspěchu. Usoudil, že asi udělal nějakou chybu. Zaklínadlo sestavil automaticky, kvůli únavě nekontroloval jednotlivé složky. Chvilí stál nad kočkodlakem a uvažoval, co má udělat, a vtom si uvědomil, že Suminořané záhy začnou ustupovat ze slepého údolí, vložil tedy na soupeře kouzlo, které mu znemožňovalo Proměnu. Usoudil, že to postačí, a vrátil se k Kostějovi. S kočkodlakem se vypořádá později...

Ten se po chvíli převálil na bok. To bylo jediné, co dokázal. Ještě stále se mu nevrátil zrak, a jak svaly opouštěla bolestivá křeč, plnila je ochablost. Věděl, že musí vstát a bojovat, ale za této situace bylo těžké vymyslet nesmyslnější nápad. Navíc z neznámého důvodu naprosto zapomněl, co má udělat, aby došlo k Proměně. Veškeré tyto znalosti pohltila podivná ztráta paměti. Musí někde získat síly. Kdekoli... Myslel na krev.

Horký doušek lidské krve... Vrátil se hlad, a přímo mu zkroutil útroby. Díky tomu dokázal pokleknout. Tento malý úspěch ho zbavil všech zábran. Krev... Krev... Krev...

Střídavě se plazil nebo lezl po čtyřech, jako poutník na poušti k jedinému zdroji vody. Musí dojít k Pavoukovi! On je tím vytouženým zdrojem... Krev, krev, krev!

Proměna nenastávala, ale žízeň byla stále silnější, přemáhala únavu, dovolovala zapomenout na bolest, dodávala sílu...

Krev! Krev! Krev!

Stal se zvířetem, přestože mu z kůže nevyrašil ani chloupek kočičí srsti. Čich se zostřil. Pocítil černokněžníkův pach, vůni jeho potu a... krve.

KREV!!!

Přišel ke skále, o kterou se Mág-Pavouk náhodou škrábl. Kapičky krve ani nebyly pouhým okem viditelné, ale Xin jako šílený začal olizovat drsný kámen. Na jazyku pocítil bodnutí: jedno... druhé... víc ne...

Černokněžník se vyškrábal na skalní jehlu, aby vyhodnotil situaci v údolí. Byl nejvyšší čas vyslat Kostěje. Démon spočíval ve vzdálenosti dvanácti kroků. Musí přijít ještě blíže, aby impuls mágovy vůle pohnul záplavou kostí. Čaroděj po sestupu ze skály zlobně sykl; místo, kde ležel Kostěj, se nehodilo k pozorování. Zdálo se, že neuvidí fascinující podívanou, nebo přinejmenším její část, což Mága — Pavouka rozzuřilo. Slíbil si, že jako náhradu zvláště pečlivě zúčtuje s tím šíleným Redrenovým kočkodlakem, zaplatí za drzou opovázlivost! Avšak nyní je nejdůležitější Kostěj. Musí si pospíšet, protože Suminořané se právě otočili k návratu.

Popošel blíž. Skalní hřbet byl v tomto místě hodně úzký. Vpravo údolí s legionáři, vlevo suť na svahu hluboké, tiché rokle. Kostěj ležel přesně mezi srázy.

Mág-Pavouk stanul u démona. Nenadálý šelest za zády ho donutil, aby se ohlédl. Ostrý kámen zasáhl Pavouka do hlavy, roztránil mu lebku a vrazil úlomky kostí do mozku. Xin chraptivě zařval a opět udeřil kamenem, který třímal v ruce. Kočkodlak byl v lidské podobě, avšak oči mu planuly fialovým žářem. Touha po krvi uvolnila bestii, která s ohledem na kouzlo nedokázala proměnit tělo, zato plně ovládla mysl i duši. Touha se stala zdrojem síly.

Kámen dopadl podruhé a rozrazil mágovu tvář.

A opět, další rány do ramen, hrudi, krku, očí... Xin bušil jako zběsilý. Zaskočený čaroděj ucouvl. Nejvíce na něho nezapůsobily rány, ale neuvěřitelný amok a šílenství kočkodlaka, uvězněného v lidském těle.

Mág-Pavouk zažil už mnohé, ale zde narazil na živel, který bylo možné přirovnat jen k výbuchu sopky.

Krví zalitý Černokněžník ztratil rovnováhu. Bezděky přivolal Kostěje a spadl do rokle za sebou.

Ohromný horský démon poslušně následoval svého pána.

Suminořští legionáři zaslechli hluk skalní laviny. Neklidně zvedli hlavy, ale rychle se uklidnili - lavina padala do některého z vedlejších údolí. Byla to příznivá skutečnost, takže nikdo si nevšiml, že ozvěna této laviny zní výrazně tišeji a silně chrastí...

Při pohledu na pád zdroje vytoužené krve do rokle se Xin chtěl vrhnout za Mágem — Pavoukem, ale Kostěj mu to překazil. Horský démon zachytil zlomek černokněžníkovy myšlenky o nepřátelském kočkodlakovi. Příkaz nebyl příliš výrazný, přesto Kostěj, zvyklý plnit rozkazy, uhodil Xina menší částí

své síly. Na okamžik měl pocit, že ho drtí pěst. Přestal dýchat, kosti zachrastily, zakrvácený kámen mu vypadl z dlaně a po skále tekoucí proud běložlutých kostí jej smetl. Protože Kostěj nedostal další pokyny, nevzal kočkodlaka s sebou, ale podle svého zvyku odstrčil druhého démona co nejdál. Xin spadl z hrany hřebene a kutálel se svahem dolů k legionářům, kdežto Kostěj a Mág-Pavouk skončili ve vedlejším údolí.

Kočkodlak narážel na kameny, kmeny stromů, křoví. Už v polovině dráhy z něj vyprchalo šílenství. Další bodnutí bolesti zahnały zvíře do podvědomí. Opět se stal utýraným, nelidsky znaveným a hladovým mužem. Poslední výbuch amoku vyčerpал zbytek nadpřirozených sil. Nebýt výtvořem Ona, zemřel by. Rány způsobené ostrými hranami skal nekrvácely, ale také se okamžitě nezavíraly. Měl štěstí, že se kutálel po drobném štěrku, jinak by měl tělo na cáry stejně jako oděv.

Dole ho obstoupil zástup vojáků. Kočkodlak zbytkem vůle vyčkal, až se objeví některý důstojník. "Jsem kapitán Xin, velitel královny gardy," zalhal v přesvědčení, že zpráva o jeho sesazení sem ještě nedorazila.

"Ten kočkodlak?!" uslyšel jako odpověď. "Co tu děláš, pane?!"

Xin se neúspěšně pokusil zahlédnout obličej mluvčího.

"To je dlouhá historie..." zašeptal a konečně ztratil vědomí.

Mág-Pavouk přežil. Jistě, měl rozbitou hlavu, po šíji mu stékala krev a mozkomíšní mok, myšlenky však zůstaly nadále jasné. Navzdory šílenství byl kočkodlak příliš slabý, než aby ho zabil. Černokněžníka značně zohavil, ale nezničil mu žádné důležité orgány. Rána na hlavě Pavouka zneklidňovala míň než zlomená noha, která znamenala, že ihned nenapraví svůj neúspěch a nebude moci následovat Suminořany. Jistou dobu bude muset věnovat léčení nejvážnějších zranění.

Černokněžník se začal opatrně vyhrabávat z hromady kostí, kterou ho Kostěj zasypal.

Návrat chaosu

"Poslyš, bohobojnosti..." Redren přerušil řeč, aby si namasíroval šíji. Rána se zajizvovala a střídavě svědila a páčila. Jen stěž si ubránil, aby se divoce neškrabal, a to královo podráždění jen zvyšovalo. "Za pouhou polovinu toho, co jsi nadrobil, bys měl viset za..." Monarcha nedokončil, protože si vzpomněl, že Rehovi kněží po iniciačních obřadech nemají to, zač je toužil pověsit.

Velekněz Bero usoudil, že není vhodná doba připomínat Redrenovi význam svého úřadu, pokorně stál a poslouchal.

"Ale teď mám větší potíže," prohlásil král, "a není čas na pořádnou zábavu..."

"Výsosti, to bylo politováníhodné nedorozumění..." Bero se domníval, že uspěl a proto se rozhodl promluvit.

"Opravdu?" Redren si znovu promnul krk. "Takže tě nechám narazit na kůl a hned potom prohlásím, že došlo k nemilému nedorozumění. Dám tě sundat a nejlepší chirurgové udělají všechno, aby ti zachránili život. Co ty na to? Po tom zákroku ti každý z tvých věrných zaklínačů a přívrženců bez problému vlez do zadku celou hlavou. To sis vždycky přál, ne?"

Bero nehodlal řešit, jestli král žertuje nebo mluví vážně, mohl by se totiž fatálně zmýlit. Sklopil hlavu.

"Prosím o prominutí, nejjasnější pane."

"Prominutí?" užasl Redren. "Já ti dám prominutí! Ani na chvíli se k tobě nesmím otočit zády a mám ti prominout? Prominout zradu, kterou máš v krvi? Ať mi učení filozofové poví, jak to mám udělat?!"

Velekněz mlčel.

"Teď musím opustit Katimu," navázal král, "ale nechat tě v hlavním městě samotného je ryzí šílenství."

"Pokud přikážeš, pane, složím slavnostní přísahu..."

"Seru na tvé přísahy," procedil Redren ledově.

Bero zbledl a strachy ztuhl.

"Existuje jistý spolehlivý způsob, jak si zajistit tvou loajalitu," usmál se král jako dravec. "Sám jsem jej vyzkoušel..."

"Co máš... na mysli, pane?" velekněz se zlomil hlas.

"V podzemí sídla zaklínačů je vězněno několik upírů, které vaši zdatní obránci používají k zajištění temných zájmů a čas od času je vypustí do ulic Katimy, aby zdecimovali lupiče a zajistili si přízeň

obyvatel, kteří by jinak mohli celý tento cech pokládat za bandu darmojedů a intrikánů..."

"To je odporná pomluva," odvážil se namítnout Bero.

"Kdepak," popřel mímě Redren. "Gardisté se dnes ráno vydali do hradu zaklínačů a provedli tam pečlivou inventarizaci. Sice přitom došel k úhoně nějaký nábytek, ale výsledek je jednoznačný; ve sklepeních bylo pět upírů. Nyní jen čtyři, protože jeden netvor právě setrvává v paláci v péči mistra Jakuba..."

"Pane!" Bero málem zakňučel a padl na kolena.

"Když mohl král, můžeš i ty. Pochopitelně to zůstane mezi námi a v kruhu nejvěrnějších služebníků. Ujišťuji tě, že zbožný lid se nic nedoví."

Velekněz na všech čtyřech začal couvat.

"Stráže," zvýšil Redren jen nepatrně hlas.

Vstoupili čtyři gardisté, setník Zelito a Rodmin.

"Odved'te ho tajným průchodem k mistru Jakubovi," obrátil se král k setníkovi. "Ten už bude vědět, co má dělat."

"Rozkaz, Výsosti!" Zelito poslušně cvakl podpatky.

"Pane!" zaječel Bero, ale okamžitě dostal roubík. Za okamžik vojáci vyvěkli vzpouzejícího se velekněze a Rodmin zůstal s králem sám.

"Upíra vezmeme s sebou," nařídil král, "dohlédneš na něho."

"Rozkaz, Výsosti," uklonil se mág.

"Až nastane vhodná doba, zabiješ ho, a teď po..." Redren chvíli hledal výstižné slovo, "...po zákroku dohlédni, aby Bera převezli do sídla zaklínačů. Ať se bratříček Bert trochu potrápí tím, jak svým cvokům vysvětlit, že s probodnutím velekněze kulem je třeba trochu počkat. Ovšem v Rehově svatyni se budou upřímně modlit za úspěch naší výpravy proti Ostrovanům..."

"To je dobrý plán, Výsosti," prohlásil uznale Rodmin.

"Dobrá, dobrá," zavrčel král, "na lichocení mám souložnice, ty dělej pořádně svou práci. Vyrazíme okamžitě, jakmile bude vše hotové!"

Rodmin se hluboce uklonil a vykročil ke dveřím.

"Počkej," zastavil ho ještě Redren.

"Ano, pane?"

"Dohlížení na naše záležitosti ti zabere asi dvě nebo tři hodiny?"

"Přibližně, Výsosti. Můžu si pospíšet..."

"Nemusíš..." uvelebil se monarcha v křesle pohodlněji. "Viš, mágu, upíří horečka je opravdu hnusná ohavnost," dotkl se krku. "Zřejmě budu potřebovat dvojité obklad mladých, pevných řader... Oznam to mému hofmistrovi."

"Rozkaz, Výsosti!" Rodmin se široce usmál.

Té noci nastal úplněk. Xin se s vymknutými kotníky a rozbitým loktem nechal odnést daleko mimo tábor a požádal, aby byl ponechán o samotě. Po několika hodinách mu dlouho očekávané měsíční světlo zajistilo plnou funkčnost celého těla. Horší to bylo s Proměnou. K té došlo, ale provázelo ji silné hnutí mysli a touha po krvi. První hodinu v podobě kočkodlaka se Xin dokázal udržet co nejdál od tábořiště, kde spalo tolik lahodných krmí... Navíc mu něco nepříjemně svíralo mysl, jakási bytost nebo pocit rozštěpení...

Xin, neschopný se soustředit, kráčel dál od tábora. Nepříjemné pocity postupně začaly mizet. Nejdříve zapadla do podvědomí ona podivná bytost, potom, třebaže obtížně, začal mizet hlad. Sice se ještě vrátil v několika nesnesitelných vlnách, ale před úsvitem se kočkodlak opět stal vlastním pánem. Otočil se k návratu. Do ležení dorazil už jako člověk a hned po příchodu do přiděleného stanu si nechal přinést nejsilnější víno. To poněkud utlumilo pocit hladu. Xin usoudil, že do doby, než mu nějaký mág pomůže, bude neustálá mírná opilost nejrozumnějším řešením. Kdysi se kdosi zmínil, že víno může nahradit krev... Když alkohol začal působit, kočkodlak se převlékl a šel na poradu štábu. Už předtím vysvětlil velitelům manipulů, jakou past na ně nachystali, teď nastal čas vyrovnat se s Dargonovým šílenstvím.

Kníže se nedávno probral ze spánku a stále působil dojmem, že je pod vlivem cizí vůle. To znamenalo, že čaroděj stále žije. Situace nevypadala dobře.

Dargon seděl v čele stolu v poradním stanu a tupě zíral před sebe. Všech deset přítomných pětisetníků se tvářilo rozpačitě. Loajalita bojovala v rozumem - ten ovšem přikazoval okamžité odmítnutí poslušnosti.

"Zůstaneme tady a budeme čekat," opakoval kníže.

"Nač?!" nevydržel jeden důstojník. "Až nás napadne Kostěj?"

"Žádný... Kostěj... ne...ní," pronesl Dargon velice pomalu.

"Ale je, pane," odvětil Xin. "Viděl jsem ho a šlapal jsem po něm."

Následník trůnu s námahou zvedl oči ke kočkodlakovi, chvíli na něj beze slova pohlížel, pak se předklonil, udeřil čelem o stolní desku a znehybněl.

"Zase záchvat spavosti," prohlásil ponuře jeho pobočník. "Jsou stále častější..."

"Výsost není schopna velet legii," pravil Xin. "Jako velitel královské gardy v hodnosti tisícníka mám zde nejvyšší hodnost..."

"Budete plnit mé rozkazy!" probral se najednou Dargon. Po tomto výkřiku lapal po vzduchu jako ryba.

"Tváří v tvář nepříteli, ať jsou to lidé nebo démoni, nebudeme zbabělí!"

"Pro boj s démonem nemáme zbraně," namítl někdo.

"Máte mužná srdce bojovníků. A tohoto vzbouřence." ukázal na kočkodlaka, "pověsit!"

"Jak račte," odsekl Xin. "Mně to neublíží. Pokud si pánové důstojníci přejí, další porady se můžu účastnit jako oběšenec. Jenom bych prosil o tabulku a něco na psaní, protože s mluvením budu mít potíže..."

Nikdo se nepohnul.

"Nevydal jsem nějaký rozkaz?" zeptal se Dargon. Nebyla to pobídka, ale docela upřímný dotaz. "V podstatě tady musíme zůstat, protože opustit tak znamenitou strategickou pozici by znamenalo zradu..."

Slova následníka trůnu už nikdo neposlouchal. Všichni napjatě pozorovali jeho obličej. Kníže děsivě zbledl, rty mu zmodraly, na krku se objevil fialový pruh.

"Povinností legionáře je zachovat věrnost přísaze bez ohledu na okolnosti," kolem Dargonových očí se objevily modrozelené skvrny. Nehty nervózně gestikulujících rukou zčernaly.

Přítomní zatajili dech.

"Je to vlastenecká povinnost vůči budoucím generacím! Budoucnost..." další slova nezazněla, přestože se rty knížete pohybovaly dál. V nosu mu vytekla tmavá tekutina. Stan naplnil mrtvolný puch. Pruh na Dargonově hrdle úplně zčernal, kůže podél něj praskla a odhalila potřhané svaly, ústa zaplnil opuchlý jazyk. Rozkládající se mrtvola vstala od stolu a zvedla pravou ruku ve výstražném gestu. Potom jako pohozený hadr spadla na zem.

Někdo se hlasitě uprdl. Dargonův pobočník si zakryl ústa a vyběhl ze stanu.

"Pánové," prohlásil Xin, "myslím, že vám velel muž už dva týdny mrtvý..." Chvíli vyčkal. "Jeho důstojnost následník trůnu Dargon, kníže Kemru, byl úskočně zavražděn, uškrcen za okolností, které objasní vyšetřování. Ted' asi půjdeme na čerstvý vzduch..."

Nemusel to opakovat dvakrát.

"Co uděláme?" zeptal se pětisetník jménem Najstito, když se shromáždili v kroužku nedaleko stanu.

"Co nejrychleji opustíme toto proklaté údolí," odpověděl kočkodlak.

"Musíme pohřbít knížete," nadhodil někdo.

"Nemáme čas," prohlásil Xin. "Kostěj se může každou chvílí vrátit. Ať dobře uzavřou stan. Důstojnost zde chtěla zůstat, tedy zde zůstane..."

"Co dál?"

Kočkodlak se mírně usmál.

"Když už jsme na této straně Bezejmenné řeky, využijeme toho. Vyrážíme k Oceánu. Ostrované se vylodili v Pustých horách, musíme tedy zaútočit na jejich základnu..."

Velitelům manipulů se zableskly oči.

"Do díla, pánové!" zavelel kočkodlak.

Mág-Pavouk musel přestat s nekromantickou manipulací s Dargonovým tělem i myslí, protože měl v hlavě závažnější problém. Doslova v hlavě. Byla to rána, kterou mu zasadil Xin. Úlomky lebky vražené do mozku poškodily centrum řeči. Mág dobře znal uzdravující zaklínadla, ale nedokázal je vyslovit, ba ani zašeptat. Recitování mohly nahradit patřičné amulety, ale Pavouk je neměl u sebe, zlomená noha pak

znemožňovala hledání. Pořád si ještě neuvědomoval důsledky této situace... Rozhodl se, že si ováže hlavu kusem utrženého šatu. Přitom spatřil na prstech, kterými se náhodně dotkl rány, nazelenalý hnis. Infekce...

Úporně se pokoušel vyslovit zaklínadla. Jazyk se pohyboval správně, hlasivky fungovaly, z mágových úst však vycházely jen neartikulované zvuky. Slova nechtěla, opustit mysl. Černokněžník se začal bát. Strach vzrůstal, jak si uvědomoval bezvýchodnost vlastního postavení. Bezradnost byla pocitem, který dosud nikdy nepoznal. Nedokázal ho snést. Po několika hodinách se strach změnil ve zděšení a zděšení v čirou hrůzu, když koncem druhého dne od souboje na hřebenu Mág-Pavouk zjistil, že má horečku. To už znamenalo rozsudek pomalé smrti. Neodvolatelný a ponižující. Zpanikařil. Začal se zmítat jako odsouzenec. Bušil pěstmi do skály. Když mu posléze došly síly, ucítil smrad vlastních výkalů. Povolily svěrače.

Po opuštění údolí — pasti zamířila první pyrijská legie pod Xinovým velením přímo k jihu. Tentokrát nebylo třeba nikoho pobízet. Vojáci usilovně pochodovali celý den a celou noc jen s krátkými přestávkami na odpočinek. Druhého dne po poledni kočkodlak nařídil zastávku, na další cestu se pak vydali současně s úsvitem následujícího rána. Při západu slunce průzkumníci spatřili Jižní oceán a ústí Bezejmenné řeky. Přiblížili se k nim v noci. Pochodová kolona legie se rozpadla na jednotlivé manipuly, které obsadily okolní rokli, údolí a pahorky a zaujaly útočné pozice. Podle Xinova rozkazu se rozvinuly na frontě dlouhé šest set kroků, ve vzdálenosti necelé míle od břehu oceánu. Za úsvitu kočkodlak v doprovodu několika důstojníků a průzkumníků vystoupil na pahorek, z něž měli nejlepší výhled na místo vylodění Ostrovanů.

Suminořany čekalo rozčarování.

Ve vodách zálivu kotvilo čtyřicet osm válečných lodí, z toho tři dvoutrupové "biče moře". Bohužel všechny byly nejméně pět set kroků od břehu, pro pěší těžkooděnce tedy naprosto nedosažitelné. A na pláži se mezi několika narychlo postavenými baráky hemžilo asi sto lidí. Jednalo se zřejmě o sklady, zatím většinou prázdné, což dokazovaly stráže, postavené jen místy. Čelní útok byl za této situace nesmyslný a současně riskantní, když se vzala v úvahu možnost ostřelování břehu z lodních metacích strojů.

Někdo tiše zaklel.

"Co uděláme?" otázal se pětisetník Najstito, žilnatý hubeňour a velitel čtvrtého manipulu, poslední tři dny Xinova pravá ruka. "Nemůžeme čekat moc dlouho. Přítomnost pěti tisíc vojáků zjistí brzy..."

Kočkodlak svažil obočí.

"Musím to promyslet," zachmuřil se.

Mág-Pavouk chcípal jako psisko utlučené klackem. Po třech dnech od zranění ho horečka připravila o rozum. Mozek zachvácený gangrénou začal otékat. Z rány vytékal hnis, vyplavoval úlomky kostí a trhal lebku. Kouzla, která dosud podporovala mágovu mysl, nedokázala zvládnout hnilobný jed. Postupující infekce rychle přemohla všechny imunitní bariéry. Drobné oděrky a škrábance se změnily ve zjištěné rány, které se každou hodinou zvětšovaly. Mág-Pavouk žil a hnil současně. V těchto podmínkách začala agónie docela nenápadně. Tělem černokněžníka začala zmítat nepravidelná škubnutí. To se Kostěj rozložený o několik desítek loktů dál začal vysvobozovat z moci mistra magických sítí a současně se snažil z něj učinit součást sebe sama. V jednu chvíli odpor bývalého pána ustal. Tělo Mága — Pavouka, vlečené na neviditelném řemenu, klouzalo po dně údolí, až jako beztvářá hmota přilnulo k vnějšímu obalu horského démona. Tak vypadal mágův konec.

Současně s černokněžníkovou smrtí přestala působit všechna jeho kouzla. Rozpad se především týkal jeho největšího díla, totiž Sítě, která držela na uzdě narušenou magii Pustých hor. Daleko od místa smrti Mága — Pavouka, ze skalní jehly obložené zaklínadly, zarsřely jiskry. Skála chvilku planula studeným ohněm, vzápětí se s rachotem rozpadla v obláček prachu. Uvolněná kouzla rozdrtila kámen napadrt'. Jako kdyby gigantická a současně neviditelná pěst udeřila do země, shrábla současně kameny i mraky a hnala je k jihu. Mraky vytvořily černou, rychle rostoucí hradbu, která chrlila kroupy a blesky. Začaly padat skalní laviny, poslušný sil tlačících je k Jižnímu oceánu. Vítr se změnil ve vichřici; stočená do tuctu smrští také pádila na jih. Magická živelná pohroma každým okamžikem nabývala na síle a prudkosti.

Země se otřásla. Z pahorku, odkud pozorovali nepřátelskou flotilu, začaly padat kameny.

"Už nám vážně chybělo jenom zemětřesení," procedil Xin.

"To je něco horšího, pane," odvětil Najstito, "pohlédni na mraky!"

"Jako by je hnalo něco silnějšího než vítr..." uvažoval kočkodlak. "Co to může být?"

"Slyšel jsem, že Ostrované před vyloďením vložili na hory nějaká kouzla, která spoutala zdejší magii," řekl pětisetník. "Nezemřel ten zraněný čaroděj, se kterým jsi bojoval, pane?"

"To je možné," usoudil Xin.

"Takže se jeho dílo rozpadá. Raději odtud odejdeme, než nás dostihne divoká magie. Dej rozkaz, pane, k návratu za Bezejmennou řeku, tam vyhledáme Ostrovany."

"Počkej!" Kočkodlak v duchu listoval stránkami přečtených magických traktátů, které mu zapůjčil Rodmin.

"Víš, co se stane, až magická Síť praskne?"

"Jeden z mágů v Dine se zmínil, že vznikne velká vlna..." broukl Najstito.

"Utržený okraj Sítě nyní letí horami a žene všechno před sebou... Až uhoří na moře, odhodí spoustu vody jako velký odliv..."

"I s jejich loděmi," pronesl spokojeně Najstito.

"Ne, Najstito, lodě jsou zakotvené, sednou tedy na dno. Jestli se k nim dostaneme dost rychle..."

"Pane, snad nechceš... To je čiré šílenství!"

"Právě proto máme příležitost dobýt císařskou flotilu. Ať vojáci začnou dělat žebříky a osekávat kmeny, po kterých se dá šplhat."

Země se otřásla silněji.

"Ale ta magie nás smete!" protestoval Najstito.

"Když si připravíme úkryty na jižních svazích, přival se přežene nad námi."

Ostatní důstojníci napjatě poslouchali.

"Musíme kousek ustoupit, aby nás nezpозorovali," prohlásil kočkodlak. "Myslím, že máme na všechno asi dvě hodiny. Vyrážíme hned za přívalem. Neztrácejte čas!" popohnal podřízené.

Okamžitě seběhli z vršku. Během čtvrt hodinky celá legie připomínala mraveniště. Svahy vhodné k ochraně byly asi půl míle za současnými pozicemi Suminořanů. Pět tisíc mužů k nim vyrazilo a cestou kácelo stromy. Za pochodu odsekávali větve, silnější kmeny upravovali na ostrve, z tenčích vyráběli žebříky. Po příchodu na místo okamžitě začali vykopávat zemljanky, jámy, rozšiřovat nalezené jeskyně a skuliny. Pokácené stromy a žebříky nyní posloužily ke stavbě stříšek - ochran před kamennými lavinami. Pokrývali je štíty a plochými kameny, zesilovali své úkryty co nejvíce. Důstojníci i prostí legionáři pracovali společně jako v horečce. Xin změnil zápěstí v drápy a odlupoval kamenné pláty na střechy zemljanek.

Po uplynutí šesti čtvrt hodin legie zmizela pod zemí. Než nastala sedmá, slunce najednou zhaslo, zakryté mrakem černým jako saze. Do severního svahu kopců, za nimiž se Suminořané ukryli, uhořelo něco nesmírně těžkého.

Nějaká hmota se drtivě převalila přes vrcholky a padala k moři. Mohutně zahřmělo a současně zavyla smršť, splétající obrovské blesky do oslepujícího sloupu modrého ohně, který jako monstrózní bič šlehal úkryty legionářů. Z oblohy padaly kroupy a kameny velké jako lidská hlava. Všechny amulety a talismany se rozpálily. Magické blesky roztínaly povrch reality, ze skulin temnoty vyhlížely tváře přízraků a démonů. Jakási zářící stvůra vydrápla zpod skal dva vojáky a než zmizela v podsvětí, vhodila si je do tlamy. Hřmění a ozvěna vytvořily příšerný chechtot.

Náhle magické šílení skončilo. Černá stěna se přesunula k oceánu. Vykouklo kalné slunce. Kočkodlak nečekal, až se všechno zklidní, a vyskočil z úkrytu. Všude vzduchem vířil prach a vlekly se jakési stíny bez těl, která by je vrhala.

"Legie do boje!" zařval Xin ze všech sil. "Do útoku!"

Vstali, jako když na hřbitově vstávají mrtví. Odhodili kameny, popadli ostrve, žebříky a štíty. Nebyl čas vytvořit řady. Všichni se vrhli na pobřeží, jako by pronásledovali kvílející demony. Ovšem všichni muži kočkodlaka neuposlechli. Hodně jich zůstalo zaživa pohřbených pod kameny, sežehnutých a rozdrcených, mnozí zemřeli prostě nadpřirozeným strachem. Nikdo se po nich neohlížel.

Baráky postavené Ostrovany na břehu se v okamžení rozlétly na třísky. Lidé v nich zemřeli dříve, než pochopili, co se vlastně stalo. Neviditelná stěna magické síly potom vpadla do moře, vytvořila obrovskou vlnu a hnala ji k zakotveným lodím.

Mág — Krab, přítomný na jednom z "bičů moře" včas pochopil, co se chystá. Smrt bratra dvojčete a fiasko jejich nádherných plánů jím otřásl, především se však toužil dovědět, jak k tomu došlo. Musel tady zůstat. Nenařídil proto okamžitý útěk na širé moře, ale zahájil magický ceremoniál, který měl oslabit sílu úderu roztržené Sítě tak, aby se lodě nezměnily ve vraky. Stihl to. Stěna síly prošla hladce, odnesla pouze vodu a několik malých lodí. Ostatní koráby s rachotem dosedly na dno.

Vyčerpaný černokněžník se opřel o zábradlí a zachmuřeně pohlédl na opět nedostupné hřebeny Pustých hor. Pozvolna vstřebával únavu a hořkost prohry. Teprve po chvíli si uvědomil, že na pláži se něco děje. Z dun sbíhaly tisíce ozbrojenců a pádily k moři jako druhá vlna živlu. Záhy se rozlili po vlhkém písku dna, odkud ustoupily vody oceánu. Suminořané! zjistil s nesmírným údivem Mág — Krab.

"Kupředu! Kupředu!" křičel Xin, až málem ochraptěl. Nemusel nikoho pobízet. Vojáci dobře věděli, že to musí stačit, než se moře vrátí. Dobýt lodě...

Na plavidlech to pochopili také. Námořníci a vojáci námořní pěchoty se vrhli pro zbraně a rozestavili se podél zábradlí dříve, než legionáři, jimž vážily nohy v blátě a chaluhách, zdolali vzdálenost k nehybné flotile. Na útočníky se sypaly šípy a střely z katapultů.

"Neútočit na malé lodě!" odháněl kočkodlak několik desítek pěšáků od malé dvouřadovky.

"Malým jen přesečněte kotvy! Útočte na velké!" Všude už stavěli ke trupům žebříky a osekané kmeny.

První Suminořané pod ochranou střelců z kuší začali šplhat na paluby. Všichni se tam chtěli dostat co nejrychleji. Šplhali po bocích jako vroucí láva a nezadržitelně lezli pořád výš, až přenesli boj na paluby. Kočkodlak bez ohledu na střely, které létaly ze všech stran, běhal od jedné skupiny ke druhé, rušil útoky na příliš malé lodě a posílal vojáky k velkým.

Štěstí legionářů spočívalo ve skutečnosti, že lodě nebyly stavěné na to, aby vzdorovaly útokům pozemních vojsk. Suminořané se rychle dostali z pásma střelby katapultů a balist a ocitli se ve velkých mrtvých zónách, kde je stroje připevněné k palubám nemohly zasáhnout. Nebezpečí představovaly jen šípy lučištníků, ale před těmi dobře chránilo brnění a štíty. Zato lodní boky bez cimbuří a střílen obránce nechránily dostatečně, takže často padali zasaženi střelami suminořských střelců z kuší.

Mezitím půl míle od místa bitvy vytvořila veškerá odehnaná voda obrovský, až k oblakům dosahující a pomalu vířící sloup nebo spíše věž. Jen Mág — Krab věděl, že tato věž se zvedá nad hlubinou, kde utopil obětované tanečnice, a že pohyb vod přesně odpovídá rychlosti a rytmu jejich neustávajícího tance. Jeden pól magické Sítě však nemohl existovat bez druhého, takže veškerá masa vod zvednutá do výše musela spadnout a vytvořit smrtonosnou vlnu.

Všechny žebříky nebyly dost dlouhé. Na bocích "bičů moře" byli Suminořané donuceni k pracnému šplhání po obšívce trupu, a sotva dosáhli okraje paluby, jeden po druhém padali pod krupobitím ran. Pokoušeli se proniknout otvory pro vesla, ale neúspěšně. Mnozí ztratili oporu a spadli ještě dříve, než se mohli pustit do boje.

Tmavý sloup magií vyzdvížené vody se prohnul a začal se chvět.

Třesk zbraní a řinčení kovu znemožňovaly vydávat rozkazy, přesto Xin volal, aby vtáhli žebříky do lodí, na kterých už zahnali obránce do podpalubí, zdvojili je a použili k útokům na "biče moře". Šíp mu probodl rameno. Roztržitě si jej vytrhl a rána se okamžitě zacelila. Zjistil, že ho neslyší nikdo, kdo stojí dál než deset metrů, pustil se tedy do svazování žebříků sám. Osobní příklad byl účinnější než povely. Několik desítek legionářů mu přiběhlo na pomoc. Zakrátko přistavili delší žebříky k jednomu z "bičů moře" a tlupa zuřivých Suminořanů vtrhla na palubu obrovského katamaranu. Na druhém si legionáři sami dokázali vybojovat předmostí na přídi a shazovali ostatním provazové žebříky a lana. Třetí z oceánských obrů však byl stále v moci Ostrovanů.

Vodní věž se už zjevně začala propadat. Přestala vířit. Původně válcový tvar se zaobloval.

V této chvíli nebylo kde vzít nové žebříky, a rozpálení legionáři nebyli schopni uposlechnout jakéhokoli rozkazu. Drali se na loď jako šílení bez ohledu na střelbu a mrtvé kamarády. V trupu už tkvělo několik set dyk, které sloužily jako provizorní schody. Kolem boků se vytvořil násep raněných a mrtvých, okamžitě využívaný dalšími útočníky. Jeden Suminořan vylezl až nahoru a usedl rozkročmo na zábradlí.

Okamžitě se na něj vrhli čtyři obránci. Legionář jednoho zabil, ale než stačil vytáhnout čepel, usekli mu nohu a shodili ho dolů. V pádu strhl dva spolubojovníky.

Vlna se vracela a rychle nabývala výšky i rychlosti.

Xin usedl na mokrý písek, spěšně se zul, načež proměnil chodidla a dlaně v kočičí tlapy. Jediným skokem se ocitl na trupu "biče moře" a bleskově vyběhl nahoru, až zpod drápů létaly třísky. Zabralo mu to necelé tři údery srdce. Než obránci postřehli, co se stalo, byl už na palubě. Rychlým útokem zmasakroval obličej nejbližšímu, kterému utrl čelist a vyškrábl oči. Dalšímu přetřel krkavici. Obklopil ho věnec ostří. Vpadl mezi čepele a naprosto ignoroval dotěrné polibky kovu. Zlomil jeden vaz a rozbil dvě hlavy dřívě, než soupeřům došlo, že bojují s démonem, nezranitelným běžnými zbraněmi.

Kočkodlak utíkal podél boku lodi, cestou shazoval nebo zabíjel obránce. Za ním skákali na palubu ve stále větším počtu legionáři. Pach krve, která tryskala na všechny strany Xina omámil, probudil pracně uspanou touhu. Na rty mu dopadla velká kapka. Pociťl její chuť...

Děsivý řev šelmy vyvolal mezi Ostrovany poplach, avšak ochromil i Suminořany. Kočkodlak se odevzdaně držel zbytku vědomí, aby opět neztratil sebeovládání. Realita zavířila. Touha po krvi se nedala zvládnout! Klesl na všechny čtyři před nejbližší louží a sklonil hlavu, aby chlemtal...

Dostal sekerou do týla a to ho probralo. Lebka se okamžitě zacelila, ale dočasný let ke smrti zastavil počínající šílenství. Xin vstal a rozpáral žasnoucímu Ostrovanu břicho. V následujícím okamžiku příšerný náraz vrátivši se vlny srazil všechny na palubu.

"Bič moře" se vzepjal a náhle se ocitl kolmo k obloze. Živí i mrtví sklouzli po palubě na beztvárovou hromadu. Kočkodlak zakleslý drápy do prken zůstal najednou docela sám.

Koráb dosedl a otřásl se. Práskly dveře nástavby, ozval se rychlý klapot mnohačlankových nohou. Na palubu vylezl veliký krab a zamířil k zábradlí. Nemohl to být nikdo jiný než...

"To je čaroděj!" křikl Xin. "Zabte ho!"

Kočkodlaka obklopili legionáři. Dva už drželi natažené kuše. První šíp vnikl krabovi boku v místě, kde vyrůstaly nohy. Druhý střelec netvora oběhl a střelil v okamžiku, kdy obluda přelézala zábradlí. Střela roztržila hřbetní krunýř, až úlomky létaly na všechny strany, a vnořila se do těla. Obří korýš se vzepjal, převážil a spadl do vířící mořské tůně.

"Škoda..." vzdychl zamračeně střelec, který klečel vedle Xina.

"Záleží na tom, jestli je to krabodlak počatý z vůle Ona, nebo pouze čaroděj, který se proměnil v kraba," odpověděl Xin. "V druhém případě zranění nepřežije..."

Boj ještě neskončil. Zatímco se menší válečné lodě, kterým přesešli kotvy, smetené vlnou postupně roztržily o břeh a legionáři poskytovali pomoc spolubojovníkům, kteří se zoufale drželi boků lodí, obránci zkusili protiútok. V podpalubích a nástavbách jich ještě zůstalo hodně. Ne všude bylo dost Suminořanů, aby je zvládli. Naštěstí několik důstojníků dostalo stejný nápad a navzdory rozbouřenému moři dokázali připlout k ohroženým lodím a prorazit jim kýl klounem.

Kočkodlak se dalších bojů neúčastnil. Zdaleka se vyhýbal krvi. Křečovitě se držel zábradlí, zíral do zelenavé pěny a snažil se uklidnit. Šlo to ztěžka, ale přece.

Voda se chovala nepřírozeně. Vlny náhle bezdůvodně měnily směr nebo se zvedaly do výše v neobvyklých tvarech, které existovaly déle, než bylo možné. Všichni si uvědomili, že musí toto místo co nejrychleji opustit. Ještě než legionáři dobili poslední ukryté nepřátele, všechny obsazené lodě vytáhly kotvy a dle možností vypluly na širé moře.. Setníci a velitelé manipulů museli spěšně prokázat kapitánské schopnosti. Pomohli i zajatci a osvobození galejnici.

V bezpečné vzdálenosti se ukořistěné lodě shromáždily do těsného houfce; to se neobešlo bez desítek zlámaných vesel, a potom se začaly počítat ztráty a zisky. Zakrátko bylo zjištěno, že v horách a na moři zmizela třetina legie. Většina ostatních mužů byla naštěstí schopna boje. Bylo obsazeno dvacet šest císařských lodí včetně tří obrovských "bičů moře". Ostatní se staly obětí magického živlu. Takže plody této nejztrěštěnější bitvy, jakou kdy svedla pozemní vojska Suminoru, navzdory nákladům a ztrátám stály za námahu.

Xin se jakž takž vypořádal s vlastní přirozeností a přikázal vyhledat Najstita. Nenašli ho. Svolal tedy poradu ostatních velitelů manipulů. Z deseti pětisetníků přišla polovina. Sešli se v kapitánské kajutě "biče moře", jediné místnosti, kde nebyla prolita krev. Přesto kočkodlak prakticky neodtrhl od úst láhev

silného vína.

"Myslím, že musíme okamžitě zamířit ke Kemru," začal bez úvodu.

Důstojníci shodně přikýkli.

"Námořní bitvu bude ale lepší nepodstupovat," pronesl jeden s ovázaným krkem. "Nemá kdo vést loď, námořníků je mezi námi jako šafránu..."

"V Kemru nebude silná císařská flotila," odvětil Xin. "Najděte galejníky a zajatce, kteří se v mořeplavbě vyznají. Slibte jim cokoli, jen aby nám pověděli, co je třeba udělat, abychom se při cestě do Kemru navzájem nesráželi. Pokud tam vůbec trefíme..."

"S navigací nebudou potíže, mnoho našich je z rybářských rodin," hlásil pětisetník s velkou modřinou na levé tváři. "Vyhledal jsem je a postavil ke kormidlům."

"Jak se jmenuješ?" zeptal se kočkodlak.

"Jaraš, velitel sedmého manipulů."

"Zůstaneš u mě."

"Rozkaz."

"U hradeb Kemru zřejmě zastihneme jen císařovu pěchotu," navázal Xin. "Pokusíme se zrušit obležení. V katapultech se snad vyznáte líp než v lodích?"

Všichni se zlověstně usmáli.

"Tady plujeme, a snažte se už nelámat vesla," a znovu se napil.

Pětisetníci vstali.

Během hodiny koráby utvořily nepříliš uspořádanou formaci a zamířily k severovýchodu. Při západu slunce minuli z dálky ústí Bezejmenné řeky. Za úsvitu zjistili, že zbylo jen čtyřiadvacet lodí - dvě trojřadovky někde zmizely. Navíc bylo třeba obnovit formaci. Přitom našli člun s trosečníky. Ukázalo se, že pocházejí z jedné ztracené lodi. Několik Ostrovanů, které přibrali k řízení loď, v noci vyrazilo do dna několik otvorů. Klesli ke dnu dříve, než pochopili, co se stalo. O druhé lodi nebylo žádných zpráv. Ráno zahlédli věže Kemru. Záhy zjistili, že tam zuří bitva. Xin přikázal vytvořit bojový klín, a když se loď pracně seřadily s "biči moře" uprostřed a po stranách, pomalu zamířily k pobřeží. U západních městských hradeb a v přístavu se zvedala oblaka prachu.

Kočkodlak jako první zjistil, že císařská pěchota zformovaná do čtyř čtverců odráží útoky suminorské jízdy. Jeden čtverec se opíral o břeh oceánu. Xin přikázal nabít metací stroje. Zvýšili tempo veslování, ale to okamžitě narušilo spojitost formace. Rychlejší trojřadovky začaly vyjíždět příliš dopředu. Jaraš to chtěl napravit, ale kočkodlak prohlásil, že není čas. Začal totiž foukat boční vítr, což situaci ještě ztížilo. Nebyl to pohledný útok, poslední efektní úder pěstí mezi oči, jímž je protivník zcela zneškodněn. Klín byl rozházený, jednotlivé lodě připlouvaly k hranici účinného dostřelu po jedné; přitom si vzájemně překážely. Přesto první salva zapůsobila na Ostrovany jako blesk z čisté oblohy. Desítky koulí s hořícím olejem a střel z balist dolétly na břeh, zasáhly a rozbily linii překvapených pěšáků. Suminorská jízda při pohledu na připlouvající flotilu ustoupila, ale nyní se začala řadit k dalšímu útoku.

"Vytáhněte na stožár něco, co by alespoň zdaleka připomínalo suminorské gryfy!" zvolal Xin.

Rozkaz byl splněn okamžitě a to mnohem lépe, než kočkodlak očekával.

Vůbec netušil, kolik legionářů skrývá pod krunyňi barvy Království. Během dvou minut zaválaly červenozlaté vlajky na všech dobytých lodích.

"Bič moře", osobně vedený Xinem, dosud nestřílel. Kočkodlak si přál, aby co nejméně střel zbytečně rozrylo písek na pláži. Obsluhy metacích strojů na něho vyčkávavě pohlížely a on stále čekal. Obrovský dvoutrupový koráb kličkoval k cíli. Nárazem náhodné vlny se najednou zastavil přímo za jedním z císařských čtverců.

"Ted'!" zvolal Xin. "Pal! Pal!"

Houkly nosníky katapultů, zasvištěly tětivy balist. Plošiny třeskly zpětným nárazem. Oblak střel proložený stužkami kouře vylétl z lodí, vykreslil balistickou křivku a po čtyřech úderech srdce vpadl doprostřed útvaru Ostrovanů. Oheň a panika jej vmžiku smetly.

Suminorská jízda se současně rozjela k rozhodujícímu útoku. Ještě jeden "bič moře" dokázal ostřelovat pobřeží chvíli před tím, než se Suminořané a Ostrované promíchali v obrovském klubku. Šest trojřadovek narazilo na měččinu. Legionáři naskákali do vody a brodili se k pláži.

"Vracíme se!" přikázal Xin setníkovi. "Do přístavu!" Pak se otočil k Jarašovi: "Zdá se, že jsme své udělali..."

"I války někdy končí," pronesl filozoficky pětisetník.

Královské prsteny

Když z přístavu vyrazily dva tisíce suminorských legionářů a obklíčily železným prstencem poslední, nejdál od moře rozložený čtverec Ostrovanů, jejich velitel začal domlouvat podmínky kapitulace. Potom nastal ceremoniál kapitulace.

Xin se rychle dozvěděl, že šest tisíc jezdců přivedl osobně Redren. Teď už zbývalo pouze informovat krále, kdo neoprávněně velel legii, která svedla bitvu na dně oceánu a připravila Císařství Jižního souostroví o polovinu flotily.

"Ty?!" pronesl pobaveně Redren, celý zpocený a zaprášený. Cesta z Katimy do Kemru byla nepřetržitým cvałem, kde se dbalo jen o to, aby se nezchvátili koně, na lidi se vůbec nebral ohled.

Redren za zády ponechal půl království docela bez koní a mužů schopných se na nich udržet.

"Nu což, kapitáne..." prohlásil vládce. "Dlužím ti omluvu a poděkování, to je zřejmě správné pořadí. Ale teď se mi laskavě postav po bok. Ti pitomci trvají na tom, abych se díval, jak házejí meče na zem.

Potom si promluvíme."

"Vznešený králi Suminoru..." zahájil projev kapitán Vergen, který se přiblížil ke stanu.

"Neškemrej!" zavrčel Redren a nedbale usedl před vchod. "Shod' ten pás a buď rád, že nebudeš viset."

Poražený velitel Ostrovanů ztuhl.

"Cože? Pochybujete snad o tom, kdo zvítězil?" vyštěkl král Suminoru.

"Ale ceremonie..."

"Právě probíhá. Pokračuj!"

Vergen se zaťatými zuby odepnul pás s mečem a hodil ho Redrenovi k nohám. Po kapitánovi to učinilo tisíc pět set jeho podřízených. Král se naprosto nehodlal chovat k poraženému nepříteli mile, zíval a neskřýval netrpělivost.

"Do smrti nevyjdou z dolů," utrousil, když většina odzbrojených zajatců vytvořila kolonu a zamířila k Dině.

"Podle dohod by se měli po uzavření míru propustit," poznamenal Xin.

"Jaké dohody?" podivil se upřímně Redren. "Myslíš si snad, že po tom kousku s vyslancem mě vážou nějaké dohody? Ostatně náš drahý bratránek Kahar V. má teď větší starosti. Potkala ho velká nepříjemnost..."

"Jaká?"

Redren se pohodlně rozvalil v křesle.

"Představ si, drahý kočkodlaku, že mu něco rozmačkalo prsty... Konkrétně prsteny, které nosil.

Najednou se smrštily tak, že z pravé ruky mu odpadly tři prsty, z levé dva. Určitě se moc divil..."

"Jak, pane?"

"Zeptej se Rodmina, až ho potkáš. Detaily mě nezajímají, stačí mi, že mi to dnes ráno potvrdili. Prý nás císařík řval tak, že až v Karu slyšeli, jak schopného mága má Redren," usmál se jízlivě vládce. "Jaká to ironie osudu... takový veliký císař, pán ostrovů a plemene námořníků, a dopadl jako kapesní zloděj chycený při činu... Ať mi teď žádný filozof netvrdí, že neexistuje spravedlnost už na tomto světě. Haha... Jsou okamžiky, vážený kočkodlaku, kdy toto slzavé údolí opravdu miluji! Ale teď mluvmě o tobě..."

Xin sklopil hlavu.

"Neboj se." Redren vstal a sáhl po krabičce, která ležela ve stanu. "Zde je prsten s pečeti tisícníka královské gardy, vracím ti jej, kapitáne, i s královskou omluvou, a doufám, že ji přijmeš."

"Není o čem mluvit, Výsosti," odpověděl kočkodlak.

"Zaklínači a knězi budou jiného názoru, ale slibuji, že víckrát mě nepřemluví. A toto je prsten šlechtice," podal Xinovi druhý šperk. "Ještě uvážíme, jaký erb na něj necháme vyryt..."

Kočkodlak pohlédl na odznaky důstojenství, jež mu ležely na dlani.

"Jen si je navlékni," pobídl ho král. "Tyhle ti prsty neuříznou."

Xin splnil příkaz a zvedl ruku ke světlu.

"Mnohé se stalo..." pronesl tiše.

"Bylo nebylo..." souhlasil Redren unaveně. "Jak teď najdu nového následníka trůnu... Hrůza! Škoda Dargona, byl to bystrý chlapík, ale budu mít na vybranou dost zeťů. Až to zařídím, dějepisci určitě zapomenou na tuto malou, bezvýznamnou bitvičku. Suminor zůstal celý, a ty jsi dopadl na všechny čtyři, jak jsem ti předpověděl!"

"Tím si nejsem jistý, Výsosti," zašeptal Xin. "Nejsem..."

Myslel na chuť lidské krve.

Varšava 1996/1997

Kapitán Xin Fergo

Hádka a smír

Dočetl a pomalu odložil svitek na stůl. Zvedl hlavu a rozpačitě se usmál. Hanti na něj pozorně pohlížela. Klidně, bez sebemenší grimasy vyslechla poselství do konce. Jejich pohledy se setkaly, avšak žádný z nich nechtěl pronést první slovo.

Xin v lehkém, stříbrem zdobeném krunýři s distinkcemi kapitána královny tělesné gardy, a jeho žena - jedna z předních dvorních dam - volně odpočívala na pohovce, zahalená do pestrého karijského hedvábí. Oba setrvali v mlčení, do kterého upadli, když dozněly poslední věty dopisu.

Hanti se nakonec trochu posunula a tázavě zvedla obočí. To na Xina zapůsobilo jako ostruha na koně.

"Co ode mě k čertu čekáš!" vybuchl podrážděně. "Mám dělat, že o ničem nevím!"

"Tak si zase dokazuj, jak jsi šlechtitý a lidský, přesně tak, jak sis navykl poslední léta," odvětila.

"Máš mi to za zlé?!"

"Zatím ne, ale teď bys to přehnal."

"Ale je to bratranec..."

"Který ti nedávno sliboval, že tě osobně probodne osikovým kulem, pokud se mu dostaneš do rukou," vpadla mu do řeči. "Vždyť on je ochoten vypustit ti všechnu krev jen proto, aby později už nikdo nemohl mluvit o vašem příbuzenství."

"Tím nezmění skutečnost, že jsem synem jeho sestřenice z matčiny strany. Prosí o pomoc. Mám odmítnout?" pokrčil rameny.

"Nevěřím mu, je to úskok!"

"Proč myslíš? Vzpomínáš si, jakým způsobem jsem si zde dobyl úcty a vážnosti, jak jsem dospěl k tomu, že mi odpovídají na pozdrav z náklonnosti a ne ze strachu před královým favoritem? Mám teď jednat jinak?"

"Věříš jim, pořád jim všem věříš!" vyskočila z pohovky.

"Před pěti lety jsem se stal velitelem stráže a jsem jim pořád, stejně jako ty dvorní dámou. Kolik se za tu dobu vyměnilo maršálů, ministrů, poradců, co?" procedil s ledovým klidem, "to je snad důkaz nešikovnosti? Vždycky jsem jim pomáhal, pokud bylo třeba, a později jsem se snažil co nejlíp využít jejich vděčnosti."

"Získal jsi nenávist zaklínačů."

"Není mou vinou, že jsem lepší než oni. Neztratil jsem deset let cvičením jen proto, abych mohl pohlédnout baziliškoví přímo do očí. Narodil jsem se s tím. Stejně jako strigy a vlkodlaci... Znáám je a vyrovnám se jim!"

Hanti zavřela oči a sklopila hlavu. Okamžik tak stála nehybně, potom se narovнала a pronesla už docela klidně:

"To všechno je pravda, ale dosud ses setkával s odporem, předsudky, občas strachem. Ale nikdy jsi neměl co dělat s tak zavilou nenávistí. Uděláš chybu, pokud budeš jednat jako jindy."

"Myslím, že je to už minulost, a navíc nechci ztratit tak dobrou příležitost ke smíru s posledním nepřítelem."

"Moc si věříš," vzdychla těžce. "Nepochybuji, že pokud tam pojeděš, strkáš hlavu pod sekeru, ale vidím, že tvé rozhodnutí nezmění. Ale doufám, že ti Redren nedovolí opustit palác na tak dlouho."

"Měsíc není moc. Nemyslím, že mě král bude zdržovat, vždyť se nic neděje." Xin se při posledních slovech zajíkl. Neměl sice důvod pochybovat o přízni své Výsosti, klid na zámku však nebyl tak hluboký, jak by si přál...

Další rozhovor přerušil sluha.

"Přišel vážený Rodmin."

"Ať jde okamžitě dál!" pokročil Xin ke dveřím.

Mág stanul ve dveřích a ceremoniálně se uklonil; poněkud to s dodržováním pravidel etikety přeháněl.

"Zdravím vás."

"Nech toho, Rodmine, tohle není audience," podali si ruce a návštěvník zamířil k Hanti.

"Hantinjo, jsi krásnější než včera," uklonil se podruhé.

"No tak, Rodmine," kouzelně se usmála, "vždycky říkáš, že jsem stále krásnější, takže díky tobě se hned dovím, až začnu ošklivět, protože pak mi začneš povídat, že jsem se vůbec nezměnila."

"Kdepak, paní, budu lhát jako zjednaný."

Rozesmál se jen kočkodlak.

"Tak dobře, přejdeme k věci," Xin zvažněl, "hodlám na několik týdnů odjet..."

"No právě!" přerušila ho Hanti. "Rodmine, rozmluv mu to!"

"Ale co?" zaskočila ho. "Zřejmě jsem přišel v nevhodnou dobu."

"Vůbec ne, posaď se!" Xin mu nabídl židli. "Dostal jsem dopis, v němž mě Daron Fergo prosí o pomoc."

"Daron...? Nemožné!"

"A přece."

"Ten lump ho k sobě láká pod záminkou záchrany syna, kterého prý navštěvuje upír," vysvětlila Hanti.

Rodmin překvapeně mlčel.

"Nemyslel jsem si, že po tom, co se stalo, se tě odváží o něco prosit," odvětil po chvíli a dodal: "Nemáš pravdu, Hantinjo, Daron nelže. Už jsem o tom slyšel a to od různých lidí. Víím, že už měsíc se Daronův zámek přímo rojí zaklínači, ale žádný dosud ani za mák neuspěl."

"Tomu ani nemůžu věřit! Taková práce je pro ně jako když plivne. To je určitě lest, vždyť i nedoučený žák..." Hanti nehodlala ustoupit.

"Může být i hrbatý, kulhavý a opilý," podpořil ji Rodmin, "ale ne tehdy, když se jedná o animaci."

"Cože?" vyskočil Xin.

"Neznám podrobnosti, ale je to jisté."

"Vyrazím ještě dnes!"

"Xine, prosím tě!"

"Mlč, ženská! Pojď, Rodmine, promluvíme si o tom někde jinde."

Vyšli na chodbu a zamířili k Rodminově pracovně.

"Takže Xine Fergo," promluvil mág, "hodláš mě nechat v problémech samotného?"

Xin jako by ho neslyšel.

"Nechtěl jsem to jméno," zamručel sám k sobě. "Kvůli němu jsem se s Daronem pohádal."

"Nějaké mít musíš. Redren zvolil nejjednodušší způsob, ostatně za pirijské tažení ti patří."

"Král nepředpokládal, že nebudou chtít v příbuzenstvu kočkodlaka."

"Ale králově vůli vzdorovat nesměli."

"Ovšem, zato tajně vyslali zaklínače. Už o tom nemluvíme."

"Dobrá, ale co naše věc?"

"Mluvil jsi s Redrenem?"

"Ještě ne, co mu vlastně mám říct? Že se něco děje v královské kryptě, přímo v sarkofágu staré královny, jeho matky?! Takové řeči mě můžou stát hlavu! Navíc by chtěl vědět ještě něco a co pak? Vždyť ani ty pořádně nevíš, o co se jedná. Ledaže bys zjistil něco nového."

"Moc ne," odpověděl Xin, "dnes ráno jsem tam zase zašel. Je to tak, jak jsem ti už říkal - nejasný pocit v kryptě, který výrazně sílí u sarkofágu královny matky. Teď je jakoby silnější, ale můžu se mýlit."

"Sám vidíš, že není s čím jít za Redrenem. Je to znak Přítomnosti?"

"Nevím, nikdy dříve jsem to necítil."

Rodmin bezradně rozhodil rukama.

"Jak ho tedy žádat o souhlas s odsunutím desky? Bez dokonalých důkazů hodně riskujeme. Redren měl matku v úctě, přinejmenším navenek, a oba víme, jaký je a jak je pro vlastní krk nebezpečné příliš často mu připomínat svou existenci. Moment, moment, řekl jsi 'silnější'?"

"Nu, nevím..."

"A to chceš odjet? Šlíš?!"

"Doufám, že si poradíš."

"Postačí, když králi šeptnu slůvko." "Nedělej to!" Xin přímo zasyčel. Rodmin mu pozorně pohlédl do očí.

"Dobře, ale musíme všechno řádně probrat." Vstoupili do pracovny. Čekali tu dva pomocníci a učeň.

Soustředěně se skláněli nad moždíři a retortami. Několik nádob stálo na ohni a matérie, která je zaplňovala, vřela a bublala ve skleněném vězení, marně se však snažila uniknout. Ve vzduchu se vznášela ostrá, pronikavá vůně: směsice bylin, pižma a několika dalších věcí, na které Xin před obědem nechtěl ani myslet.

Mág přistoupil k otevřené skřini, zaplněné řadami skleniček a krabiček. Chvíli se tam hrabal, potom vytáhl rozměrný džbán. Nahlédl dovnitř a za okamžik spočinul zlobným pohledem na trojici dosavadních hospodářů pracovny.

"Spotřebovali jsme na experimenty," pospíšil si horlivě s vysvětlením jeden pomocník. Kalný zrak druhého neoponechával ani stín pochyb o druhu těchto experimentů...

Rodmin s hlubokým povzdechem postavil prázdnou nádobu na stůl.

"Vypadněte!" zavrčel. "Ale hned!"

Ve dveřích byl najednou nával. Zůstali sami.

"Sedněme si," ukázal na lavici, "nu což, budeme hovořit nasucho."

"Pověz mi všechno, co víš o staré královně. Znal jsi ji?"

"Ano," odpověděl Rodmin, "ale jen několik posledních měsíců vlády. Byla už hodně stará, skoro úplně slepá a tak se už téměř ničím nezabývala."

"A magie?"

"Prý kdysi ano, ale v mé přítomnosti už ne, takže vlastně nic jistého nevím."

"Měla nepřátele?"

"Jednoho. Tehdejší Redrenovu ženu, se kterou se Vysost rozvedla pomocí kata."

"Mistra Jakuba?"

"Uhm."

"Lituji ji, ať byla jaká byla."

"Nemusíš. Udělal to rychle."

"Kdy zemřela králova matka?"

Rodmin se zamyslel a najednou vyskočil jako opařený.

"Vzal to d'as..." zafuněl.

"Copak?"

"Za necelé čtyři měsíce nastane přesně sedmé výročí její smrti."

Pohlédli na sebe. Hlavami jim současně proběhla stejná myšlenka.

"Konec doby zdánlivé smrti." Xin ji pronesl nahlas. "Rád bych se mýlil," vyjektl mág. "Viš, co to znamená?"

"Že králova matka je striga." "Běž a pověz to Redrenovi." "Raději ty..." Chvilé nervózního mlčení.

"Xine, znáš strigy, říkal jsi, že to volání je jiné, takže..."

"Dosud nikdy jsem se nesetkal s mrtvolami v době Proměny. Místo toho šťourání mi pověz, jestli byla královna po smrti nabalzamovaná."

"Bohužel ano."

"Není tedy možné, aby se živila krví a játry," uvažoval Xin nahlas, "nebo vyjídala srdce. To by ještě nebylo nejhorší. Bude se živit strachem a energií emanací, které vyzařují během agónie. O takových upírech jsem zatím jen četl."

"Pro Reha, o čem to mluvíš!"

"O tom, co se začne dít v paláci, až se ctihodná matička našeho pána a dobrodince, krále Redrena, uráčí opustit své hnízdečko."

"Ne! To není možné!"

"Rád bych, aby tomu tak bylo."

"Ale proč?!"

"Na tu otázku by zřejmě dokázal odpovědět jen král. Začínáš ztrácet chladnokrevnost."

"Nejde o chladnokrevnost. Pokud se mýlíme nebo uděláme něco nesprávně, Redren s námi zatočí. Přestanu být dvorním mágem!"

"V lepším případě jen to," potvrdil Xin, "ale utěš se tím, že my o tom rozhodovat nebudeme. Nedá se nic dělat, musíme to králi povědět."

"Pro jistotu to ještě jednou prověříme. Navrhují dnes o půlnoci."

"Dobře, odložím odjezd na zítřek."

"Tedy přece?"

"Musím tam jet."

"Jak myslíš," nerad souhlasil mág, "přijď sem po prvním střídání stráží. Budu čekat."

Xin přikývl. Za chvíli byl už za dveřmi a pomalu se vracel do svého bytu. Gardisté, které míjel, ztuhli a teprve jeho nedbalé gesto, které připomínalo něco mezi vojenským pozdravem a odháněním mouchy, jim navracelo život.

Za těch pět let je poznal všechny. Jména vojáků skoro dvoutisícové palácové gardy znal z paměti a nyní si je bezděčně v duchu opakoval, vytahoval siluety napřimené jako struny ze šedi anonymního davu.

Vzpomínky vylhly najednou a bůhvíodkud. Opět byl tím, o kom se kdysi mluvilo se směsicí pohrdání a strachu: kočkodlak Xin, pokládáný za jednu z mnoha králových výstředností. Prostí halapartníci, vychovaní v panickém děsu před vším nadpřirozeným, se ho báli jako moru. Zato urozené důstojníky, hrdé na čistotu své krve a starobylost rodu, přiváděl jeho částečně zvířecí původ k šílenství.

To všechno způsobilo, že se teprve po velmi dlouhé době odhodlal vyjít na večerní obchůzku stráží za úplňku. Pochopitelně o tom věděli předem, měli ho provázet dva setníci, přesto se však nepodařilo zabránit několika případům svévolného a neprodleného vzdálení...

V duchu se usmál: jeden z nemyslicích strážných tehdy vyskočil oknem do příkopu a vřeštěl, jako by ho naráželi na kůl. Naštěstí to skončilo jen úlekem několika žab.

Po návratu z Kemru se staly věci, které ho pokryly slávou největšího zaklínače netvorů. Vampýři, polednice, bazilišci, dokonce i tři kočkodlaci... Nedokázal by už spočítat, kolik nestvůr zlikvidoval drápy, dýkami z magického damastu, holýma rukama nebo obyčejnými kůly.

Vyřizoval to rychle, převážně okamžitě, jako toho prvního baziliška v Katimě. Většinou se zvlášť nepřipravoval, a pokud ano, pak jen v případech, kdy zemřelo mnoho zkušených zaklínačů. Tak tomu bylo mimo jiné před setkáním s každým z oněch tří kočkodlaků... Na okamžik se zamyslel.

"Kočkodlaci, ovšem," pocítil jakousi neurčitou pýchu, ke které se zpočátku sám styděl přiznat. Byli jiní, odvážnější, hroznější než ostatní nadbytnosti, a on byl jedním z nich. Zabíjel je, jistě, ale těšilo ho, že to není snadné. Tento obdiv a pýchu skrýval však hluboko v duši - až do chvíle, kdy pochopil, že on, Xin Fergo, prostě není člověk. Zatímco ostatní postupně zapomínali na jeho původ, pro něho se právě stával zdrojem vnitřní síly a pocitu nezávislosti.

Existovali však lidé, kteří nehodlali zapomenout - zaklínači. Měli k tomu důvody a ty nebyly leccaké: kromě starých událostí jim Xin přebíral nejbohatší klienty. Hrabata, obchodníci, knížata - všichni dávali přednost jeho šikovnosti a případně diskretnosti před ne vždycky účinným zásahem cechovních lovců, který navíc často končil vyšetřováním nějaké nepříjemnosti.

Xin byl nedostizný - žádný zaklínač se neodvážil soupeřit svými znalostmi a cvikem s jeho vrozenými schopnostmi. Není tedy divu, že svého času získal nápad Darona Ferga jejich okamžitou podporu. Bylo to půl roku po odražení útoku Ostrovanů. Nebýt varování Rodmina a pomoci několika věrných gardistů... Atentát byl promyšlen opravdu důkladně. Pro Darona znamenal vyhnanství, pro zaklínače a Xina dohodu o přednosti a místech lovu. Ze samozřejmých důvodů ji ovšem nebylo možné vždy dodržet. Zálzetost, kterou se měl zabývat, naštěstí dohodě odpovídala: zaklínači se pokusili a neuspěli - Xin se tedy mohl dát do práce.

Došel ke dveřím bytu a otevřel je. Hanti nebyla tam, kde ji zanechal. Prohlédl ostatní pokoje; nikde nikdo. Vstoupil do budoáru - seděla před zrcadlem s tváří v dlaních. Když jí sáhl na rameno, otřásla se.

"To jsi ty," pronesla bezbarvě, "přišel sis pro mě?" Bodla do živého.

"Prosím," otočila se a shrnula si ramínko šatů. "Přestaň, já..." nabyt řeči.

"Jsem přece tvým majetkem, před hodinou jsi to ukázal Rodminovi."

"Promiň, neměl jsem tak na tebe mluvit, omlouvám se," opakoval.
"Ale udělal jsi to." "Rozzlobilas mě." "A to tě omlouvá, vid'?"
"Hned to uděláš podruhé!" netrpělivě zamířil ke dveřím. "Příliš skromná omluva? Můžu ještě jednou, před Rodminem," teď už měl k pokoře daleko. "Jak si přeješ." "Ne, Xine." Zastavil se.
"Je to všechno jinak," stanula vedle něho, "nechci, abys byl takový."
S námahou potlačil podráždění a hněv. Proč se občas objevuje ten pocit cizoty?
"Dobře, nebudu. Podruhé to neudělám."
"Děkuji."
Mlčeli, pohledy odvrácené.
"Něco mezi námi vážne," přiznal smutné. "Od doby, kdy jsem se vrátil z Kemru..."
"Vím," ucouvla. "Vím proč," šeptla.
"Nemysli na to, Hanti," pronesl měkce.
"Děti," jako by ho neslyšela, "nedala jsem ti je." Byla to část pravdy. Už dlouho se snažila dělat všechno, aby tato část nahradila celek.
"Třeba je to lepší," pokusil se ji utěšit.
"Vždycky jsi chtěl syna nebo dceru, která by se mi podobala... říkal jsi..."
"Ovšem," nedokázal to popřít.
"Máš právo si vzít jinou. Musíš..."
"Jenže ta dcera, kterou bych měl, by ti vůbec nemusela být podobná, rozumíš."
"Ach, Xine," přitiskla se k němu.
"Nějak to přežijeme," usmál se smutně.
Neodpověděla - vztekala jako malá holčička. Beze slova ji objal a odvedl k posteli. Usedli. Pomalu shrnula hedvábi z druhého ramene. Vytáhl jí z vlasů spony a odhodil je. V očích Hanti zasvítily modravé jiskřičky. Výmluvně zaklepala na krunýř.
"Pomoz mi," trhl jednou sponou.
Řemínky po chvíli povolily a vypouklá světlemodrá skořápka řinčivě dopadla na podlahu.
Xinovi se kolem krku ovinuly nahé ruce, jeho dlaně nalezly a stiskly manželčina ňadra. Bradavky samy vklouzly mezi prsty, které je začaly třít a jemně tisknout. S povzdechem mu nabídl ústa. Plynule, jako tající vosk, sklouzli na lůžko. Po chvíli jedna ruka opustila vrchol zrudlého ňadra a jako had sklouzla přes břicho a stehna až k tvrdým koulím kolen. Hedvábná stehna pod látkou už čekala. Rozevřela je a uvolnila cestu pro laskání.
Prostor nad klínem se prohnul a začal se propadat. Šaty s tichým šelestem odplouvaly jako vlny při odlivu a odhalily nohy, které se pomalu zvedly, zaváhaly a rychle, jako křídla motýla, se rozevřely na celou šířku. Dychtivě přešel dlaní po napjatém těle, sytil smysly jadrností tvarů kolem růžové skuliny. Prst našel zdroj vlhkosti a bezděčně po něm sklouzl...
V téže chvíli ženina ústa opustila mužovy rty a unikla prudkou křečí prohnuté šíje. Pod stropem ložnice tichl tlumený sten.
Prostor se propadl úplně a vtáhl Xina, jenž visel nad ním. Ruka, o kterou se opíral, zeslábla, takže se pomalu naklonil a padal do sladké propasti, na samé dno, kde čekaly plátky ženskosti lesklé vlhkostí...
Hantiny ruce ho svlékly z trapného oděvu. Obratné a rychlé přijaly jeho náraz jako poklad, vyklouzly ze záhybů kůže, za okamžik se sevřely jako mušle a směle zamířily k odhalenému klínu. Uchopila jeho úd oběma rukama, vysoko zvedla nohy a plynule jej zasunula hluboko do sebe.
Když dospěl na konec, na rtech se jí objevil nesmělý úsměv. Nepatrně zvedla bedra. Rozpřáhla ruce.
Pohnul se v ní poprvé.
Odpověděla křečí - žhavá měkkost jejího vlnícího se nitra ho sežehla náhlou rozkoší. Nyní jen přerývané supěl.
Rychle pohyb opakoval.
Zhoupla se a napjala jako k útěku. Uchopila ho za krk.
Silně sevřel ruce a opět...
"Ještě..."
"Ber... máš... všechno je tvé... Musí být..."

Nedávný úsměv jí setřel z obličeje sten. Otočila hlavu. V otevřených ústech narůstalo tlumené sténání. Bez zastavení, v pravidelném rytmu se sklonil níž a vodorovnými pohyby těla třel, hnětl a otíral se o špičky rozhoupaných řader.

"Ach! Ještě, ještě, ješ-tě! Ó! Ó! a-no, a... a, A! AAA...!!!"

Křečovitě zaúpění zaznělo v Xinových uších jako vítězná fanfára. Vynesen na vrchol silným vzepětím výbuchu její extáze ji ovládl, zkontroloval jako jezdec splašenou kobyly a vmáčkl zpět do hlubiny hedvábného lože.

Ruce, které mu nejprve bloudily po zádech a potom ho tahaly za vlasy, aby nakonec křečovitě škubaly prostěradlem, nyní ležely bezmocné a nehybné, stejně jako celá Hanti.

Odešla daleko a zrnka rozkoše, která po kouscích, každým průnikem dobýval z jejího těla, jako kapky naplnila kalich jeho touhy. Postupně se kapky měnily ve vlny, zvedaly se v něm pořád prudčeji a rychleji. Přitiskl se k ní pevněji a zrychlil, vycítila to - a vracela se k němu tím, že se otevírala co nejvíc. Bezvládné ruce ožily. Dlouhé nohy se mu spletly na zádech. Nohy, bedra, břicho - byly všude. Dráždil ji, pronikal, přitiskla mu ústa k uchu.

"Jsem tvým polem, orej mě, orej hluboko," šeptla vášnivě.

Trhl sebou jako zasažen bičem. Zavřel oči. Už ne pouze částí těla, nyní se do ní pohroužil celý; jako pták tonoucí v hlubinách divého živlu. Zatřepetal se. Vzplanulo osleplivé slunce.

Prvotní křeč mu pronikla bedry až ke kříži.

"Ano! Vyplň mě, prosím," vzdychala vzrušeně, "ještě. .. ano, sej, osévej mě, prosím... ach, drahý, milovaný... milovaný..."

Přivinula k prsům jeho bezvládnou hlavu a pohladila mu vlasy. Přitáhla pokrývku na něho i na sebe. Spal už pevným spánkem. Usnula záhy po něm.

Tak leželi zpocení a nazí, lhostejní a cizí celému světu, uzavření ve svém vlastním světě, vymezeném jejich dvěma odpočívajícími těly a prostorem vyplněným šelestem společného dechu.

Nic víc a nic kromě toho. Dvojice milenců.

Dřímající hrůza

Probudili se současně asi za hodinu či dvě a pozdravili se něžnými polibky. Xin z ní sklouzl a protáhl se, Hanti se zvedla na loktech a kriticky si prohlédla zmačkané šaty.

"Tvůj krunýř dopadl mnohem líp," řekla a něžně se mu otřela tváří o rameno.

"Ani si nevzpomenu, kdy jsme byli spolu tak moc, moc..." zamyslela se najednou. Chvilí hledala vhodné slovo, ale potom zavrtěla hlavou.

"Tak řekni něco," šťouchla do manžela nosem.

"Uvažuju," odvětil a objal ji, "ale nějak mě nenapadá nic, co jsi už neslyšela."

"Poslední dobou jsem se bála, že si nakonec vezmeš některou z těch nafoukaných fen, co na tebe pořád čumí tak, jako by chtěly omdlít."

"Jenže nevím, co bych si s nimi povídal."

"Snad si nemyslíš, že se chtějí vybavovat o tajnostech magie a filozofii. Ona. Všechny hned vlnou při pomýšlení, že by se s tebou mohly milovat za úplňku. Znáám několik, které jsou ochotné udělat cokoli, aby ti směly vlézt do postele. Dokonce i královna se mě ptala, jak to děláš po Proměně."

"A co jsi jí řekla?"

Začervenala se a zamrkala.

"Popravdě řečeno, trochu jsem tě přechválila, ale jenom trochu..." vzhlédla šelmovsky.

"Tak vidíš," rozesmál se, "a teď se jim divíš."

"Tehdy jsem chtěla, aby žárlily, protože jsem se o svého démona nebála," zesmutněla náhle.

"A teď?"

"Jsi na mě hodný, ale..."

"Pst!" položil jí prst na ústa. "Je čas vstát."

Jediným skokem opustil postel. Na podlahu dopadl měkce jako klubíčko hedvábí. Rychle se oblékl a sáhl pro krunýř.

"Pomůžu ti," nabídla.

"Ne, dneska si pro jistotu vezmu nejpevnější drátěnou košili," dodal.

"Odjíždíš..."

"Ano, ale až ráno."

"Proč tedy?"

"Promiň, ale nesmím to prozradit."

Políbil ji a vyšel z ložnice. Nechtěl ztrácet čas přivoláváním sluhy, proto sám otevřel truhlici s oděním a vytáhl z ní těžký balíček, zavinutý do jelení kůže. Rozvázal několik řemínků, rozvinul kovovou pleteninu, důkladně si prohlédl řady pečlivě pospojovaných kroužků a obratně si košili přetáhl přes hlavu. Záhy byl hotov. Chvilí ještě uvažoval a poté přistoupil ke druhé bedně. Vyhledal v ní malou dýku, jejíž ostří hrálo vlnami barev společně kované mědi a stříbra.

Hlavně se s ní nezranit..., řekl si a skryl ji pod pláštěm.

Z budoáru Hanti zazněl zvonek - volala služku. Dívka vyběhla ze svého pokoje a na prahu mýjela Xina.

Když ho spatřila, uctivě se uklonila, ale jakmile ji už nemohl vidět, rychle si vyznačila na prsou a klíně složitý Znak jako ochranu před semenem zla...

Nyní musel navštívit krále. Z titulu své funkce měl k Redrenovi přístup v každou denní i noční dobu, a starý lokaj ho jako obvykle odvedl tam, kde vládce právě pobýval.

Výsost se smrtelně nudila u malého ebenového stolku, kde bez přestávky vyhrávala v kostkách nad nějakým nevýrazným dvořanem. Vedle nich seděla nová souložnice, která monarchu zřejmě ještě neznala, protože se celou dobu snažila zaujmout Redrena tu hlubokým výstřihem, pak zase délkou nohou nebo svůdným úsměvem.

Jako by se líkala k eunuchovi, pomyslel si Xin. Pozdravil. Vládce se zřetelnou námahou zvedl pohled a ráčil si ho všimnout.

"Á, Xin," prohlásil, "dneska jsme na tebe mysleli."

"Jistě, pane."

"A došli jsme k názoru, že bys měl táhnout tam, odkud jsi přišel."

"Proč, Výsosti?" zeptal se klidně. Redren musel být nemocný nebo přecpaný, když nejméně jednou za tři dny nesliboval někomu vyhnání. Zato když neřikal nic, bylo třeba balit fídlátka nebo chystat jehlu a dratev k přišití hlavy...

"Od té doby, co střežíš palác, je tady nuda," vysvětlil vládce. "Žádné intriky, výtržnosti, o spiknutích ani nemluvě. Ani drby už nejsou jako dřív. To všechno kvůli tvé pekelné pověsti. Bojí se hlasitěji pípnout, aby tě neměli na krku..."

Xin si vzpomněl, nač král naráží. Před třemi lety napadlo několik stoupenců karijské dynastie, že by nebylo špatné změnit panovníka. Byl to první a dosud poslední pokus o palácovou vzpouru během jeho kariéry velitele stráže. Od podřízených špehů se o ní dozvěděl s dostatečným předstihem a jedné noci, kdy byl jasný úplněk, navštívil postupně všechny vůdce spiknutí. Neublížil jim, pouze jim dal na srozuměnou, že ho zajímají jejich játra. Druhého dne bylo až milo pohledět, jak ozlomkrk pádili ke králi, házeli po sobě blátem a žadonili o milost. Podíl donašečů se zamlčel, zato Rodmin tu a tam něco prohodil o jeho údajné schopnosti číst myšlenky bez nutnosti hledět dotyčnému do očí.

Účinek byl okamžitý a dlouhodobý...

Redrenova nespokojenost, i předstíraná, Xinovy záměry nepochybně podporovala. Využil příležitosti a okamžitě požádal o souhlas s odjezdem. Získal jej snadno, i když bez vládcova zvláštního nadšení.

"To máme hlídat sami sebe," vrčel Redren, zatímco jeho nový "přirůstek" tentokrát zachytil koncem vějíře okraj sukně a jakoby náhodou ji zvedl nad kolena. Dívka se současně nadechla tak, až bradavky vyklouzly z kraje dekoltu.

Pukne..., prolétlo Xinovi hlavou. Mezitím monarcha nepatrným gestem odehnal spoluhráče.

"Posaď se, kapitáne, dost hloupostí, chci si zahrát doopravdy." Pohlédl za dvořanem, který se při odchodu ukláněl, a dodal:

"Zajímalo by mě, jak to dělají?" broukl. "Hrál máma kostkama a ani jednou neremizoval."

Xin skryl záblesk v očích. Věděl, že výrobci kostek umí stvořit jistý speciální druh - kostky pro krále a kostky pro hru s králem.

Naštěstí měl magnes s sebou.

V první partii Redrena doslova rozdrtil, druhou vyhrál po úporném boji, další dvě dopadly nerozhodně, aby v páté výjimečně efektně prohrál. Výsost byla šťastná, kdežto dočasná královna konečně něco pochopila, protože během poslední hry seděla klidně s výrazem hladového supa.

Potom Xin zatoužil odejít, monarcha ho však nehodlal pustit. Teprve po delší chvíli se vymluvil na své povinnosti.

Při odchodu pohlédl na krále; Redren rád předstíral hlupáčka nebo naprostého pitomce, a cítil se v té úloze docela dobře. Dokázal však myslet a málokdo mu v tom mohl konkurovat. Avšak běda tomu, kdo se opovážil vytrhnout vládce z jeho oblíbeného stavu a donutit k myšlení - to skončilo skoro vždycky setkáním takového opovázlivce s mistrem Jakubem...

Toho večera čekala Xina ještě porada s podřízenými důstojníky. Dostavil se na ni se zpožděním; už začínali být netrpěliví. Když vstoupil, šum ztichl. Všichni vstali.

"Jen klid, Výsost měla dnes šťastnou ruku," vysvětlil.

Po tvářích přítomných přelétl závan utajeného úsměvu.

"Mluvte," přikázal.

"Kníže Hašku, jako obvykle opilý, dopoledne dorážel na naše vojáky," ozval se Zefio, nejmladší ze setníků.

Xin sraštil čelo.

"Zranil někoho?"

"Ne, jenom je nechal stát v pozoru a obehcal je jako patníky."

"Mám takový divný pocit, že ten plešatý smrad'och brzo uklouzne a zase spadne do zámecké latríny.

Zefe, dohlédni, aby se nezalkl, neumí totiž plavat. Co ještě?"

"Král má novou matraci."

"Viděl jsem ji. Prověřili jste, co je zač?"

"Ano, neměly by být potíže."

"Dobře. Medik se podíval, kam je třeba?"

"Jako obvykle. Tentokrát neměl výhrady."

"Přesněji?"

"Už použitá, ale zdravá."

"Takové má nejradši," uniklo komusi.

"Klid. A dál..."

"Všechny dodávky bez problému, i pera do krku postačí."

Mávl rukou.

"Zaklínači vás zase pomlouvali."

"Krále ne?"

"Neodvážili se."

"Jejich štěstí. Pokud jde o mě, ať si povídají. Uleví se jim." "

Krátce se zasmáli.

"Nic vážnějšího nemáte?"

Mlčky zavrtěli hlavami. Předložil jim svůj záměr, určil zástupce a úkoly. Na závěr ještě probrali rozmístění stráží a hesla na nejbližší noc.

"Po mém odjezdu mějte oči otevřené. Poslední dobou tu bylo moc klidno. To se může změnit," varoval je při rozchodu.

Do Rodminovy pracovny přišel v určenou dobu. Přinesl s sebou menší pytel, který se občas pohnul nebo zavřískl.

"Co tam máš?" zajímal se mág.

"Varana..." odpověděl Xin, "vzal jsem ho z palácového zvěřince."

"Snad nechceš..." Rodmin zřetelně zneklidněl.

"Chci," přerušil ho, "víš o něčem lepším?"

"Šílíš! Víš, jak to může dopadnout? A proč zrovna plaz: poprvé slyším..."

"Myslím si, že mezi nimi a strigami je jakási příbuznost. Nebud' baba, vím co dělám. Jdeme!"

"Počkej, v tom případě si i já vezmu, co je třeba." Chvilí kroužil po pracovně a cpal si do kapes různé předměty.

"Jsem připraven," oznámil posléze.

Vyrazili do zámeckých katakomb.

"Byl bych rád, kdyby nás nikdo nespátřil," pronesl Rodmin.

"Bez obav, stráž bude daleko, o to jsem se postaral," uklidnil ho Xin.

Došli k úzkým, temným schůdkům; klesaly do studené tmy. Chlad vzrůstal každým krokem. Ticho, které vládlo podzemí, znělo jen v Rodminových uších, Xin slyšel tupý a stále silnější křik. Ještě dnes ráno v něm toto volání nevyvolávalo žádné asociace kromě nejisté nervozity. Nyní zřetelně vnímal nadpřirozené, cizí vibrace. Ona a mezi nimi skryté slabé a neohrabané záchvěvy - blábolení upíří kulky.

Ještě v pytli sebou zuřivě trhl a pronikavě zasyčel. Rodmin překvapeně poskočil.

"Počkej," šeptl, "nic nevidím!" Klopýtl o nějaký sarkofág a oběma rukama se opřel o víko, slizké plísni. Xin se otočil. Ve zdejší husté tmě bylo vidět, že mu oči září jemným, nazelenalým svitem.

"Fuj, takové svinstvo," otřel si mág s odporem dlaně o šaty, "hned zapálím pochodeň."

Třepetavý plamen přivolal k životu desítky a stovky nejpodivnějších stínů, které jim ustupovaly z cesty, aby se za okamžik za jejich zády opět spojily v sevřenou masu vlnícího se a neustále je následujícího houfu.

Pytel pronikavě kvílel.

"Nevzdáme to?" navrhl Rodmin. "Riziko je příliš vysoké."

"Chceš mít jistotu," usekl Xin. "Dýku máš?"

"Mám."

"Tak čeho se bojíš?"

"Chceš jí dodat sílu, tím ji můžeš předčasně probudit."

"Musím ji donutit k volání, jinak se nedozvíme, co tam vlastně leží. Může to být striga stejně jako upírka nebo něco, co naše knihy ještě nepopsaly."

"Souhlasím," kývl mág po krátkém váhání, "ale co uděláme, jestli vyleze?"

"Mě se netkne, půjde hned po tobě, jsi tady jediný člověk..."

"Tos mě potěšil. A dál?"

"Nenech se kousnout, dokud se jí nedostanu za záda."

"To by nemělo být obtížné."

"Jistě, pokud ovšem nebude levitovat... Jsme tady. Zatracený plaz. Kdyby se deska hnula, ustupujeme na opačné strany, nezapomeň. Začínáme. Máš obyčejný nůž?"

"Mám."

"Dej mi ho."

Vytáhl varana z pytle. Zvíře mělo spoutané tlapy i tlamu. Hodil oběť na víko sarkofágu a přitáhl uvolněná pouta. Rodmin mu podal nůž.

"Vlastně by to měla být kočka," broukl mág, "má víc životní síly."

"Nech si to!" prskl podrážděně Xin. "Kočky bych se nedotkl!"

Přidržel zvíře a jistým pohybem bodl. Skřek se proměnil v pronikavé pištění, které zachytila hřbitovní ozvěna. Otočil ostřím v ráně, vytáhl je a otřel o rukáv.

"Díky," vrátil nůž Rodminovi. Ten jej převzal a s pochodní přistoupil ke zmítajícímu se ještěrovi.

"Nevidím krev," podivil se. "Co jsi mu udělal?"

"Způsobil jsem vnitřní krvácení, agónie začne hned," vysvětlil Xin. "Připravme se!"

Stanul krok od sarkofágu, sklonil hlavu a nehybně ztuhl s dlaněmi přitisknutými ke spánkům. Rodmin zaujal obrannou polohu.

Varanovy pohyby slábly, z tlamy mu vytekla bílá pěna. V jednu chvíli celý zpurpurověl a zazmítaly jím první křeče. Netrvaly však dlouho. Potom vybledl, oči se mu zakalily a pak...

Mág zahlédl, jak se Xinova ramena prudce otřásla. Najednou se ozvalo tiché šátrání, ztlumené silnými stěnami náhrobku: o drsný kámen se otřelo něco velkého a zřejmě těžkého...

Rodminova ruka bleskově zmizela v kapse pláště.

Úder do desky zdola byl neobyčejně silný. Ozval se šelest drcených darů. Dlouhý, táhlý skřípot - to

mohly být pouze drápy. Jednou, podruhé. Mág vytrhl ruku z kapsy a hodil nějakým maličkým předmětem.

Na stěně žulové krabice se rozstříkla skvrna zlatého světla. Zářila fialovým ohněm, který tryskal tak, jako by jej napájelo něco z nitra sarkofágu. Chvilí oslepuje plál, až náhle vyčerpal všechno, co bylo v dosahu, a zhasl stejně rychle, jako se objevil.

Nastalo mrtvolné ticho. Už se nic nepokoušelo uniknout z hrobu. Xin tázavě pohlédl na Rodmina.

"Vzal jsem jí to. co jsi jí dal," vysvětlil Rodmin.

"Když dokážeš něco takového, proč se třeseš jako beraní ocas?"

"Dětská hříčka," pokrčil rameny, "kdyby měla dost síly k nadzvednutí desky, nezkontroloval bych ji ničím."

"A to jsi chtěl, abych měl kočku místo ještěra..." Xin podrážděně uchopil tuhnoucí zdechlinu a nacpal ji zpátky do pytle.

"Co děláš?"

"Beru ho s sebou, zaslouží si řádný hrob."

"Myslel jsem si, že tak zacházíš jen s mrtvými kočkami?" podivil se mág.

"To je pravda, ale jeho zásluhou jsme získali hodně."

"Co...?"

"Striga, ať ji pohltní peklo, s takovou jsem ještě neměl co dělat. Zachovala si část původního vědomí, chápeš?"

"Takže na ni nikdo nevložil kletbu, jinak by... Teď už chápu! Ta stará čubka!"

"Copak? Mluv!"

"Chtěla žít, za každou cenu. Pořád to opakovala... jsem to ale hlupák! Měl jsem si to domyslet! Tu kletbu seslala sama na sebe... dobrovolně..." zaťal pěsti. "V této dynastii nikdy nebyla nouze o blázný!"

"Vycítila mou přítomnost," ozval se Xin změněným hlasem, "něco se pokoušela předat, zřejmě rozkaz, abych jí pomohl ven. Rode, tam leží čirá hrůza. Nevím, jestli TO dokážu zabít. Nesmí se jí ani za nic dovolit, aby se dostala ven. Bezpodmínečně!"

Vyšli na palácovou chodbu osvětlenou pochodněmi. Kovové dveře do katakomb za sebou pečlivě zavřeli.

"Naštěstí víme všechno a máme víc než dvacet dní času," řekl mág zamyšleně. "Redren vydá rozkazy. Jeď, když už ses tak rozhodl, ale počítej s tím, že v půli cesty můžeš dostat příkaz k návratu. Ráno požádám o audienci."

"To už budu daleko," odvětil Xin, "vyjždím s prvním úsvitem."

"Neprospíš se?"

"Obejdu se beze spánku. Přeji ti úspěch."

"Já tobě taky."

Rodová povinnost

V ranním mlhavém přítmí už čekalo pět gardistů a koně. Xin vyšel z arkád, obklopujících nádvoří a nyní tonoucích ve tmě, a zamířil k vojákům. Drobně přšelo, kapky tiše ševalily. Cvakla podkova.

"Vítej, pane." Setník Alliro mu podal uzdu.

Poděkoval kývnutím. Vzhlédl; mohutná hradba zámku se matně rýsovala na pozadí tmavomodré oblohy.

Místy zářilo světlo. O několik pater výš se strážce nakláněl přes zábradlí ochozu a pohlížel na ně.

Halapartna a přilba se matně leskly.

Nasedl. Měl jsem se rozloučit s Hanti, napadlo ho, ale snad bude lepší ji nebudit, omlouval se v duchu.

Cít mu přikázal pohlédnout, odkud přišel. Ze stínu se vyloupily tři postavy. Byla to ona. Kráčela zahalená do huňatého šálu, za ní pak poslušně cupitaly dvě služky.

Pobídl koně. Zatočil a popojel k ní. Beze slova napřáhla ruku. Sklonil se, uchopil ji a zvedl. Posadil ji vedle sebe.

"Chceš mi něco říct?" pohládl jí vlasy.

"Nic, co by sis přál slyšet," odpověděla s nepatrným úsměvem.

Objal ji kolem pasu, ona mu ovinula ruce kolem šíje. Po chvíli si s povzdechem opřela čelo o jeho tvář.

Xina najednou zamrazilo.

"Hanti, odjed' odtud, nejpozději do dvou týdnů, na náš statek v Samti. Tam čekej," šeptal překotně. Udiveně vzhlédl.

"Neptej se, udělej, co říkám," dotkl se rty jejích úst a opatrně ji spustil na zem.

"Xine..."

"Měj se, na shledanou!"

Ostruhy se dotkly koňských slabin. Oř zaržal a vyrazil. Družina za ním.

Klapot kopyt roztrhl ospalé ticho a přešel v tichnoucí dusot. Záhy se rozplynul a ztratil se docela. Opět bylo všechno jako před chvílí.

Tři ženy stály samotné na prázdném nádvoří a pohlížely do mlhavé dálky.

Příští dny si byly podobné: jednotvárná cesta, výměny koní, noclehy, další hospody. Jediným zpestřením této nudy bylo proměnlivé počasí; buďto prach, který pronikal do očí a hrdel, nebo mokro a spousta bláta. Občas, kdy už byl pobyt v sedle nesnesitelný, seskočili na zem a šli celé míle pěšky. Koně vedli za sebou.

"Poprvé lituji, že bratrance vyhnali tak daleko," řekl jednoho dne Xin Allirovi, krácejícímu vedle něho.

"Ještě dva dny," zněla odpověď. "Dál už to ani nešlo, leda do Kemru nebo tam, odkud není návratu," dodal, "ale pak bychom si nemuseli v jednom kuse tlouct zadky o ta zatracená sedla. Stálo vůbec za to tenkrát prosit o život pro takového darebáka?"

"Máš pravdu," rozesmál se Xin, "nenapadlo mě, že se za ním povleču přes celý Suminor."

"Ále," mávl rukou setník, "přece vás znám, pane. I kdybyste to věděl, nic by se nezměnilo. Už jste takový; bez urážky, možná nejste docela člověk, ale mnohý by se mohl od vás učit. Pro takové jste solí v očích."

"Nech toho, hochu, nepovídej takové věci."

"Co vidím, to říkám," odvětil Alliro vážně.

S praskotem lámaného dřeva padl přes cestu strom. Koně se splášili, ale uklidnili je.

"Sám od sebe nespadl," zvažněl Xin.

"Je podříznutý," poznamenal starý bojovník, "musíme na koně." Kolem vládlo mrtvé ticho.

"Ještě ne," zadržel ho Xin. "Teď máme ochranu, z koně tě sestřelí. Dávejte pozor, dám znamení."

Chvilí se nic nedělo, ale náhlý netrpělivý křik zvedl z porostu u cesty skupinu řvoucích postav.

"Nedočkavci," řekl si Xin a zařval z plných plic:

"Na koně! Bijte lupiče!"

V okamžiku byl na koni a donutil zvíře k bláznivému skoku. Vpadl mezi přibíhající muže jako tygr, v ranním světle se zatřpytil meč. Bleskovým pohybem bodl nejbližšího banditu. Ten nestačil ani zareagovat - se zachroptěním spadl pod kopyta Xinova oře. Ocel opsala oblouk a opět ji pohltilo něčí tělo. Zvuk protínaného masa a po něm tlumený výkřik. Prodral se mezi nimi, otočil se a vpadl jim do zad.

Ve vyjetých kolejích se kutálela uťatá hlava.

Od topůrka sekyry odpadly prsty jako kuličky a její majitel zavyl jako nakopnutý pes.

Čtveřice gardistů vytvořila kříž koňskými zadky k sobě. Těžké, obouruční meče svištěly nad krky ořů jako křídla mlýna. Kdo se odvážil přiblížit, zemřel.

O několik kroků dál se Alliro zapřel se široce rozkročenýma nohama a s bojovou halapartnou v ruce.

Dva zbojníci zaječeli a přiskočili k němu. Široké a ploché ostří prolétlo vodorovně nad zemí. První útočník se zatočil jako opilý. Přetáť v půli trupu odlétl dozadu s růžovou pěnou u úst. Starý mistr následoval svou zbraň taneční piruetou, zatočil s ní a zasáhl ratištěm bradu druhého zbojníka, který padl na cestu bezvládně jako pytel. Halapartna přešla plynule do pohybu shora dolů. Zapraskala žebra. Alliro vytrhl železo, odskočil a se zbraní v podpaždí ztuhl ve výchozím postoji.

Třetí zájemce se nenašel.

Do Xinova obličeje zamířila s pekelným svistem koule pobitá hřeby, roztočená na dlouhém řetězu. Příliš se zahleděl na Allirovy kousky, než aby dokázal uhnout. Reflexivně nastavil meč. Řetěz se ovinul kolem ostří a vytrhl mu zbraň z ruky. Odzbrojen bleskově vytrhl nohy z třmenů, kopnutím do hlavy zbojníka odrazil a vyklouzl z boje. V bezpečné vzdálenosti stanul, strhl si rukavice a zastrčil si je za pás. Obnažil pravé předloktí.

"Měsíční světlo..." zašeptal soustředěn na pravou ruku. Proběhla jí silná křeč.

"Je ve mně!" plynule změnila tvar.

Neúplný vítěz vstal, rozběhl se a s nadávkami mával řemdihem. Xin odstrčil koně a vyrazil. Zvedl ruku k úderu. V očích útočníka bleskl zvířecí strach. Vřískot utichl, když se drápy zařaly do lebky. Další oběti vrazil spáry do krku a zvedl ji do výše; zachrupala vyrvaná páteř. Pustil ji a všem ukázal přeměněnou ruku. Útočníci zděšeně vykřikli. Za okamžik už byli na cestě sami. Kolem zůstaly jen mrtvoly.

"Všichni v pořádku?" zeptal se Xin a masíroval si kůži. Brněla. Opět si mohl navléci rukavice.

"Reh nás ochránil," pronesl se zbožným povzdechem gardista Milan a otřel ušpiněnou čepel o trs trávy. Někdo další našel a podal Xinovi meč. Převzal ho a pečlivě prohlédl ostří. Ani se příliš neotupilo.

"Na cestu!" zvolal a zastrčil zbraň do pochvy.

Objeli překážku a dál se vlekli prázdnou, beznadějně dlouhou a šedivou cestou. Nad obzor stoupalo slunce. Nový den začal nadobro.

Pět hodin cesty od Diny, místa Doronova vyhnanství, zahlédli šedivý, rostoucí obláček. Zastavili koně a napjali zraky.

"Vojenský oddíl, ale barvy ještě nerozeznám," promluvil jako první Xin.

"Uvítání nebo další přepad?" broukl Alliro. "Pro náhodné setkání tady není vhodné místo ani čas.

Lupičské houštiny jsme už minuli."

"Nikdo se tam o nás nemohl doslechnout, ledaže..." přimhouřil Xin oči.

"Seřad'te se, praporec zvednout a zbraně pohotově," rozkázal, "musíme se připravit na jedno i druhé. Cvalet!" pokynul.

S řinčením a rachotem se rozjeli. V Čele jel Xin a vítr mu uhladil zlaté třásně hřebínku na přilbě. Se zvednutým hledím se díval na příjíždějící jezdce. Za velitelem udržoval stálý odstup - předepsané půl koňské délky - setník Alliro. Nad ním pleskala na štíhlém dřevci píky rozvinutá korouhev, kterou si připevnil k sedlu. Svou krátkou halapartnu uvolnil ze řemenů, spojených s postrojem, a jednou rukou ji přidržoval šikmo dopředu. Tmavomodré ostří se rytmicky pohupovalo vedle koňské hlavy.

Ostatní jeli ve dvou párech, třmen vedle třmenu; meče upevněné na zádech si raději pověsili za jilec k sedlům.

V blízkosti se skupině Xin nejprve zahlédl erb rodu Fergo a záhy samotného Daron, který stejně jako on jel v čele své družiny, čítající skoro dvacet mužů.

Po chvíli se setkali a současně pokynuli svým lidem: Stát!

"Tak přece jsi to ty!" zvolal Daron. "Přijel jsi..."

"Jak ses dověděl, že budu právě tady?" Xin si nadále nebyl jistý způsobem uvítání.

"Před několika dny prý rozehnal bandu lupičů jeden malý oddíl, kterému velel muž, jehož ruka se v boji změnila v kočičí tlapu. Pokud si vzpomínám, v královských službách je jen jeden kočkodlak, ale můžu se mýlit..."

"Ty jsi ovšem slyšel jen nejasné řeči," zavtipkoval dvojsmyslně Xin.

"Ovšem."

"A já jsem si myslel, že to byli tví lidé," vyhrkl bez zábran.

Damonovým obličejem přeběhla grimasa, její význam však skryly zrzavé vousy a kníry.

"Myslím, že se mi nakonec tvá upřímnost zalíbí," podotkl, "ale neměl jsem s tím nic společného, šlo o obyčejnou loupež, a zprávy se roznese rychle, hlavně podobného druhu. Ale když sis to myslel, proč tady spolu mluvíme?"

"Protože se v našem rodu stalo něco, co můžu změnit jenom já," odpověděl Xin hrdě, "a hodlám splnit svou povinnost k rodině," dodal důrazně. "Pokud ti připadá, že mi do toho nic není, pak ti tou kočičí tlapou vtluču do hlavy, že je tomu jinak."

"Takže bys přijel i bez mého dopisu?"

"Kdybych se dověděl, co se stalo, jistě."

Daron zamyšleně pokýval hlavou. "Upřímnost za upřímnost. Přestože králův rozkaz, tvé pasování na rytíře a poskytnutí jména záležitost formálně vyřešily, nepřestal jsem tě pokládat, nejmírněji řečeno, za parchanta. Nezapomněl jsem však, že právě ty jsi mě stáhl za zadek z katova špalku, přestože jsi k tomu

měl zatraceně málo důvodů. Věz tedy, i když to už nikdy nahlas nepřiznám, že k napsání toho dopisu mě donutila Mara. Zoufalstvím se už skoro docela pomátla."

"Kolikrát byl napaden?"

Daron zvažněl.

"Pětkrát, naposledy dnešní noc."

Ještě dvakrát a bude třeba Milina probodnout kulem, uvědomil si Xin.

"Ta tatka jsi zařídil s těmito muži?" zeptal se znenadání bratranec.

Ohlédl se.

"S nimi. Jsou hodni svého žoldu."

"Další důvod, abych tě přijal pohostinně. Vítej v mé samotě!"

Stiskli si pevně pravice - poprvé v životě.

Spojené oddíly jely v neuspořádaném hloučku. V jeho čele líně povlávaly dva praporce: erbovní rodu Fergo a purpurovězlatá zástava královské gardy. Oba příbuzní jeli vedle sebe a živě rozmlouvali, za nimi pak klusal hubený muž s dlouhými, skoro bílými vlasy, který je neustále pozoroval. Byl ozbrojen, ale jako jediný z přítomných nepůsobil dojmem profesionálního vojáka. Xin si ho posléze všiml.

"Ten bělovlasý hubeňour odvrátí pohled pokaždé, když na něho pohlédnu. Pokud mě paměť neklame, je to významný zaklínač?" otázal se Daron.

"Uhodíš, jmenuje se Bert. Představený cechu a ti, které mám teď na zámku, ho poslouchají jako orákulum."

"Dost neúspěšné orákulum, když přihlédnu k výsledkům."

"Raději to žádnému neopakuj, i tak mají špatné trávení už od chvíle, kdy se dozvěděli o tvém příjezdu.

Jsou schopní provést nějakou hloupost a zase to bude na mně, a já nechci krále dráždit."

Nevinátka, pomyslel si Xin posměšně.

Zaklínač zřejmě poznal, že mluví o něm, protože přidal a zařadil se vedle nich.

"Nepotřebujeme pomoc," ucedil. Pečlivě se vyhnul oslovení, které by ho vůči Xinovi nutilo k některé běžně užívané osobní frázi.

"Pokud vím, vám v noci nic krev nesaje, ale kdyby se některému z vás takový malér stal, dejte mi vědět; přijedu a udělám pořádek," odsekl mu kočkodlak. "A kromě toho," Xinův hlas zazněl tvrdě a bez servítků, "jsem důstojníkem vojska Jeho Výsosti Redrena III. v hodnosti kapitána gardy a přeji si, aby se lidé ke mně chovali s patřičným respektem. V opačném případě budu nucen vyzvat takového prost'áčka na souboj nebo ho nechám vyškolit svými lidmi podle jeho stavu. Byl jsem pochopen správně?"

Zaklínači poskočil ohryzek, jako by polykal žábu.

"Ano..., pane kapitáne," vymáčkl ze sebe.

"Nikdy jsem nepochyboval o chápavosti cechovních bratří."

Bert zesinal, ale udržel nervy na uzdě.

"Toto je podivná a hrozivá krajina," řekl po chvíli zdánlivě lhostejným hlasem, "s nadpřirozenými bytostmi se tady dějí divné věci. Neobvyklé věci," opakoval se záhadným úsměvem, "měl byste to vědět... kapitáne."

Ucouvl na předchozí vzdálenost.

"Je potěšením poslouchat, jak to zvládáš," ozval se Daron, "ale pokořil jsi ho na veřejnosti, to ti nezapomene, uvidíš."

"Tím hůř pro něho," pokrčil rameny Xin.

V dálce se objevily první domy Diny. Za necelou hodinu projeli jednou z městských bran a zmizeli v labyrintu úzkých, příkrých uliček, oplétajících jako síť pahorek, na kterém stálo město. Celý vršek zabíral rozložitý hrad s tlustými a stářím zčernalými zdmi.

Dina byla typickou pevností, jakých bylo podél hranic jihovýchodních provincií Suminoru postaveno mnoho s cílem chránit je před nájezdy nevypočitatelných Pirů. Všechny ulice bylo možné snadno přepažit přenosnými ploty z kůlů, jejichž díly místy ležely na vyrovnaných hromadách. Domy byly výlučně z nehořlavých materiálů. Vedle cihlových rezidencí bohatců byla vidět obydlí chudáků, připomínající kupy kamení.

Na hradním nádvoří je už očekávali. Jakmile vjeli dovnitř, ke koním pádili stájníci. Začal rozruch obvyklý

v takových chvílích; snímání sedel, strojů, hřebelcování, napájení zvířat. Lidé se rozcházeli do svých pokojů, Xinovy gardisty tam odvádělo služebnictvo. O velitele se osobně staral Daron. Na jeho pokyn přiběhl správce čeledi.

"Kde je paní?" zeptal se ho.

"U hochy," zněla odpověď.

"Neztrácejme čas," rozhodl kočkodlak, "Jdeme!"

Když vstoupili, Mara, která seděla v záhlaví lůžka, vyskočila a s pláčem se přitiskla k návštěvníkovi.

"Konečně přijels!"

Byla unavená, bledá a opravdu blízka šílenství. Zapadlé oči se jí leskly zoufalstvím i prosebnou nadějí.

"Zachraň mého syna," šeptla roztřeseně a zatřásla prsty do záhybů jeho pláště.

Daron rozpačitě zíral na špičky svých bot. Xin sestřenici jemně odstrčil a přistoupil k Milinovi. Chlapec hluboce spal. Od Darona věděl, že už druhý týden. Slabý a povrchní dech se objevoval velmi zřídka. Xin ještě nevnímal pocit Přítomnosti, ale na křídově bílém obličejí hochy už byly patrné první známky proměny; namodralá víčka a svraštělé rty, odhalující zažloutlé zuby - zatím normální délky.

Zvedl pokrývku. Přesně podle jeho domněnky byl chlapec velice hubený. Krk měl ovázan.

"Sundat," ukázal na obvaz, "chci to vidět."

Urychleně poslechli. Objevilo se pět dvojitých kousanců, některé už zajizvené, jiné, hlavně ten nejčerstvější, se ještě nedokázaly zacelit. Ten, kdo vampýra poslal, mohl způsobit smrt hned napoprvé, dal však přednost tomu, aby se hoch stal upírem.

Xin pokynul, že průzkum skončil.

"Kolik lidí je stále s ním?"

"Šest vojáků a já," odpověděla Mara.

Lehce hvízdal mezi zuby; hodně silná musí být vůle, jeli schopná ovládat vampýra a navíc vyřadit až sedm osob včetně zoufalé matky!

"A nikdo nic nezpozoroval?"

"Ani neztratil vědomí. Svíčka, na niž jsem hleděla, byla najednou kratší," mluvila trochu klidněji Mara.

"Pohlédla jsem na Milinka a zase měl na krku krev..." celým tělem jí proběhl náhlý třes, "a obvaz stržený..." Křeč jí zkřivila ústa.

Xin ji rychle uchopil za ramena.

"Dívej se mi do očí!" přikázal.

Poslušně zvedla hlavu. Jeho zelené kočičí oči vyzařovaly klid.

"Jsi unavená, velice unavená, chce se ti spát," hovořil přesvědčivě, "ted' půjdeš do ložnice, lehneš si a tvrdě usneš. Probudíš se za šest hodin, budeš silná a budeš moci bojovat o svého syna."

"Ano, ano..." zašeptala a zapotácěla se.

Přidržel ji a Daron zatleskal. Přiběhly služky.

"Odved'te paní na lože," přikázal. Po chvíli odešli i oni.

"Už jsem takové kousky viděl," ozval se Daron, "děkuji ti, už týden ji nemůžu přemluvit, aby si šla zdřímnout. Co hodláš dělat?"

"Vykoupu se," odpověděl Xin, "do západu slunce se nic nestane a v noci budu u Milina. Počkám..."

"Poradíš si?"

Kočkodlak se odvrátil a přimhouřil oči. "Nevím," odvětil klidně.

Střetnutí

Pod klenbou oblohy, která zvolna prohlubovala svou tmavomodrou barvu, hasly poslední růžové pablesky. V Milinově pokoji planuly svíce ve všech svícnech, v koutech a u dveří stáli jako sochy strážci opření o kopí.

"Najdeš tu prokletou larvu?" zeptala se Mara.

Xin odstoupil od okna.

"Ne," zavrtěl hlavou, "to nedokážu."

"Proč?" užasla. "Vždyť je dokážeš vnímat."

"Animanty ne. Ti jsou před Proměnou obyčejnými lidmi, kteří často sami o ničem nevědí. Jsou přirození, proto nevnímám jejich přítomnost. Síla Ona v nich tkví spoutaná cizí vůlí."

"Chceš tím říct, že někde tady na hradě žije nějaký nenápadný člověk, kterému v noci z ničeho nic narostou špičáky a jde vysávat krev mého syna?" ozval se Daron podrážděně.

"Souhlasí, ale to není všechno, musí tu být ještě zdroj zlé vůle. Vampýrova síla je tak velká, že jím nemůže být jen jeden člověk, dokonce ani několik, musí existovat velká skupina takových, kteří vědí, co chtějí."

"Na hradě ne. Zaklínači říkali totéž, pro jistotu jsem tedy nechal pověsit každého, o kom se povídalo, že se zabývá magií."

"Škoda, že jsi nesrovnal se zemí celou provincii."

Daronovi blesklo v očích.

"Pomohlo by to?"

"Pochybují," uhasil jeho zvědavost.

"Pověz, proč tomu tak je," poprosila Mara, "a proč Milinek?"

"Určitě se jedná o pomstu. Uhodili do syna, aby byla citelnější, navíc se může stát, že vás pokouše..."

"Přestaň!"

"Promiň, Maro. Je čas pozvat cechmistra zaklínačů."

"Nač ho potřebuješ?" podivil se Daron.

Xin ho místo odpovědi jen popohnal pohledem. Daron rychle vyšel ven a záhy se vrátil s Bertem.

"Zdravím vás všechny," pronesl zaklínač studeně, "co pro vás můžu udělat?"

"Chci s vámi dohodnout postup při likvidaci upíra," řekl Xin.

"S námi? Copak nás je ještě potřeba?" Bertův hlas zněl uštěpačně.

"Ano," odpověděl klidně Xin, "uděláme to společně."

Ticho, které nastalo, se neúměrně protahovalo. Bert ohrnul pohrdavě rty, což Darona naštvalo.

"Ty kreaturo!" přestal se ovládat, "už druhý měsíc vám dávám zadarmo nažrat a ty se chceš vzpouzet?"

Rozzuřil se, popadl zaklínače za plášť a třásl jím tak, že mu málem upadla hlava.

"Bud' uděláte to, co vám poručí," zachroptěl, "nebo..." nečekaně se uklidnil a chvíli přemýšlel, "...dnes přivezli dříví na topení, takže pro vás můžou bleskem zaostřit kůly. Uvidíte, jak svižně tady narážejí!"

Bert už zřejmě Darona dobře znal, protože rázem ztratil glanc.

"Jistě, kníže. Bud' vůle tvá," vykoktal úslužně.

Xin začal mluvit:

"Stáhnu na sebe veškerou ochromující sílu a vy najdete způsob, jak se k němu přiblížíte. Víc vám snad říkat nemusím."

"Kapitáne, hrozí ti velké nebezpečí, to může vést k nezvratným změnám mysli..."

"Po tom ti nic není, dělej, co máš, a nestarej se o mě," rozzlobil se Xin a otočil se Bertovi zády.

"Dneska nějak nemá štěstí," poznamenal Daron, když se za zaklínačem zavřely dveře.

"Ty tady taky nebudeš k ničemu," vyháněl ho Xin.

"Proč?" zeptal se.

"Neovládáš se, překážel bys."

"Můžu držet hubu," navrhl.

"O to nejde, musel bys přestat myslet."

"Aha," vykročil ke dveřím. "Ale říká se, že to pro mě není nic těžkého..."

Zůstali sami a v nastalém tichu začal číhající neklid získávat téměř hmatatelnou podobu. V komnatě byla i při zapálených svících skoro tma. A dusno.

Xin usedl na podlahu do meditační polohy, Mara si stoupla za něho. Její stažený obličej získal poněkud vlčí výraz, vlastně celá působila dojmem vlčice číhající u ústí nory s mlád'aty.

Kočkodlak srovnal dech a srdeční tep, uvolnil svaly. Postupně zaostřil smysly a veškeré vědomí soustředil do jediného vnitřního bodu. Už několik let nacházel při vstupu do meditace na dně mysli nějaký stín. Jako obvykle ho odsunul. Veškerá jeho vůle a všechny duševní síly se soustředily a seřadily jako vojáci do bojového šiku. Byl připraven a čekal. Ubíhající hodiny neotupovaly pozornost, stejně jako hluk občas se střídajících stráží.

První bylo volání Přítomnosti. Objevilo se najednou a v dálce, začalo se přibližovat.

Představil si, jak dotýčný přichází obklopen ochrannou sférou zlověstné síly, která ochromuje každého, kdo se jí ocitne v dosahu, vypíná myšlení, city i paměť.

S ní se nyní musí poměřit. Už byla v pokoji. Její úder pocítil uvnitř lebky. Nervy mu proběhl žár. Úder přijal měkce a odrazil jej. Tlak na chvíli povolil. Smysl Přítomnosti potvrdil, že se vampýr zastavil. Náhlá překážka musela jeho animátory zaskočit. Po chvíli mračno skupinového vědomí opět proniklo stěnami a pomalu zaplnilo komnatu. Pulzovalo, prohmatávalo prostor. Hledalo soupeře. Zpočátku neúspěšně, ale najednou ho v okamžiku opletla neviditelná chapadla. Okamžitě je strhl a odmrštil.

Xinův mohutný odpor je podruhé vyhnal z místnosti, ale teď už věděli...

Následující úder náležel jemu. Pronikl mu celou myslí a vnořil se do ní. Začal neviditelný boj. Xinův odpor byl krátký; podlehl a obratně uvolnil své vědomí. Využíval dovednosti získané lety cvičení. Mistrně uhasil vlastní mozek a stal se neživým předmětem. Dezorientovaní animátoři ztratili kontakt, a tu se na zlomek okamžiku probudil a poslal jim jízlivou výzvu. Odpovědí byl zuřivý útok. Museli zuřit, kdežto kočkodlak v klidu manévr opakoval. Jednou a ještě několikrát. Bojoval, vzdoroval chladným výpočtům téměř šílené síly. Konečně dosáhl cíle a přinutil je oslabit ochromující oblak. Lidé v místnosti začali nabývat vědomí. Vampýrova ochrana zeslábla, zato animátoři získali moc uvařit Xinův mozek uvnitř lebky. Tentokrát mu pomohla jeho kočičí odolnost. Sevření neviditelnými kleštěmi nedokázal rozevřít, ale udusit se také nenechal. Využil každé nepřátelské neobratnosti, aby stisk oslabil. V této úporné obraně pokračoval, drcen jako kámen v lisu.

Nezvládali to. On věděl, co se stane; na okamžik uvolní všechny, aby ho odstranili z cesty. Náhodné chodce, vojáky a hlavně Maru, neboť zadržet matku je stálo nejvíc úsilí, možná na okamžik dokonce přestanou chránit upíra. S tím počítal.

Neodhadl však přesně své síly, které beztoho docházely...

Stalo se.

Náhlý výkřik uvolněné Mary rozptýlil Xina v rozhodující chvíli. Na hlavu mu spadlo něco, co připomínalo pytel písku. Vůli mu to smetlo do nebytí. Vědomí rozsápalo na kusy. Na okamžik se v jednom těle rojilo několik desítek Xinů. A ještě někdo... Gigantická bota zašlápla plamínek jeho rozumu, poté ho zalil ledový oceán. Musel uhasnout.

Prohrál. Vítězům to však nestačilo, opojení šílenstvím vítězství ho popadli a trhali jako zvěř zakousnutou kořist. Dusili, mačkali, hnětli. Najednou přestali. Něco je vyrušilo...

Xin to už nepocítil.

"Tagero..." zašeptaly jeho rty.

Hra s ohněm

Když při veřejné audienci požádal Rodmin krále o soukromý rozhovor, vyvolal tím veliké pohoršení i zvědavost. Na jedné straně se jednalo o neslýchané porušení etikety, ovšem skutečnost, že se dvorní mág obrátil s nějakou záležitostí k panovníkovi, dokazovala její význam. Podobně to vnímal i Redren. Vytržen z blahé jednotvárnosti tradicí posvěcené a do všech podrobností propracované ceremonie, nejprve Rodmina seřval jako kluka za nepředpisové chování, a vzápětí to stejně schytl příliš horlivý komoří, který se pokusil mága vyhodit. Když se konečně dosyta vykřičel, seskočil z trůnu, hodil na něj žezlo a seběhl z vyvýšeného pódia. Cestou s sebou vzal Rodmina, který na něm stál. K zoufalství ceremoniáře, který si málem rval vlasy, oba za chvíli zmizeli za dveřmi jedné z vedlejších komnat.

"Hned je znát, že tu není Xin!" vykřikl, jakmile zůstali sami, "pověz, co přinášíš!"

Rodmin mu co nejšetněji pověděl o sarkofágu královny matky a o tom, co dosud udělali. Redren ho poslouchal poměrně klidně, přestože ke konci málem skřípal zuby.

"A ten čubčí kocour se mě opovážil požádat o souhlas s odjezdem, přestože to věděl?!" zaječel po posledním Rodminově slově. "Já ho..." pobíhal po místnosti.

"Mluv!" přiskočil k mágovi, "hlavu pod stříbrnou sekeru, postačí to?"

Dlouho potlačovaná energie Redrenem přímo zmítala, a Rodmin, který bezděčně zavinil tento nečekaný

výbuch elánu, zdolával nyní další vrcholy výřečnosti ve snaze vládce uklidnit. Trvalo dost dlouho, než se mu konečně podařilo obhájit Xina a odvést krále od záměru okamžitě kapitána odvolat z cesty.

"Rodmine, minul ses povoláním," prohlásil nakonec udobřený Redren, "Měls být advokátem a ne vařit žáby v hrncích. Ty bys dokázal i neukožené ženské namluvit, že má za manžela bejka."

"S dovolením, Výsosti," přerušil ho mág, "kdybych nějakou takovou potkal, určitě bych ji nepřemlouval, aby se zabývala manželem..."

Redren vyprskl smíchy a praštil ho do zad, až to zadunělo.

"Budiž," zvažněl najednou, "dost hloupostí, porad', co dělat."

"Je možné postupovat jako obyčejně; metod je spousta: oheň, kůl. Ostří Yev..."

Redren netrpělivě mávl rukou... "Vím, že jsou jisté, ale hned začne povyk, že znevažuji matčiny pozůstatky. Od doby té historie s vampýrem a Ostrovany na mě bohabojní pohlížejí úkosem. Nakupilo se mi toho..." "A co potají?"

"Ve dvou sarkofág neotevřeme. Svého času pokládalo víko dvanáct osob. Potřebovali bychom pomoc a vsadím se, že nedokážou mlčet a hned poletí za svatoušky. V tomhle bahně se chováte rozumně jen ty a Xin... Ale ne abyste zpychli! Nepřerušuj. Zbytečně jsi vyvolal ten rozruch, měl jsi přijít jindy. Neomlouvaj se. Vím, že sis myslel, že bez veřejného kraválu se ke mně nedostaneš a pošlu tě ke všem čertům. Jistě, máš nárok si to myslet, ale nakonec jsem zůstal pořád králem a bohudíky žiju od té doby už patnáct let, na což pořád zapomináte... Ale budiž, k věci! Xin říkal, že nemáme matičku pustit na špacír, že?" "Ano, pane."

"A co kdyby tam ležela a nemohla ven, co pak? Časem by zřejmě zahynula, souhlasíš?" "Trvalo by to dlouho, ale ano."

"Takže aby si matička nemohla vyskakovat, přikryjeme ji těžším víkem, dáme nahoru důkladnější desku. Co ty na to?"

"Nikdy jsem o něčem takovém neslyšel, ale proč ne. Jenom se to musí pořádně spočítat a raději přidat víc než míň, aby se nemohla hnout."

"Dokážete tu váhu spočítat?"

"Ano, ale je tu jedna potíž; žádné zabíjení ani umírání u sarkofágu. Na to se musí dohlédnout, jinak za nic neručím."

"O to se postaráme. Takže fajn, za dva týdny bude výročí jejího úmrtí, a milující syn věnuje matce nový, skvělý náhrobek. Bude sláva a nikdo se nedoví, že Redrenova matka je striga. Nu..." zamyslel se, "měli jsme v rodě už dva upíry a jednoho vlkodlaka. Někdo musí udržovat tradici, a matka byla vždycky konzervativní," vzhlédl. "Teď odtud zmiz a ať si kameníci pospíší; zítra to musí v dílnách jen svištět. Osobně to prověřím, jasné?"

"Ano, pane," odpověděl Rodmin už v polovině cesty ke dveřím.

Redren zůstal sám a s uspokojením se poplácal po břiše.

"Nu!" zafuněl, upravil si korunu a rozhodným krokem vstoupil do trůnního sálu. S veškerou královskou důstojností se vyšplhal na stupínek, na kterém stál trůn, zvedl pohozené žezlo a pohodlně se rozvalil.

"Pokračuj, pokračuj..." popohlnal ceremoniáře.

"Čím, pane?" zasténal dvořan.

"Jak to, čím?" podivil se král. "Kde jsme skončili?"

Rodminovi začaly bláznivé dny.

Oficiálně byl jmenován zmocněncem pro přípravu oslav výročí úmrtí královny matky a kvůli tomu ho od rána do večera obtěžovali nejružnější lidé, o jejichž existenci v paláci vůbec netušil. Byli to především posedlí umělci s návrhy nového náhrobku. Na tom by nebylo nic špatného, nebýt toho, že se každý z nich snažil pomluvit ostatní a všichni dohromady se byli ochotni utopit na lžičce vody. Když se k nim posléze připojili nejružnější mistři a znalci ovlivňování veřejnosti a zázraků, rozzuřil se, načež ho dorazili básníci s patřičnými žalozpěvy. Zabarikádoval se v pracovně, na jejíž dveře nakreslil symbol, který u návštěvníků vyvolával hlubokou nechť žít a pochyby o smyslu dosavadní tvorby.

Redren ho naštěstí navštívit nehodlal. Konečně mohl začít počítat. Dosud nikdy nikdo nedělal nic podobného, musel tedy zavádět spoustu oprav a zaokrouhlení; ovšem konečný výsledek byl takový, že

mu vstaly vlasy na hlavě - tak silné stěny neměla ani králova pokladnice!

Když to zjistil, opustil pracovnu a setřel znak na dveřích. Ukázalo se, že byl nejvyšší čas, protože tři básníci si už stačili přerežat žíly a jeden malíř vyskočil z okna věže...

Ted' musel vyhledat projekt, který by se hodil nejlépe. Dosavadní byly k ničemu. Ani umělci se sklonem k monumentalitě nevymysleli nic, co by alespoň trochu odpovídalo Rodminovým výpočtům. A neuspěl s námitkami, že král chce něco mnohem solidnějšího. Jistě, přinášeli mu náčrty dva či třikrát těžších pomníků, ale nikoho nenapadlo zvětšit váhu desetkrát...

Zoufalý mág se vypravil ke králi a podělil se s ním o své starosti. Redren si prohlédl přinesené výkresy a dlouze se odmlčel.

"Nedá se nic dělat," prohlásil posléze, "musíme vyhlásit začátek nového stylu stavby náhrobků. Najdi někoho, kdo vymyslí patřičný název a veškerou potřebnou filozofii. Nedala by se nějak zmenšit velikost, aniž bychom ztratili váhu?"

"Otvory jsou už vyplněné zlatem, Výsosti."

"A znamení, zaklínadla nebo nápisy?"

Rodmin zavrtěl hlavou:

"Žádné, které znám, se nehodí k zadržení upíra tohoto druhu."

"To je to tak zlé?" zeptal se král při pohledu na mágův vážný výraz.

"Ano, pane," zněla odpověď, "všechno, co děláme, jsou hrátky s ohněm. To není maličkost, a my tady předvádíme jakousi bláznivou komedii. Viděl jsem tehdy v podzemí Xina... Obyčejná upírka by na něj neudělala žádný dojem, ale ona..." ztišil hlas, "ujišťuji tě, pane, že jsem ho ještě nikdy neviděl tak pobouřeného."

"Ovšem," chodil Redren kolem místnosti, "možná je to opravdu hloupost, ale říkal jsi, že deska vydrží?"

"Měla by vydržet, ale ve skutečnosti je jisté jen to, že striga, které se není třeba bát, neexistuje, Výsosti."

"Je to těžké," prohlásil, "ale dokud je šance udržet tajemství, chci, aby se to udělalo tak, jak jsem řekl. O ostatní se postaráme potom. To je vše." Rodminovi nezbylo nic jiného, než se uklonit a opustit královu komnatu.

Pochybnosti o uchování tajemství si musel nechat pro sebe, následující dny však potvrdily, že má pravdu. Vznešené plány, plné moudře znějících "ismů" nikoho nepřesvědčily o oprávněnosti budovat v podzemí paláce malou pyramidu, ale naopak vyvolaly celou lavinu klepů a nejasných podezření. Bylo to všechno ušito příliš horkou jehlou.

V kamenolomech a kamenických dílnách si mistři při pohledu na plány místo perličky do skal ťukali prsty na čelo, a nějaký rozšafa prohlásil, že z něčeho takového nevyleze ani upír.

Pak se ukázalo, že bude nutné rozšířit vchod a schody do katakomb. Práce trvaly celý den a celou noc, dělníci jen kmitali. Skončili tři dny před výročím královnina úmrtí. Starý sarkofág byl úplně obestavěn, vybudovaná kupa byla jediným velkým, doslova i obrazně, výsměchem všem principům dobrého vkusu, což nedokázaly zakrýt ani pochvaly palácových znalců umění, povzbuzených představou setkání s mistrem Jakubem.

Oslavy proběhly bez překvapení, ale pravda vyšla najevo hned první noc. Těsně před půlnocí se ozvalo z nitra sarkofágu zřetelné škrábání, a trvalo bez přestávky až do rána. Vzhledem ke značnému zájmu o předmět nedávné oslavy bylo svědků příliš mnoho.

Nepomohla urychleně vymyšlená teorie o náhodně zazděné kočce. Údajná kočka nejen nechtěla zdechnout, ale chovala se jako tygr a to pouze v přesně vymezených hodinách.

Zpráva o královně - strize rázem oběhla palác a Rodmin si jen s námahou zachránil hlavu, když si Redren uvědomil, že bylo možné ztlumit neblahé zvuky vrstvy koudele nacpanými do předem připravených skulin...

Úděs a strach však rychle přešly ve všeobecný obdiv spojený s ironickou satisfakcí. Redrenův nápad doznal takového uznání, že se záhy přestal na Rodmina zlobit za hloupé nedopatření a s potěšením naslouchal pochlebování a nadšeným ódám na vlastní moudrost. Dokonce i velekněz Bero, který od aféry s Ostrovany chodil v hávu s vysokým límcem, vyjádřil své uznání.

O královně matce začaly kolovat posměšné vtipy, kterých každým dnem přibývalo. Do katakomb každou noc putovala přímo procesí, aby s pocitem převahy, spojené s hrůzným mrazením, naslouchala

jejímu bezmocnému škrábání.

Palácový zvěřinec přišel o všechny zájemce...

Když se to král dověděl, příšerně se rozzuřil. Tato náhlá změna nálady naprosto zaskočila dvořany, kteří nic takového nečekali. Bůhví, co se Redrenovi stalo; možná ho podráždil dosavadní nedostatek úcty k jeho matce, ať už byla jakákoli, nebo prostě dospěl k závěru, že za této situace je dobré se rozčítit... Ať už to předstíral nebo ne, rozhodně byl velice přesvědčivý... královými komnatami prolétl opravdový tajfun, jaký dosud neviděly. Šaška, který mu tuto zprávu sdělil, neuchránila ani imunita blázna: kopanec jej doslova prohodil čtyřmi pokoji a ten chudák sletěl s rozbitou hubou ze schodů. Redrenovi jedna oběť nestačila, protože hned vzápětí prchalo všechno živé dveřmi i okny.

Začal pogrom na fanoušky nočního škrábání. Během několika následujících hodin se v katimském paláci odehrávaly scény hodné karijských satrapů. Strážce řádily a v mučimě mistr Jakub vyhlásil stav ostré pohotovosti - pacholci kvapem chystali stroje, nástroje i klády. Naštěstí se to obešlo bez nich. Když totiž gardisté konečně sehnali na nádvoří všechny smrtelně vyděšené viníky oběho pohlaví, Redrena najednou hněv přešel.

"To jsou všichni?" zeptal se klidně Xinova zástupce při pohledu z okna.

"Ano, pane," zněla odpověď.

"Tak jim povězte, že nebyli právě zdvořilí," přikázal.

A odešel.

Směsice úlevy na straně dvořanů a rozčarování gardy, která si dělala laskominy na dobrou zábavu, málem zbourala palác.

Další dny všichni chodili kolem krále po špičkách, ale potom se všechno vrátilo k normálu. Jenom šašek už nebyl tak výmluvný jako dříve. Dveře do katakomb byly uzavřeny a stála před nimi stráž.

Idyla však netrvala dlouho; v podzemí se záhy začali objevovat zájemci jiného druhu, ti ovšem hlídačům předem strčili pár zlatáků. Jednalo se převážně o dvojice, které strážné ujistňovaly, že se tam jdou vroucně modlit za odvrácení neštěstí od ctihodných pozůstatků královny. Velice charakteristická byla skutečnost, že obvykle jeden z dvojice nesl svinutou přikrývku nebo huňatý kobereček...

Pokud jde o modlitby, jedinou věcí, která nevzbuzovala pochyby, byla jejich vroucnost. V inkoustové tmě, kde bylo dosud slyšet jen škrábání a šátření uvězněného upíra, se najednou ozývaly duety zrychlených vzdechů, něžná slůvka a tlumené steny rozkoše, dokonce i zvuky trhání a šubání látek. Intenzity škrábání a výbuchů extáze na sobě zřejmě závisely. Čím prudší šramot zazníval z hrobky, tím větší vzrušení zavládlo vedle něj nebo na něm...

Dámy, které měly na sobě tygra (do nějž se snažili vtělit jejich partneři), a pod sebou autentického upíra, v momentě propadaly amoku, jakého by za jiných podmínek nedosáhly. Dvůr byl příliš žádostivý exotických her, než aby představa katovy sekyry dokázala někoho odstrašit.

Každým dnem bylo rovněž hlasitější noční řádění strigy. Jako kdyby odněkud čerpala energii... Stěnami sarkofágu pronikaly stále silnější údery a po jisté době začaly jeho masivními deskami probíhat podivné vibrace. Avšak další dvojice pohroužené v milostném šílenství jako by nic nevnímaly. Přímou naopak - nikde se jim nedařilo dosahovat tak prudké, silné a vyčerpávající rozkoše, po které musely dlouho odpočívat...

Moudrost i rozum zmizely, zahnané triumfálním pomínutím smyslů.

Osud se však nedal oklamat.

Jedné noci se v zámeckém podzemí ozvalo krátké a tupé třesnutí. Jeho ozvěna překryla následující zoufalý výkřik, a bouře, která venku řádila divočeji než obvykle, přehlušila všechno rachotem hromů.

Tma najednou zhoustla a palácovými ochozy prolétl s pronikavým kvílením vítr. Vlna uvolněné síly Ona způsobila, že blesky zazářily černým světlem. Zaskřípaly dveře katakomb. Tento zvuk ovšem zanikl v šumění deště. Strážci tu nebyli, odešli utratit nedávno získané zlato. Před úsvitem se tady nikoho nenadali...

Ráno určený gardista jako obvykle sešel dolů, aby podnikl pravidelnou každodenní obchůzku podzemí. Směřoval k náhrobku královny matky. Pochodeň najednou ozářila hromady rumu, jakési červené cáry a pod kameny roztrhané lidské pozůstatky.

Ve tmě se ozval šramot. Prosmolené dřevo vypadlo ze ztuhlé ruky. Pochmurné ticho rozrazil zděšený

výkřik a splynul s rychlým dusotem bot muže prchajícího v panickém strachu.

Parchant

Vracel se. Nevěděl odkud a kam, ale vracel se. Jakýsi stín ho odstrkoval, pokoušel se ho zadržet, nechtěl mu dovolit odejít. Xin zvolna získával převahu, takže odpor zlomil a vrátil se.

"Xine..." ozvalo se v opalizující mléčné mlze.

"Xine!" vynořil se z ní neurčitý obrys.

"Otevřel oči!" Tento fakt nic nepotvrzovalo, pořád nic neviděl.

"Kapitáne, veliteli," druhý hlas mu připadal povědomý. Mlha se začala vlnit. Obrys se přiblížil. Napjal zrak. Oválná skvrna se na okamžik změnila v obličej.

"Kdooo..." jiný šepot, cizí, zvláštní, neznámý.

"To jsem já, Mara!"

"Hantíí..."

"Ne, Hanti ne, Mara!"

Nevěděl, co od něj chtějí. Světlo zmizelo. Jakýsi otřes. Něco jím pohnulo. Uvědomil si, že je něčím, čím se může pohybovat.

"Podívej se na mě!"

Opět světlo. Z pablesků se vynořila hlava. Samotná hlava vznášející se ve vzduchu.

"Xine, žiješ, bojoval jsi, vzpomínáš?"

"Lepší by bylo, kdyby umřel, tohle může být horší než smrt," nový, nepřátelský hlas z velké dálky. Tento hlas se mu nelíbil.

"Vypadni odtud, hned!" křik. Také by tak rád vykřikl.

"Xine, vzpomeň si, zkus to."

Ale na co? Proč mi nedopřejí klid?

"Chci Hantíí..." Ať přijde, ať je vyžene...

"Je to marné, nedomluvíme se s ním."

"Jak dlouho?"

"Nevím, musíme počkat."

Světlo se rozplynulo.

Bolest. Pulzující, úporná. Pronikala, hnětla, šubala. Něco mu nafukovalo lebku, pak ji drtilo, a opět... Bláznivý kolovrátek. Zastavit je, zabít, vystrčit. To je ono! Nepustit upíra! Nedat jim, nedat. Ó! Aúúú!

"Jen klid, kapitáne, už je dobře, jsem tady."

"Kdo jsi?"

"To jsem já, Alliro."

"Kde je Hanti?"

"V Katimě, pane, v paláci. Zanechal jste tam svou ženu." Zamrkal. Něco... asi ano... jistě, boj...

"Boj! Co je s ním?! Zabítý?!"

"Zabítý, ovšem, zabítý jaksepatří. Vymítači si dali na larvě záležet..."

S úlevou klesl na lůžko. Takže se podařilo.

"Co mi je?"

"Medik povídal, že vám přidusili rozum..."

"Přimáčkli, nevydržel jsem..."

"Co to šeptáte, pane?"

Bez odpovědi. Alliro se sklonil nad velitele. Xin opět spal jako zabítý, avšak tentokrát dýchal klidně.

"Jak dlouho jsem byl v bezvědomí?" zeptal se, jakmile otevřel oči.

"Pět dní, ale se dvěma přestávkami," řekl Alliro udivený tak věcným dotazem.

"Na jednu si vzpomínám, ale co jsem povídal při druhé?"

"Moc ne, pane, jenom jste chtěl vidět paní Hantinu, bylo to moc krátké."

"Kdy to bylo?"

"Třetí den po tom, co vás to zmohlo, předtím jste ležel jako kláda nebo, bez urážky, jako balvan."

Otevřely se dveře.

"Co ten náš..." Daron zmlkl v půli věty při pohledu na Xina, který seděl na posteli.

"Ty jsi ale!" zvolal vesele. "Pověz mi, kde se rodí takoví nezmaři!"

"Na střechách a ve sklepích všech paláců a domů, včetně těch, které patří rodu Fergo," zněla odpověď, "a mňoukají při tom..."

Daron vybuchl smíchem, ke kterému se přidali ostatní.

"A co Milin?" zeptal se Xin po chvíli.

"Ještě hodně slabý, ale pomalu se vzpamatovává."

"Pověz mi, co nevím."

"Bylo to tak, jak jsi předpověděl. Když se věnovali tobě, zaklínači tu larvu zabili."

"Jak?" zajímal se.

"Šípy se stříbrným ostřím. Stříleli z luků do zad... Tvrdili, že se blíž nedalo přijít... A víš, kdo to byl? Voják z mé družiny, ať propadne peklu! Už jsem mluvil s desátníkem, kterému podléhal. Prý to byl poseroutka a zbabělec toho typu, na které se v bitvě musí dávat stejný pozor jako na nepřítele, protože mávají mečem se zavřenýma očima a nikdo neví, koho zasáhnou, někdy dokážou zabít i koně pod sebou!"

"To souhlasí, submisivní byl. A našel jsi ty, kteří ho ovládali?"

"Kámen ve vodě," rozhodil bezmocně rukama.

"Chyba," Xin se na lůžku napřímil. "Takže jsme udělali mň než polovinu díla, můžou nám poslat jiného..."

Daron ošklivě zaklel.

"Ale ne tak rychle," uklidnil ho Xin. "Zabitý byl nositelem jejich společného vědomí, jeho smrt jimi musela pořádně otřást. Aby se vzpamatovali, budou potřebovat čas."

"Pět dní už měli," broukl zachmuřeně Daron.

"Ovšem, ale určitě hned tak nenajdou jiného s tak slabou vůlí, a taky je ho třeba zotročit."

"Kolik?" přerušil ho netrpělivě Daron.

"Nejmíň tři dny, někdy až měsíc."

"A kolik času potřebují, aby znovu nabyli sil po zabití animanta?"

"Tak čtyři, pět..."

"V nejhorším tedy máme ještě dva dny."

"Možná je trochu přeceňuješ, ale dva určitě."

"Pozitíí je úplněk, to je dobře nebo špatně?"

"Velice dobře, po Proměně mi můžou políbit ocas."

Daron si radostně zamlul ruce a zamířil ke dveřím, najednou se však zastavil a prudce otočil.

"A pokud mají náhradu?"

"To bys už určitě poznal na Milinově krku..."

Spolkl nadávku.

"Pošlu ti jídlo," broukl při odchodu.

Xin vstal ještě téhož dne před večerem a dal se do díla. Síly se mu rychle vracely, což ovšem nikoho neudivovalo, protože na těle neměl žádné zranění.

Spolu s Daronem začali hledat animátory. Neúspěšně. Celé hodiny strávené vyptáváním všech blízkých i vzdálených známých Alkse, čili zabitého družiníka, nevedly k ničemu. Nikdo nic nevěděl, neslyšel, nevzpomínal si. Prostě existoval, nikomu nevadil, nenastřkoval se, jenom desátník mohl o něm říct o něco víc, ale ne o moc víc než to, co už řekl Daronovi: že byl budižkničemu, hlupáček, nepoužitelný k boji, stěží ho bylo možné poslat na hlídku a do stráže, ale určitě ne tam, kde bylo potřeba něco hlídat doopravdy.

"Byl užitečný hlavně tím," povídal desátník, "že občas nebylo potřeba posílat na hloupé práce muže, určené k důležitým věcem. Jinak bych mu už dávno řekl, aby táhl kam chce."

"Uhm," odkašlal si Xin, "a nemizel občas, třeba jen na pár dní, třeba za nějakou holkou?" napovídal.

"Kdepak," mávl důstojník rukou, "která by takovému dala... Už šest let, co tady hraběti sloužím,"

pokynul k Daronovi, "nebylo dne, abych tak dvakrát, třikrát, pokud ne ještě víckrát nemusel koukat na

tu pitomou hubu. Dám za to hlavu."

"Takže těch šest let byl pořád v družině, a poslední dobou pořád seděl na zámku?" vmísil se Daron.

"Ano, pane hrabě."

Víc dotazů neměli. Poslali vojáka pryč a pohlédli na sebe.

"Nebýt toho, že je klid, řekl bych, že zaklínači zabili někoho jiného, než měli," prohlásil Daron.

"Kdybys čaroděje hned nenechal pověsit, možná by něco řekli?" broukl Xin zamyšleně.

"S věšením to nebylo tak hr, napřed museli zazpívat," bleskly Daronovi oči, "a zpívali až milo, řeknu ti, že jsem slyšel moc zajímavých věcí," zvažněl, "ale o tomhle ani slůvko."

"Tak proč...?"

"Za to ostatní. Každý dostal, co mu patřilo. Zákon je zákon."

"Budiž, ale my nevíme nic. Leda to, že ho museli zpracovat tady, na zámku."

"Že by si desátník ničeho nevšiml? Třeba sám...?"

"Ovšem," posmíval se Xin, "po čarodějích pověsíš vlastní lidi, to jsem zvědav, kdo bude chtít pro tebe pracovat..."

"Tak co uděláme?"

"Je takový kočičí postup při lovu myši: čekat a dívat se..."

"Běž do...!!! "zavrčel.

Rozešli se beze shody. Další den se nic nestalo, ale ani oni nic nezjistili. Daron zuřil. Mara a Xin byli jediní, kdo se s ním odvážil mluvit. Zaklínači zalezli do přidělené části zámku a předstírali, že neexistují. Nedělali vůbec nic. Formálně k tomu měli právo, protože vampýr nežil, a případ animátorů, stejně jako každé spiknutí, byl záležitostí státní moci, ne jejich. Bert to s potěšením Daronovi připomenul; tím ho samozřejmě rozlítit ještě víc. Je třeba přiznat, že zasáhl citlivý bod Xinova bratrance, protože Daron nehodlal trčet do smrti v takové díře, jako je Dina, a neustále prohánět Piry. Aby však k tomu nedošlo, nesměl příliš často a zjevně porušovat zákony. Toho by se nepochybně dopustil, kdyby ze zaklínačů sedřel kůži, což by nepochybně s rozkoší učinil. Skončilo to tím, že jim nedovolil odjíždět ze zámku, což bylo jediné, co mu jeho pravomoc dovolila, nebylo však síly, kterou by je přinutil k jakékoli pomoci. Xin byl zatím zaměstnán pracným ověřováním každého dne Alksova života, a to za posledních šest měsíců a se všemi detaily. Bylo to nejen pracné, ale také pekelně nudné. Někdy musel vyslechnout i několik desítek osob jen proto, aby se nakonec dověděl, že toho dne Alks trčel kdesi na hlídce a hodiny tam stál bez přestávky s kopím v ruce. Bylo to stejné, jako by se snažil dovědět, kde a co v danou dobu dělali například vrabci - všichni je samozřejmě viděli, ale nikdo si jich nevšiml... Přesídlil proto do zámecké hospody a pomocí stovek objednávaných korbělů pracně zvyšoval své znalosti.

Prvního dne úplňku, krátce před východem Měsíce, se šuměním v hlavě a na roztřesených nohou zalezl do své komnaty a pečlivě za sebou zavřel dveře. Z postele stáhl prostěradlo, nacpal je do kamen a pořádně zatopil. Protože věděl, že záhy přijde o lidské dlaně, nastrkal tam tolik dřeva, kolik se vešlo. Za chvíli bylo v pokoji pekelné vedro. To miloval, hlavně po Proměně. Ta probíhala jako obvykle, jen s tím rozdílem, že to zase trošku bolelo. Možná proto, že tu nebyla Hanti... Naštěstí se už před lety naučil tlumit bolest meditačními praktikami.

Po všem se chvíli válel, načež se pohodlně uvelebil v peřinách rozložených na podlaze.

Usnul rychle a nečekaně...

"Tudy, vážení pánové, leží tam..." pronášel pobouřeně voják, který je vedl. Bledý Daron s Xinem a několika dalšími muži rychle kráčeli za ním.

"Tady to začalo," sklonil louč a ukázal jim červené skvrny na vápencových schodech a stěně. Dál krve pořád přibývalo. Malé střikance nahradily cákance i celé zaschlé kaluže. Dole v podzemí už museli hledat místa, kam by mohli stoupnout.

"Zatraceně," zaklel Daron, "jako na popravišti pod špalkem..."

"Netušil jsem, že lidé mají tolik krve," zašeptal vzrušeně jeden mladý družiník.

Mrtvý ležel o několik kroků dál na zádech. Průvodce stanul před ním se zvednutou pochodní.

"Doprdele!" ujelo Daronovi.

Z mužovy hlavy zůstal jen kousek zátylku, úlomky kostí a kousky růžovobílé huspeniny byly rozházené všude okolo. Zbytek těla nevypadal líp - odshora dolů poškrábané a rozdrásané, právě proto tak

krvácelo.

Jeden voják spěšně odešel stranou... Ani ostatní se netvářili zrovna povzbudivě.

Xin se s kamenným výrazem přiblížil a poklekl.

"Vyjedený mozek," prohlásil. "Světlo blíž," přikázal po chvíli.

Zahájil podrobný průzkum. Vytáhl dýku a rozřízl potrhané šaty. Soustředili se kolem něho. Obratně obnažil mrtvolu.

"Vodu a nějaký hadr!"

Někdo mu podal měch s vodou a klubko koudelky. Namočil ho a začal odstraňovat sraženou krev. Záhry se ukázala promodralá kůže. V záři pochodní rány zely hlubokou černotou. Pomalu přesunoval prsty po okrajích některých ran.

"Drápy..., zuby..." identifikoval jejich původ.

"Tady!" sykl najednou a ukázal na rameno mrtvolky. Byl na něm zřetelný otisk zubů. Tělo zde výjimečně nebylo rozervané a po zubech zůstala v kůži oválná řada děr.

Vstal a pohlédl Baronovi do očí.

"Kočkodlak," pronesl krátce.

"Cože?!"

"Nemohlo to být nic jiného."

"Víš to určitě?!"

"Velikost ran, uspořádání zubů, a to, co mu zbylo z hlavy... Všechno odpovídá."

Baron na něho hleděl, jako by nevěřil vlastním ušim. Trvalo hodnou chvíli, než k němu doopravdy pronikl smysl Xinových slov.

"Jdeme odtud!" zatahal ho za rukáv, "a vy tady udělejte pořádek. Taky zjistěte, kdo to byl," hodil přes rameno.

Vyšli nahoru, kráčeli prázdnou chodbou.

"Doufám, že víš, co mluvíš, tady nikdy kočkodlaci nebyli."

"Zřejmě se to teď změnilo," odpověděl Xin, "dnes v noci se jeden z nich objevil na hradě. Musel přijít, když jsem spal, jinak bych ho nepochybně vycítil."

"Brány zavřeli ještě před západem slunce, a ty jsi šel spát ještě jako člověk, nebo..."

"Ne, po Proměně..."

"To znamená, že ten druhý sem také nevstoupil v lidské podobě a mohl se dostat jedině přes zeď," uvažoval Daron nahlas.

"To je možné," přikývl Xin.

"Jenže na tomto hradě, jako v každé pohraniční pevnosti, jsou zdi střežené shora i zdola, po obou stranách! Pokud tedy k Proměně došlo ve městě, proč se tam k čertu nikomu nic nestalo?! Proč se šplhal po zdi vysoké jako osm chlapů jen proto, aby tady zabil náhodného vojáka?! Nevidíš, že to nedává smysl?"

"Máš pravdu, všechno ukazuje na mě..." pronesl Xin ledově.

Baron se neodvážil zvednout pohled.

"Jsi tady jediným kočkodlakem..." hleděl na podlahu.

"Čekal jsem, kdy to řekneš..."

Nastalo dlouhé mlčení, pouze jejich kroky se odrážely tlumenou ozvěnou. Kráčeli tak, jako by šel každý sám. Xinův napjatý obličej nevyjadřoval nic, zato v Baronově obličejí se střídal odpor se studem.

"Půjdeme ke mně," promluvil kočkodlak jako první. Hlas zněl pevně.

Záhry stanuli přede dveřmi Xinova pokoje. Otevřel a začal je prohlížet.

"Vím, že byly zamčené," pronesl se zvláštním klidem. Dotkl se závory...

"Dá se odstrčit drápy?" zeptal se Daron.

"Ano."

Xin najednou stiskl rty.

"Škrábance..." zašeptal tlumeně.

"Od drápů?" padl další dotaz.

"Nevím..."

"Byly tady předtím?"

"Nevím..."

Xin bezmocně usedl na stolek a sevřel si spánky, Daron zavřel dveře, postavil se k nim a mlčel.

"Trošku jsem se napil, zmohlo mě to, nevzpomínám si, co bylo v noci, myslel jsem si, že spím," chrllil chaoticky slova, "nevzpomínám si na sny, nevzpomínám si na nic!" Před očima se mu najednou objevily temné vzpomínky, staré tři roky. Touha po krvi... kterou pomohl vyléčit Rodmin. Ruce se mu roztráslly; strčil si je do podpaží.

"Animant," pronesl najednou Daron.

Xin zvedl prudce hlavu.

"Myslíš, že... oni... mě...?" vzhlédl se zoufalou nadějí na odpor.

"Byl jsi v jejich moci..." připomenul nelítostně.

"Ovšem... to je pravda..."

"Dneska je úplněk..." Slova dopadla jako meč.

Xin se už vzpamatoval. Vstal, přistoupil k vaku v koutě a chvíli se v něm přehraboval. Vytáhl podlouhlý balíček.

"Tady máš, vezmi si to," podal ho Daronovi.

"Co je to?" natáhl Daron ruku.

"Ostří Yev, ať si ho lidé, kteří střeží Milina, nasadí na kopí."

"Na tebe...?"

"Ne! Ne na mě, ale na netvora, kterého je třeba zabít!" pronesl rozhodně a dodal:

"Musíme je najít za každou cenu! A to co nejrychleji!"

"Dobře. Půjdu dnes s tebou do hospody, ale napřed vydám rozkazy ohledně ostří," ukázal na balíček s hroty, "počkej tu na mě," doporučil a vyšel ven.

Když se za půl hodiny vrátil, našel Xina sedět na posteli s pohledem upřeným do jednoho bodu kdesi na podlaze. Snídaně, kterou sluhové přinesli jako obvykle, stála netknutá na stole.

"Můžeme jít," oznámil Daron. Xin mechanicky přikývl a prkenně vstal.

Zpráva se už musela rozšířit, protože při jejich příchodu do hospody okamžitě utichl veškerý šum.

Všechny pohledy se soustředily na Xina a ve vzduchu viselo něco, co zadržovala jen Daronova přítomnost.

Zahájili vyšetřování. Nikdo se s vysvětlením nehlásil, vyzvaní odpovídali s velkým váháním. Hradní pán nakonec několika z nich vynadal, což ovšem příliš nepomohlo. Stále častěji se ozývala slova 'nevím, nepamatuji se, neznal jsem'. Po třech hodinách únavných výslechů Daron už ani neměl sílu zuřit, Xin se postupně hroužil pořád víc do bažiny beznaděje a zoufalství.

Hrůza toho, co se stalo, připomínala nemožný zlý sen. Něco naprosto nepravděpodobného, co mu však úporně pronikalo do vědomí a co si pořád nechtěl připustit. Neustále to kroužilo a obklíčovalo každou myšlenku, škrtilo dech a vyvolávalo mrazení. Nepochopitelné, reálné a hrozné, doléhalo to na něj jako dusivý mrak. Opět pil lidskou krev.

Nemohl tomu uvěřit, ale nevěřit také nedokázal... a existovalo to, celou dobu to existovalo! Vrátily se nejhorší vzpomínky, které se snažil zapomenout.

Jeho hrdost zmizela. V duši měl pouze ohavnou, nesmazatelnou skvrnu. Tížila jako olovo na víčkách, o kterých věděl, že se je už nikdy neodváží pozvednout, aby komukoli pohlédl do očí.

Stal se nikým. Ubohým otrokem instinktu.

Představil si, jak žere krvavý mozek, chlemtá tu bílou hmotu. Odněkud tu chuť znal, byla mu povědomá... Málem omdlel.

Naštěstí nesnídal.

"...a tehdy, pane, střežil ty zazděné Piry," uvědomil si úryvek výpovědi.

"Jaké zazděné?!" zvolal Xin v náhlém prozření.

"Pirové jsou kanibalové," vysvětlil Daron, "ale pokud se žerou navzájem, nezajímají nás. Teprve když se vkradou sem, aby tady chytali lidi pro své hostiny a my se to dovíme, pak s nimi zacházíme podle zdejšího starého zvyku, tedy vypravíme se na jejich území, pochyťme třikrát víc lidí než oni, nacpeme je do nějaké díry, jejíž vchod zazdíme, a držíme je tam tak dlouho, dokud se napřed vzájemně hladem

nesežerou a potom všichni nezdechnou. Jednoho nebo dva propustíme, aby o tom mohli vyprávět doma. Alks hlídal vězení celou dobu potřebnou k důkladnému zatvrdnutí zednického díla."

"Jak dlouho to trvalo?" zeptal se Xin horečně.

Daron výmluvně pohlédl na vyslýchaného muže.

"Týden, pane."

"A kolik bylo Pirů?"

"Přesně osmnáct, pane."

"Byl mezi nimi někdo neobvyklý?"

Družiník bezmocně rozhodil rukama.

"Nevím, pane."

"Já to vím," zvolal najednou někdo jiný, "jakýsi jejich čaroděj nebo někdo takový..."

V hospodě se ozval rachot odsouvaných stolků a lavic.

"Do zbraně, páčidla, kladiva a co bude potřeba," přehlušil všechno Daronův hlas.

Zavládlo všeobecné vzrušení. Všichni se rozběhli. Odpor ke Xinovi se beze stopy vypařil. Muži se vyhnuli z hospody na nádvoří a zamířili k vězení. Hradní podzemí po chvíli zaplnil vzrušený dav, vzplanuly pochodně.

"Ukažte mi to vězení!" přikázal Daron strážným.

Za okamžik stanuli před kamennou zdí.

"Zbourat!" Hlasy přehlušily první údery. Zachrastily kusy rumu. Záhy prorazili zeď a díra se rychle zvětšovala. Čtyři muži bušili krumpáči, pod jejichž údery odpadaly pořád větší kusy zdiva.

"Stačí!" Daron vytáhl meč a převzal od někoho louč. Ve vykopaném otvoru zmizel jako první.

Následoval ho Xin a další muži s pochodněmi.

Vlhké doupě zalilo světlo. Zavládlo mlčení. Ty, co očekávali poloshnilé, okousané a křečovitě zkroucené mrtvoly, čekalo zklamání.

"Pro Reha, měl jsi pravdu," zašeptal Daron omráčeně.

Leželi nedotčení, jeden vedle druhého. Tvořili kruh, ruce měli spojené. Zvláštní pozornost na sebe poutal čaroděj, který ležel na břiše; zřejmě uzavíral tento obvod zlověstné energie.

Na Daronův příchod žádný z nich nereagoval, přestože určitě ještě žili - leželi v hluboké letargii a určitě jen proto neumřeli. Byli značně vyhublí.

Xin přistoupil k ohromenému Daronovi.

"Po tom otřesu se tady nemohli vzpamatovat, ale možná dokázali získat alespoň část své původní síly a s její pomocí..." nedokončil. Sklopil hlavu a zdrceně pozadu vycouval.

Daron se konečně vzpamatoval. Oči mu vzplanuly pochmurným plamenem.

"Pobijte tu pakáž!" procedil mezi zuby.

Sklepení na delší chvíli zaplnilo svištění mečů, praštění drcených kostí a mlaskání rozsekávaného masa a šlach. Vojáci pracovali naprosto mlčky. Nikdo nepromluvil ani nezafuněl, dokud nezabili posledního z polomrtvých mužů. Pak to někdo ohlásil Daronovi.

Hradní pán neodpověděl, pouze se rozhlédl. Hledal Xina, ale kočkodlak tu nebyl. Zřejmě odešel.

Musím ho najít... Nahlas pak přikázal:

"Odneste ty mršiny a zakopejte je hluboko!"

Vykročil k východu.

Xina nenasel hned. Trvalo mu to skoro hodinu. Teprve později ho oslnil správný nápad a nahlédl do hospody. Byl tady a dřímал, opřen čelem o stolní desku. Daron přistoupil a strčil do něho. Kočkodlak se ani nehnul - opil se do němoty...

Rachot pěstí bušících do dveří dělal rámus, který nepřehlušila ani příkrývka. Xin si protřel opuchlé oči, vylezl z postele a otevřel. Na prahu stál zamračený Daron.

"Co je?" vykoktal Xin ospale.

"Další mrtvola," padla suchá odpověď.

Kočkodlak okamžitě vystřízlivěl.

"Kde?!"

"Na horní terase, pod tvým oknem. Vyhlédni."

Xin poslechl a vyklonil se. Po chvíli oči přivykly ostrému slunci...

Zmasakrované tělo leželo v louži krve necelých sto kroků od zdi s jeho oknem... Všechno jako včera.

Pohlédl na parapet a hrdlo mu sevřely ledové kleště - na kamenech svítily dlouhé škrábance... Všiml si jich i Daron, který stál za ním.

Xin se zapotácel a sesul se na podlahu. Schoulil se.

"Proč jsi pil...?!" Nikdo by nedokázal určit, jaké pocity obsahoval Daronův hlas.

Mlčel.

"Vino s tím nemělo nic společného..." ozvalo se najednou.

Zvedl pohled. Nad ním stál Bert, vedle pak Alliro. Museli vstoupit naráz.

Starý bojovník pohlížel na Xina s odporem...

"...otřes, který zažil při střetnutí s animátory, vedl k tomu, že se probudila jeho skutečná povaha," pokračoval zaklínač, "iluze končí! Toto je holá pravda!"

Přistoupil ke Xinovi a přejel mu rukou ve vlasech.

"Vizte! Stačil se už i olízat!"

"Pracky od něj, Berte!" zavrčel Daron.

Alliro se otočil a vyšel z pokoje. Zaklínač pohlédl na Darona.

"Je to jasné, rozhodni, pane," pronesl klidně.

"Nejsou žádní svědci..."

"Svědek leží tam!" ukázal za okno, "chceš ještě třetího?"

Daron mu nevěnoval pozornost.

"Mluv, Xine!"

Ten mlčel.

"Byl jsi už někdy před Proměnou opilý?"

Zavrtěl hlavou.

"Možná tedy proto?"

"Mýlíš se, můj pane Fergo, to nezpůsobilo víno."

"Neplet' se do toho, tady rozkazuju já! Poslouchej, Xine! Dám ti šanci. Slyšíš? Dnešní noc strávíš v tomto pokoji, nikdo tě nikam nezavře. Máš volnost. Do zítřka... A nepij. Rozumíš?"

Přikývl.

"Jdeme!" zvolal Daron.

"Šlíš, pane!"

"Mlč!"

Za odcházejícími se zavřely dveře. Kočkodlak zůstal sám.

Hodiny se vlekly šnečím tempem. Celou dobu seděl stále na jednom místě, jako by ho strašlivá tíže tiskla k podlaze. Jídlo mu přinášela Mara. Nemluvili spolu. Nutil se do jídla, nakonec se přece musel něčím zabývat.

Proklínaný i vytoužený soumrak konečně po celodenních mukách nastal. Proměna bolela jako dříve, když zanedbal přípravu.

Chvíli ležel bez hnutí a nic se nedělo, ale najednou pocítil, že mu pohasíná vědomí! Zoufalá obrana nepomohla. Pokusil se vstát a nemohl. Tělo přestalo poslouchat... Příšerné úsilí vůle se rozplynulo a mizelo. Omámená mysl vzdorovala stále méně a méně.

Lesk zelených očí pohasínal pořád víc, až nakonec jejich svit zhasl a víčka spadla...

"Probud' se!" poznal Daronův hlas. Otevřel oči; bylo ráno. Otočil se a pohlédl na bratrance. Nemusel se na nic ptát. Všechno bylo jasné.

"Třetí..." pronesl muž, "tentokrát v podzámčí, protože jsem nepostavil strážu podél zdi..." dodal tiše.

Xin hleděl chvíli ke stropu. Strach najednou zmizel a nervové napětí opadlo. Zalil ho klid. Opět byl sám sebou. Ono něco, co ho trápilo a co ztratil, co bylo jím, se nyní vrátilo, aby mu dodalo sílu...

Daron pořád čekal na jeho odpověď. A uslyšel ji.

"Nech mě samotného. Přijď za dvě hodiny. Přiveď svědky, pokud bude třeba..." pronesl pomalu.

Bratranec si s úlevou oddechl.

"Dobře," přikývl a odešel.

Xin ještě chvíli ležel. Vstal, zavřel dveře a beze spěchu si oblékl nejlepší šat.

Chvíli si pečlivě upravoval vlasy. Potom zašel do kouta místnosti a vzal z poličky dlouhý předmět zabalený do bílého plátna.

Ustoupil a poklekl.

Balíček položil před sebe. Usedl na zkřížených nohou jako při meditaci.

Rozhalil košili a uvolnil hrud'

Rozvinul látku - uvnitř byla dýka. Vytáhl ji z pochvy - měď a stříbro zazářily dvoubarevným leskem.

Sevřel rukojeť oběma rukama, špičku ostří otočil k sobě.

"Je čas..." řekl si a pyšně se usmál.

Rychlým, rozhodným pohybem zvedl ruce...

Její Výsost královna matka

První tři dny se nestalo nic. Tuto dobu prožívali na dvoře v ovzduší tísnivého strachu, který se, hlavně po západu slunce, měnil v hromadnou hysterii. Lidé se na noc zavírali do truhlic a beden, barikádováli dveře ložnic vším možným, a sebemenší šustot nebo šelest je přiváděl k šílenství.

Všeobecný děs ještě prohlubovalo vědomí naprosté nesmyslnosti tohoto konání, protože každý věděl, že v celém paláci nikde nejsou dostatečně pevná vrata ani stěny schopné zadržet strigu, která dokázala rozbít tak těžké víko náhrobku...

Situace tedy připomínala věchet slámy, kterému postačí pouhý plamínek, ale čtvrté noci se našel i ten.

Kdosi se vylekal vlastního stínu, přišel o rozum a s pronikavým křikem běhal ode dveří ke dveřím, bušil na ně pěstí a ječel, že upír přichází.

Jedno z křídel paláce okamžitě zachvátilo šílenství. Vyděšení dvořané skákali z oken, šlapali po sobě na schodištích a v průchodech, pár jich požilo jed, a několik osob, hlavně žen, se navždy pohroužilo do chaosu vlastní mysli a pomatených přeludů. Pouze disciplína gardy a chladná krev důstojníků zabránily dalšímu šíření paniky.

Ráno potvrdilo, že více než padesát obyvatel nešťastné části paláce zaznamenalo škody na těle nebo duši. napočítalo se dvacet mrtvých. Na žádném z nich nebyly nalezeny stopy špičáků nebo drápů...

Redren tak byl donucen přestat si hrát na šaška. Musel stanout na výši svých královských povinností.

Jakmile se dověděl o události v podzemí, vypravil do Diny posla s příkazem pro Xina, aby se okamžitě vrátil, a pak se společně s Rodminem věnoval vysvětlení příčiny zničení sarkofágu.

Nezabralo jim to moc času...

Když vyšla pravda najevo, kupodivu se to obešlo bez výbuchu hněvu. Král něco zamručel na téma popravy a uvěznění těch či oněch, k čemuž mělo dojít poté, až celý případ skončí, a už se k tomu nevracel. Zřejmě neměl čas zuřit, protože důležitějším úkolem bylo nalézt místo denního pobytu strigy.

Bylo nepochybné, že přes den musí někde pobývat, zřejmě v některé z tajných komnat, a v noci putovat soustavou tajných průchodů a chodeb, vybudovaných během staletí v katimském paláci. Potíž spočívala v tom, že plány nejstarší části přibližně před osmi lety zmizely.

Rodmin byl ochoten věřit všemu, nikoli však náhodné ztrátě...

Začalo hledání, avšak dobrovolníci vydávající se do tohoto labyrintu bez jakýchkoli pokynů buď uvázli ve slepých uličkách, nebo v něm bloudili a nic nenalezali; jedna skupina, které se nepodařilo vrátit před soumrakem, nakonec docela zmizela. Nalezli ji až za dva dny. Její členové vypadali, jako by prošli katovým mučicím strojem. Pozůstatky bylo nutné pohřbít v jediné velké truhle, protože fragmenty těl se nepodařilo připsat konkrétním lidem.

Celou tuto dobu královna nenapadla nikoho mimo svůj ponurý revír. Působilo to dojmem, že nechce vyplašit lidi, kteří žijí v paláci.

Za této situace Redren rychle podlehl horečnému přemlouvání rádců, a aby upírku nedráždil, přestal vysílat posílené strážní oddíly do chmurného labyrintu vlhkých chodeb. Zpočátku to připomínalo jakousi nepsanou dohodu. Do paláce se začal vracet klid. Po týdnů život už probíhal skoro normálně a pouze četnější a hustěji postavené hlídky dokazovaly, že tomu tak není.

Zvláště silná ochranka neustále obklopovala samotného krále a královnu. Dokonce i ložnici Výsosti každou noc střežila půlrota gardy. Podobně tomu bylo na odlehlých místech...

Naděje na trvalý klid však byla klamná. Najednou zmizel nedorostlý trpaslík, který občas pomáhal opravdovému šaškovi rozveselovat krále. Roztrhaný slamník a poničené prostěradlo neumožňovaly pochybovat o pachateli, a protože chyběly stopy po krvi, znamenalo to, že byl unesen!

Těžko říci, co převažovalo v rozhovorech dvořanů o této události; jestli strach nebo údiv. Všichni hádali, nač upírka potřebuje takového skrčka.

Odpověď přišla rychle, ovšem nejen že nic nevysvětlila, ale záhadu ještě prohloubila.

Jedné noci vběhl do Rodminova pokoje jeho žák Erto.

"Mistře, v pracovně se děje něco podivného!" volal a strhl z něho přikrývku.

"Cože?!" vyskočil mág.

"Někdo tam je, ale dveře jsou zamčené!"

"Zavolal jsi stráž?" Rodmin se spěšně oblékal.

"Ano, mistře, ale bojí se vstoupit, ostatně nemají klíče..."

Vyběhli na chodbu. Před pracovním zastihli asi třicet gardistů. Velitel okamžitě přistoupil k Rodminovi.

"Teď je tam klid, ale před chvílí bylo slyšet něco jako kroky..."

Důstojníková slova přerušil pekelný rámus. Ozval se jeden silný hřmot následovaný mnoha menšími, avšak ve vyšší tónině.

"To byla skříň s ingrediencemi," vysvětlil mág, "zřejmě se převrátila."

Další rachot, spojený s pronikavým třeskem lámaného dřeva, je málem ohlušil.

"Stůl...?" podivil se Rodmin.

"Ona je tam, mistře?" otázal se nejistě Erto.

"Vypadá to tak..."

"Půjdeme dovnitř?" Z důstojníkovy hlasu přímo číselo, že chce slyšet zápornou odpověď.

Něco bouchlo do dveří, až všichni nadskočili.

"Ne," splnil Rodmin velitelovu touhu, "ale stůjte tady, kdyby vyšla..."

Spěšně vytvořili hráz naježenou hroty kopí, mág a Erto se za ní skryli.

Za dubovými dveřmi se nadále ozývaly zvuky ničení a rozbíjení. Utichly teprve hodinu před svítáním. Se vstupem však počkali do úsvitu, pro jistotu...

O vybavení pracovny nebylo možné povědět, že je zničené, bylo prostě na padrt', a všechny zbytky byly důkladně promíchány. Nezůstal kousek dřeva větší než dlaň. Rozházené úlomky pokrývaly celou podlahu tlustou vrstvou, nad kterou nic nevychnívalo. Ve vzduchu se vznášely pachy, které dosud žádný nos nepocítil. Zápach sádky z oběšence a mandragory patřily k nejpříjemnějším...

Rodmin zamlženým pohledem přehlédl tuto hromadu smetí, která byla ještě včerejšího večera jeho pracovním.

"Proč to udělala?" podivil se Erto.

"Hodně věcí bylo odtud zřejmě odneseno," vyslovil mág svůj názor, "takže se kvůli nepořádku nedovíme, co vlastně zmizelo."

"Ale jak sem vlezla?!" zvolal velitel gardistů.

"Zřejmě je někde skrytý vchod, o kterém nevím," usoudil mág.

Pečlivě prohlédli všechny stěny, výjimečně důkladně prověřili i ty nejmenší praskliny a trhliny. Nic nenašli. Plamen svíce přenášené podél stěn se na žádném místě nezachvěl. Nechali toho.

"Je to těžké," mávl rukou Rodmin. "Staří zedníci se ve své práci vyznali."

"Mistře," promluvil Erto, "řekl jsi, že něco zmizelo..."

"Uhm, kdyby totiž rozbila všechno, bylo by trosek víc. Alespoň si to myslím."

"Ale jak striga může něco vzít? Vždyť nemá ruce. Hodí se drápy k uchopení předmětů?"

"Máš pravdu, nehodí..."

"Takže to vzal trpaslík?!"

"Byli tady spolu, udělal to tedy na její příkaz."

"Striga, která se zabývá magií?!" užasl naslouchající důstojník stráže.

"Vypadá to tak..." potvrdil Rodmin, "že toho nešťastníka unesla jako výpomoc. Takovým lidem je

možno snadno vnutit svou vůli..."

"Co chystá?"

Tuto otázku si během nejbližších dní v paláci položili ještě tisíckrát, a odpověď na ni z pochopitelných důvodů nejvíc zajímala Redrena.

Na jeho příkaz musel Rodmin strávit mnoho hodin nad onou zvláštní, podlahu zakrývající kaší magických ingrediencí a střeptů. Pracně se snažil zjistit, co v té husté polévce chybí.

Podle názoru náhodných příchozích a Erta, který neustále podával mágovi tampony nasycené octem, aby mu usnadnil dýchání, tam nechybělo naprosto nic.

Přesto se mu nakonec podařilo alespoň zhruba odhadnout, co bylo ukradeno, ale ta znalost byla vykoupena množstvím vypadaných vlasů, a zbylé si musel později oholit úplně, protože příliš silně nasákl pachem pracovny, a moc nepomohla, protože vlastnictví uloupených předmětů poskytovalo královně mnoho možností...

Jisté bylo pouze to, že celá záležitost neskončí dobře, ovšem to se vědělo už předtím.

Události, ke kterým došlo, nezvládl baron Alido di Měřena, jeden z mnoha trvalých obyvatel královského paláce. Jeho manželka Kalia byla mezi ženami, které se oné památné noci vlivem nepřekonatelného strachu a reálných možností útěku propadly do vlastního světa, existujícího jen v jejich mysli. Navenek se staly ke všemu lhostejnými loutkami bez vlastní vůle. Žádná slova k nim nepronikla - byly jako rostliny v lidské podobě.

Baron Měřena navzdory shodným a zdaleka ne optimistickým diagnózám mediků stále věřil v odvrácení zlého osudu. Manželku proto navštěvoval často, skoro každého večera, s nehasnoucí nadějí, že jednou na něho Kalia přece jen promluví.

Bohužel si ničeho nevšímal a nic nenasvědčovalo tomu, že se něco změní. Jeho plamenné proslovy, prosby i polibky zůstávaly bez odpovědi.

Alido se cítil provinile a litoval se. Dostal strach. Onoho večera dlouho hrál karty a neodvážil se vrátit v noci tmavým ochozem. Zanechal ji samotnou... Nyní chtěl svou chybu napravit.

Když toho dne vstoupil do manželčiny komnat, pocítil zvláštní neklid. Nic neviděl, ale strach byl opravdový. Spěšně vstoupil do druhého pokoje; pokojská seděla schoulená v koutě na podlaze a zoufale se tiskla ke stěnám s aksamitovými tapetami. Trásla se po celém těle a výraz jejích očí vyjadřoval pouze živočišný strach. Když se k ní přiblížil, tlumeně vzlykla a ještě pevněji se přitiskla ke zdi.

Z Kaliiny ložnice zazněl neurčitý zvuk. Nahlédl dovnitř. Manželka seděla na lůžku a nad ní se skláněla postava v dlouhých šatech se širokým límcem z bílých krajk.

"Co to děláš?" vykřikl bez rozmýšlení.

Upír se rychle a plynule otočil. Baronovo srdce zalila náhlá horkost...

Zpod šedivých vlasů na něho s ledovým pohráním hleděly červené oči. Zažloutlé špičáky se matně leskly v rozevřených ústech, drápy vyčnívající z rukávů se pohybovaly, jako kdyby míchaly vzduch. Zhlédl, že manžety už nejsou bílé, ale hnědé sraženou krví.

"Odejdi!" Slova neslyšel, ale tento rozkaz pocítil v nitru tak, jako by mu po mozku přešel mokrý, slizký hadr. Otřásl se odporem, ale neustoupil. Stál ztuhlý hrůzou.

Striga se o něho přestala zajímat a věnovala se opět Kali. Uchopila její hlavu do drápů a špičky dvou z nich přiložila k čelu ženy.

Merenovy zřítelnice se náhle rozšířily.

Krátké lupnutí proražené lebky - oba ostré hákovité drápy do ní snadno pronikly celou svou délkou. Purpurové oči upírky nyní hleděly soustředěně a pozorně. Pomalu vytahovala drápy z mozku nešťastnice a nepatrně jimi točila. Občas je opět zasunula, avšak tentokrát pod jiným úhlem. A opět vytahovala. Baron se nehlučně, hystericky rozesmál. Šílenství mu zachvátilo mozek jako plamen doškovou střechu. Něco se v něm zvedalo, rostlo, nafukovalo se, dusilo zbytky zdravého rozumu a pudu sebezáchovy.

"Nééééé!" táhlý, nevědomý výkřik otřásl zdmi paláce. Skočil k upírce s vytaseným kordem, zaslepen zoufalstvím a zuřivostí.

Záblesk drápů byl rychlejší než myšlenka. Chruply tříštěné obratle. Utržená a zhmožděná hlava udeřila o stěnu a když dopadla na podlahu, byla už jen beztvarym slepencem krve, mozku a vlasů...

Královna se otočila a přistoupila k protější stěně. Okamžitě se před ní otevřel tajný průchod, v černém

obdélníku se mihl svaštělý obličej trpaslíka.

Kalia vstala a poslušně následovala svou paní. Při odchodu vrhla lhostejný pohled na ještě se zmítající manželovo tělo...

Trojice zmizela v temné chodbě a kus zdi se za nimi tiše zavřel. O chvíli později se v ochozu, který přiléhal ke komnatám, ozvalo řinčení zbraní a hlasité výkřiky přibíhající stráže.

Téže noci se podobné události odehrály ještě ve dvou zámeckých komnatách, kde také bydlely příliš citlivé ženy. Totéž se opakovalo po skončení druhého dne a po celý týden - každou noc zmizela jedna nebo dvě osoby.

Striga unášela stále stejným způsobem pouze ty, jejichž mysl se natrvalo vymkly realitě. Na svědky nikdy nebrala ohled. Dovolovala jim uprchnout nebo je ignorovala. Pouze v případě odporu nebo při sebemenším vzdoru je nemilosrdně zabíjela.

Tak rychle dvořany naučila, že žádný z nich nezahyne jen proto, že ji potkal... Návyk poslouchat silnějšího se tedy prosazoval stále výrazněji. Poslušnost nahrazovala atavistický strach u jedněch a zoufalou odvahu u druhých. Královna už mohla volně chodit na procházky zámkem - strážci, které míjela, předstírali, že nic nevidí.

Když došly vhodné oběti, únosy přestaly. Nikdo se nedověděl, jaký osud unesené lidi potkal - zmizeli kdesi v tajných zákoutích palácových sklepů a propletení chodeb ve dvojitých zdech.

Do úplňku se nic nestalo.

Byl očekáván s obavami, ale už ne tak velkými jako předtím. Čekalo se, že v tuto dobu striga vyjde do města. A skutečně. První noc rozsápala v Katimě šestnáct osob. To byl teprve začátek. Druhé noci jich zemřelo třicet a třetí padesát.

Pro měšťany, které navštívila, nebylo záchrany. Dveře zabezpečené kůly a železnými mřížemi vytrhla i s rámem, rozbíjela zdi a neomylně nalézala i nejdůmyslnější skryše. Symboly a ochranné sochy obdařené Silou se staly v její přítomnosti neužitečným smetím, případně se rozpadaly na prach. Křídou nakreslená znamení mizela, jakmile na ně pohlédla.

Celé hodiny procházela ulicemi osvětlenými měsíčním svitem mezi dlouhými stíny, potají sledována stovkami vyděšených očí, a kolem bylo slyšet jen pronikavé, ustrašené vytí psů, které utichlo, jakmile přišla blíž. Koně ve stájích, které míjela, se plašili a ráno je nalézali zmrzačené nebo mrtvé, někdy se vzájemně pokousali. Jemnější a citlivější tvorové prostě přestávali žít, jakmile na ně dopadl její stín.

Nikdo nevěděl, co ji vedlo k tomu, aby si všímala toho či onoho domu.

Když však k tomu došlo, přiblížila se a po chvíli rachot rozbíjených dveří přehlušil vytí psů. Hlasitější a déle trvající byl křik zabíjených obyvatel. Někdy bylo slyšet pláč dětí. Rychle však nastávalo zlověstné ticho a vysoká postava v černých šatech s vlečkou se opět objevila v proudech stříbřité záře a beze spěchu se vydávala na další cestu hledání domu označeného osudem. Hrůza ji následovala jako vlečka jejího pohřebního hávu.

Třetí noci někdo, komu strach neodebral zbytek rozumu, zjistil, že začátek i konec nočních cest strigy je v královském paláci. Odtud vycházela a tam se vracela. Tato zpráva bleskem proběhla celou Katimou. Ráno se před hlavní palácovou bránou sešly nesčetné davy. V poledne zde stálo už celé město. Lidé se zatím chovali klidně, přesto gardoví důstojníci silně znervózněli. Síly posádky byly příliš omezené, než aby zastavily možný útok zoufalého davu, tím spíš pak nemohlo být řeči o jeho zahnání. Vydali se tedy k Redrenovi, aby ho přemluvili k povolání posil z blízké Deremy.

Vládce pozorně vyslechl další sdělení a návrhy.

"Co chtějí?" zeptal se po skončení hlášení.

"Vědí, že královna tady má úkryt, Výsosti..."

Redren povytáhl obočí. Už dříve si všiml, že od určité doby o ní v jeho přítomnosti nemluví jako o "strize", a nazývají ji prostě "královna". To mohlo znamenat mnohé...

"...a požadují..."

"Požadují?" přerušil král Xinova zástupce.

"Ano, pane, přesně tak to řekli jejich vůdci. Ve vzduchu visí vzpoura," dodal.

"Jsou tam městští radní a starosta?"

"Ano, také knězi. Dokonce i Bero."

"Nu ovšem..." zamyslel se, "a co požadují?" Poslední slovo pronesl Redren s hněvivým důrazem. Nebyl na ně zvyklý.

"Smrt královny," pronesl velitel stráže. Odpověď mu jen stěží přešla přes rty.

"Nedivím se," broukl král sám k sobě a pohlédl na poddané, kteří však vypadali udiveně.

"Ale..." pronesl nahlas, "zřejmě jim víc záleží na jejich vlastních hlavách po západu slunce, ne?"

"Jistě, Výsosti," přitakali spěšně.

Redren chvíli mlčel. Bylo patrné, že v duchu bojuje.

"Dobrá," pronesl konečně, "vyvěste na zámecké bráně pergamen s královým podpisem a pečeti, na kterém slíbím, že už nikdo nepřijde o život..."

Překvapení důstojníci na sebe pohlédli.

"...to za prvé," zazněl v jeho hlase silný, rozhodný tón, "a za druhé: dvacet korouhví lehké jízdy z tábora u Deremy tady bude stát zítra před soumrakem, a za třetí: okamžitě zavolejte Rodmina!"

Propustil je a zůstal sám. Víc než kdykoli předtím. S rukama složenýma na zádech začal obcházet kolem místnosti. Cítil a věděl, že co nevidět tady přestane vládnout. Velitelé gardy mu to bezděčně, avšak dostatečně jasně dali na vědomí. Objevil se někdo silnější, koho byli ochotni poslouchat. Vnější vzhled zřejmě nemá žádný význam..., stejně jako poražený monarcha...

Nebylo moc lidí, s nimiž mohl počítat. Postrádal Xina a netrpělivě na něj čekal. Nepochyboval, že kočkodlak by se jí postavil...

"Jí..." už nedokázal říci "matka", tím spíše "královna". Pro něho byla už jen hnusným netvorem a na onen výbuch hněvu před dvěma týdny vzpomínal s nechutí. Definitivně ho přešla chuť hrát si na uctivého syna... Po zločinech, které spáchala ve městě, k ní cítil výlučně odpor, ale nevyjímал ani nenávist. Tíží snad jeho rod prokletí? Kdyby jen jedno...

Všechno, co dělala, mělo cíl - cítil to a viděl, jak krutě vyplňuje nějaký pochmurný záměr. Ještě ho úplně nechápal, ale už věděl, že před smrtí vymyslela něco, co dosud nikoho nenapadlo ani v nejpřízračnějších snech... kdežto on, Redren, má neotřesitelnou touhu tento záměr zničit, a to za každou cenu. Tím, že dal lidu slib, položil na misku vah svou čest, a byl ochoten nasadit i deremskou jízdu, ovšem ne proti davům... Příliš sebejisté důstojníky stráže může potkat velké překvapení...

"Královská Milosti, přišel vznešený Rodmin," přerušil jeho úvahy hlas komorníka.

"Ať vstoupí," pronesl rychle.

"Navzdory ztrátám, které jsi měl - dokážeš vyzbrojit alespoň tucet gardistů píkami s hroty z damastu Yev?" zeptal se ihned, aniž dal mágovi čas na pozdrav nebo poklonu.

"Kdy si je Výsost přeje?" odvětil Rodmin, překvapen takovou neobřadností.

"Dnes večer."

"Ano, pane," zamyslel se.

"Výborně, převezmeš nad nimi velení a počkáte na strigu v zámeckých zahradách, kde ji viděli naposledy."

Rozkaz byl jasný, ale bylo zřejmé, že Redren chce říci ještě něco. Stál nerozhodně, váhal.

"Pověz mi, Rodmine," nevydržel a odhodil královskou důstojnost, "komu jsem vlastně vládl těch patnáct let? Myslel jsem si totiž, že lidem."

Mág bystře vzhlédl: z králova obličeje spadla trvale nošená maska aristokratické nudy a pod ní se objevila tvář utrápeného muže...

Ještě nikdy neviděl svého vládce v tak žalostném stavu. Mlčel a čekal, co bude dál.

"Věděl jsem to, pochopitelně jsem to věděl, vždyť jsem toho sám využíval, pokud to bylo nutné. Úplatná smečka! Pro moc, zlato a dívky jsou připraveni mě každou noc hodit i s královnou v jednom pytli do příkopu, což mi nikdy nevadilo, konec konců dvůr není klášter pro vykastované mnichy. Známa pravidla této hry a rád jsem ji hrál, ale vždycky jsem si myslel, že má nějaké meze! Kdyby mě třeba otrávil, budiž - neměl jsem se nechat. Znamenalo by to, že nejsem dost bdělý. Přivedou sem nějakého korunovaného řezníka z Kary, protože jim dá víc zlata - taky dobře, nakonec je to člověk jako jiní, nebo skoro. Ale strigu! Co jsou vlastně zač, když to nerozlišují?! Mluv!"

"Každý se může stát strigou nebo upírem, Výsosti, tak už tomu je a slova zde nic nezmění," padla stručná

odpověď, "zákony Ona jsou tvrdé a dvorský život jim přeje..." dodal klidně.

Redren zmlkl, jako kdyby ho mág udeřil. Poprvé mu došlo, že k likvidaci upírů nestačí pouze je zabíjet...

"Jdi udělat, co jsem ti přikázal," pronesl po delší chvíli mlčení.

Rodmin se uklonil a zmizel za dveřmi.

"Díky za ponaučení," zašeptal král a hleděl za ním.

Toho dne už nechtěl nikoho vidět ani s nikým mluvit. Řadu hodin strávil pohledem do zrcadla. Zamyšlení ho neopustilo až do večera, a když se setmělo, poručil si pohár s uspávajícím odvarem z bylin. Hodlal tuto noc prospat a ráno se probudit bez obav nebo se neprobudit vůbec...

Sluhové ho svlékli a rychle připravili lůžko. Uleh a kolem něj jako obvykle stanuly silné strážce. Spánek byl lahodný a hluboký.

Do světa líně plynoucích snů vtrhl příšerný skřek a rázem ho rozmetl. Částečně probuzen ležel se zavřenýma očima, a do otupělé mysli mu pomalu pronikaly vzdálené, ztlumené výkřiky, kvílení, zvuky úderů, praskot lámaného dřeva. Bezděčně jim naslouchal. Výrazně jich přibývalo, opakovaly se skoro bez přestávek a zjevně se blížily k němu.

"To je boj," rozeznal konečně a probudil se docela...

Ze všech stran ho obklopovala vřava. Zpomalený kolotoč událostí se roztočil do normálních obrátek.

Otevřel oči; byl přímo uprostřed cyklonu - striga řádila v ložnici! Polovina gardistů se válela na podlaze jako potrhane hadry, ostatní zoufale napadali upírku a snažili se ji připíchnout ke zdi.

Bojovali beze strachu, bez jakéhokoli respektu k nadpřirozenému netvoru. Byla znát Xinova škola, přesto však nemohli vzdorovat její rychlosti a síle - jeden po druhém hynuli zásahem krvavých spárů. Ale ani ona nevyvázla bez úhony. Ostré kovové hroty několikrát pronikly do vyschlého trupu, až to zachřestilo. Avšak pokaždé zlomila kopí jako špejli a znovu, zježená úlomky pík, vyrazila do vražedného tance, v němž rozdávala smrt na všechny strany. Kdosi mrštil pochodní. Zasáhl, ale zkrvavený šat nevzplanul.

Ve dveřích ložnice se najednou objevila Rodminova družina, která přiběhla ze Zahrad. Muži bleskově vytvořili dvojřad a přes mrtvolu vyrazili; tím zahnali strigu do kouta. Ostří Yev jako by ji tam zahánělo pouhým leskem. Dosud žijící gardisté se se zápallem připojili k příchozím.

Osud příšery byl zdánlivě rozhodnut. Přitisknutá ke zdi jako by chvíli čekala na zničení, a když ji už skoro měli, vyrazila k zoufalému útoku. Vrhla se pod řadu hrotů a napadla přímo lidi. Křik, nářek, zmatek.

Sevřený šik se změnil v chaotické klubko. Údery spárů je roztrhly na dvě části a rozhodily.

Nyní se obrátila ke králi sedícímu na lůžku. Čtyři gardisté se na něj okamžitě sesypali a zakryli Redrena vlastními těly. Jejich brnění mu málem zlámala žebra.

Jeden z mála Rodminových vojáků, který se ještě držel na nohou, přiskočil a píkou bodl strigu, obrácenou k němu zády. Magický damast celý vnikl do zad královny... Nevydala žádný zvuk, jako ostatně za celou dobu, jen se křečovitě předklonila...

Komnatou zazněl výkřik úžasu a děsu, protože tímto pohybem z ní ostří vyklouzlo! Selhala nejdokonalejší zbraň proti přízrakům! Hrot se v jejím těle nerozvinul v trnitý keř, ale nabobtnal a popraskal jako barva na mokřém dřevu.

Byli tedy bezbranní.

Už nikým nezadržována přistoupila k loži a shodila gardisty. Pak vyvlekla Redrena z postele.

Poruč jim, aby přestali bojovat! objevilo se ve vládcově mysli. Měl pocit, že mu v mozku šátrají lepkavé prsty.

"Odložte zbraně!" Málem zvracel.

Vojáci poslušně, i když váhavě, složili píky na podlahu a ustoupili ke stěně.

At' odejdou, mág at' zůstane.

Redren se otřásl odporem a upadl by, kdyby ho její drápy nepřidržely.

"Odejděte, zůstane jenom Rodmin," rozkázal a jen s těžší přemáhal mdloby.

Jakmile mág zavřel dveře za posledním gardistou, pustila ho. Odcházející odnesli raněné. Zůstali sami s mrtvými a strigou. Král potácivě došel k lůžku a ztěžka na ně usedl.

Nepatrným pokynem spárů pokynula Rodminovi.

Otřel si krev z čela a přikročil k ní.

Královna se napřímila a zkřížila ruce na prsou. Po mágově obličejí přeběhla grimasa odporu.

"Mám oznámit její vůli," otočil se k Redrenovi. "Zjistila, že snáším styk myslí lépe než ty, pane..." Na chvíli se odmlčel a vládce hleděl soustředěněji.

"Lidi ve městě zabila pro výstrahu. Pokud neposlechněš a nesplníš příkazy, rozsápe tolik tvých poddaných, že tě zoufalý lid svrhne z trůnu. Obyvatelé Katimy jsou od této chvíle rukojmími." Rodmin hovořil pomalu a klidně. "Má dost energie a nemusí už zabíjet, ale jestli bude, to závisí jen na tobě. Nyní se ptá, jestli souhlasíš s jejími podmínkami?"

Redren na ni chvíli zíral s bezmocnou zuřivostí.

"Tvá odpověď má znít pouze 'ano' nebo 'ne'," dodal mág.

Pokořený vládce vyskočil, jako by se na ni chtěl vrhnout holýma rukama.

"Nebojí se davu, který prohledává palác. Domnívá se, že ve dne ji nikdo nenajde. Požaduje rychlou odpověď."

Redren přimhouřenýma očima pohlížel na zakrvácenou mumii opřenou o stěnu. I ona na něho zírala, ale na rozdíl od něho hleděla povýšeně a chladně. Král ten pohled nedokázal snášet...

"Dobrá... souhlasím..." vymáčkl ze sebe pracně.

"Prozatím budeš vládnout jejím jménem. Zítřka vydáš patent, jímž zakážeš provozování magie, další příkazy obdržíš později."

Striga zamířila ke dveřím.

"Stůj, počkej," zvolal Redren, "co chceš dělat? Co jsi udělala uneseným?"

Zastavila se a otočila. Rodmin opět začal mluvit:

"Od této chvíle se na ni máme obracet slovy: Velká matko..."

Král se zašklebil, jako by mu plivl do obličeje.

"...unesení jsou vyvolenci, kteří za sedm let dosáhnou cti sloužit jí jako jedni z prvních. Nyní odpočívají v bezpečí a čekají, až se jejich ubohé pozůstatky změní v těla nadbytnosti..."

Redren užasle naslouchal s očima dokořán.

"Království upírů a strig...?!" zašeptal zlomeným hlasem.

"Ano, pane, překládám doslova," promluvil Rodmin. "Velká matka se domnívá, že není správné, aby se nadbytnosti skrývaly v doupatcích a lesích, kdežto ubozí lidé, tito nedodělaní upíři, je pronásledují a zabíjejí. Je čas takové zákony zrušit. Velká matka chce vytvořit nové; podle nich odměnou za zásluhy zaživa bude právo na život po smrti..."

"Stačí, dost!" Redren skryl obličej do dlaní.

Striga pomalu a majestátně vykročila ke dveřím. Někdo poslouchal za dveřmi, protože se před ní úslužně otevřely. Vyšla na chodbu. Vojáci namačkaní za dveřmi se spěšně rozestoupili a vytvořili dvojité špalíry.

Když se ocitla mezi nimi, padl rozkaz:

"K počtě zbraň!"

Když garda vzdávala čest, ozval se rychlý, kovový třesk...

Zaklínači

"Ne, Xine!" zoufalý křik a prudké bušení pěstí do dveří. Kočkodlak v půli pohybu ztuhl - slyšel hlas Hanti! "Xine, otevři, prosím tě!"

Ohromeně pohlížel střídavě na dýku a na dveře. "Och! Xine, Xine..." ozvalo se smutněji a tišeji.

Tato změna tónu ho vytrhla z otupělosti, odložil zbraň. Vstal a váhavě otevřel.

"Žiješ," šeptla s úlevou a vrhla se mu kolem krku.

Málem ho porazila, nohy měl příliš měkké.

"Poslouchej, to jsi nebyl ty, ty ne, byla jsem v noci tady, u tebe, spal jsi, přijela jsem za tebou, věděla to jenom Mara, nevěřila jsem, musela jsem se přesvědčit, bála jsem se, Daron nic neví, nevěřím mu, nechtěla jsem do Samni," mluvila o překot jak se snažila povědět všechno naráz. "Chtěla jsem bdít nad..." Zavřel jí ústa polibkem.

Tiskl ji ke rtům, pil ji, jako by z ní chtěl vypít duši.

"Ach..." ochabla mu v náručí. Pustil ji, aby mohla vydechnout. Zamřčený pohled upřený na něho nabyl původního lesku.

Zavřel dveře, odvedl ženu doprostřed pokoje a usadil ji ke stolu.

"Teď mluv pomalu a postupně," vyzval ji, přičemž se sám snažil mluvit klidně.

"Nikdo mi nedokázal nic vysvětlit, Rodmin mě pořád odbýval, a já jsem se o tebe tolik bála. Požádala jsem proto o souhlas s odjezdem a jela jsem za tebou. Jsem tady od včerejšího rána. Ve městě o tobě všichni povídali hrozné věci, ale já jsem jim nevěřila, ani trošku, opravdu, věříš mi?"

"Samozřejmě, Hanti, mluv dál."

"Zastavila jsem se v hostinci pod hradem, odtud jsem vyslala posla za Márou; věřím jen jí. Přišla za mnou a pověděla mi o všem, co se tady stalo. I o těch zabitých a o šanci, kterou ti poskytl Daron. Tak jsem se rozhodla, že v noci budu s tebou..."

"A kdybych ti ublížil..." neodvážil se pronést slovo "zabil".

"To nebylo důležité," zavrtěla rychle hlavou, "stejně bych nechtěla žít, ale nevěřila jsem tomu. Byla jsem tady, a ty jsi celou dobu spal, velice hluboce, a nic tě nedokázalo vzbudit."

"Jak ses dostala dovnitř?" pohlédl na dveře. "Odtáhla jsem závoru ohnutým drátem, stejně jsem to udělala při odchodu..."

"Takže jsem spal..." zamyslel se.

"Ano, ale nějak divně, jako ještě nikdy, po Proměně míváš přece lehké spaní."

"Kdo ví, že jsi tady byla?" zeptal se přecházeje od stěny ke stěně.

"Mara, jinak nikdo."

Hleděl mimo ni.

"Když ses vrátil do lidské podoby, šla jsem se prospat do pokoje, kam mě schovala Mara. Radovala jsem se, že je všechno v pořádku. Potom mě probudila s tím, že umřel třetí a že si Daron myslí, že ty... Příběhla jsem co nejrychleji. Zbytek znáš," usmála se.

Xin zvedl z podlahy dýku. Zabálil ji a odložil. Usedl na stůl a pohlížel na Hanti neproniknutelným pohledem. Zavládlo mlčení.

Z chodby k nim dolehly kroky několika spěchajících lidí. Někdo bez zaklepání strčil do dveří. Na prahu stanuli Daron, Alliro a Mara.

"Naštěstí..." vydechl hradní pán při pohledu na Xina a Hanti.

"Pane, odpusť starému hlupákovi!" Alliro klesl ke kolenům svého velitele, "myslel jsem..."

Xin se sklonil a rychle ho zvedl.

"Nemám ti co odpouštět, myslel jsem si totéž co ty..."

"Můj pane..." v očích odvážného vojáka se objevily slzy, "raději si useknu pravou ruku, než abych o tobě zase zapochyboval!" zvolal zapáleně.

"To je v pořádku," jemně ho odstrčil, "zná pravdu ještě někdo kromě vás?"

Mara zavrtěla hlavou.

"Nikdo, řekla jsem to jenom jim."

"Udělal jsi moudře," pochválil ji Xin.

"A co teď?" zeptal se věčně Daron.

"Napřed si sedneme," vykázal jim kočkodlak gestem místa.

Bylo znát, že se mu vrátil bývalý klid a sebejistota. Stěží skrýval úlevu a radost. Hanti udělala něco, co znamenalo víc než záchranu života. Vrátila mu víru v sebe sama. Setřela tu příšernou skvrnu, která byla nesnesitelnější než sebehorší mučení. Opět měl právo toužit a soudit...

Schopnost uchovat si racionální myšlení a city za úplňku byla jediným zdrojem, z něhož mohl čerpat vnitřní sílu a vědomí, že jeho existence má smysl. On - Xin - poločlověk, polozvíře, polodémon. Je trochu vším. Musí tedy mít vlastní zákonný kodex. Není v něm místo pro slabost, nedokázal si ji promíjet, a pro čin, který podle svého názoru spáchal, neměl omluvu. Zaklínač zabíjí příšeru škodící lidem a právě to hodlal učinit Xin v okamžiku, kdy přišla Hanti...

Netrpělivý Daron přerušil zamyšlené ticho. "Když ne ty," začal, "musíme najít toho druhého." "Jiný kočkodlak tady není! Kdyby tomu tak bylo, nevlezl by do tohoto pokoje jen proto, aby nadělal škrábance na parapetu a dveřích!"

"Tedy nějaký pomocník..." "Zase spiknutí?!" vmísila se Mara. "Určitě," potvrdil Xin, "a někdo z vašeho služebnictva se na tom musí podílet... Podívejte se: srazilo mě to pokaždé po proměně... To dokáže

jenom jedna věc: kočičí bylina. Museli mi ji dát do jídla nebo pití!"

"Určitě to udělali tak, abys to nevycítil." Daron dál trval na svém.

"Nesmysl," rozzlobil se kočkodlak, "proto, abych uvěřil ve svůj neexistující zločin! Měl jsem zemřít vlastní rukou, to byl zřejmě jejich plán, a ty škrábance jsou výborný důkaz; sám jsi mu uvěřil."

"Stejně jako ty..." bratranec skryl rozpaky, "ale všechno tady stejně jde podle jejich," dodal rychle,

"dohlédli, abys spal, zařídili, co bylo potřeba, přivedli druhého, ostatně si vzpomeň, co jsi řekl po prohlídce první mrtvoly..."

"Ale kdo to udělal?! O kom mluvíte?!" vybuchla Hanti.

"Samozřejmě nikdo jiný než naši drazí zaklínači," odvětil Xin posměšně, "vzpomeň si, jací byli vynikající jasnovidci," pohlédl na Darona, "jenom potřebujeme víc důkazů..."

"Mohl bych to být i já," zněla odpověď.

"Nechci tě urazit, ale na tebe je to příliš složitá intrika..." zakryla mu Mara ústa.

Manžel po ní zlověstně loupal očima.

"Potíž je v tom, jak je získat," pokračoval kočkodlak, "třeba bych je..." zamyslel se najednou. "Poslyš..." oslovil po chvíli Darona, "rád bych viděl těla těch dvou posledních zabitých."

"Můžeš vidět jen toho z dnešní noci," zněla odpověď, "ostatní už jsou pohřbení, ale ujišťuji, že vypadali stejně jako ten první..." zašklebil se při pouhé vzpomínce.

"Možná..." Xin vstal a sáhl pro plášť na věšáku. Oblékl si ho a přetáhl si kapuci tak, aby mu úplně zakryla obličej.

"Alliro..." oslovil dosud mlčícího setníka.

"Rozkaz, pane!" napřímil se voják.

"Pověz všechno našim lidem. Připravte se a Čekejte na znamení. Jdi."

"Rozkaz!" uklonil se a zmizel za dveřmi.

"Jdeme," otočil se Xin k ostatním.

"Ale ženy ať raději odejdou," ukázal jim Daron.

"Souhlasím," přikývla Mara a doprovodila Hanti.

Daron a kočkodlak sestoupili do hradního podzemí a záhy stanuli před vchodem do nevelikého sálu, kde byli zpravidla upravováni zemřelí k pohřbu. Daron odeslal zdejší hlídku s tím, ať okamžitě přivede správce Zerena.

Už omyté tělo zabitého vojáka leželo na stole z prken. U stěny čekala připravená rakev, na víku ležel rubáš určený k zavinutí pozůstatků. Mrtvý byl nahý, pouze plátno, kterým byl přikrytý, sahalo nad ramena, a obrys pod ním nijak nepřipomínal obličej, dokonce ani kulatou hlavu...

Xin přistoupil blíž; trup, ruce i nohy pokrývaly desítky hlubokých ran různé šířky a různého tvaru. Ty na břicho byly zašité, aby nevyklouzla střeva. Jiné, rozevřené, umožňovaly spatřit rozervané svaly a místy obnažené kosti.

Kočkodlak si je prohlížel a zamyšleně si třel bradu hřbetem ruky.

"Viděl jsi někdy takové rány?" zeptal se Daron.

"Ano, několikrát," odvětil.

"A pořád tvrdíš, že nejsou..."

"Zdánlivě všechno souhlasí," přerušil ho Xin, "jenže... až příliš se podobají, rozumíš?" dodal důrazně.

Ne..."

Xin mávl rukou a rozhodným pohybem si ohnul rukávy. Začal rány pečlivě zkoumat, jednu po druhé. Bez ošklivosti do nich strkal prsty, ohmatával okraje i vnitřky. Daron se na to po chvíli už nemohl dívat.

"Co tam hledáš?!" vyprskl podrážděně a otočil se k němu zády.

"Ještě nevím..." zabručel Xin, aniž přestal s prohlídkou, "ale..."

Na prahu stanul přivolaný správce.

"Dobře, že jsi přišel!" zvolal Daron, aniž se ohlížel na úžas svého pomocníka.

"Ale..." vykotal muž s výmluvným pohledem na Xina, skloněného nad mrtvolou. Kočkodlak na něj ani nepohlédl.

"Buď zticha a pozorně poslouchej," zadržel ho hradní pán a krátce mu všechno vypověděl. Oči

příchozího se rozšířily úžasem.

"Rychle! Podejte mi nějaké kleště!" přerušil Xinův výkřik Daronův výklad. Oba se spěšně přiblížili.

"Co...?"

"Něco tady je..." držel obě dlaně ve velké ráně v levém rameni, Je to v kosti, prsty to nevytáhnou."

"Jak to vypadá?" zajímal se Zeren.

"Jako hrot šípů..." broukl kočkodlak, "kde jsou ty kleště?"

"Pohyb!" sykl Daron netrpělivě.

Správce vyběhl z místnosti a Xin se dál hrabal v otevřené ráně.

"Nejspíš to šíp nebude..." ozval se po chvíli, "je to ohnuté..."

Daron pozorně sledoval jeho ruce. Navzdory upřímné snaze neviděl v červené hmotě nic zvláštního.

Čas čekání plynul se zoufalou pomalostí.

Konečně se otevřely dveře a dovnitř vpadl Žeren; mával katovskými kleštěmi.

"Nemohl sis je půjčit od tesařů?" obořil se na něho Daron.

"Do mučírny bylo blíž," omlouval se správce.

"Dej mi je!" vytrhl mu Xin nástroj z ruky. Za okamžik se jej pokusil strčit do rány. Neúspěšně.

"Máš dýku?" obrátil se k Daronovi.

"Mám," sáhl dotýčný k pasu.

"Tady to přeřizni," ukázal, "a tady zvedni klíční kost... díky..." obratně manévroval kleštěmi.

"Mám!" zatáhl silně a v sevřených čelistech se objevil podlouhlý, špičatý předmět.

"Kočkodlakův zub!" zvolal Daron.

Xin přiblížil kořist k očím.

"Odkdy mají kočkodlaci kovové zuby?" zeptal se posměšně.

Daron uchopil zub do prstů a důkladně si jej prohlédl.

"Skutečně..." zasupěl.

Chvíli si ho mlčky předávali z ruky do ruky.

Na schodech do komnat přidělených zaklínačům se ozvalo řinčení zbraní, šelest šatů a kroky mnoha lidí. V čele kráčel Xin obklopen gardisty, za nimi Daron se Zerenem a několika družiníky. Průvod uzavírali dva černě odění úředníci a soudní písař s rolí papírů pod paží, svazkem per a kalamářem v hrsti.

"Otevřte, mrchy!" Dveře zaduněly pod Xinovými silnými kopanci.

Cvakla závora a ve vzniklé štěrbině se objevil obličej jednoho zaklínače.

"Co..." uvázl mu hlas v krku, když poznal Xina.

"Pust' mě, mám něco pro Berta..."

Muž se přezíravě usklíbl.

"Bratr Bert s někým takovým nebude ani mluvit..." vzhlédl významně, "zmiz, proklatý bastarde!" pokusil se zavřít dveře.

"Milane..." pronesl Xin úsečně.

Gardista urostlý jako medvěd vykročil a rychlým nárazem ramen prorazil veliteli cestu. Zaklínač vletěl doprostřed pokoje jako vystřelen z katapultu a než nabyl rovnováhy, Milan ho udeřil do obličeje.

Zapotácel se, ale voják ho nenechal upadnout.

Bleskově ho uchopil za oděv, přitáhl ho k sobě, přidržel za límec a otevřenou dlaní ho dvakrát rychle uhodil. Potom ho postavil před Xina.

"Kde je Bert?" padl dotaz.

Nemohl mluvit, krev z rozbitého nosu a rtů mu hojně stékala po bradě. Roztřesenou rukou ukázal na vedlejší dveře.

Kočkodlak výmluvně pokynul. Milan odhodil zaklínače ke stěně jako pytel a rozběhl se ke dveřím.

Třesk vyvrácených závěsů splynul se dusotem vojáků přibíhajících za Xinovými zády.

"Všechno prohledat! Provéřit každý koutek!" zazněly Baronovy rozkazy.

Hradní pán stanul vedle bratrance.

"Vstoupíme?" ukázal na Bertův pokoj.

Kočkodlak mlčky přikývl.

Představený zaklínačů se právě zvedal z podlahy a masíroval si bolavou čelist. Milan stál nad ním

rozkročen a chystal se k dalšímu úderu.

"Stačí, přestaň," zadržel ho Xin.

Gardista ustoupil stranou. Bert se přidržel stěny, vstal a ztěžka se o ni opřel.

"Co chcete?" zasyčel nenávisně.

"Na hradě loví v noci nějaký nový druh upíra," řekl Daron pomalu, "rány rozdává kočkodlak s ocelovými špičáky. Napadlo nás, že o tom něco víte..."

"Ale proč?!" V Bertově hlase zazněl neklid.

"To se hned dovíme. Buď trpělivý." Daronova slova přetékala jakousi úlisnou, ledovou sladkostí, při které se ježily chlupy na krku.

Xin mlčel a neustále Berta pozoroval.

Do místnosti důstojně vstoupili oba soudci a písař. Ten poslední bezstarostně smetl ze stolu položené předměty a začal na něm rozkládat vlastní potřeby.

"Našli jsme to, pane!" zvolal náhle družiník, který právě přiběhl. Nesl něco, co okamžitě předal Daronovi.

"No prosím..." broukl kastelán a všem ukázal přinesený předmět. Byla to kovová napodobenina spárů, nasazená na krátké, dřevěné rukojeti, zatížené olověným kováním.

"To nevypadá jako hřebínek..." otočil se k Bertovi, "jako drbátko zad taky ne... člověk by se tím mohl ošklivě zmrzačit, že ano... A tady, jak vidím, je krev..." položil drápadlo vedle papírů písaře, který už hodnou chvíli popisoval první list.

Za chvíli druhý voják přinesl podobnou zbraň. Od předchozí se lišila jen tím, že řada čtyř ocelových háků byla ohnuta na opačnou stranu, tedy doleva.

Zaklínačův obličej zpopelavěl.

"Už nemusíte hledat!" uslyšeli Zerenův rozhodný hlas. Vzápětí osobně vstoupil s nějakým podivným nástrojem v ruce...

Bert nervózně polkl.

"Takže už máme všechno," oznámil správce, "toto je tlama našeho upíra," pohlédl úkosem na muže u stěny.

Pomalu a důkladně demonstroval, jak nástroj funguje: když pohnul dvěma pákami, dvojice kovových čelistí - přesná kopie kočkodlakovy tlamy - se otevírala a zavírala s kovovým klapáním...

"Dobře namazané," prohlásil, "vůbec to neskřípe. Chybí jenom jeden zub..." dodal.

Xin otevřel zaťatou pěst.

"Není to on?" natáhl ruku.

Žeren zkusil.

"Pasuje jako ulitý..."

V následujícím okamžiku se ozvalo tiché zasvištění. Kočkodlak vytáhl meč a beze spěchu přistoupil k Bertovi. Špičku čepele nasadil na zaklínačův ohryzek.

"Přitom tebe vyslali, abys chránil lidi před plody Ona..."

"Neodvážíš se..." muž nespouštěl pohled z lesklé oceli, jejíž chlad cítil na krku.

"Proč?" zeptal se kočkodlak, "já netvory vždy zabírám..."

"Lidskost, tvá největší pýcha, ti to nedovolí!"

Xinova ruka plynulým pohybem bodla.

"Mýlíš se, Berte, já totiž nejsem člověk... Pro tebe ne..."

Než vyřeštěné oči pohasly, blýskly děsivým pochopením.

Tenký pramínek vytekl z koutku úst ztuhlých ve smrtelné grimase. Druhý, širší, stékal podél čepele.

Kočkodlak ustoupil a spustil meč. Bertovo tělo se zhroutilo na kamennou podlahu.

"Vzal jsi katovi práci," pronesl suše Daron.

"Ne," popřel Xin, "toto není záležitost kata, ale zaklínače," prohlásil důrazně.

Odebral písaři jeden čistý list a oťel zakrvácené ostří.

"Zbývá jich ještě patnáct," připomenul Žeren.

"Zjistíte podíl každého z nich," obrátil se Daron k soudcům, "a stáhněte jim kůži ze zad, kdyby nechtěli mluvit."

Pán hradu se zamyslel.

"Ty, co vlastníma rukama zabíjeli naše lidi, narazit na kůl. Ty, co pomáhali, oběsit, a ty, co to jenom věděli, ale neohlásili - kdyby se takoví našli - dvě stě ran bičem a vyhnat z města," domluvil a pohlédl na Xina.

"Jdeme, tady už nemáme co dělat."

Prošli prvním pokojem, ve které svázání a střežení zaklínači čekali, až přijdou na řadu. Kočkodlak je minul beze slova, ani Daron nic neřekl, pouze se na okamžik zastavil, pohlédl na ně a odplivl si.

Za dveřmi se oba bratrance rozešli. Xin se vrátil do svého pokoje.

"Už je tomu konec?" zeptala se Hanti, která při jeho příchodu vstala.

"Pro nás ano, ale pro některé tento den teprve začal..." objal ji v pase a opřel čelo o její.

"Jsem unaven..." dodal.

"Pomsta vyčerpává, vid?" ustoupila, aby mu mohla pohlédnout do očí, "vím, že jsi ho zabil..."

"To nebyla pomsta," namítl, "včera jsem se rozhodl, že toho netvora zničím. Jenže tehdy jsem myslel sebe..."

"Chápu. Neměl jsi tedy důvod ho šetřit..."

"Ano."

Rozčísł jí prsty vlasy.

"Nechme toho, chci zapomenout. Konec."

Chvilí mlčel.

"Víš, všechny ty týdny jsi mi chyběla..."

"Ty mně taky... Ale," vyvinula se obratně, "neříkal jsi něco o únavě?"

"Taková zase není," dostihl ji jediným skokem, "neutečeš mi!"

"Ani nehodlám," položila mu ruce kolem krku.

Jednou rukou jí bezděčně pohladil bok.

"Cože...?" ještě jednou se užasle dotkl šatů. "To pod nimi nic nemáš?"

"A musím mít? Zrovna teď..." přitiskla se k němu celým tělem.

"Ach, ty..." přimáčkl ji na prádelník.

"Co já..." zamrkala svůdně.

Pomalu zvedala volnou látku: nártu, lýtku, kolena, stehna a dál... Chvilíčku zíral jako uřknutý a náhle na ni skočil s tygřím zábleskem v očích.

Okamžitě usedla a rychle zvedla nohy, opřená patami o okraj prádelníku. Otevřela se. Čekala...

"Pojď..." vydechla mu do obličej, "rychle..."

Jednou rukou se jí dotkl, druhou trhal zapínání. Zachvěla se a sykla, jako by se opařila. Vášně mu zatemnila mysl jako džbán nejsilnějšího vína. Zoufale ji laskal, přitom úporně zdolával zaseklou přezku pásu. Konečně povolila - byl volný! Hanti se prohnula, aby ho přijala... a tu...

Rachot pěstí bušících do dveří zmrazil vzbouřenou krev v žilách.

"Honem, pane!" zvolal kdosi.

"Co je?" zaječel Xin, schopný dnes spáchat další vraždu.

"Pirové přešli řeku, zapalují vesnice, mordují lidi. Náš pán poručil všem mužům schopným boje sedlat."

"Řekni mu, že přijdu hned!" upravil si kočkodlak oděv.

"Xine..." ozvalo se smutně, "a já..."

"Pomoz mi obléknout krunýř!"

"Cože?" vyskočila, "já jsem nic?"

"Ženo..." navlékal si krunýř, "není čas!"

"Ne, to ne!" zvolala lítostivě a vyběhla z pokoje.

Práskla dveřmi, až se zatřásly zdi.

"Vem tě..." nedokončil kletbu, protože musel zuby přidržet jakýsi řemínek.

V celém hradu zavládlo horečné hemžení. Muži chystali zbraně, navlékali si kroužkové košile a sedlali koně. Zato v hospodě zašpuntovali sudy a hostinský s pomocníky se pustili do bleskového křísení vojáků neschopných odejít na vlastních nohou. Použili péra smočená v oleji a kbelíky s vodou...

Děti Ona

Slunce již před několika hodinami sestoupilo z nejvyššího místa oblohy a nyní se zvolna v celé své majestátnosti přesouvalo k linii šedého obzoru. Denní světlo ještě nezesláblo, ale stíny se už prodloužily a značně předbíhaly jezdce, kteří uháněli zelenou stepí jako temný oblak, neustále měnící tvar. Z protější strany se k nim přiblížili tři další. K setkání došlo rychle, noví příchozí obklopili Daron, který jel v čele vojska.

"Jsou dvě míle odtud!" oznámil jeden průzkumník.

"Jsou jich asi čtyři sta," dodal druhý.

"Stejně jako nás..." procedil Daron, "připojte se k ostatním."

"To není špatné," obrátil se ke Xinovi, který jel vedle něj, "s Piry se nikdy neví. Někdy přijdou tři, jindy tři tisíce. Čert ví, co je kdy napadne!"

"Jakou zvolíš taktiku?" zeptal se kočkodlak.

"Pch," mávl rukou, "taktika! Chytré slovo z rytířské školy. Tady, Xine, je venkov, a nikdo z nich," rozmáchl se, "o ničem takovém nikdy neslyšel. Od doby, co legie přišla do Kemru, neexistuje žádné hraní na vojáky, valí se jednoduše houf za houfem, lepší přežije, to je celá filozofie."

"Tak jsem ještě nebojoval," prohlásil Xin.

"Jistě, tohle nejsou ronijští žoldáci ve službách Karu... To byli soupeři!" zasnul se. "Byl jsi u linty měsíc po událostech s Ostrovany? Když si Ormed myslel, že jsme oslabení?"

"Tam stejně jako u Radvy nebo v celém nandejském tažení," odpověděl Xin.

"Ale linta..., tam jsme jim to nandali."

"Já si toho moc neužil. Skoro celou bitvu jsem strávil se založenýma rukama."

"Chránil jsi Redrena?"

"Ano," přikývl, "jen jednou to mohlo být zajímavější, když na nás Admis poslal lehkou ledejskou jízdu, ale nic z toho nebylo; lučičtníci je rozehnali. Vyrázili jsme až potom, co Karijci prchali ozlomkrk."

"To bylo moje dílo!" zvolal Daron, "byl jsem ve finále. V poslední srážce jsem velel kohortě. Tři tisícovky těžké jízdy... Chápeš? Síla! V okamžiku jsme smetli pět řad ronijské pěchoty!"

"Viděl jsem to!" pospíšil si Xin s pochvalou. "Tak jste je zadupali do prachu, že ani nebylo potřeba kopat hroby, stačilo je pouze posypat hlínou..."

"Jistě, taková jatka se hned tak nevidí..." zasnul se Daron.

"Ále co!" vykřikl najednou a praštil pěstí do stehenního plátu, "předvedeme Pirům malou lintu, co říkáš?"

"Sám jsi přece řekl," podivil se Xin, "že neudržíme šik!"

"Je tady asi padesát vojáků, co tam byli se mnou, navíc ještě tvoji. Postavíme je podél řad a budou usměrňovat ostatní."

"To by šlo."

"Tak tedy..." zvedl ruku. "Stát! Zastavit se! Řekl jsem stát!" velel hlasitě.

Oba přitáhli uzdy a rozjeli se na opačné strany, aby přehradili cestu ostatním. Neurovnaný houf nakonec zpomalil a zastavil se.

"Postavte dvě řady, koně vedle sebe, okamžitě!" velel Daron.

Udivení vojáci začali loudavě plnit rozkaz. Při tomto pohledu mezi ně Daron a Xin vpadli a s nadávkami začali dělat pořádek. Zkušenější vojáci společně s Xinovými gardisty jim okamžitě začali pomáhat.

Vojáci se chvíli cpali a zmatkovali, nad celou tou změť létaly rozkazy, nadávky, křik a rzání koní. Nastal naprostý chaos a zdálo se, že Daronův plán je v háji, ale nakonec se podařilo postavit oddíl do dvou jakžtakž rovných řad.

"Nevypadá to nejhůř," přehlédl hradní pán svou malou armádu.

"Dokud se nepohnou," hasil Xin jeho nadšení, "lidé ani zvířata nejsou na takové hrátky zvyklí..."

"Stane se, co se má stát!" popohnal loudaly.

Řada jezdců se zavlnila a začala postupovat.

"Zvolna! Pomalu! Hlídat jeden druhého!" Xin a Daron přejížděli podél řady, zadržovali nebo popoháněli nezkušené vojáky.

Ujeli asi pět set kroků a řady se pořád ještě držely. Nahodilá zvlnění se vyrovnávala. Koně kráčeli jistěji. Zrychlili a tu se na pravém křídle odtrhli tři zmatení jezdci. Rozzuřený Daron se tam rozjel, hlasitě jim

vysvětlil všechny nejasné okolnosti jejich nemanželského původu a zahnal je zpátky.

"Před útokem musíme hlídat oba konce," řekl Xinovi, když se po chvíli opět setkali.

"Souhlasím," potvrdil kočkodlak, "tam hrozí největší riziko."

Vyjeli daleko před první řadu a pozorně si prohlíželi své dílo.

"Nesmíme doufat, že se ty řady udrží po první srážce," otočil Daron hlavu, "ale jestli udeříme v tomto rozestavení, nebude to špatné..."

"Šik není tlupa," uznal Xin, "má svou sílu, a neuspořádaný houf rozmáčkne jako pěst nos," usmál se,

"pokud se ovšem předtím nerozpadne..." dodal pochybovačně. Velitel pohlížel dopředu.

"Za chvíli je uvidíme," zahučel. "Víš, že se už naučili kovat železo? Zatím se jim to moc nedaří, zbraně mají moc měkké nebo moc křehké. Ale kdo ví, co bude dál. Dva, tři roky... to už bych chtěl být jinde.

Připomeň to králi..." pohlédl na Xina.

"Nezapomenu..." slíbil kočkodlak.

"Aby se to nenaučili moc rychle, přikázal jsem všem kovářům, aby přešli do měst," pokračoval, "takže z vesnic už žádného neunesou. Sedláci mi za to nadávají, taky mají proč, celé dny musí..."

"Co je to?" přerušil ho najednou Xin a ukázal doprava.

V dálce a poněkud vzadu za vojskem se objevovaly a zase mizely ve vysoké trávě nějaké stíny. Bylo jich hodně.

"To jsou vlci, zdivočelí psi a podobně," vysvětlil Daron, "už dávno se naučili, že tam, kam jdou vojáci, se vždycky najde něco k snědku. Dnes večer je čeká pořádná hostina. Tady v pohraničí noci po bitvě vždycky patří jim..."

Xin napjal zrak: za zvířaty se míhal nějaký jiný stín... Něčím upoutal jeho pozornost. Rozeznal obrys člověka a v tu chvíli si uvědomil pocit, který už chvíli vnímal.

"Tam je vlkodlak!" zvolal užasle.

"To je možné," přitakal Daron, "tyto stepi jsou snad jediné místo v celém Suminoru, kde je nikdo nepronásleduje. Myslél jsem si, že to víš. Taková bestie je záruka, že žádný raněný Pir se nevrátí ke svým živý... Jak vidíš, máme různé metody, jak je odradit od nájezdů. Kdysi jsme se prý tady pokoušeli usadit strigy, ale Pirové je ve dne snadno vybili. Vlkodlak je něco jiného, dokáže se schovat... Ale kde je, nevidím ho?"

"Víc vzadu, za smečkou," odpověděl Xin.

"Nu, není úplněk a tak jim nestačí. Tam, podívej!" otočil se najednou.

Asi tisíc kroků od nich se z moře zvlněné trávy vynořila záplava jezdců. Vzdálenost se rychle zkracovala.

"Na shledanou po boji!" zvolal Daron a zamířil k vojákům.

Rychle se vraceli, každý na své křídlo, a srovnali mezitím uvolněný šik.

Jízdní falanga se poklusem rozjela. Povel velitelů jí udávaly tempo a rytmus. Stovky kopyt duněly o zem. Když přešli do cvalu, dusot zesílil...

Vytí Pirů vynesl vítr vysoko nad step. Malí koně nájezdníků natáhli krky a zpozorněli. Sklopili uši, trysk jim rozevlál světlé hřivy.

Dav divochů se hnal přímo na vojsko. Houf Pirů se nyní rozpadl na mnoho skupinek, které se jako štíhlé vyplazené ohnivé jazyky sunuly, aby pohltily Suminořany.

Vstříc jim pádila živá zeď. Když vojáci vytáhli meče, bleskla stříbřitými plameny. V hrdel vytryskl bojový pokřik, který probudil bestie, spící v zákoutích duší.

Pocit jednoty a síly pronikal mozky i srdce, spojoval je v jediný pádící monolit. Dunivý, pravidelný dusot se změnil v hymnus moci a síly. Šílený amok dosáhl vrcholu.

První skupinu pírských jezdců smetl pouhý náraz.

Válec z kovu a kopyt po nich snadno přešel, roznesl je a pádil dál. Další skupiny se o Suminořany roztržily jako potok o skalní stěnu a za nimi se opět spojily a napadly je z týlu. Po chvíli se tlupa barbarů změnila ve zmatenou hradbu koní a lidí, která pouhou svou hmotou zastavila útočící vojáky. Další cestu si museli prorubat...

Třesk oceli a řev dolehly k uším poklidně čekajících šelem. Ze všech tlam stékaly dlouhé svazky slin, oči blýskaly dychtivostí.

Udýchaný muž doběhl s hlasitým supěním a přikrčil se na okraji smečky...

Setník Alliro se těsně před první srážkou najednou jakoby duchem vzdálil. Pustil uzdu a oběma rukama sevřel ratiště halapartny, opřené o hrud'. Přivřel oči, jeho obličej získal zvláštní výraz. Zdálo se, že nevnímá vířící živel, který ho unáší.

Když se náhle deset kroků před ním objevili tři pirští bojovníci, Alliro se vztyčil ve třmenech. Tento pohyb, zpočátku pomalý, dokončil rychlostí blesku. Všeobecný hluk přehlušil chraptivý výkřik. Halapartna zvednutá prudkým pohybem rukou opsala krátký oblouk, vycvičený hřebec sklopil uši, natáhl krk a vzepjal se k šílenému skoku. Mocné ostří dopadlo s pekelným svistem. Záblesk oceli, zavytí, chrčení a rudé stříkance. Tři Pirové, z toho jeden i s koněm, okamžitě klesli k zemi. Utržili úděsné rány. Prvnímu odlétla hlava jako čepice. Dvěma dalším vyhřezly vnitřnosti, kůň padl s přeraženým hřbetem.

Starý mistr už zabral prostor po zabitých nepřátelích. Opět stál ve třmenech. Jeho zbraň zasáhla další nepřátele. Ocelové rány dopadaly jedna za druhou jako blesky z jasné oblohy. Délka ratiště vymezovala poloměr vražedného kruhu...

Na pravém křídle řádl Xin, opojený bojem. Dral se houfy nepřátel, sekal jistě a nelítostně, žádný Pir mu nedokázal vzdorovat. Stínal jednoho za druhým. Každé mávnutí jeho ruky provázelo svištění oceli a výkřiky agónie. Drápy na levé ruce občas dokončily to, co začal meč. Lovil jako kocour v hnízdě myši - nezachránil se žádný Pir, na kterém spočinul svit zelených očí... Svislé zornice metaly vražedné jiskry. On - démon - tady neměl sobě rovných.

Vlkodlak, který čekal daleko od bitevního pole, ani na chvíli nespouštěl pohled ze vřícího davu. Olízl si okoralé rty a nervózně se poškrábal na hlavě.

Z trávy se zvedla jedna fena a nejistě se k němu přiblížila. Lísavě mu položila hlavu na kolena...

Přímo uprostřed bitevní vřavy narazil gardista Milan na Pira, kterého unášel splašený kůň. Oba se spatřili až v poslední chvíli. Milan byl rychlejší, ale už neměl čas zvednout meč. Stačil jenom nastavit čepel; muž najel na široké ostří a to jím prošlo celou délkou, až narazil hrudní kosti na koš jílice. Jejich obličej se ocitly půl pídě od sebe...

Divoch mu plívl krev do očí.

Tyto události a tisíce dalších epizod, někdy kratších než mžiknutí oka, proběhly za necelé dvě čtvrt hodiny. Pirové déle nevydrželi.

Několik prvních prchajících strhlo ostatní a záhy se všichni přeživší úprkem zachraňovali z pekla, které jim připravili bratřenci Fergovi.

Hradba barbarů, dosud zadržující vojsko, na mnoha místech povolila, a Daronova družina tudy pronikla jako voda průrvou v hrázi. Začalo úporné pronásledování, pirští koně však byli rychlejší a odnesli své lehce oděné jezdce daleko před Suminořany zakované ve zbroji. Ti je přesto pronásledovali až ke Kamenné řece, kde lučištníci ještě stačili zdecimovat Piry, kteří se z posledních sil přepravovali přes řeku.

Obě skupiny si nějakou dobu vyhrožovaly z protilehlých břehů, načež se rozešly na opačné strany. Pirů se vrátila necelá polovina...

Xin a Daron jeli obklopeni svými vojáky. Jásavé výkřiky navzdory velkému vítězství nezazněly.

Nejvíce to udivovalo gardisty, zvyklé na triumfální oslavy, takže s údivem pohlíželi na své společníky. Ti zase působili dojmem řemeslníků znavených těžkou prací. Zamyšlení převládalo nad uspokojením. Pro ně to byla jen další bitva, kterou vyhráli. Věděli, že dříve nebo později dojde k poslední a oni se z ní vrátí přivázáni k sedlům jako pytle...

Tyto beznadějně nájezdy prostě trvaly už příliš dlouho, stejně jako odvety, uskoky, potyčky i porážky. Xin chápal, proč Daron tolik touží po návratu do Katimy - zdejší vyhnanství znamenalo rozsudek smrti odložený na blíže neurčenou dobu.

"Snad nenadělali moc škody," promluvil na něho, aby zahnal chmurné myšlenky.

Bratranec otočil hlavu.

"Dvě spalené osady... To opravdu není moc," odvětil pomalu, "ale výprask dostali pořádný!" Ožil. "Budu muset s mými vojáky nacvičit boj v šiku. Je to dobrá metoda!"

"Pověz mi, co vlastně chtějí? Hledají kořist nebo území?"

"Kdo ví," mávl Daron rukou, "naše výpravy, ze kterých se vůbec někdo zachránil, se nedostaly dál než týden pochodu na území za řekou a nenašly tam žádné tvrze. Trvají většinou jeden nebo dva dny a pokud jde všechno dobře, podaří se obklíčit nějaký tábor a divochy vybit do posledního. To je všechno, co víme. Kromě výjimek, o kterých jsem se ti už zmínil, zajatce nikdy nebereme; oni ostatně také ne. Proto ani nikdo nezná jejich jazyk. Koho chytí beze zbraně - bim do hlavy, a my jim oplácíme stejně. Lidé už dávno zapomněli, odkdy se tak děje, ale jeden mudrc v Katimě řekl, že už pět století. To je možné. Hlavní město je daleko, Redren s karijským sultánem se hádají každých několik let, a na nás si občas vzpomene jenom d'ábel..."

Vrátili se na bojiště. Na zdupané stepi ležely dvě stovky těl a několik desítek mrtvých koní. Lidé, kteří neutekli, se pomalu vlekli mezi mrtvými. Někdo přivedl oddíl koní svázaných do řady, s mrtvolami přehozenými přes sedla. Druhý muž k němu směřoval s dalšími třemi... Další mrtvolu ukládali na desky mezi dva koně. Těch bylo mnohem víc.

Zoufalé kvílení, místy přecházející v chroptění nebo přerývaný nářek, se ozývalo na různých místech tohoto zničeného pole, tichlo a opět se vracelo. Jeden hlas slyšeli výjimečně blízko...

To se raněný Pir svíjel bolestí několik desítek kroků před nimi. Obě ruce si tiskl k bedernímu pásu prosáklému krví. Úder zdola do slabin roztříštil pánev a otevřel břicho. Z děsivě sešklebených úst vytékala pěna. Vytřeštěné oči už skoro nic nevnímaly.

Vojáci projížděli kolem hluší k jeho prosebnému kvílení.

Mezi dvěma schoulenými těly trčelo šikmo zabodnuté kopí. Xin se sklonil, uchopil je a vytáhl hrot ze země. Zamířil k raněnému...

"Nech ho!" uchopil ho Daron za ruku, "nedobíjej!" Xin na něho udiveně pohlédl. "Zapomněl jsi, že vlkodlaci mršiny nežerou?"

Kočkodlak zaváhal, ale zbraň neodhodil.

"Nažraný nezaběhne do vesnice, nebude škodit..."

Xin přikývnutím uznal, že má pravdu a nepotřebnou zbraň odhodil. Barbarovo úpění zůstalo daleko vzadu...

Později, kdy se vojáci vydali na zpáteční cestu, obloha vzplanula jasnými červánky, které osvětlovaly zástup pomalu klusající jízdy. Růžová záře západu slunce se odrážela na stovkách přilbic, ostřích oštěpů a kovových částí udidel.

Bratrancí Fergovi v čele tohoto malebného průvodu však nehodlali obdivovat hrozivou krásu nebes. Daron podřimoval nad koňskou hřívou, Xin nepřetržitě pohlížel do stepi. Znamé, i když neslyšitelné volání neustále doléhalo z rozvlněné trávy. Lákalo a vábilo, budilo dosud nepocítěné touhy a emoce. Ještě nikdy takovým způsobem nevnímal pocit přítomnosti jiné nadbylosti.

Něco vzdáleného a zapomenutého, lety minulého života utlumeného a jen občas připomínajícího svou existenci, nyní zjevně překonalo nesmělost.

Nejsi člověk, nejsi... Promlouvalo to rozhodně, sám jsi to řekl...

Co na tom, vím to už dlouho! pustil se do vnitřní hádky.

Proč tedy pořád předstíráš, že jsi jedním z nich? Abys zapomněl, jak chutná jejich krev? Ucházíš se o jejich uznání! Dokázal jsi, že jsi lepší než oni!

Musel jsem, jinak bych nemohl mezi nimi žít!

To je pravda, ale navíc sis vymyslel lidský rodokmen, příbuzné, povinnosti a kdesi cosi. Proč? To všechno jsi udělal násilím, vždyť tě s nimi spojuje tak málo. Stačí jedna kapka krve na jazyku a všechno se změní...

Nechci zapomenout. Konečně mě přijali.

Protože jsi jim svou čestností zavřel ústa, ale změnilo to něco? Nadpřirozený původ se ti stal pouze druhem urozenosti. Vymyslel sis tento právní kodex, abys ho nikdy neporušil.

Je to málo?

Ty jsi to řekl! Forma bez obsahu je smetí, a neměla by být u kočkodlaka jen obdivuhodným přídavkem, jako je u jiných lidí krása nebo síla... přídavkem k člověku, kterým, jak jsi řekl, nejsi!!!

Čeho jsem tedy dosáhl? Kdo jsem?

Jsi démon, kočkodlak, nikoli člověk schopný předstírat kočkodlaka!

Být odkázán na takový život je dobré, jinak by mě čekalo úplné dno a mrchožroutství.

No právě! Jsi přece nadbytosť! Proč se křečovitě držíš sféry obyčejných tvorů? Když padáš, letíš mnohem déle než oni, ale při vzestupu... Udělej další krok! Zanech propast krve a touhy za sebou.

Co to znamená? Mám jimi pohrdat?

Hlupáku! Jsou takoví, jací jsou, přírodní zákony nepřekročí, ale jsou potřební. Jako Hanti tobě...

Nebo jako jim psi, slepice a skot...

Sám už nevíš, co říkáš! Vždyť je možné je vést... Démonem se může stát každý člověk.

Možná... ale jakým...? A jak?

Náhle jím otfásl volání Ona.

Jdi tam!

Proč? Vlkodlaky pohrdám.

Dosud. Dnes už ne. Jdi!

"Jdu," zašeptal a poslušně přitáhl uzdu. Otočil koně a bodl ho ostruhami. Kůň se vzepjal, a potom se rozjel tryskem. Uháněli soumrakem padajícím na step.

Nadpřirozený Xinův smysl jim ukázal nejkratší cestu...

Vlkodlak seděl ve vysoké trávě a netrpělivě čekal na úplněk. Ze strnulosti ho okamžitě vytrhl tlumený dusot. Zvedl se a zmizel v křoví. Prchal, kličkoval, ale pronásledovatel to nevzdával a každým okamžikem se blížil. Záhy už slyšel frkání koně a šelest lámaného porostu. Rdousivý strach mu sevřel hrdlo a srazil ho k zemi. Znehybněl a žalostně zaúpěl, když nad ním stanul kůň. Nepochyboval, že za okamžik ho zasáhne úder a bolest. Místo toho uslyšel ironický smích. Zvedl hlavu, kterou dosud tiskl mezi dmy, a pohlédl vzhůru. Teprve teď pochopil, před kým vlastně leží, ale pořád nemohl uvěřit vlastním očím. Viděl skvělého rytíře v krásné, modří blýskající zbroji, ale smysl Přítomnosti tvrdil něco jiného. Nepochybně by se hrozně podivil, kdyby se vůbec dokázal divit. Po této dovednosti, stejně jako po jiných lidských reflexech, v něm však nezůstalo ani stopy...

Vstal, ustoupil několik kroků a s otevřenou tlamou zíral před sebe. Nahý, odporně špinavý, pokrytý zaschlými výkaly smrděl tak, že Xina přešel smích. Nejhorší však byly oči: vytřeštěné, bezvýrazné, roztěkané a... Úplné dno zezvířecnění.

Kočkodlak na něho zamyšleně pohlížel. Cítil odpor, avšak tento pocit už nebyl tak silný jako dříve. Teď ovládl jeho duši smutek.

Ejhle, bratr... Opakoval v duchu tato hořká slova, bratr... ale musím ho zabít... Na každém místě i čase bez váhání zabít! Nezasluhuje slitování, je pozdě cokoli změnit... Bezděčně se dotkl řemínku na pravém zápěstí, jako by si chtěl stáhnout rukavice.

Pro něho by smrt byla vysvobozením, čím by byla pro mě? Kolik netvorů by mě následovalo?

Možná hodně, říkal si, kdybych se o ně postaral včas. Ti se však po sejmutí kouzla stávají obyčejnými lidmi. Ztrácejí nejen špatné vlastnosti, ale i schopnost styků myslí a ostatní talenty nadbytosť. Mně se to podařilo náhodou... Popohnal koně, otočil a pomalu jel stepí.

Jak zachovat to, co je vlastní podstatou démona? Je to jen tlama plná tesáků a drápy tam, kde mají být nehty?

Jestliže ano, pomyslel si ironicky, pak upíři nepochybně vylézají z rakví jen proto, aby diskutovali o poezii a umění! A živit se budou výhradně nektarem z květin... Pokrčil rameny; strigy a šťavnatá tráva... Spíš si zoufal, než aby se smál.

Kde je druhá strana Ona? Kde je?

Celý svět mu připadal jako pochmurné bojiště, na kterém se lidé a netvoři rvou v beznadějném boji.

Přesně tak, jak to kdysi řekl Rodmin. Jenže on, Xin, je nyní pouze bezmocným pozorovatelem...

Tu ho jakási křišťálová koule, plná oslnivého světla, zasáhla přímo do čela. Až se mu zatajil dech! Nu ovšem! Samozřejmě! Jak na to mohl zapomenout! Ta chalupa s mrtvým poustevníkem! Ty neobvyklé a okamžitě mizející znaky Přítomnosti, které občas vnímal při cestách rodným lesem. Rusalky, elfové! Ti ho

vycítili dříve a vždycky zmizeli rychleji, než cokoli zahlédl. Proto ani on, ani tím spíše lidé beze smyslu přítomnosti, o nich nic nevědí. A přece existují!

Nyní pádil ozlomkrk. Studený vítr mu chladil skráně a rozpálené tváře.

"Tady je řešení!" pořád ještě nevěděl jaké, ale cítil, že tato úvaha je správná a musí ji ověřit.

"Zákony Ona nejsou tedy pouze narušením původní přírody, ale mohou ji i obohacovat! Ano!" Jak rád by to řekl Rodminovi!

Úleva a radost daly Xinovi křídla - konečně našel a pochopil sám sebe! Už není ojedinělým zjevem, plodem složitého souběhu okolností a neobyčejných náhod, ale dílem pevných pravidel a nezměnitelných zákonitostí. Fakt, že není bestií, je normální, ne pouze řídkou výjimkou. Je nemocný, který se prostě uzdravil a překonal návrat choroby! Ostatní nikdo neléčil. Toto vědomí povzbuzovalo a dodávalo naději.

"Je pouze třeba najít zaklínadlo, které zlomí kouzlo..." tady se na chvíli zamyslel, "samozřejmě v beznadějných případech zůstanou staré a vyzkoušené metody... Určitě se totiž nedá nic dělat s upíry vzniklými z mrtvol, kteří ožívají pouze v noci, se strigami a vampýry, těm je možné nanejvýš vrátit lidský vzhled i nitro. Jde tedy o to zničit ložiska uměle vštípeného zla a nenávisti, a netknout se přitom jemných vlastností nadbytnosti. U mě se to zdařilo spíš náhodou, navíc mi zůstaly i vlastnosti kočkodlaka - proto mé volání plaší jemné formy démonů. Zdálky jsem neodlišitelný od ostatních... Ani neumím vycílit přítomnost lidí, oni to dovedou. Musím proto v sobě zničit kočkodlaka!

Jenže jak toho dosáhnout?" Nápor myšlenek mu zaplnil hlavu. Ani si nevšiml, kdy dohnal vracející se vojáky.

Zařadil se opět vedle Darona.

"Kde jsi byl, k čertu?!" zavrčel hradní pán, který se probral z dřímoty.

Xin se rozhlédl.

"Kdybys tak věděl..." začal, ale odpovědělo mu jen pochrupování. Za okamžik upoutalo jeho pozornost něco jiného: v dálce, nad horizontem, zářilo stříbrné světlo - vycházel Měsíc.

"Probud' se!" strčil do Darona.

"Co je?"

"Brzy bude úplněk. Jestli se nestačíme vrátit včas do Diny, nadělám vám tady pořádný rozruch..."

Baron pohlédl na Xina a potom na své muže.

"Bez obav," uklidnil ho, "to bude dobré," dodal a zařval tak, že se koně málem splášili:

"Hej! Padesát zůstane u raněných, ostatní za mnou!" a rozjel se, aniž se ohlédl.

Od sevřené kolony se oddělila skupina jezdců a okamžitě vyrazila za ním.

Irian

Z kamenů hradního nádvoří podkovy vykřesaly jiskry. Xin a Daron tam vjeli mezi prvními, ostatní se tísnili v bráně o chvílku později. Vojáci, kteří na sebe pokřikovali a povolávali stájníky, se rychle rozmístili po celé ploše dvora, osvětlené řadami pochodní.

Mara přivolaná hlukem stanula u zábradlí nejnižšího ochozu. Chvilí napjatě sledovala navrátilce, aby mezi nimi našla manžela a kočkodlaka, a když je zahlédla, usmála se a zamávala jim.

"Milin se ptá, jak jste uspěli," pokusila se překřičet hlomoz.

Oba velitelé přijeli blíž k místu, kde stála.

"Pověz mu, že step je zase čistá," odpověděl vesele Daron, "vycídili jsme ji jaksepatří..."

Xin neměl čas na řečičky ani na přemýšlení, proč ho Hanti nepřišla uvítat a co to znamená... Když vjížděli do hradu, za horizontem už vyšly dvě třetiny měsíčního kotouče. Takže teď jenom zběžně pozdravil, seskočil z koně a rozběhl se nahoru, až mu zbroj zvonila.

Do svého pokoje vpadl jako střela z katapultu. Okno v něm zářilo světlem jemným jako pavouci síť, rozprostřené na dřevěné podlaze jako rozlitá lesklá rtuť.

Mimo toto světlé místo rychle snímal z těla pláty zbroje a házel je na zem. Jednou už absolvoval nemilou zkušenost, kdy ho úplněk zastihl v plné zbroji, a nehodlal to prožít podruhé. Tehdy zničil drahé prsní a ramenní pláty, strhal všechny nýty i řemínky, nejvíc však utrpěla hlava, uvězněná v těsné přilbici...

Světelná skvrna se rychle šířila, takže jakmile se zbavil krunýře, shodil ještě prádlo a usedl do jejího středu. Kůží až ke kostem mu proniklo horké mravenčení.

Uklidnil dech, srovnal srdeční tep a postupně vypínal vědomí. Proměna začala vzápětí, stihl to na poslední chvíli.

Po delší chvíli otevřel oči, prohnul hřbet a spokojeně se protáhl.

"Co Pirové?" Hlas Hanti ho až zaskočil. Patrně byla v pokoji, když do něj vstoupil. Tehdy ho však zajímal především Měsíc, takže se moc nerozhlížel.

Zatraceně... V duchu si nadával, taková zvědavost může stát život... Naštěstí ale tentokrát byla sama...

"Ptala jsem se na něco..." ozvalo se z kouta, kde stálo lůžko.

"Vyřízení," vyslal stručnou myšlenku.

"A já..." zašeptala, a v hlase jí zaznělo něco takového, že se mu mezi ušima zježila srst. Podél páteře až k ocasu a k podbřišku mu zatrnulo. Otočil se a vzhlédl...

Ležela nahá naznak a v měsíčním svitu jí štíhlé tělo zářilo bělobou jako slonová kost. Hlavu, ramena a řadra zakrývala hustá tma, a hranice jasu a černi se pomalu posouvala v rytmu klidného dýchání.

Čekala...

Když nyní na sobě ucítila Xinův pohled, zachvěla se a pomalu zvedla nohu, aniž odtrhla chodidlo od prostěradla.

Tento smyslný pohyb sváděl, hypnotizoval, zbavoval rozumu. Tiše došel k lůžku a položil na ně přední tlapy. Ze tmy se vynořila ruka Hanti a dotkla se špičatých uší a tlapy. Za okamžik se prsty zabořily do srsti na krku a hřbetě.

Slamník prudce zašelestil a už ležel vedle ní. Studeným nosem se dotkl hladké tváře, potom jej posunul níž a laskal jí ramena, krk, jemnou kůži za ušima a pod bradou.

Odvrátila hlavu, aby měl víc místa. Prsty mu rozčísila vousy. Neviděl, ale nepochyboval, že se přitom usmála...

Potom jí bloudil drsným jazykem po řadrech, stále se vracel na bradavky, putoval přes břicho a boky pořád níž...

Náhlý dotyk drápů ji silně rozechvěl - až vyjekla vzrušením a strachem. Rozkošná bolest jí pronikla jako závan smrti, když jí spáry zoraly tělo málem až do krve.

Toto démonické laskání zapůsobilo jako malý pohozený kamínek, který spustí velkou lavinu. Zalilo je oba tiché, omamné šílenství. Jediný pohyb tlapy v nich uvolnil veškeré spící živly, ospalost zmizela jako rozfouknutý obláček.

Obě těla se prohnula v prudkém záchvatu vášně a splynula v rozhoupané, udýchané klubko. Ve zlomku okamžiku odpluli do dálav, vzájemně sycení divokou zuřivostí...

Hanti, s výrazem nadpozemského nadšení v obličejí a lapajíc po vzduchu jako ryba na suchu, zažila pocit, jako by se vznášela mimo prostor a čas. Zato Xin ji skloněný svíral ocelovým stiskem silných tlap, pokrytých zježenou srstí, a s drápy zaťatými do slamníku a dřevěné pelesti bušil, vstupoval, plul, pronikal tekutým ohněm jejího nitra. Zrychloval a pádlil v nadlidském rytmu nezkroceného živlu. V křečovitých záškubech otevíral a zavíral tlamu. Zakřivené tesáky na sebe občas narazily s hlasitým cvaknutím a zaskřípěním, z hrdla mu neustále vycházelo chroptění.

Oči obou, zacloněné mlhou zapomnění, dlouho nic nevnímaly, ale najednou se zahleděly na něco, co mohli spatřit právě jen Xin a Hanti...

Dva páry zřítelnic se rozšířily, jak nejvíc mohly...

Vykřikla první, ale výkřik se okamžitě zlomil, změnil ve vzlyk, záupění a ztuhl na bezmocných rtech. On zavyl táhlým, hrdelním basem jako kocour, který uhnal kočku a zuřivě se na ni vrhá, přímo vedle ženina hrdla uchopil prostěradlo do zubů a trhl... Prudce sebou smýkl a padl jako pod úderem sekery.

Znehybněli...

Po chvíli se v šedavém přítmí, které zakrývalo milenecké lože, ozval tichý šepot, šelest a možná i povzdech - něco z toho už dokončilo let milostným vesmírem a vrátilo se tam, kde zahájilo svou cestu. K prvnímu šramotu se záhy přidal další a hra zrychlených vzdechů opět zaplnila stříbřitý prostor. Žena i její démon se opět pohroužili do strhujícího proudu rozehrané rozkoše, plného chaosu a vírů. Nezkrotný proud je nesl do nekonečné dálky, aby je potom ještě jednou vyhodil na svém ospalém břehu, ochablé, bez síly i vůle.

Opět se vzchopili a vyhledali ho, ale prchl jim jako předtím...

Xin a Hanti strávili celou noc oním hledáním, bláznivými vzlety, přílivy, odlivy a odpočinkem ve sladkých mdlobách. Občas se chvíle oddechu prodlužovaly, máty mysli, až posléze hluboce usnuli, ani nevěděli kdy...

Stříbrná záře za oknem pomalu bledla a hasla. Kočkodlakovo tělo změklo jako teplý vosk a plynule se změnilo v lidské. Xin nepostřehl ani nijak nepocítil to, k čemu došlo.

Kalný úsvit zastihl už jen spícího muže a ženu, spojené propletenými končetinami uprostřed nehybných vln zmačkaného lože. Tak je zastihlo chladné ráno i první hodiny nového, slunečného dne.

Tiché klepání nijak nenarušilo příjemnou náladu, která panovala v komnatě. Ozvalo se jednou, podruhé a po krátké přestávce opět.

Kůže u Xinova ucha se mírně zachvěla; otevřel oči a zvedl se na lokti. Tento pohyb probudil Hanti. Oba otočili hlavu ke dveřím.

"No tohle," zamručel Xin a oťel si obličej hřbetem ruky, "poprvé po třech dnech si někdo odpustil bušení pěstí. A to jsem si myslel, že si na tento způsob žádosti o vstup zvyknu..."

"Otevřeme?" pohlédl na ženu. Souhlasně přikývla a přetáhla přes sebe část prostěradla.

Kočkodlak se sklonil, uchopil botu ležící vedle postele a mrštil jí po západce. S hlasitým cvaknutím odskočila.

"Volno!"

Rychle vstoupil hubený mužik v dlouhém, zaprášeném plášti a právě se chystal uklonit, když šlápl na okraj krunýře odhozeného Xinem...

Masivní ocelový plát, položený vypouklou stranou dolů, vyletěl jako vymrštěn z praku a druhým okrajem udeřil návštěvníka do kolena. Místo poníženého pozdravu se ozvalo bolestné zaúpění. Plech zlomyslně zařinčel a odkutálel se stranou, kdežto nešťastník jen stěží spolkl ošklivou nadávku.

"Kdo jsi?" otázala se Hanti a zadržovala smích. Její hlas zazněl s hrdostí a připomněl oběma mužům, že i bez šatů ani na okamžik nepřestává být dámou...

Dvojnásobně zmatený host zřejmě spolkl jazyk. Chvilí na ni užasle zíral s naprosto ztraceným výrazem.

"Jsem... posel, paní, od krále... Jmenuji se Garo..." vykoktal nejistě.

Ze Xinových rtů okamžitě zmizel úsměv. "Co se stalo?!" zvolal napjatě.

Kočkodlakův výkřik fungoval jako studená voda. Posel se okamžitě vzpamatoval.

"Striga, pane..." další slova už plynula hladce. Takže přece, pomyslel si Xin a pozorně naslouchal. Během poslovy řeči Hanti uchopila manželovu ruku a vylekaně se zahleděla na jeho profil. Náhlý, pronikavý pocit cizoty jí zaplnil duši jako černá dusivá mlha, podivný chlad jí pronikl až do morku kostí...

"Vyrazíme dnes po poledni!" rozhodl kočkodlak, když Garo skončil, "ihned informuj mé lidi." "Rozkaz, kapitáne!"

"A co ty, Garo, chceš si tady odpočinout nebo pojedeš s námi?"

"Není čas na povalování, jedu s tebou, kapitáne!" odpověděl rozhodně posel.

"Dobře, běž a osvěž se, něco sněz a počkej v hostinci. Každý ti ukáže cestu," odeslal ho pokynem hlavy.

Muž se uklonil a odešel. Za sebou zavřel dveře. "Vstaneme a oblečeme se..."

"Xine!" vrhla se mu znenadání kolem krku. "Ach, Xine!"

"Co je ti, Hanti?" jemně jí zatřásl, "tak co je?"

Chvilí se k němu tulila jako dítě, pak jej pustila a uhnula pohledem.

"Nic, nic, jen nějaké ženské... Někdy, když jsem s tebou, mi připadá, že jsem s někým jiným..." pokrčila rameny a pak se usmála jako obyčejně.

"Podej mi šaty." poprosila.

Koně, vůz a oddíl gardy už chvíli čekali v plné pohotovosti. Ženy se stále ještě loučily na úpatí zámeckého schodiště, střídavě něco šeptaly a líbaly manžely, kteří na sebe mlčky pohlíželi a tiskli si ruce.

"Škoda, že jsme promarnili tolik let vzájemnými boji," přerušil ticho Daron se smutkem v hlase.

"Ále, to nestojí za řeč," odpověděl Xin smířlivě, "ale jsem rád, že to slyším právě od tebe."

"Škoda slov, už se stalo, alespoň jsem se poslední dobou nenudil," změnil hradní pán téma.

"Já bych se bez takového potěšení docela obešel."

"Já vlastně taky..."

Oba se zasmáli.

"Slova nechme básníkům, stejně bychom nenašli ta nejlepší," řekl kočkodlak, "a přece myslíme na totéž. Je čas vyrazit. Sbohem a na shledanou v Katimě. Hanti!"

"Už jdu!" zvolala a přiběhla ještě k Daronovi.

Objali se, pak ji doprovodil k vozu. Spolu s ní nastoupily dvě komorné. Hned potom Xin vyskočil na koně, kterého mu přidržel Garo.

"Ať se stane, co se má stát. Vpřed!" Rychlé gesto oživilo nehybné gardisty.

Ozvěna kopyt a kol vozu utichla za zámeckou bránou v úzkých uličkách Diny...

Ten den pro ně skončil po necelých pěti hodinách v malé hospodě u cesty. Kvůli ženám upustili od příliš rychlého tempa. Zdálo se, že v porovnání s předchozí cestou z Katimy se tato protáhne nejméně o třetinu. Xina to dráždilo, Garo pak neustále naléhal, aby jeli rychleji.

Večer mezi nimi došlo k hádce. Způsobil ji poslův návrh, aby Hanti s komornými jely přiměřeně, a oni aby prostě jeli napřed. Kočkodlak však nezapomněl na nedávné přepadení a nechtěl, aby Hanti něco takového zažila znovu, takže rozhodně odporoval. Nakonec chybělo jen málo, aby si řekli příliš mnoho, posléze se však dohodli, že odbočí z hlavní silnice a pojedou zkratkou vedlejšími, málo známými cestami, zato se však nerozdělí.

Navrhl jim to Alliro nad mísou masa z pečeného divočáka a dvěma džbány studeného piva, takže souhlasili bez větších protestů a mnohem rychleji, než by bylo možné doufat po počátečním ostrém střetu. Druhého dne tedy posbírali v hospodě dostatek údajů, rozloučili se a vyrazili do dosud neznámé krajiny. Riskovali hodně, protože bloudění je mohlo stát mnohem více času než pomalá cesta královskou silnicí. Ještě větším problémem měly být noclehy a strava, zvědavost však převážila nad pochybami, protože další cesta mohla být neobyčejně zajímavá.

Jeli už několik hodin po písčité cestě smíšeným lesem, který občas řídil a přecházel ve step, křoviny nebo rozlehlé louky. Bylo horko, ale častý stín je dostatečně chránil před narůstajícím vedrem.

Blížilo se poledne.

Garo, Alliro a Xin právě probírali plány na nejbližší dobu, když posledně jmenovaný náhle zadržel koně.

"Stůjte!" přikázal.

"Proč?" podivil se posel a Alliro na něj s politováním pohlédl.

"Vidím, pane, že neznáte našeho kapitána," pronesl suše, "když tak poroučí, zřejmě nám chce ublížit nějaká potvora..."

Garo zneklidněl.

"Je to tak?" otočil se rychle ke Xinovi.

Kočkodlak přikývl.

"Je znát, že putujeme divočinou," broukl.

"Ale co?"

"Polednice. V tomto čase a místě běžná věc," vysvětlil Xin, "když stojí slunce vysoko a vítr na chvíli utichne, hned se budí a vylézají..."

"Vždyť tady není žádné obilí!"

"A proč by mělo? Ostatně už je po žních... Je za těmi vrbami, asi sto metrů odtud."

"Tolik lidí... snad se neodváží."

"Stačí, aby vylezla, a přinejmenším splaší koně. A jestli na ni někdo pohlédne, přijde o rozum..."

"Tak jsou hrozné?" podivil se upřímně posel.

Kočkodlak neodpověděl a jen se usmál.

"Nedoporučuji ti ji prohlížet..." odpověděl a přimhouřil oči.

Vůz zastavil vedle nich.

"Co teď?" zeptala se Hanti. "Nechci, aby to proběhlo stejně jako tehdy..."

"Ještě jsi nezapomněla?" podivil se Xin. "Budiž, hned něco vymyslíme... Alliro!"

"Rozkaz, pane!"

"Byl jsi se zaklínači, když je Daron věšel?"

"Ano, pane."

"Jak tě znám, určitě sis vzal nějaké jejich věci, které už nepotřebovali..."

Zmatený setník mlčky přikývl.

"Nemáš náhodou šipy se stříbrnými hroty?"

"Mám, pane!" zvolal radostně.

"Tak mi jeden dej!" seskočil na zemi. "Haló, vy tam, nemá někdo z vás luk?"

"Já, kapitáne!" ozval se Milan a vytáhl z pytle zbraň. "Dobrý piryjský, ukořistil jsem ho v bitvě," řekl a podal luk veliteli.

"Počkejte..." Kočkodlak vyrazil k vyhlédnutému houští a několik desítek kroků od něho se zastavil.

Nasadil šíp na tětivu, zvolna napjal luk. Zadržel dech a zavřel oči -ted' by mu zrak jen překážel. Naplno se spolehl na smysl Přítomnosti a nechal jej ovládnout celé tělo.

Volání dunělo, pulzovalo, pronikalo jemnými vibracemi. Jeho zdroj byl zpočátku nejasný, neurčitý, jaksi rozmazaný, ted' se však začal soustřeďovat do jednoho výrazného bodu kdesi před střelcem...

Xin zvedl ruce k boku, znehybněl a prsty pustily tětivu. Ta zazpívala a nastalo ticho.

Kočkodlak se otočil a beze spěchu se vrátil k ostatním.

"Hotovo," sdělil a vrátil luk.

Tvářili se zklamaně.

"Jen tak, bez ničeho?" žasla Hanti. "Proč nekřičela?"

"Nestačila, byla hned mrtvá," vysvětlil a ukázal na sedlo. "Jedeme!"

"Leží tam? Můžu ji vidět?" vyhrkl Garo.

Xin sykl a tak hněvivě se kousl do rtů, že se mu koutky úst ocitly až za ušima.

"Jdi, podívej se. Leží pět kroků od cesty," řekl a jen s námahou ovládl hlas.

Posel vyrazil a zastavil se u označeného místa. Sesedl a zmizel v houští. Vyšel jen o chvíli později a mnohem rychleji, než vstoupil. Vlastně z křoví vyletěl ozlomkrk.

Xinův hlasitý smích prosytil uštěpačný posměch. Posel zdrceně čekal, až k němu dojedou.

"Tak co, zamiloval ses do ní?" zavtipkoval kočkodlak.

"Měls mě varovat, kapitáne," zavrčel muž dotčeně.

"Proč, není nad to sám se přesvědčit a očichat..."

"Co jste tam viděl?" nevydržel Alliro. "Povězte."

Garo mávl rukou a zašklebil se.

"Rozpadlou mrtvolu staré báby," broukl a pohlédl úkosem na Xina, "zřejmě už ležela v hrobě nejmiň rok, přímo se hýbala červy..."

"Tak to s nimi je," poklepal mu kočkodlak smířlivě na rameno, "polednice jsou vlastně druh napůl hmotných oblaků, které převážně, i když ne výhradně, přijímají lidskou podobu. Dokážou proniknout do stonků trav nebo listů stromů a pobývat tam, dokud svítí slunce. Rostliny jim zřejmě nějakým způsobem pomáhají čerpat sílu ze slunečních paprsků... Pokud vím, v noci nebo v zimě se skrývají pod zemí. Jsou to zvláštní bytosti. A strašné, i pro mě... Proto se o nich ví mnohem méně než o všech ostatních démonech. Nikdo ti například nevysvětlí, proč přepadají lidi a proč to dělají jinak než ostatní vampýři; svým obětím totiž netrhají těla, ale myslí... I na značnou vzdálenost! A pokud je nějaká z nich zabita, země okamžitě vyvrhne mrtvolu ženy, která stála u zrodu této polednice. Jeden starý mág kdysi poznamenal, že to vždycky byly ženy s podivnou náklonností k rostlinám... Nejzvláštnější však je, že se mrtvola vždycky objeví tam, kde přízrak zabili, a to nezávisle na tom, jak daleko je hrob, který se v tom okamžiku propadne!"

"Nemožné, protože..." Garo se ihned kousl do jazyku.

"Tak vidíš!" zvolal Xin. "Kdybys neviděl, neuvěřil bys!"

"Pořád tomu nemůžu uvěřit," naslouchající posel docela zapomněl na urážku, "to je proti přírodě!"

"Ne, Garo, to prostě znamená, že z jejích zákonů skoro nic nechápeme..."

Posel se zamyslel.

"Máš pravdu, kapitáne," uznal po chvíli, "tady je opravdu možné zabloudit," ukázal na okolí, "ale vidím, že nás nebude trápit délka jízdy a nuda, což jsi ostatně předvídal. Jen mi vrtá hlavou jedna maličkost... Zejména, když jde o sílu Ona."

"Copak?" povzbudil ho Xin.

"Když nás hned prvního dne potkalo takové dobrodružství, co se stane zítra a později..."

Kočkodlak místo odpovědi jen rozhodil rukama.

"Uvidíme," usmál se záhadně.

O vampýrech, vlkodlacích a podobných přízracích i jejich vlastnostech rozmlouvali ještě dlouho do noci, potom i celý příští den a několik dalších. Hrdinové Xinových vyprávění jim kupodivu do cesty nepřicházeli, jak se obával Garo. Největším problémem bylo udržet správný směr.

Poslední informace obdržené v hostinci se týkaly osady, ve které by mohli najmout vhodnou osobu, která by je odvedla do další. Tak totiž zněl předem dohodnutý plán přechodu této nejdívočejší a nejméně zalidněné provincie Redrenova státu.

Rozkládala se mezi piryjskou hranicí a jihozápadními knížectvími Starého Suminoru. Vzhledem k neúrodnosti půdy byla dlouho pokládána za nevhodnou k osídlení. Také se zde nikdy nenalezly rudy nebo jiné užitečné nerosty. Proto se už odedávna nazývala Rohirra, což znamená "nemilá" nebo v jiných nářečích jazyka sum "nedobrá".

Nepochybně by navždy zůstala jen divokou oblastí suminorského pohraničí a úkrytem pronásledovaných zločinců, kdyby se v její jižní části nevyskytovaly úrodné stepi, velice vhodné pro orbu a chov dobytka.

To rozhodlo, že se jediným monarchovým podpisem ocitla uprostřed třikrát většího státu králů z Katimy. V samotné Rohirře se nezměnilo nic, a pokud ano, pak jen k horšímu. Vybudované cesty a silnice jí neprocházely, ale raději ji obcházely, a lupičské bandy přenesly svou činnost blíž k výnosným místům, čímž ztratila víc než dvě třetiny svých trvalých obyvatel...

Kdyby Xin chtěl, mohl by se pokládat za Rohirřana, protože prales, kde strávil dětství a pohřbil Stařenu, se táhl podél severozápadních hranic této provincie a částečně do ní patřil. Nyní byl sice daleko od svého rodiště, přesto se tu cítil velice volně a bez zaváhání vedl svou skupinu přesně tam, kam chtěli dorazit, tedy do vesnice jménem Zakla.

Na zdejší poměry to byla velká osada tvořená asi sto chalupami, z nichž vyběhli všichni obyvatelé, aby spatřili poutníky, jací se zde nevyskytovali často.

Byli přijati velice pohostinně a nebýt spěchu, s jakým mířili do Katimy, zůstali by tady déle než jen do rána.

Toho dne putovali rychleji, protože jejich průvodce, muž středního věku jménem Ajro, snadno nalézal cestu, kterou by projel vůz se ženami.

Jinak všechno probíhalo jako obvykle: šli, povídali si, podřimovali... Když však po polední zastávce znovu nastoupili přerušenu cestu, Ajro jim doporučil, aby nasadili rychlejší tempo než dosud. Xin tomu zpočátku nevěnoval pozornost, ale když zahlédl zřetelný neklid v průvodcových očích, zeptal se ho přímo na důvod.

"Musíme, pane," odvětil muž, "když totiž neprojdeme včas, malá Irian by se mohla rozzlobit, že ji v noci rušíme..."

"Kdo je to?"

"Vampýrka, pane, tak tomu říkáme u nás; lidé odjinud totiž mluví jinak: striga."

"Poprvé v životě slyším, že by přízrak dostal lidské jméno..."

"Ono je totiž tak, pane; bude to už deset let, kdy ta holka běhala po naší vsi, a když to ubožátko umřelo..."

"Říkáš to, jako by ses na ni nezlobil?!"

"A proč bych měl? Já nebo kdokoli od nás? Všem je jí líto. Bylo to půvabné děcko," zamyslel se, "a to všechno kvůli staré Rodliši, kéž by i na onom světě shnila!"

"Pověz nám všechno," poprosila Hanti.

"Jak poroučíte, paní. To bylo totiž tak: napřed Irian a potom jejího bratra Dinku porodila Ida, žena kolomazníka Rety. Reto byl řádný sedlák, jenže šel pod kytíčky ještě předtím, než se mu syn narodil, takže zanechal ženu u dvou kolíbek. Neměli to snadné, ale jakž takž to šlo, a bohové jim přáli, protože dcerka se Idě vydařila. Byla hezká a chytrá, takže se tady uradili, že až vyroste, odvezou ji králi do paláce. Dopadlo by to dobře, kdyby se do toho nezapletla ta jezinka Rodliča... Děcka se jí zachtělo, ropuše! Sama je mít nemohla, tak pořád lozila za Idou, aby jí Irian prodala. Chodila a chodila, až ji jednou přetáhli hadrem, tak přestala. Jenže druhého dne děcko chytila za ruku a šup do lesa. Zatraceně! Tak se tedy chlapi sebrali, každý popadl co měl doma těžkýho a šli hledat. Když je našli, tak tu starou

potvoru ztloukli, že jí kůži málem od kostí utrhlí, ječení bylo určitě slyšet až do Piry. No a byl klid, jenže ne na dlouho. Jak se Rodlichu dala do kupy, hned běhala do lesa a tahala do chalupy jakési byliny a další věci, a zavírala se doma. Koho by napadlo, že se může něco stát, a tak... Malička za čas onemocněla. Napřed chodila, naříkala, ale potom jí bylo pořád hůř a nic nepomáhalo. Nakonec jenom ležela a plakala bolestí. Bolely ji hlavně ručičky a hlavička. Že tenkrát nikdo nepoznal uřknutí! Nejspíš něco zatemnilo lidem rozum. Určitě to tak mělo být. Umřela... Ida pak po té hrůze zavřela oči hned druhý den po dcerušce. Dinek, bylo mu tenkrát čtyři jara, zůstal sám. Ale to nic, smutek nesmutek, tak to na světě chodí. Pochovali jsme je řádně, a tu najednou sedmý den, tedy počítáno od smrti Irian, koukáme, hrob děcka je rozrytý, rakev rozdrásaná drápy a po mrtvole vidu ani slechu..."

Xin jen pokýval hlavou a tiše hvízdal.

"Teprve teď spadl lidem závoj z očí. Všichni jsme šli za Rodlichou a upálili ji zaživa na stohu slámy. Radši jsme tu čubku měli napřed donutit, aby zrušila uřknutí, ale ve zlosti se nemyslí. Holt se stalo... Od té doby Irian každou noc kroužila kolem vesnice, ale nikomu neubližovala, i když ji někteří potkali jen na pár kroků. Jakýsi potulný mudrc, který k nám později zavítal, tvrdil, že ta neobyčejná mírnost pochází z toho, že duši nevinného dítěte čáry nemohly plně omámit a částečně ji nechaly takovou, jakou byla zaživa. Takže hodně dobroty a vzpomínek na to, co bylo předtím, smrt nezničila. Byla to ryzí pravda, protože báby začaly záhy povídat, že po soumraku občas chodí k bratříčkově posteli a hlídá jeho klidný spánek. Jedna dokonce viděla, jak Irian na něj drápy natáhla přikrývku, když se ve spaní odkopal..."

Od té doby každý, kdo něco ulovil nebo na dvorku zařízl, kousek masa nechal u plotu, aby se nebohá najedla. Tak tomu bylo, dokud nepřišlo další neštěstí: na děcka přišla nemoc a několik jsme jich museli pochovat, včetně Dinka, který nikdy nebyl moc silný. Ojoj, to tenkrát bylo... Každou noc chodila k jeho hrobu a kvílela, až srdce usedalo, a báby měly pořád šátky u očí. Dodnes bečí, když si na to vzpomenou. Ony už jsou takové, vzácná paní promine," uklonil se Hanti.

"A potom se sem přimotal takový hajzlík, co patřil do cechu těch, kteří zabíjejí tvory podobné Irian..."

"Zaklínač?" nadhodil Xin.

"Zrovna tak!" potvrdil Ajro, "jenže my jsme předtím nevěděli, co je zač a proč sem vlezl, to bysme ho hned hnali rozporkou. Ten prašivec se určitě chtěl stát mistrem a chtěl si vydobýt ostruhy ubitím vampýrky, přestože to po něm nikdo nechtěl, a po setmění si na Irian počíhal. Dopadlo to ale šťastně, protože nám rozvěsila na ploty jeho střeva..."

Jenže tehdy ztratila důvěru k lidem, bratr už nežil, tak ani ji ve vsi už nic nedrželo. Odešla sem, právě co tu jedeme, a žije docela klidně, nikoho cizího však v noci nesnese. Pár už jich pokousala tak, že několik týdnů nevyšli z postele. Proto bude rozumnější odejít dřív, než se slunce schová za les..."

"Říkáš, že sídlí tady?" zeptal se ho Xin s úsměvem, "a že je někde poblíž?"

"Zrovinka tak, pane."

"Máš víc pravdy, než tušíš!" Kočkodlak zadržel koně a seskočil na zem.

"Hned se vrátím!" zvolal a zmizel v houští.

Ajto užasl a Hanti leknutím zbledla.

Xin sešel několik desítek kroků ze stezky, po které jeli, a zastavil se před starým, velikým dubem. Asi pět loktů nad zemí zel ve velkém, mechem porostlém kmeni veliký otvor.

I kdyby neměl smysl Přítomnosti, pouhé stopy na kůře by mu prozradily všechno...

Uchopil okraj díry, povytáhl se a vklouzl dovnitř. Strom byl uvnitř skoro dutý a toto temné, nepohodlné doupě do poloviny zaplňovalo suché listí. Poklekl a začal je rozhrabávat.

Neležela hluboko, pouhé dvě pídě pod povrchem. Po chvíli ji vytáhl a opřel bezvládné tělo o zpráchnivělou stěnu. Prohlížel si ji...

Štíhlá plavovláška mu připomínala víc nějaké dosud neznámé dravé zvířátko než strigu. Neměla žádná znetvoření ani stopy zastaveného hnutí, charakteristické pro přízraky tohoto druhu. Onova síla přeměnila maličkou tak, že zachovala jakousi subtilní harmonii, která sálala z každé ladné křivky jejího těla. Zdálo se, že bylo možné pokládat Irian za dospívající děvčátko, přestože vypadala docela jinak než jiné ženy...

Dosud nikdy neviděl nic podobného.

Bez rozmýšlení si ji hodil na záda, pak vylezl z dutiny a v náručí ji přinesl k ostatním.

Blesk z jasné oblohy by udělal mnohem menší dojem než Xin se strigou na rukou. Kráčel klidně,

vzpřímeně. Rty Irian se mu otíraly o krk a pracky bez srsti, zakončené drápy lesklými jako perly, se houpaly v rytmu jeho kroků.

Koně začali ržát, Hantiny komorné pištět, i Ajro se poděsil.

"Pane, co jste to provedl?"

Kočkodlak ho minul beze slova a zamířil k vozu. Rychlým pohybem uložil Irian na sedadlo vedle ženy. Vyděšená děvčata okamžitě vyskočila z kočáru s divokým vriskotem.

"Vraťte se, ale hned!" křikla na ně Hanti, která si zachovala chladnou krev.

Nejistě přistoupila k manželovi a Xin se otočil k průvodci.

"Říkal jsi, že měla jít ke králi, tak to my ji teď do paláce vezmeme..."

Muž oněměl, dokonce i Garo vykulil oči.

"Jako by jedna nestačila..." vykoktal naprosto zmatený posel.

"Dvorní mág se Irian ujme a třeba jí vrátí lidskou podobu. Umí snímat zakletí docela dobře," vysvětlil Xin. Sám o tom něco vím, dodal v duchu.

Ajro prokázal víc bystrosti než dvořan, jenž stál zády k nim, protože záhy pohlédl duchapřítomně na kočkodlaka.

"Když chcete, pane, proč ne," řekl klidně, "ve vsi budou rádi, až jim to povím, ale co si počnete vy, až se dnes za soumraku probudí? Irianka přece nemusí čekat na úplněk, aby se dostala z denní bezmocnosti."

Xin si otřel hřbetem ruky tvář a svažtil čelo.

"Najdi nám nocleh, tam to promyslíme," odpověděl.

"Jak poručíte, pane, teď už nemusíme spěchat, zajdeme teda do staré chalupy, co tu stojí nedaleko."

Ukázal směr, uchopil jednu z klisen zapraženou do kolesky za ohlávku a vedl je k chalupě. Jakmile odbočili z cesty, rázem se ocitli v takovém houští, že už po několika krocích vůz stanul. Dál mohli až poté, co Milan a Rino svým obouručáky pokáceli všechny překážející keře a stromy...

Zpočátku vypadala tato cesta namáhavě, ale Ajro věděl, co dělá. Za chvíli pronikli na kamenitější terén, kde býlí sahalo nanejvýš ke kolenům, a potíže okamžitě skončily. Záhy spatřili střechu opuštěné chalupy a ihned se v ní chystali na noc.

Po krátké poradě se Xinem převzala Hanti vládu nad skupinou. Nejprve zahнала do práce gardisty, kterým přikázala nasbírat roští a ohřát vodu. Osobně a s pomocí jedné komorné se pustila do mytí Irian - bylo nutno odstranit z dívčina těla desetiletý nános špíny.

Druhé děvče mezitím připravilo ženské šaty, do kterých strigu hned po umytí oblékli. Čistou a vonící bylinami ji posléze uložili na předem připravené lůžko v chalupě.

Ajro a Garo si při tomto pohledu jen protírali oči, neschopni jediného slova. Tohle přesahovalo jejich chápání. Pouze Alliro a ostatní vojáci, odedávna zvyklí jak na svého velitele, tak na jeho nápady, přijali událost docela klidně.

Zbývající čas strávili pracemi obvyklými za takových okolností. Skončili před večerem. Koně zavřeli do nedaleké stodoly a sami usedli k večeři. Západ slunce je zastihl ještě při jídle, proto si tentokrát s dojídaním pospíšili a urychleně se rozmístili uvnitř chalupy. Většina vylezla na půdu a vytáhla za sebou žebřík. Pouze Xin, Ajro a Hanti se odvážili dole čekat na chvíli, kdy se Irian probudí z letargie připomínající smrt.

Kočkodlak poklekl nejbliž, pouhé tři kroky od strigy. Hanti stála za ním, Ajro pak daleko u stěny. Shora sledovalo každé jejich gesto nebo slovo osm párů očí.

Xin pohlédl na okamžik stranou.

"Otevři dveře a nech je otevřené," přikázal průvodci.

Ten vyplnil příkaz a opět se vrátil na své místo.

Venku neustále houstla tma.

V jizbě planulo několik svící, jejich slabé světlo však nedokázalo úplně zahnat přitímní. Dlouhé stíny věcí i lidí se třásly nebo vlnily na stěnách a na hliněné podlaze, šero stíralo obrysy nehybných postav.

Irian začala žít...

Xin to vycítil ještě dříve, než otevřela oči, a v páteři ho zamrazilo. To, co leželo před ním, nebylo pouhé děvče proměněné v netvora, ale docela obyčejná striga připravená je bez zaváhání roztrhat v okamžiku, kdy ji to napadne. Smysl Přítomnosti nepotvrzoval Ajrova slova; kočkodlak nevnímal žádný rozdíl mezi

ní a jinými přízraky...

Na útěk nebo hněv už bylo pozdě. Xin potlačil výčitky vůči sobě a ztuhl s pohledem upřeným na Irian. Jedinou zbraní, kterou nyní měl, byla jeho krev, a obrana spočívala v tom donutit nestvůru, aby ho kousla. Pouze nevěděl, co udělá v případě, když místo zubů použije drápy...

Vyskočila tak rychle, že Hanti ani Ajro její pohyb nepostřehli - byl jako záblesk meče svištěcího vzduchem. V okamžiku stála opřená zády o stěnu. Ostrý, vibrující zvuk roztrhl ticho a narůstal, až přecházel ve zlověstný nářek. Pohled Irianiných rudě zářících očí bleskově obletěl místnost a zastavil se na Xinovi. Táhlý hrdelní zvuk se náhle snížil o půltón. Přítomnost spřízněné bytosti ji zřejmě zaskočila; ještě jednou pozorně pohlédla na Hanti, pak na průvodce, a opět na kočkodlaka. Naklonila hlavu a zavřela ústa. Drápy se stále nepatrně třáslly, ale tlapy držela přitíštěné k tělu.

Najednou její pozornost zaujalo něco jiného - šaty. Pohlédla na sebe a špičkami drápů se dotkla hedvábné tkaniny. Uchopila ji mezi prsty a zataáhla; drápy o sebe cvakly.

"Irian..." Zvedla hlavu a zastříhala ušima.

"Irian..." opakovala Hanti.

Okamžitě se k ženě otočila a narovнала shrbená ramena. Xinovi skočilo srdce do krku; kdyby teď zaútočila, nedokázal by ženu ochránit - byla příliš blízko. Každý jeho pohyb mohl situaci jen zhoršit.

"Irian..." V ruce napřažené ke střihu se objevil hřeben, ta se na předmět se zájmem zahleděla.

Kočkodlak zaťal zuby; kdyby se v této chvíli Irian rozhodla ukousnout Hanti ruku, byl by naprosto bezmocný.

Krátké, nečekané zavytí mu sežehlo nervy. Striga jako by se náhle rozplynula ve vzduchu. Šum, křik, hrozný hluk! Nepřemýšlel, neohlížel se na nic, šíleným skokem se vrhl na Hanti a povalil ji, chráně ženu vlastním tělem.

Očekával bolest, zvuk trhaných svalů, místo toho však uslyšel užaslý výkřik.

"Vzpamatuj se!" Tato slova následovalo ztlumené za-kvílení. "Málem jsi mě zabil!"

"C... c... co se stalo?" vykoktal užasle.

"Tak přece ze mě slez! Podívej se, jak jsem potlučená... Vždyť utekla!"

Uvědomil si, že je celý zpocení. Kdesi pod srdcem se rozpouštěla ledová hrouda.

"Ovšem, utekla dveřmi, pane, byly totiž otevřené..." potvrdil rychle Ajro.

Zvedl se, zhluboka si oddechl a pomohl Hanti vstát. Mlčky na sebe hleděli.

"Najdeš ji zítra?" zeptala se najednou.

Zavrtěl odmítavě hlavou - už toho měl všeho dost.

"Třeba to bude lepší," odpověděla zamyšleně, "ale..."

"Myslím, že jsme měli štěstí, takže bude lepší už nepokoušet osud," vmísil se průvodce.

"Máš pravdu," přikývl kočkodlak, "půjdeme spát!"

"Musím připravit lůžko, pomoz mi," ozvala se Hanti.

Xin se sklonil nad jedním z vaků položených u stěny a začal uvolňovat řemínky, kterými byl svázán.

"Pane..." tón Ajrova hlasu ho vylekal. Pomalu otočil hlavu ke dveřím...

Na prahu stála Irian s drápy zvednutými nad hlavu. Naprosto tiše. Tu zapraskaly desky! Nahoře se zřejmě někdo prudce pohnul.

Vstoupila dovnitř. Pomalu, krok za krokem, jakoby nesměle se blížila k Hanti... Na malé oběti kouzel visely šaty jako volně pohozený hadr. Nic půvabného.

Xin se definitivně uklidnil, protože z postavy strigy vyzařovaly strach a nejistota, ne zloba.

Nepřišla bojovat... To se mu jen zdálo.

Stanula před Hanti a najednou se k ní přitiskla s jakousi dětskou důvěrou. Žena mírně ustoupila, usedla, a když jí striga položila hlavu na kolena, sáhla po odloženém hřebenu a začala ji česat. Irian zavřela oči. Přijímala mazlení s tichým pištěním a Hanti nadšeně pohlédla na Xina.

"Je naše..." zašeptala mu.

Z půdy spustili žebrík a ukrytí muži začali sestupovat. Irian jim nevěnovala pozornost ani tehdy, když se shromáždili okolo ní.

Úžas, obdiv a naprosté překvapení způsobily, že nikdo nebyl schopen slova. Teprve po hodně chvíli Garo něco zašeptal Xinovi; vzápětí oba vyšli z domu a zastavili se poblíž stodoly s ukrytými koňmi.

"O co jde?" zeptal se kočkodlak.

"Nebude Irian naší zbraní?" otázal se posel.

"Nechápu..."

"Nebude bojovat s královnou?"

Xin pokrčil rameny.

"Proč by to měla dělat?"

"Vždyť... ona to..."

"Jaké to?" přerušil ho kočkodlak netrpělivě. "Proto jsem ji nenašel!"

"Ale snad... jak jí to vysvětlit?"

Xin na něj soustrastně pohlédl.

"I kdyby to bylo možné," pronesl studeně, "uved' mi aspoň jeden důvod, proč by dvě strigy měly spolu bojovat. Čekám!"

"Nevím..."

"Já taky ne!" usekl. "A přestaň si tím lámat hlavu. Je čas na odpočinek. Jdeme!"

Vrátili se do chalupy, aniž už na sebe pohlédli. Světla rychle zhasla a přítomí rozháněl už pouze žár z ohniště. Postupně usnuli všichni kromě Hanti, která dosud pravidelnými pohyby rozčesávala vlasy přítulené strigy. Pokračovalo to až do východu slunce, kdy striga opět upadla do letargie. Zakrátko vyrazili. Hanti, přidržujíc na kolenou hlavu Irian, podřimovala, doháněla poslední noc. Xin, který jel vedle povozu, na ně zamyšleně pohlížel.

"Takže máme dcerušku," opakoval si nedůvěřivě.

Poslední souboj

Cesta přes Rohirru, přestože zpočátku vypadala jako bláznovství, se jim velice vyplatila. Nejenže nic neztratili, ale dokonce získali, protože trvala o celý týden méně ve srovnání s cestou opačným směrem. Díky tomu dorazili do Katimy dvě noci před úplňkem, což zejména Xina potěšilo.

Hlavní městskou branou tedy projeli časně ráno osmnáctého dne měsíce Ryb, a aby se vyhnuli zbytečnému riziku, neubytovali se v paláci, ale v hostinci. Jeho majitel, od doby kdy všichni návštěvníci spěšně opustili město, neměl až dosud žádné hosty a přijal je tedy jako posly z nebe, vyslané proto, aby ho zachránili před úpadkem. Od něho se dověděli, co se stalo v Katimě po odjezdu Gara i o strachu, s jakým obyvatelé hlavního města očekávají další činy staré královny.

Mluvil dlouho a vlastní vyprávění ho zaujalo tak, že nevěnoval pozornost velkému balíku, který gardisté opatrně vynesli z vozu a odnesli do pokoje žen... Když skončil, Xin okamžitě zavolal posla, chvíli s ním hovořil, a ten se ihned vydal do paláce.

Rodmin se objevil za necelou hodinu, zastihl je ještě při snídani. Při příchodu starého přítele Hanti i kočkodlak okamžitě vyskočili.

"Prý pro mě máte nějakou práci?" zeptal se mág po přivítání.

"Kdybys tak věděl... Najíš se?" Xin ho gestem přizval ke stolu.

"Nu, už jsem..." vymluvil se rychle.

"A víno?"

"Rád."

Hanti sáhla pro džbánec, naplnila sklenice a podala jim je. Usedli a napili se.

"Povídej, co se tady dělo..." začal Xin.

Rodmin se zachmuřil.

"Ona vládne a Redren ji trpělivě poslouchá," řekl a odložil prázdnou sklenici. "Ne, nedolévej," pokynul Hanti.

"Naučila ho poslušnosti." Krátce jim vypověděl události v paláci. "A teď mluvte, co je to za práci, ten muž povídal něco o kouzlech..."

"Vzal sis své Předměty?" zeptal se kočkodlak.

"Moc mi jich nezbylo, ale několik mám..." dotkl se váčku u pasu.

"Tak jdeme!" oba odvedli mága do pokoje v patře, a když se ocitli uvnitř, Xin důkladně zatarasil dveře.

"Tady..." odhrnula Hanti baldachýn nad postelí.

"Co je to?" pohlédl tam udivený Rodmin.

"Odmotej..." vyzval kočkodlak.

"Dočista jste se zbláznili!!!"

Xin a Hanti jako na povel zavrtěli hlavami. Mág se nezmohl na slovo.

"Já... všechno... pro vás, ale..." vymáčkl ze sebe, Jestli se to někdo doví..., tady se celé město bojí i vlastního stínu, a vy... Zaživa na cucky a to holýma rukama!"

"Uklidni se a poslouvej!" posadil ho kočkodlak skoro násilím vedle Irian.

"Je jiná..." a dál mluvil tak rychle, jako by se bál, že jim Rodmin uteče, "a je potřeba z ní sejmut ono kouzlo!" dokončil rozhodně.

Mág na ně hodnou chvíli hleděl naprosto nepřítomně.

"Jestli se to prozradí..." začal znovu.

"Povíš to?" přerušil ho Xin ostře.

"Ne!"

"Tak žádné obavy. Do díla!"

Rodmin se poškrábal v zátylku.

"Tak dobře. Ať to čert..." mávl rukou a pohlédl na strigu.

"Pomozte mi ji svléknout," vyzval je klidně.

"Já raději sama..." sklonila se Hanti nad lůžkem. Obratně svlékla z Irian oděv a položila ji nahou naznak.

Pohlédla na ni, bezděčně jí uhladila rozčuchané vlasy a ustoupila, aby uvolnila mágovi místo. Ten poklekl u okraje lože, pozorně si děvče prohlédl a pomalu sáhl do váčku.

"Skutečně," prohlásil, "zakletí neproniklo do těla natolik jako obvykle; v každém případě to není zvenčí znát. Ověříme to..." vytáhl stříbrné kyvadélko a rozhoupal je nad strigou. Za stálého šeptání je přenášel sem a tam podél jen jemu známých linií. Xin viděl, jak kousek kovu zavěšený na lněné niti výrazně mění rozkmit v závislosti na místě, kde se nachází. Třeba v blízkosti dlaní či spíše spárů prudce brzdil, jako by ho něco táhlo dolů, nad čelem a srdcem naopak; odpuzování bylo tak silné, že se zmítal jako včelka uvázaná na nitce.

"Oho, koho by to napadlo..." Rodmin stáhl ruku s kyvadélkem a uchopil další předmět: malou jantarovou kuličku. Chvíli ji intenzivně otíral o rukáv hedvábné košile, a když skončil, hodil ji směrem k Irian.

Medově zlatá střela, přestože letěla přímo na ni, znenadání změnila směr, uhnula a padla na postel...

Mág se otočil k Hanti a Xinovi.

"Podruhé v životě vidím něco takového," řekl, "ty jsi byl první případ..." dodal s pohledem na kočkodlaka. "Je to stejné jako u tebe, pokud pochopitelně pomineme jisté rozdíly. Jedná se o obratné spojení mysli docela obyčejného děvčete s většinou typických příznaků démona. Říkám 'obratné', ale ten, kdo to udělal, by v tom jistě shledal svou chybu, protože pokud to měla být pomsta, neměl připustit, aby v ní zůstaly vzpomínky na předchozí život. Zřejmě to dělal začínající čaroděj a moc se v tom ještě nevyznal."

"Byla to žena," ozvala se Hanti.

"Ach tak," Rodmin už zřejmě myslel na něco jiného.

"Nebudeš tedy mít problémy!" zvolal Xin.

"Moment, moment..." hasil mág jeho nadšení, "ještě nevím, v čem spočívá působení onoho kouzla. U tebe je součástí zvířecí povahy, jenže ona byla zřejmě plnokrevný člověk..."

"Máš pravdu," zvážněl kočkodlak.

"Musím to teď prozkoumat, naštěstí mi zůstal ještě jeden..." ukázal jim štíhlý šestihranný krystal, průzračný jako sklo. Oba jeho konce byly zbroušeny do ostrých špiček, hrajících všemi barvami duhy. Zdálky to vypadalo, jako by na obou stranách planuly barevné ohýnky. Rodmin ho uchopil do dvou prstů a opatrně přiblížil k Irian...

Do nastalého ticha zazněl pronikavý, vysoký tón, který rychle nabýval na síle. Zvuk vibroval, když mág začal kolébat rukou, a utíchal, když couval. Měnil se rovněž nad každou částí těla strigy tou měrou, jak jej Rodmin přesouval nad ní.

"Proklatě!" vyhrkl nečekaně. "Podívejte se!" přiložil rozhodným pohybem krystal Irian k čelu.

Pronikavý hvizd je málem porazil. Za chvíličku se stal neslyšitelným, ale než si to stačili uvědomit, od okna se ozvala série rychlých, prudkých třesků. Pohlédli tam: některé skleněné tabulky pokryla síťovina prasklin...

"Uf!" sykl Rodmin bolestí a okamžitě odhodil kámen do kouta. Pak si začal foukat na popálená bříška prstů.

"To nepůjde!" zavrčel.

"Co je?" zeptal se Xin.

"Neporadím si, nemůžu to kouzlo sejmout."

"Co povídáš?" vybuchla Hanti.

Mág přestal mávat rukou a pozorně pohlédl na podlahu.

"Tady je!" přistoupil blíž a špičkou boty postrčil ležící předmět.

Klenot byl mrtvý. Ztratil předchozí průzračnost, potměněl, nyní byl šedohnědý a konce už nejiskřily barevným světlem.

"Něco takového mu mohla udělat jen mimořádná síla," vysvětlil, "to znamená, že zakletí je jednosměrné a zrušit je může jen ten, kdo ho vyslovil. Ta vědma přece jen něco dovedla..."

"Ale ona nežije!"

Rodmin bezradně rozpráhl ruce. Hanti usedla, Xin začal přecházet po místnosti.

"Jiná metoda neexistuje?" ozval se posléze.

"Vždycky nějaká existuje, jenže je třeba ji znát," odpověděl mág.

"Kdybys to zkusil..." navrhla Hanti.

"Naslepo?"

"Třeba."

"Ne. Riziko je příliš vysoké. Spíš bych ji rozlítl, než odčaroval."

"Něco vymysli!"

"Ale co? To je beznadějný případ. Tady nic nesvedu a tobě radím, aby sis tím přestal lámat hlavu; zapomněls, proč tady jsi? Aha, když už o tom mluvím, chce tě vidět Redren. Očekává tě v poledne." Kočkodlak vyhlédl z okna.

"To je za chvíli."

"V tom případě tam půjdeme spolu," vykročil Rodmin ke dveřím.

"Jak dlouho ještě hodláte Irian skrývat?" zeptal se, když vyšli na ulici.

"O tom jsem neuvažoval," odpověděl Xin, "mysleli jsme, že ji osvobodíme od Ona, sám teď nevím. Třeba ji schováme v Samni nebo někde jinde, a třeba se ještě najde nějaká metoda..."

"S tím nepočítej, není dobré si něco namlouvat. Mé umění je staré přes tisíc let a za celou tu dobu se ještě nikdy nikomu nepodařilo přemoci zákony oné síly, i když se říká, že to možné je, ale připomíná to hledání jednoho stromu ve velkém lese..."

"To bych ještě dokázal..."

"A zrnka písku na poušti?"

"To už ne," posmutněl kočkodlak.

"Tak vidíš... takové to je."

"Nechme toho. A co moje garda?" změnil Xin téma.

"Zlajdačila a není divu. Redren se podrobil, poslouchají tedy silnějšího. Od té doby krále přehlížejí: když jim nechodí na oči, nestarají se o něho. Ztratil úctu a bašta. Teprve dneska, když se doslechli, že jsi se vrátil, se trochu umírnili, protože ještě nevědí, jak to všechno skončí..."

Do paláce došli asi za půl hodiny. Zdánlivě se tu nic nezměnilo: stráže, které mýjeli, jako dříve vzdávaly poctu, dvořané stejně ochotně odpovídali na pozdrav nebo se ukláněli. Nikdo se ani trošičku neodchýlil od etikety, ale ve všech očích viděl Xin stejný utajený záblesk; jeden krátký, hodnotící pohled - hleděli chladně jako diváci na gladiátora při zvažování jeho šancí a přemýšlení, na koho vsadit...

Redrena zastihli v malé komnatě, krále skoro nedůstojné. Vládce byl sám, pokud nepočítáme dřímající chlupatou bílou kočičku na jeho kolenou. Seděl v bohatě vyřezávaném křesle. Když vstoupili, odložil papíry, které si právě prohlížel, načež zdvořile pokynul hlavou. Chtěl něco říci, ale nestačil...

Králova favoritka se probudila přesně v okamžiku, kdy Xin stanul na prahu, a obrátila k němu svá krásná

kulatá očička. Zvedla hlavičku a z ušlechtilé tlamičky jí uniklo krátké a nadšené mňouknutí. Postavila se a chystala se seskočit na podlahu, ale Redren ji náhle přidržel za krk...

Zuřivé, táhlé prsknutí bylo právě tím, co nepustilo krále ke slovu. Rozzuřená čiča bez ceremonií kousla monarchu do prstu, vytrhla se a sklouzla dolů přímo ke kočkodlakovým nohám. Začala se o ně otírat s hrdelním, nadšeným vměním jako výrazem své nejhlubší náklonnosti...

Všichni strnuli. Redren ztratil řeč, mág se kousl do rtů a samotný Xin se ze zřejmým úsilím pokoušel zachovat lhostejný výraz. Teprve po hodné chvíli, když kočka zřejmě nehodlala přestat, poklekl, uchopil ji do ruky a začal ji jemně hladit po hřbetě a krku. Zvířátko náhle zvláčnělo, tedy vstal, udělal několik kroků a položil je na Redrenův stolek.

"Za hodinu nebo dvě se probudí," vysvětlil a zvedl hlavu.

Král si stěží připomněl, co chtěl původně říci.

"Nu což, tak se posaďte..." odkašlal si významně.

"Jaké jsou rozkazy, Výsosti?" zeptal se Xin.

"Žádné," odpověděl Redren, "máš volné ruce, dělej co chceš, ale rychle! Můžeš začít třeba hned. Dost těch hloupostí!"

"Takže mám najít její skryš."

"Ano, a potom ji spal, rozsápej, probodni, ostatně sám víš nejlíp, co máš dělat. A já se postarám o ten zatracený dobytek..." Týdny pokoření vedly k tomu, že se vládce najednou přestal ovládat, "tady se všechno bouří proti mně, dokonce i takové..." pohlédl na kočku a málem by ji srazil ze stolku, kdyby ho nezadržel záblesk Xinových očí.

"S dovolením, Výsosti," vmísil se rychle Rodmin, "obávám se, že tak ničeho nedosáhneme."

"Proč? Vždyť on ji vyčichá i přes tři zdi!"

"To není čich, pane..."

"To je jedno! Proč tedy ne?!"

"Ještě je třeba znát cestu přes ty zdi, Výsosti."

"Prorazíme je!"

"A půl zámku nám spadne na hlavu!" ztrácel mág trpělivost.

"Nezvyšuj hlas, Rodmine," vzpamatoval se konečně král, "ale třeba nespadne."

"Nemyslím, že by staří zedníci nepředpokládali něco tak jednoduchého, Výsosti, a za druhé jsou všechny zdi tak silné, že na jejich rozbití den nepostačí... Mám pokračovat?"

"Ne, stačí. Souhlasím, ale co potom?"

"Počkáme, až vyleze sama," navrhl Xin.

"A copak?"

"Jestli bude úplněk, ať rozhodnou drápy..." Po těchto slovech ho zalil nějaký podivný chlad, nejasný, neurčitý pocit neodvratitelnosti. Ještě nikdy před bojem nepocítil něco takového.

"Jsem připraven!" rozhodně potlačil onen chmurný pocit v mysli a klidně pohlédl králi do očí.

"Dobře, souhlasím," odvětil po úvaze Redren, "a teď povídej, jak tam na hranici..."

Zbytek dne, až do večera, proběhl klidně. Rodmin odnesl spící kočku do vedlejšího pokoje a Xin potom vyprávěl o všem, co se stalo v Dině. Naslouchali pozorně a občas se na něco zeptali. Jedinou potíží mohla být Irian, ale když kočkodlak dospěl k událostem v lesích Rohirry, Redren mu přikázal, aby skončil.

"Stmívá se," prohlásil, "a bude líp, když nebudeš v zámku po západu slunce, vrať se tedy."

"Rozkaz!" Xin vstal, uklonil se a zmizel za dveřmi. Do hostince se vrátil nejkratší cestou.

Během jeho nepřítomnosti se tam nestalo nic zvláštního. Ženy seděly spolu, gardisté si jako obvykle povídali v hlavním sále. Jediný, kdo z nich nepil, byl Alliro, který podle rozkazu dohlížel, aby to žádný z nich nepřehnal a nemluvil příliš...

Při příchodu velitele okamžitě vstali, ale on jim nepatrným gestem dovolil zaujmout původní místa a beze slova šel hned nahoru. Tam zavřel okna i dveře a spolu s Hanti čekal, až se Irian probere z letargie, načež se všichni tři až do půlnoci výtečně bavili.

Rozdováděná striga poletovala po pokoji jako jiskra a oni se ji pokoušeli chytout do náručí, většinou neúspěšně. Snadno ji přesvědčili, že se tentokrát musí chovat tiše a nevýt, po každém zdařilém úniku

tedy radostně cvakala drápy, což připomínalo potlesk. Zato když Hanti, kterou ta divočina unavila nejrychleji, usedla k odpočinku, Irian k ní hned přiběhla a dožadovala se oblíbeného mazlení, čili rozčesávání vlasů.

Na několik hodin před svítáním zastoupily Hanti a kočkodlaka obě komorné, takže mohli jít spát a striga nezůstala bez dohledu.

Xin po hře s Irian a patřičné péči o Hanti nyní hrozně toužil po tom, aby mohl spát až do poledne. Sotva se však pohroužil do pomalého proudu snů a představ, nějaká ruka ho brutálně vytáhla na hladinu skutečnosti.

Otevřel oči: bylo ráno a nad ním se skláněl Alliro, který jím třásl.

"Kapitáne!"

"Co je?" zavrčel.

"Přišel král s mágem Rodminem."

Okamžitě se probral.

"Kde jsou?"

"Ve vedlejším pokoji."

"A Irian?"

"Tu už si prohlídli..."

Xinovi vyschlo v krku. Bleskově se oblékl, vyběhl z ložnice a jako střela vlétl do pokoje Irian. Redren právě spouštěl závěs nad jejím lůžkem.

"Výsosti..."

"Jen klid, neboj se, už jsem vzal na vědomí, že všechny strigy nejsou stejné. Pojd' dál a zavři dveře."

"Konec žertování," pronesl Rodmin smrtelně vážně, "tuto noc mi ONA předala nové příkazy."

"Jaké?" vzpomátoval se kočkodlak. V tuto chvíli myslel jen na Irian a Redrenovu shovívavost, novinky z paláce ho moc nezajímaly.

"Dnes večer máme poslat do labyrintu nejméně padesát dívek a mladých žen, nemusí to být panny.

Chápeš, co to znamená?"

"Myslím, že ano."

"Co tedy zamýšlí?"

Xin se uklidnil docela a pozorně pohlédl na mága.

"Pochopitelně tam nikoho nepošleme..." začal.

"To by mi tak scházelo!" přerušil ho rozzlobeně Redren, "chátra by mě okamžitě smetla s palácem i gardou, kdybych dal jediným slůvkem na srozuměnou, že s touto podmínkou souhlasím! Ale na druhé straně, jestli tam ty ženské nepošlu, osobně se vypraví do mé ložnice, aby mi poskytla neopakovatelnou možnost podívat se na vlastní střeva," dokončil rezignovaně.

"V tom případě by neměla najít krále v paláci," prohlásil kočkodlak.

"Tak zabije jiné."

"Nu což," zvedl Xin ruce, "to je pravda, ale z toho, co jsem včera viděl, plyne, že Výsost by jí takový čin moc nezazlívala..."

"Xine, Xine," zavrčel Redren hlavou, "jsi drzý dareba, ale pravdu máš, ta lůza si už dávno zaslouží pořádné na frak..."

"Pochybují," ozval se Rodmin.

"O čem?" zeptal se král.

"Že v paláci ublíží někomu jinému než Vaší Výsosti. Zatím ještě lidi potřebuje, neudělá tedy nic takového, po čem by všichni utekli. Raději počká do úplňku a uspořádá jatka ve městě."

"Počkám na ni před vchodem do zámecké zahrady," řekl Xin.

Redren vzrušeně zamnul rukama.

"Takže máme to, o co nám včera šlo! Vylákáme ji ven a ty, Xine, jí ukážeš zpáteční cestu do pekla!"

"Ano, pane..."

"Všechno je tedy jasné," shrnul vládce. "Jdeme," kývl na Rodmina, "a ty," pohlédl ještě na kočkodlaka, "se vrať do postele, protože mi připadá, že jsi nechtěl vstávat tak brzy."

"Na shledanou, Výsosti." Když se za nimi zavřely dveře, Xin si naslinil hřbet pravé ruky a protřel ospalé

oči. Už se mu vůbec nechtělo spát.

Sestoupil dolů a poručil si snídani. Snědl ji, načež zalezl do kouta a nad korbelem piva upadl do dřimoty. Neměl co dělat, zbývalo jen čekat: dva dny a jednu noc.

Myšlenky lině proplouly; vzpomínky, plány, nápady i složité asociace. To vše se objevovalo kdesi uvnitř jeho mysli, měnilo se, rojilo, rozplývalo.

Chvilími měl dojem, že přestává existovat. Věci a události probíhající kolem něho se nyní vzdálily, vybledly, zešedly a byly mu docela lhostejné. Současně tu byl i nebyl. Za několik hodin usedla k němu Hanti a stejně jako on nemluvila. Čas míjel a oni si pouze občas vyměnili krátký pohled nebo úsměv. Víc nechtěli a nepotřebovali. Prostě si rozuměli...

Tak se dočkali večera. Noc uběhla jako každá poslední tři týdny: hrou s Irian. Zato celý příští den strávili spolu na lůžku a kromě vlastních těl se nezajímali o nikoho a nic jiného. Mockrát někdo klepal na dveře ložnice, ty však zůstávaly zavřené. Teprve přicházející soumrak je donutil k nevyhnutelnému rozchodu. Xin se oblékl a odešel.

Neozbrojen, docela sám, lehce oděn putoval prázdnými ulicemi vyděšeného města. Před ním se v houstnoucím soumraku v dáli na pozadí olověné oblohy rýsoval obrys královského zámku. Svítala pouze jeho okna, protože tady kolem, ve všech domech, vládlo temno a hluché ticho.

Došel ke zdi královské zahrady a znehybněl. S rukama složenýma na prsou čekal, až se za obzorem vynoří celý měsíční kotouč. Těsně předtím se svlékl...

Svou přítomnost vycítili mnohem dříve, než se uviděli.

"To jsi ty?" připlul dotaz.

"Já..."

"Byl jsi u mého hrobu, vím to..."

Zaskřípala zahradní branka. Vyšla ven. Měřili se pohledem.

"Vidím, že jste dva... Pojd'te se mnou, budete se hodit..."

"Cože?"

"Nevíš, že máš dvě duše?"

"Ne, tam nepůjdeš," dodal rychle, udiven jejími slovy.

"Zadržíš mě?"

"Ano."

Evidentně překvapená se zastavila.

"Hlupáku! Ten, komu sloužíš, přede mnou uprchl z paláce!"

"Nevýznamné."

"Tak je to tedy; posluhuješ lidem!"

"Pravila jsi..."

"Živá bych se ti vysmála!"

"Zkus to teď, protože jsem se zapřisáhl, že dnes nikoho nezabiješ!" přichystal se ke skoku.

Rozveselená Irian najednou upustila hadrový míček, se kterým si dosud hrála, a znehybněla. Stála celá napjatá, jakoby do něčeho zaposlouchaná...

"Počkej," zadržela ho ještě, "proč to děláš? Nemáš rozum? Jsi démon, ne jeden z nich, a máš jen dvě možnosti: buď jim vládnout nebo se nechat od nich pronásledovat a nakonec zahynout!"

"Dokážu žít mezi nimi."

"Protože ti to milostivě dovolili. Milostivě! Chápeš? Jsi silnější než oni, nemusíš je poslouchat, můžeš jim rozkazovat, nač jsou ti jejich obavy, zásady pravdy. Ty i já jsme nad tím. Ten druhý v tobě, mlčenlivý, také. Ostatně, podle jakých zákonů je nás možné soudit, a kdo by se odvážil? Oni? Politováníhodné podbylosti! My můžeme a musíme změnit nebo zničit tento ubohý hmyz, jiná cesta pro nás neexistuje a nikdy neexistovala!"

"Mýlíš se, existovala a existuje." Rozhodl se nebrat na představy královny matky ohled. Mohlo se jednat o uskok.

"Jaká?"

"Pro tebe je navždy uzavřená! Máš na spárech krev nevinných obětí."

"A ty po ní můžeš jít, kočkodlaku?" V dotazu zazněly zlověstné vibrace. "Určitě..." "Tak já tě na ni pošlu!" Skočila rychlostí hada.

Něco podobného očekával. Únik a zasvištění drápů. Upadla a narazila hlavou na zem. Nestačil úder opakovat a už stála. Ruce se jí změnily v mlhavé, rozmazané šmouhy. Odpověděl stejně. Toto šermování drápy trvalo stěží zlomek sekundy. Odskočili od sebe. Xinův bok a záda zvlhly krví, ale i mezi jeho drápy zůstaly cáry královnina šatu i obvazů.

Pomalu kolem sebe kroužili...

Najednou skočil dopředu, v půli skoku se svinul do klubíčka a přetočil se stranou. Ještě jednou naletěla. Uhodila tam, kde nebyl, a přitom se odkryla...

Spáry zasáhly. Úder ji srazil na kolena, v drápech mu zůstal kus jejího boku. Přesto vstal, jako by se nic nestalo, a jen okamžitý únik ho zachránil před ztrátou tlapy.

Ustoupil do původní vzdálenosti a poznal, že je to k ničemu... Nezná její slabinu. Vždyť ani nemá srdce! Toto tělo, celé proměněné ve strigu, nežije vlastním životem, ale je naprosto mrtvé.

Ruce, nohy, hlava... jejich síla a rychlost nevycházejí ze svalů, ale oživující Vůle. To znamená, že je sice může trhat a rvát podle libosti, ale dokud nezničí zdroj jejich energie, musí prohrát.

Hrdlo mu sevřela křeč. Pochopil, že bojuje s něčím, co se nedá zdolat, pokud neví, kde "to" vlastně je! Její mozek... Napadlo ho, že to může být pouze on. Ale co když ho při balzamování vyňali z hlavy? Pak leží v podzemí, ve zvláštní schránce, odpověděl si.

Spletl se, ale teď už nemá na vybranou. Musí bojovat!

Vyrazila jako nelítostný osud a další boj už netrval dlouho. Mohl udělat spoustu chyb, Xina však zničila hned první. Jeden nepromyšlený pohyb a smeten silným úderem proletěl několik desítek metrů vzduchem a narazil na zeď blízkého domu. Bezvádně po ní sklouzl na zem a se zlomenými tlapami a žebry zůstal nehybně ležet jako kupka hadrů.

Ani nepostřehl, že k němu přišla. Zřejmě nehodlala čekat, až ho měsíční světlo vyléčí. Břicho ho děsivě bolelo. Něco v něm tupě prasklo a svět se opile zapotácel.

Uchopila kočkodlaka za zadní tlapy, zvedla ho nad hlavu a udeřila s ním jako s cepem. Čelisti s chrupnutím praskly a vyražené zuby se rozsypaly.

Už ho nebolelo nic. Lhostejně zíral na krev vytékající mu z tlamy a na růžovou pěnu z nosu.

Striga ho odvěkla k nevysoké zídce a ještě jednou zvedla.

Páteř suše rupla a Xin se zlomil v půli. Pustila ho. Chvilí na něho studeně hleděla a potom krátkým, přesně vyměřeným úderem bodla drápy jako kule.

Spáry pronikly k srdci...

Irian najednou ožila a s pronikavým pištěním ze sebe začala strhávat šaty.

"Co to děláš?" zvolala Hanti, "počkej, pomůžu ti!"

Osvobozená od překážející látky přiběhla striga k oknu a zarazila drápy do dřeva...

"Irian!"

Vytrhla je i s rámem a než žena stačila opět otevřít ústa, zmizela ve vzniklém otvoru.

"Ir..." Hanti nedokončila slovo, zmocnila se jí zlá předtucha. Rysy jí ztuhly. Okamžitě se otočila a vyběhla z místnosti.

Irian s obratností lasičky skočila na střechu přístavku a odtud na ulici. Jakmile dopadla na zem, zmizela ve stříbrošedém soumraku.

Pádila rychle jako myšlenka, mýjela domy, náměstí, přeskakovala zídky a ploty. Rozpuštěné vlasy za ní vlály jako ohon komety, červené oči jí planuly pomstou a hněvem.

V okamžiku, kdy dorazila k místu, kde před chvílí bojoval kočkodlak, zaznělo táhlé, vibrující kvílení.

Stará královna zaznamenala novou Přítomnost a užasle stanula. Přes blízkou zeď přelétla drobná postavička, jako míček se odrazila od země a vrhla se přímo na ni.

"Kdo jsi?! Co tu chceš?!"

Odpověděla bleskovým útokem.

Irian dříve neznala přímý styk myslí. A to, co ji naučil Xin, v této chvíli zapomněla, stejně jako všechno, co chtěla vyjádřit, splynulo dohromady v jediném mohutném výbuchu zuřivosti a nenávisti. Byla menší,

slabší, avšak rychlejší, a nic ji nemohlo zastavit.

Zaječení, zasvištění, záblesk drápů, zubů... Na opuštěné ulici šílel nadpřirozený živel. Irian neposkytla královně čas k údivu, prostě ji začala trhat na kousky a obratně se přitom vyhýbala vražedným odvetným úderům.

Malá striga nic netušila o principech animace, takže ji to na rozdíl od Xina nezbavilo naděje a touhy po vítězství. Hned při první srážce ukousla stříže levý spár a okamžitě následovala výpadem, kterým uchopila lebku soupeřky do široce rozevřené tlamy. Sevřela čelisti, skočila jí na záda a navzdory zoufalému úsilí příšerné mumie se nenechala shodit.

Upadly na zem, vytvořily klubko a válely se po sobě. Druhá ruka příšery neustále sahala po Irian, škubala jí vlasy, zraňovala, ale ta ji stále odrážela a pořád víc a víc zatínala zuby...

Královnina lebka najednou chrupla a praskla, mokrá lepkavá hmota zaplnila ústa malé strigy.

Onen živý mozek, sídlo síly a vůle, se tedy skrýval v této vyschlé a nyní rozkousnuté kalvě! Při balzamování ho nevyňali. Xin zapochyboval předčasně.

V posledním vzepětí agónie královna vyskočila, vstala a společně s Irian skočila ke zdi jednoho domu - přímo na dřevěné víko uzavírající vchod do sklepů. Zaskřípaly vyražené panty, ozval se rachot a obě zmizely v temné hlubině...

Nastalo hluché ticho.

Udýchaná Hanti vyběhla za rohem jednoho domu přibližně o čtvrt hodinu později. Zastavila se a rozhlížela na všechny strany. Nezahlédla ji. Nikdo kolem ještě nerozsvítil, nikdo neotevřel dveře. Pouze noc a ona samotná v prázdnotě.

Chvilíčku postála a pak vykročila se sklopenou hlavou, pomalu, dopředu, bezcílně...

V jedné z blízkých ulic se ozvaly výkřiky a dusot mnoha nohou. Vzpatovala se a zamířila tím směrem. Za rohem svítily pochodně a ostří zbraní. Obklopili ji gardisté, a také poznali.

"Vy tady?!"

"Kde je kapitán?! Co je s ním?!"

"Co se tam stalo?!" volali jeden přes druhého.

"Přestaňte! Nevím, nic nevím..." rozvzlykala se.

"Pozor, král!" křikl kdosi.

Spěšně se rozestoupili. Za okamžik k ní došli Redren s Rodminem.

"Slyšeli jsme kvílení, ale nebyl to Xin ani ta..." promluvil vládce. "Nevíš, co to bylo?"

"Zřejmě Irian," odpověděla nejistě.

"Ona?"

"Utekla mi."

"Rozumím, ale co je s Xinem?"

Zavrtěla hlavou.

"Podívej se, pane!" Rodmin natáhl otevřenou dlaň, na které ležela jakási podivná larva.

"Co zase?"

"Rozvinula se! To znamená, že v blízkosti není žádný netvor!"

"Jak to, vždyť zde byli tři...?!"

"Zato teď žádný..."

"Blázníš," přesto se zamyslel, "na jakou vzdálenost ten hnus vnímá?" zeptal se.

"Přes půl města..."

Ze stínu vystoupil nějaký človíček a přiběhl k vojákům.

"Tam... tam...!" zvolal roztřeseným hlasem a ukázal směr.

"Co to blábolí?" houkl Redren. "Sem s ním!"

Dva gardisté popadli křičícího muže a přivedli ho před krále.

"Co jsi viděl?"

Muž zamrkal.

"Upírky se praly..."

"A dál?"

"Potom je pohltila zem."

"Cože?"

"Přisahám, mluvím pravdu! Napřed se kousaly a potom se propadly pod zem..."

"Ved' nás!"

"Ale..."

"Rychleji!" Redrenův tón vyloučil každý odpor.

"Ano, pane!"

Za chvíličku se ocitli před domem, u kterého skončil boj obou strig.

"Tady!"

"Hlupáku, to je přece sklep! Určitě tam spadly... Hej, vy tam, hned najděte druhý vchod!"

Gardisté přiskočili ke dveřím, nečekali, až se muž přestane bát a vyrazili je. Pak vběhli dovnitř.

"Našli jsme je!" ozvalo se volání.

"Tři muži s pochodněmi se mnou. Ostatní k zahradní bráně!"

Redren spěšně přešel práh, za ním kromě vojáků vklouzli i Rodmin a Hanti.

Sklep byl veliký, zastavěný řadami sudů, soudků a hromadami nejrůznějších dalších krámů.

"Mělo by to být tam..." vyznačil král směr a hned vykročil, "protože..." najednou zmlkl. "Rychle! Ro..."

Hanti... "netrpělivě odhodil nějaké překážející věci, takže na okamžik přehlušil jeho slova náhlý rachot.

"...mrtvá. Kdo je tahle?!"

Hanti se rychle sklonila, poklekla a dotkla se vlasů dívky, ležící v bezvědomí.

"To je Irian..." pronesla tupě.

"Cože?!" Rodmin skočil mezi ně, až málem Redrena porazil.

"Opravdu..."

"K čertu!" přerušil ho král, "co se tady dělo?"

"Zabila ji..." začal mág.

"To vidí i slepý!" přerušil ho král, "stará má rozbitou hlavu, malá je celá pokecaná jejím mozkiem! Hm... zvláštní, že za těch sedm let v ní neuschl... Ale co ta...? Je zase člověk... Žije?"

"Ano, pane." Hanti začala stírat kapesníkem z obličeje Irian tuhnoucí bílou hmotu.

"Jak je to možné?" otočil se k Rodminovi.

"Nejsem si jistý, Výsosti," hleděl pozorně mág, "ale možná bezděky polkla něco z toho, co měla v ústech a to zapříčinilo..."

"Pane!" zaduněla na sklepních schodech vojenská bagančata. Ve světelném kruhu se objevil jeden z vojáků vyslaných do zahrady.

"Šli jsme tam..."

"A co?!"

"Našli jsme šaty, spoustu krve a toto..." otevřel zaťatou pěst a ukázal několik vylomených špičáků.

Rodmin se zamračil, Hanti pomaloučku vstala.

"Jsou Xinovy?" zeptal se tiše Redren.

Přikývla.

"Kde je kapitán Fergo?" pohlédl znovu na vojáka.

"Tam není, pane."

"Okamžitě se vrať. Prohledejte celé okolí."

"Rozkaz!" sklonil se a vyběhl ze sklepa. Král se zamyslel.

"Tak dobře..." pronesl po chvíli, "vy dva..." kývl na nejbližší gardisty, "odnesete Irian tam, kam vám přikáže paní Hanti, a vy..." přivolal další, "dohlédnete, aby se pozůstatky naší..." zajíkl se, "...matky... ocitly zpátky v hrobce. Pohyb!"

Po posledním slovu začal ve sklepě rozruch. Na zem letělo další harampádí, ale už za chvíličku nastalo naprosté ticho. Redrenovy rozkazy byly splněny. Irian odnesli do hostince, umyli ji, načež ji ještě stále v bezvědomí uložili do postele, u které usedla Hanti.

Její zestárlý a nehybný obličej nevyjadřoval nic a pouze oči jí zářily umíněným a nadějeplným svitem. Čekala.

Zprávy od krále přinesli až ráno. Vojáci prohledali palácové zahrady, všechny okolní uličky, sklepy, střechy i domy, ale mrtvého Xina nikde nenašli.

Proměna

Irian se probudila ráno druhého dne tak snadno a obyčejně, jako by vše byl pouhý sen. Proměna neseřetřela její vzpomínky. Nezapomněla nic ze svého dětství ani z oněch deseti let života, po kterých jí navždy zůstala jedna výmluvná památka, totiž oči: červené s perleťovým leskem...

Později, první týdny, si rychle připomněla lidskou řeč a horlivě se učila všechno, co jí bylo dosud uzavřené a nedostupné. Když od oné nezapomenutelné noci uplynul první měsíc, osobně - mocí královské vůle uznaná za dceru Xina a Hanti, gardisty a dvořany nazývaná Růžoočka - vedla gardisty do zámeckého podzemí hledat unesené ženy.

Nalezli je, vlastně jejich těla, která po vynesení nahoru spálili, protože všechna nesla znamení Proměny. Jediný z unesených, který nesdílel osud ostatních, byl onen přihlouplý trpaslík. Ztratil se beze stopy v labyrintu tajných průchodů a chodeb...

Následující dny a týdny už plynuly všedním rytmem palácového života. Rodmin obnovil pracovnu, Redren vydal do rukou mistra Jakuba několik dvořanů, jejichž nestydatost mu v době druhé vlády královny matky zvlášť vadila, a pak se klidně vrátil do své oblíbené role. Snažil se dělat vše, aby podle svého mínění dohnal onen ztracený čas, kdy byl nepřetržitě nucen myslet a předvídat. Dvorní šašek měl těžký život, protože se neustále stával obětí králových žertů.

Zato Irian se nakonec dočkala chvíle, kdy s veškerou pompou obdržela první pozvání na ples. Oněmělá štěstím okamžitě běžela do svého pokoje a aniž zavolala komornou, horlivě si začala prohlížet a zkoušet nejvhodnější šaty.

Za hodinu si svlékla další, ne dost parádní róbu, neoblékla si však další, ale zůstala nehybně stát nahá a zamyšleně se rozhlížela.

Její pohled utkvěl na zrcadle. Přistoupila blíž a pomalu se před ním už bůhvípokolikáté otáčela a uneseně obdivovala své nové tělo. Ještě pořád se ho nemohla nasytit.

Pohladila si dlaněmi ramena, potom objala vztyčená ňadra, jako by zkoušela jejich váhu. Založila ruce v bok a zakolébala se, aby viděla, jak se harmonicky vlní. Nakonec se dotkla břicha a prudce zvedla ruce...

Zatvářila se soustředěně a v tom okamžiku ji obklopil světelný vír...

Proměna proběhla ve zlomku sekundy a před zrcadlem nyní stála červenooká, plavovlasá striga, která si potutelně prohlížela svůj obraz.

Srovnání zřejmě dopadlo dobře, protože místnost opět zazářila tajuplným svitem a Irian se poklidně vrátila do dívčí podoby. Kromě ní věděla jen Hanti o této neobyčejné schopnosti a lehkosti, s níž přecházela z jedné podoby do druhé.

Růžoočka byla opravdu mimořádná dívka...

Zaujata šaty a vlastním tělem nepostřehla otevírání dveří, a jistý nezvyklý pocit, který už chvíli vnímala, ušel její pozornosti v radostném vzrušení...

"Tak se k sakru konečně obleč! Jak dlouho mám ještě čekat!" Xinův hlas ji přímo omráčil. Zněl chraptivě, nějak podivně...

"To jsi ty, otče?!" překvapeně na sebe hodila nejbližší šaty.

"Ano," odvětil a vstoupil dovnitř. S divokým výkřikem se mu vrhla kolem krku. "Víš to Hanti?" zeptala se. "Ne..."

"A Rodmin, a král?"

"Ne, kromě tebe mě nikdo neviděl a neuvidí..."

"Proč?"

"To je dlouhá historie," mávl rukou. "Chtěl jsem vidět jenom tebe."

"Co se stalo?" přimhouřila Irian oči, "vnímám tě nějak jinak... Jsi to opravdu ty?"

"Už nejsem kočkodlak..." Růžové oči Irian se široce otevřely, a Xin na ni studeně pohlédl.

"Stará královna bezděky dodržela slovo..." řekl.

"Nechápu."

"Před bojem mi slíbila, že změní můj osud, a když jsem upadl do její moci, nevytrhla mi srdce, ale pouze je protřela drápy. Tím nezničila mě, ale mou povahu kočkodlaka. Prošel jsem jistou Proměnou..."

"A zmizel jsi beze stopy..." pronesla vyčítavě.

Xin zvažněl.

"Promiň, ale nechci o tom mluvit. Věř mi, že jsem přišel tak rychle, jak jsem jen mohl, a pouze ty mě smíš spatřit."

"A jestli někdo jiný..."

Zavrtěl odmítavě hlavou.

"Nikomu se to nepodaří, pokud to nedovolím."

"A co dál?"

"Myslím, že jednou půjdeš se mnou... Podle toho, co se tady dělo před chvilkou, se mi budeš hodit. Máš velkou naději dosáhnout mnohem víc než onen kočodlak."

Udiveně zírala.

"Ty jsi mě viděl, otče?" zamrkala.

"Ne. Vycítil, teď dokážu mnohem víc než dříve, což je, jak se domnívám, začátkem mého nového života..."

Irian se zamyslela.

"Řekl jsi, že mám jít tvými stopami, ale jak?"

Xin k ní přistoupil a lehce ji objal.

"Každý najde cestu, jen když bude opravdu chtít," pronesl vážně, "nezapomeň..." zamířil ke dveřím, "postačí chtít..."

"Počkej..." vyběhla na chodbu, ale Xin už byl pryč.

Světlo několika osamělých pochodní bojovalo s přítímím, dotírajícím ze všech stran, a bledé, beztvaré stíny líně klouzaly po stěnách i podlaze. Irian nepoznala magickou iluzi, která skryla odcházející postavu.

"Pomozte mi!" dolehla odněkud nehlučná slova. Pocit Přítomnosti se najednou křečovitě zasmítal. Užaslá Irian zůstala sama.

Chvíli tak stála, bledá, v nedopnutých šatech, a nevěděla, co má dělat. Posléze se trochu probrala a vrátila do svého pokoje.

Aniž hleděla na ruce, začala si upravovat šaty. Sáhla pro šperky. Gesto ztuhlo v polovině pohybu. Najednou pochopila; ať už ten, s kým mluvila, byl kdokoli, nebyl to Xin! Ještě jednou vyběhla na chodbu, ale už nevníkala nic. Co se stalo? Co od ní chtěl ten muž, který se neodvážil přijít Hanti a Rodminovi na oči? Čas ukáže, přemohla neklid. Zvedla hlavu, rozjasnila čelo.

"Vždyť ještě není nic rozhodnuto!" pomyslela si a už docela klidná se široce, velice široce usmála...

Bielice 1989